

MONOGRAFIA COMUNEI GURA CALIȚEI

ÎNTRE ISTORIE ȘI LEGENDĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOMANU, MIHAI V.

Monografia comunei Gura Calitei / prof. Mihai V. Momanu,
ing. Corneliu I. Bălan. - București : Editura Fundației "Tradiția
Românească", 2010

Bibliogr.

ISBN 978-973-87029-4-3

I. Bălan, Corneliu I.

908(498 Gura Calitei)

Prof. Mihai Momanu

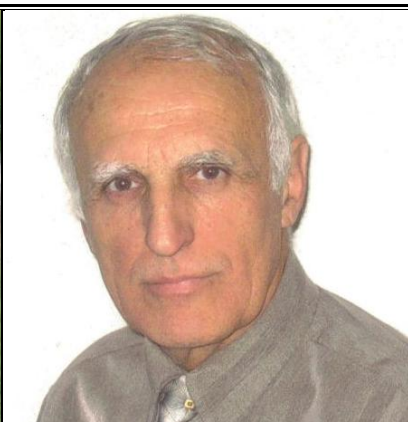
Născut la Mănăstioara, com. Fitionești, jud. Vrancea la 23.01.1943.

Studii: Școala Tehnică Horticolă Focșani
Liceul Ion Slavici – Panciu

Facultatea de Istorie – Filozofie Iași

Activitate: Profesor la: Școala I – VIII
Lacul Baban; Școala I – X Gura Calitei
1970 – 1990; Școala Duiliu Zamfirescu
Focșani 1990– 2007

Director: Școala Lacul Baban și Școala
Gura Calitei între anii 1970 – 1990;
Inspector Școlar 1991 – 1998; Inspector
Școlar general adjunct 1998 – 2001;
Inspector Școlar General 1 dec. 2000 –
28 feb. 2001

Ing. Corneliu Bălan

Născut la Lacul Baban, com. Gura Calitei, jud. Vrancea la 22.04.1939.

Studii: Șc. Tehnică de Petrol Câmpina
Liceul Teoretic Moinești
Facultatea de Exploatarea Zăcămintelor de
Petrol și Gaze București

Activitate: Inginer, Șef secție Schela
Extracție Tg. Ocna 1964 - 1967
Instructor de specialitate Comitetul
Județean Bacău 1967 - 1982
Președintele Comisiei Economice C.J.S.
Bacău 1982 - 1986

Insp. Coord. A.N.R.M.. Bc. 1986-1992
Deputat și Expert Parlamentar în
Parlamentul României 1992 – 2000
Director S.C. RESMIN Bacău 2000 - 2010

Acest volum apare cu sprijinul deosebit al **Primăriei Gura Calitei**, primar, *Dragoș Bâtculescu* și contabil șef, *Săndel Ursu* și al Consiliului Local Gura Calitei (consilierilor), care au finanțat tipărirea volumului, fapt pentru care le aducem sincere mulțumiri.

Datorăm sincere mulțumiri și unor fii ai comunei care s-au implicat activ în finalizarea și apariția monografiei: preot dr. Vasile Gavrila, colonel Săndel Doagă, ing. Gică Duță, ing. Titi Olteanu, ing. Gheorghiță Olteanu, colonel ing. Ene Fănică Voinea, preot Valeriu N. Avram, Nicolae I. Pupăză, precum și domnului economist Nicușor Epure – director S.C. MORIPAN Jariștea.

Tehnoredactare computerizată: Nicoleta Hapurne
Corectori: prof. Elena Florescu; prof. Gh. Tutoș

CUVANT INAINTE

Întocmirea monografiei comunei este o problemă care ne-a preocupat de mai multă vreme. Aceasta reprezintă atât o necesitate, cât și un act de curaj, datorită volumului de muncă pe care îl presupune și a caracterului pluridisciplinar al cercetării impuse de problematica complexă ce trebuie abordată.

Faptul că am trăit atâția ani, alături de locuitorii acestei comune, ne-a fost suport moral deosebit în munca de cercetare și ne-a insuflat optimism și putere de muncă în greua misiune pe care ne-am asumat-o.

Suntem convinși totodată că elaborarea monografiei localității în care își desfășoară activitatea, este prima îndatorire a unui profesor de istorie, acesta aducându-și astfel o modestă contribuție la cunoașterea mai aprofundată a istoriei patriei. Este ușor să ne imaginăm ce sinteză de istorie a României s-ar putea scrie, dacă toate localitățile din țară ar avea asemenea monografii.

Pe de altă parte, am pornit de la ideea că monografia comunei este un instrument de primă necesitate, atât în munca profesorului la clasă, unde va putea valorifica cu maximă eficiență elementele de istorie locală, în cadrul lecțiilor de istorie, cât și pentru activitatea autorităților de stat de la nivelul comunei. Aceasta este și o expresie a integrării învățământului, a cercetării cu practica social – politică, cu viața cotidiană.

Pentru elaborarea acestei lucrări, am folosit documentele de arhivă, iar în cazul când acestea au lipsit, am apelat la informații culese de la bătrânii satelor, mai ales pentru secolul al XX-lea. Timp de mai mulți ani am strâns materialul necesar de pe la arhive și biblioteci din țară: București, Râmnicu Sărat, Focșani, Buzău, arhive de instituții, acte personale aparținând unor cetățeni din comună sau unor fii ai comunei.

Munca depusă pentru cercetarea documentelor de arhivă a fost răsplătită de clipele de satisfacții și emoții pe care le-am trăit când am descoperit recensământul populației satelor din 1838, numele primilor învățători ai școlilor din comună, scrisoarea locuitorilor satului Lacul lui Baban adresată ministrului instrucțiunii

publice și cultelor din 1887, prin care cereau fonduri pentru construirea unui local de școală.

Monografia comunei Gura Calitei tratează evoluția istorică, economică, socio-politică și culturală a acestei așezări, din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre. Cititorii care vor studia această lucrare vor putea să-și formeze o imagine de ansamblu, destul de clară, despre această comună.

Discuțiile nenumărate pe care le-am avut cu cetățenii comunei, mulți oameni în vârstă, mari iubitori de istorie, ne-au fost de un real folos. Cu acest prilej, am constatat încă o dată interesul enorm pe care îl manifestă acești oameni pentru istorie, în general, și pentru trecutul localității, în special. Pentru sprijinul acordat, le aducem și pe această cale mulțumirile noastre.

Ne exprimăm profunda noastră recunoștință față de profesor universitar dr. Constantin Bușe pentru deosebita competență și răbdare cu care ne-a îndrumat în elaborarea variantei inițiale a lucrării.

Apariția acestei lucrări nu ar fi fost posibilă fără colaborarea prețioasă a ing. Corneliu Bălan, fiu al comunei, atât în culegerea informațiilor prin documentarea în deplasările din teren, prin furnizarea unor documente și fotografii, cât și prin contribuția la elaborarea și publicarea lucrării.

Sincere cuvinte de prețuire și de mulțumire postum, profesorului emerit Nicolae V. Bălan, distins fiu al acestor meleaguri, pentru amabilitatea cu care ne-a pus la dispoziție materialele privitoare la comună adunate de-a lungul anilor.

Mă folosesc de aceste prilej de a mulțumi colegilor și celor din conducerea comunei pentru sprijinul acordat.

Recunoștință deosebită soției, Momanu Silica, fică a comunei, primul cititor și critic al acestei lucrări, ale cărei observații și sugestii ne-au fost de mare folos.

Nu trebuie să uităm nici un moment, că această lucrare ne vorbește despre munca, viața și lupta înaintașilor noștri care au viețuit pe aceste meleaguri încă din vremuri imemorabile. Ea este în același timp un modest și pios omagiu adus tuturor acelor înaintași, care cu brațul și cu mintea, neprețuindu-și viața și bunurile, au participat alături de toți fiii patriei la apărarea gliei strămoșești.

Întrucât lucrarea a fost elaborată într-o prima variantă în anii 1986 – 1987, a fost necesară completarea acesteia cu principalele evenimente ce s-au succedat în istoria comunei, îndeosebi după revoluția din 1989 și chiar revizuirea unor puncte de vedere din diferite capitole ale lucrării.

CAPITOLUL 1.

CADRUL GEOGRAFIC

1.1. Generalități

În partea de sud-est a Vrancei, dacă privești din drumul național ce leagă orașul Focșani de București, rămâi impresionat de cununa de dealuri, frumos rânduite de-o parte și de alta a râului Râmna.

Aici, în zona dealurilor, acoperite cu pomi fructiferi, cu vii, pășuni și păduri, este așezată comuna Gura Calitei, renumită pentru fructele și pădurile sale dar și pentru oamenii harnici și gospodarii ce locuiesc pe aceste meleaguri.

Comuna Gura Calitei se înscrie printre așezările ce fac parte din zona dealurilor subcarpatice. Aproape toate satele componente ale comunei: Lacul lui Baban, Rașca, Poienile, Plopu, Dealul Lung și Gura Calitei, reședința comunei, sunt așezate în imediata vecinătate a pădurilor. Satul Gura Calitei este la o distanță de 25 km de Focșani.

Caracteristica dominantă a acestei comune o constituie aceea că satele componente sunt dispersate pe o mare suprafață: între satele așezate la extremitățile comunei Rașca și Eleșteu este o distanță de cca 16 km.

Străbătând satele acestei comune așezate în majoritatea lor pe coasta unui deal, lângă păduri, rămâi cu convingerea că și condițiile geografice nu sunt dintre cele mai prielnice pentru oameni. De aceea, istoric vorbind, întemeierea satelor mari ale comunei trebuie legată, fără îndoială, de fuga locuitorilor de la șes din fața năvălirilor dușmane pentru a-și construi din nou locuințe și întemeia familii în locuri mai ferite, cum este cel al văii Râmna.

Fiind așezate în zona de deal, satele comunei au urmat forma terenului, casele locuitorilor fiind în cele mai multe cazuri împrăștiate, cu mari spații între ele. Aceasta este de fapt o caracteristică generală a satelor de deal din Vrancea.

În cadrul județului Vrancea, comuna Gura Calitei se înscrie printre comunele necooperativizate, dar care a participat cu cantități însemnate de produse la realizarea fondului de stat, contribuind astfel la creșterea prestigiului județului.

1.2. Limite

Așezată în partea de sud – est a județului Vrancea, comuna Gura Calii se învecinează la nord – vest, prin satele Dealul Lung și Rașca cu comuna Andreiașu de Jos, prin pădurea Harabagiu.

La vest, se învecinează cu comuna Dumitrești. În drum spre Dumitrești, privesc ceea ce ți se înfățișează înaintea ochilor, sus de pe Dealul Stânii, este încântătoare. Valea Râmnei, care apare dinspre nord, ieșită parcă din pădure, își croiește drum alene către est, străbătând toată comuna, putând fi contemplată până la Dumbrăveni.

Tot în partea de nord-vest se învecinează pe o mică porțiune cu comuna Chiojdeni. Spre sud-vest, prin pădurea Bordeasca, se învecinează cu comuna Bordești. La sud prin satul Eleșteu, se învecinează cu satul Dragosloveni, sat component al comunei Dumbrăveni.

Prin pâraul Valea Neagră, în partea de nord – est, se învecinează cu comuna Poiana Cristei. Spre est, prin Dealul Măgura, se învecinează cu comuna Urechești.

1.3. Structura geologică

Solul este în general slab productiv pentru cereale. Este bun pentru cultura pomilor fructiferi și a viței de vie, fiind format din soluri podzolice, soluri brune și brun acide, soluri erodate, soluri podzolice gălbui și pe alocuri cernoziom degradat¹. Pe unele porțiuni de teren compoziția geologică cuprinde straturi de pietrișuri și grohotișuri, sub care se găsesc soluri nisipoase așezate la rândul lor pe soluri luto-argiloase. Straturile de deasupra, datorită structurii lor specifice, permit pătrunderea rapidă a apei pe verticală, care însă nu poate trece prin solul luto-argilos. Din această cauză își schimbă direcția, pornind-o pe orizontală, fapt care facilitează marile alunecări de teren ca cele din anii 1970 și 1981, din satele comunei.

Solul slab, permite formarea de ogașe, torenți și pâraie, care îl degradează, determinând schimbări în aspectul morfologic general.

Pentru a preveni erodarea solului, sunt necesare lucrări de protecție, îndiguiri și amenajări de baraje. Astfel de lucrări s-au executat pe râul Râmna cu fonduri de la stat, alocate înainte de 1989, lucrări care continua și în prezent, respectiv în anul 2010.

Unele amenajări de iazuri și îndiguiri pe cursul pâraielor și ogașelor, ar putea fi executate de către cetățeni cu materialele ce sunt la îndemâna tuturor și care ar avea un rol important în combaterea eroziunii solului.

1.4. Relieful

Comuna Gura Caliței este așezată în Depresiunea Râmnei sau Bălănești, depresiune intracolinară pe cursul râului Râmna, aflată în regiunea dealurilor subcarpatice din porțiunea sudică a curbării Carpaților².

Valea asimetrică a râului Râmna, cu versantul stâng mai abrupt decât cel drept, oferă privirii imaginea unui teren, în general, ondulat. Altitudinea terenului variază între 100 și 500 m⁽³⁾. Dealul Măgura situat în partea stângă a Râmnei este singura excepție, având cota de 525 m. De pe Măgura privirea-ți pătrunde fără opreliști până în depărtare. La poalele dealului se văd în strălucirea soarelui, casele răsfirate, acoperite în cea mai mare parte cu tablă: sunt satele Lacul lui Baban și Gura Caliței.

Dealurile ce străjuiesc râul Râmna sunt prelungiri ale dealului Deleanu (698 m) și ale masivului deluros Gârbova (974 m) din partea de nord-vest, orientate, în general, pe direcția nord-vest spre sud – est, mai rar spre nord – sud, a căror altitudine absolută variază între 300 și 525 m. Din culmile dealurilor principale, se desprind numeroase culmi secundare, care coboară treptat către râul Râmna. Dintre aceste dealuri menționăm: dealul Lung, ce se desface din culmea Alunului și se întinde printre râurile Râmna și Rașca; dealul Stânii, care se întinde în partea de apus a satului Lacul lui Baban; dealul Constandoiu în partea de miazăzi; dealul Caliței, ce se desprinde din dealul Constandoiu spre vest. Văile principale sunt: valea Râmna, ce străbate comuna ca o adevărată coloană vertebrală, valea Rașca și valea Peleticul, în partea de nord a comunei, și valea Caliței în partea de sud – vest a comunei.

Zonă cu interesante fenomene ale naturii, ca „torentul de noroi” de la Plopu, „Lacurile fără fund” de la Lacul lui Baban, etc, valea Râmnei rămâne, deocamdată, în afara circulației turistice, până când un drum modernizat va urca de-a lungul ei, purtând pe turist printr-un peisaj cu totul deosebit de celelalte zone turistice ale Vrancei⁴.

1.5. Clima

Media condițiilor climatice furnizate de datele din atlasul climatologic – clima României, conferă localității aspectul unui climat temperat – continental:

- temperatura medie anuală este de 8 – 9° C;
- media lunii celei mai calde este de + 16°C;
- media lunii celei mai reci este de – 3°C;

- media absolută pozitivă, + 39°C;
- media absolută negativă, – 38°C;

Prima zi de îngheț apare în perioada 1 octombrie până la începutul lunii noiembrie. Ultima zi de îngheț apare în perioada 11 aprilie - 21 aprilie.

Zona climaterică, temperat – continentală a localității se caracterizează prin ierni lungi și friguroase, prin primăveri scurte și bogate în precipitații și prin toamne lungi și mai sărace în precipitații. În ultimul timp, primăverile au fost tot mai sărace în precipitații, rămânând ca cercetări ulterioare de specialitate să stabilească dacă această schimbare este aleatorie sau ține de cauze mai profunde.

Durata perioadei de ger de – 25°C este de 30 – 40 de zile și are loc în lunile ianuarie – februarie.

Durata perioadei calde de 10 – 20°C este de circa 150 de zile cu perioade toride de peste 22 – 25°C, circa 30 de zile. În ultima perioadă s-au înregistrat și temperaturi de peste 30°C, în lunile iunie, iulie și august, ca urmare a încălzirii globale.

1. 6. Precipitațiile

Regiunea beneficiază de o cantitate medie anuală de precipitații de 650 – 700 mm cu o variație anuală importantă, frecvența anilor cu precipitații mai reduse, de 600 mm, fiind de 5 – 6 ani. Maximum de precipitații se înregistrează în lunile mai – iulie.

După observațiile Stațiunii Hidrologice Focșani, pentru perioada 1975 – 1985, valorile precipitațiilor medii sunt următoarele:

Anotimpul	Precipitații medii	Lunile cu precipitațiile cele mai	
		Mari	mici
Primăvara	544,6	Mai	Martie
Vara	676,7	Iulie	Iunie
Toamna	331,1	Noiembrie	Septembrie
Iarna	314,2	Decembrie	Februarie ⁵
Anual	1866,6	—	—

Putem aprecia că precipitațiile medii, realizate în decursul anilor care au urmat, au fost similare, cu excepția anului 2005 când ploile torențiale din vară, au produs inundații fără precedent în satul Gura Calitei, soldate cu cca 30 case distruse și importante alte pagube materiale înregistrate de locuitori. De asemenea și anul 2010 îl putem considera o excepție prin cantitatea de precipitații căzute.

Grosimea stratului de zăpadă variază foarte mult de la lună la lună și de la an la an. S-au înregistrat și valori de peste un metru în anii 1951, 1954 și 1985.

Brumele târzii de primăvară de la sfârșitul lunii aprilie și începutul lunii mai, afectează grav producția pomilor fructiferi, mai ales la cireș, nuc, piersic și cais. Locuitorii încearcă să neutralizeze efectele nocive ale brumelor, aprinzând focuri și folosind fumul degajat de diferite materiale fumigene.

1.7. Regimul eolian

Comuna fiind așezată în sud-estul curburii Carpaților, este sub influența dominantă a vânturilor de sud-vest, nord-est și nord. Crivățul bate dinspre nord-est și nord, provocând viscoliri și geruri mari iarna, iar vara aducând călduri mari și secetă.

Vânturile dinspre sud și sud – vest sunt în general vânturi calde și aducătoare de ploaie.

1.8. Hidrografia

Comuna Gura Calitei are privilegiul de a fi străbătută de râul Râmna, unul dintre principalele râuri curgătoare ale județului Vrancea și din partea de est a țării. Așa se explică faptul că însuși marele cronicar moldovean Miron Costin, o menționează în a sa Cronică a Țărilor Moldovei și Munteniei, scrisă înainte de 1677, în care spune „Milcovul Mare, Rîbna (adică Râmna), Răbnic (adică Rîmnicul Sărat)., Buzău, aceste toate râuri izvorăsc din munții ungurești și se varsă în Siretul nostru”⁶. Credem chiar că întemeierea primelor așezări omenești pe raza comunei Gura Calitei se datorează existenței acestui râu.

Râmna izvorăște din versantul nordic al vârfului Alunul (837 m)⁷ de pe raza comunei Andreășu de Jos, se îndreaptă spre sud – est trecând prin satele Tîrîtu și Petreanu, intră apoi în comuna Gura Calitei printre satele Plopu și Poieni, pe care o străbate cu o pantă de aproximativ 5,5m/km⁽⁸⁾. După ce udă și teritoriul comunei Dumbrăveni, face un cot brusc de peste 100° îndreptându-se spre nord-est și, după ce trece și prin comunele Guguști, Slobozia Ciorăști și Gologanu, se varsă în râul Putna. Lucrările mai vechi o arată ca având o lungime de 86 km și un bazin de 358 kmp⁽⁹⁾, în timp ce lucrările mai recente o arată ca având o lungime de 56 km¹⁰. Ea primește afluenți mai importanți pe dreapta de la pîraiele: Valea Neagră unită cu Peleticul și Tinoasa, apoi cu Rașca și pîrâul Calita. Pe stînga, are ca afluent pîrâul Oreavu, care se varsă în Râmna aproape de satul Gologanu.

Una din caracteristicile rețelei hidrografice a Râmnei constă în faptul că majoritatea afluenților secundari și chiar dintre cei principali seacă în timpul verii. Chiar și Râmna a secat în anii 1947, 1960, 1961, 1963 și 1964.

Valea Râmnei este un dintre cele mai frumoase: strâmta și îngustă în comuna Andreiașu de Jos, unde și râul curge cu mare viteză, mai deschisă în comuna Gura Caliței, unde râul curge mult mai liniștit și deschisă cu totul în câmpie, spre vărsare. Pe apa sa erau amenajate în vechime mori¹¹. În timpul marilor viituri, acest râu aduce mari pagube, deoarece accelerează procesul de eroziune a solului, iar apele sale revărsate peste maluri distrug tot ce întâlnesc în cale, așa cum s-a întâmplat în 1952, 1970 și în vara anului 2005 cu ocazia inundațiilor.

Până la marile alunecări de teren din anul 1970, apa Râmnei era limpede, iar copiii din satele comunei se scăldau în ea și prindeau peștișori. De atunci apa este tulbure, iar copii manifestă o anumită rețineră față de ea. Scurgerea medie multianuală a râului pentru perioada 1950 – 1964 măsurată la punctul hidrometric Groapa Tufei, este de 2,39 l/s/kmp.

Pârâul Peleticul udă comuna în partea de miazănoapte. Izvorăște din dealul Lupanul, se uneste cu pâraiele Valea Neagra și Tinoasa în amonte, curge de-a lungul dealului Peletic și a cătunului cu același nume, și după ce primește pâraiele Strâmba și Rașca, se varsă în Râmna în dreptul satului Cocoșari.

Pârâul Rașca izvorăște de asemenea din Dealul Lupanului și curge de-a lungul dealului Rașca. După confluența sa cu pârâul Peleticul, se varsă, așa cum am mai arătat, în râul Râmna. De la el și-a luat numele satul Rașca așezat de-a lungul său, pe partea dreaptă.

Pârâul Calița izvorăște din Dealul Constandoiu, curge de-a lungul lui, prin partea de apus a satului Gura Caliței și se varsă în Râmna, chiar în mijlocul satului, care a luat numele său¹².

Mai sunt și alte pâraie mai puțin importante, formate mai ales din apa ploilor: Stoichița, prin mijlocul cătunului Costinoia al satului Lacul lui Baban; Constandoiu, în satul cu același nume; Bălănești între satele Constandoiu și Bălănești; Pietrei ce izvorăște din culmea Podu – Lacului, singura zonă stâncoasă din comună și curge de-a lungul satului Poienile; Groapa Tufei, lângă satul cu același nume; Chiva, izvorăște din dealul Măgura și se varsă în Râmna mai sus de livada Primăriei; Pietroasa, în partea de sud a satului Gura Caliței și se varsă în Râmna, la ieșirea din Brînzari; Musca, în Tigăinari, se varsă în Râmna pe partea stângă. Fiind

formate mai ales din ploi, acestea seacă în timpul verii, iar în timpul ploilor torențiale apele lor se revarsă din albie producând mari pagube locuitorilor.

Rețeaua hidrografică a comunei Gura Calitei este destul de bogată, a jucat și continuă să joace un rol important în viața oamenilor de pe meleagurile calițene.

Râul Râmna la intrarea în satul Gura Calitei. Foto C.Bălan 2010

1.9. Vegetația

Vegetația spontană este formată din diferite specii de arbori: stejar, fag, gorun, cireș, plop, tei, paltin, frasin, carpen, alun, corn, molid, ulm, mojdrean, salcâm, jugastru, etc., care cresc în pădurile de foioase și de conifere ce înconjoară satele comunei Gura Calitei.

Începutul înfrunzirii speciilor principale are loc în martie și aprilie, înflorirea în mai, iar coacerea semințelor în septembrie – octombrie.

Arborii din această zonă sunt sănătoși, viabili, exceptând copacii de peste 100 de ani, care prezintă vâsc și vârfuri uscate la un număr însemnat de exemplare.

Până în 1948, pădurile erau stăpânite de mari proprietari ca T. Dăbuleanu, D. Suculescu, F. Glogojanu, D. Teodoriu și G. Cațafani. După naționalizarea din 1948, aceste păduri au fost administrate de Ocolul Silvic Gugești, ca pădure de stat, până în anul 1954. În acest an s-a constituit și pădurea comună Gura Calitei, care va prelua spre întreținere și administrare o parte din pădurile

expropriate în 1948. În 1985 aceasta era compusă din 25 de parcele în suprafață totală de 534,4 ha¹³ și se aflau în supravegherea a trei pădurari comunali: Buharu Fănel, Berin Stan și Dobra Nicolae. Însă cea mai mare parte din pădurea situată în comuna Gura Caliiței, în suprafață de 5041,80 ha¹⁴, a fost administrată de Ocolul Silvic Gugești, care a construit trei cabane silvice pe raza comunei ce completează în mod fericit peisajul natural al localității. În prezent cea mai mare parte a pădurii a fost retrocedată proprietarilor conform Legii 18/1990 și a altor legi ulterioare.

Pădurea se întindea, cu secole în urmă, până în vatra satelor. Cu timpul însă suprafețe întinse de pădure au fost defrișate, iar terenul eliberat era folosit pentru cultivarea plantelor.

În anii 1975 – 1976, Ocolul Silvic Gugești a inițiat o acțiune de mare anvergură, plantând puiet de molid pe o suprafață de 180 de ha, situată în partea sud – vestică a satului Gura Caliiței. Prin această acțiune de împădurire s-a urmărit crearea unui arboret cu o creștere mai rapidă și de înaltă productivitate. Înființarea acestei plantații va aduce mari avantaje economiei județului Vrancea, va schimba cadrul natural al satului Gura Caliiței și prin cantitatea de ozon și oxigen degajată va exercita o influență pozitivă asupra sănătății oamenilor.

În comuna Gura Caliiței cresc și foarte mulți pomi fructiferi: pruni, cireși, nuci, meri, vișini, peri, gutui, piersici, cași etc., aceștia fiind plantați fie în livezi compacte, fie răzleți în grădinile gospodăriilor țărănești sau pe terenurile ocupate de alte culturi.

Cultura pomilor fructiferi constituie o îndeletnicire de bază a cetățenilor, fiind o importantă sursă de venituri pentru ei.

Pomii fructiferi, nelipsiți în gospodării. Foto C.Bălan 2010

Pășunile și fânețele au vegetație formată din asociații mixte de firuță violacee, măzăriche, păiuș vânăt și roșu, iarba câmpului, ghizdeiul și altele cu o valoare nutritivă bună.

Pășune pentru animale. Foto Gianina Bădilă Pupăză 2010

1.10. Fauna

Cuprinde următoarele animale sălbatice: iepurele, lupul, ursul, căprioara, veverița, vulpea și mistrețul care produce mari pagube culturilor de porumb. Prin păduri trăiesc păsări ce ne delectează cu frumoasele lor cântece în diminețile de primăvară și de vară. Acestea sunt: privighetoarea, rândunica, turturica, mierla, vrabia, pițigoiul, ciocârlia, cucul, prepelița și altele.

Dintre animalele domestice mai răspândite sunt bovinele - vacile pentru laptele pe care îl dau și boii pentru tracțiune; cabaline - îndeosebi calul; ovinele - pentru lână și lapte; porcinele și caprinele. Se cresc în număr destul de mare și păsări domestice ca: găina, curca, gâsca și rața, pentru foloasele pe care le aduc locuitorilor.

În ultimul timp a crescut numărul celor care se ocupă cu apicultura, aceasta fiind o plăcută și rentabilă îndeletnicitoare. În plus, comuna dispune de o bogată floră spontană ce oferă condiții minunate pentru dezvoltarea albinelor. Sunt apreciați ca apicultori: Pupăză Sandu, Duța Ștefan, Apostolie Constantin, Ion Nicolae și alții.

Comuna are un bogat fond cinegetic foarte căutat de vânători, care se mândresc cu numeroase trofee dobândite. Astfel, sunt cunoscuți de-a lungul timpului vanatori ca: Ștefan Robu,

Ion C Pupăză, Simion Păun, Nicolae Pupăză, Ion Negoiță, Max Pupăză, Lică Bezea, etc.

Fostul primar, Ion Nicolae, apicultor, în stupina proprie.

Foto C. Bălan 2010

Vânători și trofee din Gura Calitei. Foto Gianina Bădilă Pupăză, 2010,

De la dreapta la stânga: Neculai Pupăză, Ionel Pupăză și Max Pupăză

NOTE BIBLIOGRAFICE LA CAPITOLUL 1

1. H. Grumăzescu, Ioana Grumăzescu, județul Vrancea, Editura Academiei R.S.R., 1970, Harta solurilor, întocmită de Institutul Geologic, 1964, p. 50
2. Nicolae St. Mihăilescu, St. N. Mihăilescu și V. Macovei – Valea Putnei – cu privire specială asupra Vrancei, Editura Științifică, București, 1970, pag. 27
3. Atlasul județelor din R.S. România, Editura Didactică și Pedagogică București, 1978, pag. 119
4. Emil Giurgea – Vrancea – Ghid turistic al județului, Editura Sport – Turism, București, 1977, pag. 49 – 50
5. Arhiva Stațiunii Hidrologice Focșani
6. Miron Costin – Opere. Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, pag. 217
7. N. St. Mihăilescu, St. N. Mihăilescu și V. Macovei, Op.Cit., pag.16
8. Ibidem, pag. 17
9. George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, București, vol. V, 1902, pag. 237-238
10. H. Grumăzescu, Ioana Grumăzescu – Op. Cit, pag. 6
11. George Ioan Lahovari – Op. Cit, Vol. V pag. 238
12. Ibidem, vol. II, pag. 153
13. Harta institutului de Cercetări și Amenajări Silvice – I.C.A.S. – aflată în arhiva Primăriei Gura Calitei
14. Arhiva Ocolului Silvic Gugești

Motto: Istoria este cea dintâi carte a unei nații.

Nicolae Bălcescu

CAPITOLUL 2

ISTORICUL LOCALITĂȚII

2.1. Trecutul localității

Care sunt dovezile primelor licăriri de viață în comuna Gura Caliței?

Așa cum rezultă din literatura de specialitate, pe teritoriul comunei Gura Caliței, la Bălănești, s-a descoperit, cu ocazia unor cercetări arheologice efectuate în perioada interbelică, „o ceramică bicoloră, caracterizată prin ornamente pictate înainte de ardere cu culoare albă pe învelișul colorat în brun roșcat al vaselor, uneori combinate cu ornamente incizate”¹. Această ceramică aparține culturii Cucuteni A1, cultură caracteristică neoliticului târziu din perioada 2800 – 1900 î.Hr.

Prima fază a acestei culturi „nu s-a născut pe întreaga arie de răspândire a precucutenianului, ci exclusiv în regiunea cotului Carpaților, pe teritoriul de atingere dintre zonele de răspândire Gumelnița și Cucuteni”². Specialiștii apreciază că așezările omenești aparținând acestei culturi sunt de fapt niște sate mici, cuprinzând în medie 45 de locuințe, așezate pe malul râurilor sau pe terasele vechi ale unor văi minore în imediata vecinătate a unor izvoare bogate ³. Locuințele așezate în grupuri aveau spații foarte mici între ele, uneori chiar de un metru și erau construite pe niște platforme din bârne acoperite cu straturi de lipitură de lut amestecat cu pleavă. Pereții erau din împletituri de nuiele pe schelet de pari și bârne, acoperite cu lipituri de lut cu pleavă, tehnica ridicării lor fiind în mare parte asemănătoare cu cea de astăzi. Acoperișul era desigur în două ape, probabil cu mult stuf și paie, ferestrele mici și rotunde.

Oamenii acestei perioade foloseau unelte din silex: lame, răzătoare, cuțite curbe, topoare. Uneltele mai erau confecționate

din os, din corn de cerb și mai puțin din aramă: sule, topoare, săpăligi, răzătoare etc ⁴.

Dat fiind faptul că în zona din imediata sa apropiere formată din localitățile Terchești – Chitita, Bordești, Cîndești, Dragosloveni, Bonțești, Cotești, a fost locuită intens în neolitic, epoca metalelor și daco – romană, în feudalismul timpuriu și dezvoltat, este greu de presupus că pe teritoriul actualei comune Gura Calitei să nu fi existat așezări omenești din aceleași perioade istorice, dar datorită poziției mai retrase a comunei ea a fost mai puțin explorată arheologic, mai ales în perioada de după 1944. Rămâne ca viitoarele cercetări arheologice să ne aducă noi și poate surprinzătoare elemente care să întregască imaginea noastră despre existența și continuitatea așezărilor omenești de pe raza comunei.

Faptul că uneltele agricole și meșteșugărești descoperite în marea așezare arheologică de la Dragosloveni, din perioada de trecere la feudalism (secolele IV – X d.Hr.) se aseamănă cu uneltele daco – romane existente, atestă continuitatea așezărilor omenești de pe valea Râmnei ⁵. Considerăm că datorită adăpostului natural oferit de aceste dealuri intracolinare în vremurile de nesiguranță politică și socială ale istoriei noastre, a crescut atât numărul așezărilor cât și al locuitorilor. Și pe baza unor atestări scrise, putem afirma că localitatea de care ne ocupăm are un trecut îndepărtat.

Primele mențiuni scrise ce se referă la trecutul comunei Gura Calitei datează din secolul al XVII – lea. Susținem această afirmație cu documentul din 22 septembrie 1661, dat în timpul domnitorului Grigore Ghica, „zapisul lui Ioan și fratele sau Ilie către Tudosie prin care îi vinde un loc de fâneată în Poienile”⁶. De la 1661, documentele care se referă la această comună sunt mai numeroase, majoritatea lor fiind acte de danie sau de vânzare.

Tot din perioada de sfârșit a secolului al XVII-lea mai dispunem de încă 6 documente, din care: unul se refera la Gura Calitei, 3 la Bălănești, unul la Poienile și unul la Peletic.

Primul este un act de vânzare, din 10 aprilie 1675 „actul de vânzare a lui Ion Bălănescu către Glăvan din Mărtinești pentru moșie în Bălănești” ⁷.

Al doilea act, cel din 1684, august 3, este tot un act de vânzare „al Bădichii către popa Fătul pentru o moșie în Poienile” ⁸.

Al treilea document descoperit în Arhivele Naționale, fond Episcopia Buzăului unde se găsește documentul 1247, pagina 115, anul 1691 (7199) care precizează „vad de moară la Gura Calitei, vânzare și danie Bălan, Mănăstirii Mărgineni” cap. ms 173 f 335 v.

Cel de-al patrulea document, din 21 iunie 1692, este tot un act de vânzare, al lui Vasile Cărașul către Șerban pârcălabul pentru o moșie în Bălănești ⁹.

Al cincilea document, cel din 1695, decembrie 7, este un act de danie, a lui Nanu Călugăruș către vărul Șerban pârcălabul, pentru partea sa de moșie de Bălănești ¹⁰.

Documentul din 1697, decembrie 27, al saselea, este tot un act de danie, a lui Cristea Hercul, către Mănăstirea Rîmnic prin care îi închină schitul Peleticul” ¹¹, în care este menționat pentru prima dată schitul Peleticul. Acest schit cunoscut sub numele de Schitul Peleticul (Sf. Arhangheli), a fost construit de preotul Fătul, fost metoh al mănăstirii Adormirea Maicii Domnului din Rîmnicul Sărat în anul 1689 ¹².

La începutul secolului al XVIII – lea, într-un document din 1701, februarie 6, Constantin Brâncoveanu, voievodul Țării Românești, ordona unui grup de 4 boieri ca să aleagă partea unchiașului Neagu din moșia Bălănești¹³. Același voievod printr-o carte, emisă de cancelaria sa în anul 1694, noiembrie 16, scutește mănăstirea Rîmnic de dijmărit, gorștinărit, verit și vinărici pentru proprietățile sale, din care unele erau situate pe teritoriul comunei Gura Calitei ¹⁴.

Într-un document din 1701, mai, 6, este menționat pentru a doua oară schitul Peleticul. Acest document este un inventar de zapisele moșiei și altor proprietăți ale acestui schit ¹⁵.

Pomenirea în mai multe documente a localității Bălănești, coroborată și cu descoperirile arheologice de aici, ne permite să concluzionăm că localitatea, a fost cea mai importantă din zonă, în acea perioadă, în jurul căreia s-au dezvoltat și celelalte localități.

Cu privire la denumirea localității Bălănești și la numărul mare de nume de Bălan, în întreaga comună, se poate aprecia că: fie localitatea a dat numele locuitorilor, fie primii locuitori, ceea ce este mai plauzibil, au dat numele localității așa cum sunt multe exemple în toponimie, cel mai elocvent fiind cel de București de la numele ciobanului Bucur.

Din actul de danie a lui Vintilă și fratele său Neagul pentru niște vie la Peletic¹⁶, aflăm despre existența unor suprafețe cultivate cu viță-de-vie, prin urmare, chiar și mai vechii locuitori ai acestor meleaguri, se ocupau printre altele, și cu cultura viței de vie. Întărim această afirmație cu un alt document din 1720, decembrie 3, „act de danie al popii Cârstea, nepotul popii Fătului pentru Schitul Peleticul, vie și alte să fie ale mănăstirii Rîmnicu”¹⁷.

Acest act de danie, suscită unele discuții, deoarece popa Cîrstea, după ce arată că Schitul Peletic cu hramul Sf. Arhangheli a fost construit de tatăl său, popa Fătul, adaugă că este așezat pe apa Râmnei în sus, în Gura Caliței, pe moșia ce se cheamă Bordești. Aceste informații sunt contradictorii. Astfel faptul că Schitul Peletic (Sf. Arhangheli) a fost ridicat pe apa Râmnei în sus de popa Fătul corespunde adevărului istoric și este confirmat și de alte documente, dar amplasarea sa pe moșia Bordești este destul de curioasă. Pe această moșie a fost un alt schit înființat în aceeași perioadă, numit Recea, care s-a menținut până în zilele noastre. El apare în inventarul Mănăstirii Rîmnic odată cu Schitul Peletic, deci nu poate fi vorba de unul și același schit, întrucât au existat două schituri, unul la Peletic și altul la Recea pe moșia Bordești. Deci și schitul Recea este la fel de vechi și nu se poate confunda cu Schitul Peletic. Atunci, ori popa Cîrstea a trăit, până a făcut această danie, pe lângă Mănăstirea Rîmnic și nu cunoștea destul de bine geografia locului pentru a face toate precizările exacte, ori teritoriul de astăzi al comunei Gura Caliței, aparținea în secolul XVII-lea de o mare moșie numită Bordești și se impunea o asemenea precizare. În concluzie, Schitul Peletic a fost construit de popa Fătul în anul 1689, mai sus de satul Peletic, în stînga pârâului Peletic, de la care și-a luat și numele și a dăinuit destul de multă vreme concomitent cu Schitul Recea, așezat pe moșia Bordești ¹⁸. Într-un scurt istoric al comunei Dealul Lung, întocmit în anul 1939, este menționat Schitul Peletic, înființat de niște călugări și faptul că oamenii veniți cu aceștia au înființat satul Dealul Lung ¹⁹.

Încă din anul 1714, Schitul Peleticul obține carte de la Ștefan Voievod pentru scutire de dijmărit, a bucatelor, porcilor (râmătorilor), vinăritului și acritul ²⁰.

Viile acestui schit erau lucrate de locuitorii satului Peleticul, pe baza unor acte de învoială, dovadă în acest sens fiind „actul Babii Diea și alții pe care se învoiește cu mănăstirea la lucrarea unor vii de la Peleticul” ²¹.

Orice cumpărare sau vânzare de moșie trebuia întărită de domn printr-un act numit hrisov. Prin puterea acestui drept de stăpânire se încasa dijma de la locuitori. Uneori locuitorii refuzau să dea dijma, manifestând nesupunere, de la care mai era doar un pas până la răzvrătire. Drept mărturie pentru nesupunerea locuitorilor moșiei Peleticul la dijma, avem: „jalba egumenului Mănăstirii Rîmnicului către domn pentru nesupunerea la dijma a locuitorilor dupe moșia Peleticu” din 1815 februarie 12 ²².

Pentru secolul al XIX-lea, documentele privitoare la trecutul comunei Gura Caliței sunt tot mai numeroase, fapt ilustrat în mod elocvent de paginile care urmează.

În catagrafia județului Rîmnicul Sărat din anul 1838, cu satele Gura Caliței, Lacul lui Baban, Poienile, Dealul Lung și Rașca ce aparțin în prezent de comuna Gura Caliței, avea un număr de 295 de familii, din care 293 erau familii de clăcași și 2 familii ale dorobanților plășii²³. Numărul mare al familiilor de clăcași este explicabil, dacă avem în vedere că pe raza comunei se aflau multe moșii întinse, moșia Schitului Peletic a Mănăstirii Rîmnic, moșiile aparținând lui Iancu, Dincă și Matache Borănescu, moșia lui Hristache Cațafani, moșia lui Mincu Pavel, moșia lui Alecu Cotescu și Moșia Mănăstirii Sf. Ioan, toate muncite de către acești clăcași. Surprinde faptul că toată populația era aservită marilor proprietari, în condițiile când în unele localități învecinate se găseau mulți moșneni²⁴.

În documentul din 1714, mai 19, este menționat numele căpitanului Zăgănescu, care a donat Mănăstirii Rîmnic, moșia sa din Bălănești²⁵. Atribuțiile acestui căpitan erau: „privegherea cea cuviincioasă la săvârșirea treburilor acestei căpităanii, adică să aibă datoria de a străjui în tot poporul căpităniei sale de oameni răi, de hoți, de tâlhari, de borfași și de toți cei ce vor pricinui pagube locuitorilor din satele ce se află în poporul căpităniei sale”²⁶. Deci căpitanul era acela care răspundea de menținerea ordinei în interiorul acestei căpităanii de margine, din care făceau parte și satele actualei comune Gura Caliței.

Căpitani menționați în actele vremii, aparțineau desigur de aceeași căpitănie de la Vîrteșcoiu, situată la granița dintre Țara Românească și Moldova. Mulți dintre acești căpitani posedau moșii în comunele care aparțineau de căpitănia respectivă²⁷.

Catalogul documentelor Țării Românești pentru anii, 1831 – 1847, document 1212, pag. 334 – 335, menționează localitatea Gura Caliței: „Hotărârea judecătoriei Rîmnicu Sărat 1840, pricina dintre prințul Costache Moruzzi și frații Plaghiani, pentru moșiile Obreștița, Târgu Frumos și Gura Caliței, ca Sevasta Moruzzi (mama lui C. Moruzzi) să stăpânească cele 3 moșii”.

CONCLUZII

1. În comuna Gura Caliței s-au descoperit urme de viață materială care datează de aproximativ 4500 de ani în urmă, ceea ce ne demonstrează că această localitate are un trecut milenar;

2. Cea mai veche localitate atestată arheologic este satul Bălănești, astăzi pe cale de dispariție din cauza marilor alunecări de teren din anul 1981;

3. Primul sat menționat într-un document scris medieval, este localitatea Poienile, în anul 1661, celelalte sate fiind menționate mai târziu Bălănești în anul 1675, Peleticul în 1689, Gura Calitei în 1691, Lacul lui Baban în 1814, Dealul Lung și Rașca în anul 1838, Sotâncari în 1869; Plopu care mai înainte s-a numit și Dealul Lung, apare menționat abia în anul 1900, iar satele Cocoșari și Groapa Tufei în anul 1872²⁸.

4. În decursul secolelor a existat în această comună o permanentă continuitate a vieții omenești, locuitorii ocupându-se îndeosebi cu cultivarea plantelor și creșterea animalelor.

2.2. Populația. Așezările omenești

În ceea ce privește vechimea populației, pe lângă cele afirmate la „Trecutul localității”, putem preciza că din punct de vedere al originii, populația poate fi împărțită în două categorii:

- Băștinașii;
- Alogenii, cei veniți din alte localități, care au fost asimilați.

Populația băștinașă a fost prezentă pe aceste meleaguri încă din îndepărtatul neolitic, cu aproximativ 4500 de ani în urmă, așa cum ne dovedește ceramica descoperită la Bălănești²⁹.

În neoliticul târziu așezările omenești erau în general mici, având în medie cca 45 locuințe, foarte înghesuite, caracterizate printr-o cultură materială cu caracter agricol, primitiv. Așezările purtătorilor culturii Cucuteni se găseau mai ales în apropierea apelor, pe terasele joase ale acestora, pe promontorii dominante, care înlăneau o apărarea mai ușoară în caz de primejdie³⁰.

Așa cum rezultă din inventarul așezărilor neoliticului târziu din nord – estul Munteniei și sudul Moldovei, deducem că principalele îndeletniciri ale locuitorilor erau agricultura, creșterea animalelor și meșteșugurile casnice, dintre care olăritul casnic era cel mai răspândit.

Organizarea socială caracteristică acelei epoci istorice era organizarea tribală, bazată pe ginta matriarhală, deoarece îndeletnicirile lor necesitau efortul unei întregi colectivități, dispunând de mijloacele unei gospodării mari, comune.

În epoca sclavagistă romană (sec. II, III d. Hr.) cultura specifică așezărilor omenești era, așa cum ne-o relevă pe deplin arheologia, cea geto-dacă, cu puternice influențe grecești și romane.

Descoperirile arheologice de la Cîndești, Bonțești, Bîrsești, precum și din alte multe locuri, atestă experiența carpilor ca populație stabilă dacică ce locuia în zonele de podiș și de deal din centrul și sudul Moldovei. Aproape toate obiectele găsite datează din secolele II – III d.Hr. în care carpii ajunseseră pe treapta superioară a descompunerii comunei primitive ³¹.

Organizați în puternice uniuni tribale, dacii, au atacat între anii 238-251 Imperiul Roman, reînviind pentru o scurtă perioadă de timp epoca de glorie a lui Burebista și Decebal³².

În perioada de trecere la feudalism (sec. IX-X d. Hr.), așezările omenеști din județul Vrancea cunosc o dezvoltare continuă. Din această perioadă datează urmele culturii materiale a populației băștinașe, descoperite la Dragosloveni, sat vecin cu Gura Caliței, care prezintă o importanță deosebită în elucidarea formării poporului român: „Uneltele agricole și meșteșugărești descoperite la Dragosloveni, atestă continuitatea așezărilor omenеști din județul Vrancea, acestea semănând cu uneltele daco-romane” ³³.

În perioada feudalismului timpuriu (sec. X-XIII), specificul economic al așezărilor omenеști îl constituie tot cultura plantelor, creșterea animalelor și meșteșugurile.

Formarea statelor feudale centralizate ale Țării Românești și Moldovei a însemnat începutul unei mari etape, de circa 500 de ani, din secolul al XIV-lea și până la începutul secolului al XIX-lea, etapă în care viața economică continuă să aibă un caracter precumpănitor agrar, îndeletnicirea esențială a românilor rămânând agricultura.

Au crescut suprafețele cultivate: confruntarea dintre ogor și pădure a continuat secole de-a rândul, terenurile agricole fiind curățate “cu securea, cu sapa și cu focul în pădurea deasă și tare”, cum ne spune un document muntean din 1545, iar topicele Poiana, Poienița revin pe întregul teritoriu românesc ³⁴, așa cum întâlnim și pe raza comunei Gura Caliței, satul Poienile.

Încă din timpul dacilor și romanilor și până în secolul al XVII-lea strămoșii noștri au practicat cultura meiului și a grâului din care preparau pâinea și mai ales mămăliga de mei. Supremația acestora în alimentația românilor a fost preluată în mod treptat de către porumb, începând cu secolul al XVII-lea, care a întrecut chiar și grâul în ceea ce privește suprafața cultivată. Explicația înlocuirii aproape totale a culturii meiului cu cea a porumbului, rezidă în faptul că porumbul este mai productiv și nutritiv decât meiul și faptul, deloc neglijabil, că turcii nu luau dijmă din această plantă. O dovadă elocventă pentru cele afirmate mai sus o constituie și Catagrafia

județului Râmnicul Sărat din anul 1838, care a înregistrat aproape la toate familiile cate unul sau mai multe pogoane de porumb ³⁵.

Și alte plante ca tutunul, cartoful și fasolea sunt de origine americană. În locul fasolei înaintașii noștri cultivau o păstăioasă asemănătoare ³⁶. Fasolea a fost un aliment de bază pentru țărani, grație atât valorii sale nutritive cât și faptului că se păstra un an sau chiar mai mulți ani în condiții nepretențioase. Ea a rămas și astăzi un aliment de bază pentru populația din mediul rural în special. Pătlașele roșii și vinetele au fost aduse de asemenea în secolul al XVII-lea.

Creșterea animalelor a fost alături de cultivarea plantelor, una din principalele ocupații ale locuitorilor din valea Râmnei, fapt care nu ne surprinde datorită condițiilor excelente pe care le oferă pentru animale. Dintre animale un loc aparte îl ocupau porcii, deoarece carnea lor ca și produsele viței de vie, nu erau monopolizate de turci, Coranul interzicându-le consumul vinului și al cărnii de porc.

În secolul al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, locuitorii satelor de pe Râmna au avut de suferit de pe urma războaielor dintre ruși, austrieci și turci. Cu toate acestea, populația așezărilor din zona de deal a crescut în această perioadă datorită sporului natural și al locuitorilor fugiți de la câmpie din calea năvălitorilor, care își găseau loc de refugiu în această regiune.

Merită relevate pentru ineditul și savoarea lor, relatările foarte interesante, ale unui călător străin din secolul al XIX-lea despre unele localități apropiate de comuna Gura Calitei: Cotești, Cîrligele, Dălhăuți și Faraoanele, care ne oferă o imagine sugestivă despre felul de viață, obiceiurile și tradițiile locuitorilor acestor așezări, care nu pot diferi foarte mult de cele ale locuitorilor din satele comunei Gura Calitei.

Este vorba despre Emanuel Baron Solomon de Friedberg, căpitan de stat major pe lângă Comandamentul Corpului de armată din Praga, care în anul 1856 primise ordin să plece în Valahia (Țara Românească) ca să facă măsurători în calitate de cartograf, pentru alcătuirea hărții acestui principat. Acest ofițer din armata austriacă de ocupație își va publica mai târziu în limba cehă amintirile sale de călătorie din zona Focșanilor, în lucrarea: „Pe Dunăre până în România, amintiri din timpul șederii mele ca militar în Principatul Valahiei în anul 1856”, fiind singurul dintre toți călătorii străini, care au descris zona Focșanilor, care ne-a lăsat o adevărată frescă din epoca marilor prefaceri sociale, generate de atmosfera anterioară Unirii Principatelor ³⁷.

După efectuarea măsurătorilor la Cotești și Cîrligele, pornește spre Dălhăuți și spre împrejurimile mănăstirii Dalhauți, splendid așezământ între păduri, urcând apoi „Muntele Deleanu”. Relatează frumoasa priveliște care i s-a înfățișat ochilor de pe vârful acestui deal în jos spre Moldova, spre Focșani și spre Târgul Cucului (Dumbrăveni).³⁸ Cu prilejul acestor măsurători împreună cu însoțitorii săi a coborât în Valea Neagră apoi a urcat pîcul Dialul Lung de unde a admirat împrejurimile pe 18 iulie 1856. (Vergiliu P Abore, Milcovia 1931 pg 24). Descrie costumele sătenilor ca fiind simplu ca și obiceiurile și hrana lor, care consta în cea mai mare parte din mămăligă făcută din făină de porumb sau făină de mei, din ouă tari, din ceapă verde sau usturoi și din brînză proaspătă cu un gust foarte plăcut. Carnea nu se prea vedea decât numai la sărbătorile mari și atunci se consuma mai mult carnea de miel.

Bărbații purtau cămăși și izmene, brâuri colorate; în picioare opinci sau ghetete. Pe cap purtau căciuli din blană de oaie, albă, neagră sau tărcată, iar vara pălării.

Fete și băieți în autentice costume locale, mergând la clacă.

Fotografie realizată de Petre Rosetti, Caiata, jud. Râmnicul-Sărat, la 29 mai 1906, cu ocazia unei excursii cu trăsura pe valea Râmnei.

Prima din dreapta este Dumitra Chioveanu, născută în 1884, care va deveni mama profesorului emerit Nicolae V Bălan, prin căsătoria cu Vasile D Bălan. Nu lipseau din activitățile specifice perioadei, uneltele de lucru, sapa și cofița cu apă rece.

Toate femeile aveau peste cămașă un brâu foarte curat, alb cu bretele roșii sau galbene; purtau fote largi, negre, albastru închis sau gri închis. Costumul era împodobit cu diferite culori foarte artistice și meșteșugit alege, cusute cu propria lor mână, astfel încât aici în general, toate femeile își făceau hainele lor și ale bărbaților cu propria lor mână, țesând stofa, colorând lâna, cosându-le și împodobindu-le ³⁹.

Continuându-și măsurătorile la Fărăoanele, Emanuel Baron Samuel, după vizitarea Mănăstirii Dălhăuți, a văzut pentru prima oară cum se face mămăliga, al cărui mod de preparare și-l notează, găsind că mămăliga este „un aliment foarte sănătos” ⁴⁰.

Este greu de precizat care era populația satelor menționate în perioada secolelor XVII – XVIII, deoarece „sămile” adică recensămintele fiscale s-au pierdut. În Tara Românească documentele secolelor XVI – XVIII amintesc de sate obișnuite și de cele mici fără a ne da detalii. Totuși satele mai mari cu o populație numeroasă constituiau o excepție.

Satele „ascultătoare” de un stăpân se împărțeau în trei categorii: domnești – așezate pe moșiile domnești, boierești – așezate pe moșiile boierilor și mănăstirești – așezate pe moșiile mănăstirilor.

În afara acestora, existau satele de moșneni sau răzeși, formate din codevălmași, adică stăpânind în comun moșia satului, descendenți adeseori dintr-un strămoș comun ⁴¹.

Din categoria satelor boierești și mănăstirești făceau parte și satele comunei Gura Calitei formate din clăcași, care lucrau în cadrul satelor Peleticul și Gura Calitei și pe moșiile mănăstirești și pe cele boierești, acestea fiind un fel de sate mixte, iar satele Lacul lui Baban, Groapa Tufei, Poienile, Bălănești, Șotârcari, Cocoșari, Rașca și Plopu lucrau pe moșiile boierești, făcând parte din categoria satelor boierești.

Așezările rurale erau dese mai ales în zona dealurilor și de-a lungul cursurilor de apă; locuințele erau, mai adesea, din lemn la munte și deal, din chirpici la șes. Aceste sate erau administrate de pîrcălabi în Muntenia, care nu sunt totuna cu cârmuitorii județelor ⁴².

În toată perioada secolelor XV-XIX se manifestă tot mai numeroase mișcări ale populației, în timpul cărora se pun bazele a noi așezări prin colonizare. Așa se explică faptul că pe întreg cuprinsul țării se găsesc localități purtând nume identice: Bălănești, Poienile, Bontești, Odobești, Budești, Dumbrăveni, Movilița, Cîrligele, Plopu, etc.

La începutul secolului al XIX-lea, documentele atestă unele mișcări ale populației, determinate de înăsprirea relațiilor dintre stăpânitori și supuși. Ca urmare, fuga în masă a locuitorilor din unele sate, a avut drept consecință depopularea teritoriilor băștinașe, contribuind însă la creșterea numerică și la extinderea în suprafață a așezărilor noi. Așa este cazul unor sate din depresiunea Vrancei, Nereju, Năruja, Nistorești, Mera, etc. de unde au fugit în Muntenia unii locuitori stabilindu-se în localitățile Dălhăuți, Rașca, Popu, Chiojdeni, Vulcăneasa, Faraoanele cât și în afara județului ⁴³.

Deplasarea unei părți din populația vrânceană către satele din fostul județ Rîmnicul Sărat era firească. După sute de ani de libertate, vrâncenii cunosc boierescul, în urma actului de danie din 1801 a lui Constantin Ipsilanti către vistiernicul Iordache Ruset Roznovanu, satele vrâncenești libere fiind transformate în sate de clăcași. Ele își vor recăpata vechile drepturi, abia în 1814, după un lung și răsunător proces care a durat 13 ani ⁴⁴.

Același vistiernic, printr-o jalbă trimisă senatorului rus Vasile Crasno Milașievici, președintele divanurilor din ambele principate, în anul 1812, 17 iunie, cerea aducerea cu forța a vrâncenilor fugiți în Valahia ⁴⁵.

Într-o statistică nominală din anul 1820, sunt menționate familiile care locuiau în satul Lacul lui Baban. Numărul acestor familii era de 32, din care 5 familii de frunte, printre ele fiind familiile Ion Bălan, Neagu Bocu și Văsoiu Pîrcălabu; 6 familii de mijlocași și 21 de familii coadă. Satul era condus de pîrcălabul Ionu ⁴⁶. Apare deci pentru a doua oară menționat într-un document satul Lacul lui Baban, care a fost cea mai importantă localitate de pe teritoriul actualei comune Gura Calitei în tot secolul al XIX-lea și până la marile alunecări de teren din anul 1970.

Într-un document din 1871, aprilie 25, descoperit la Mănăstirea Vărzărești, de pe teritoriul comunei Urechești, cuprinzând numele a 32 de călugări și frați trăitori acolo la acea dată, constatăm și existența unui monah, cu numele de Silvestru, originar din comuna Lacul lui Baban, născut la 14 iunie 1814, pe numele lui de mirean Ștefan și hirotonist în anul 1855 ⁴⁷. Acest document este prima atestare a satului Lacul lui Baban, în care este menționat numele său la anul 1814.

Populația satului Lacul lui Baban, cunoaște un anumit regres în perioada 1820 – 1830, deoarece așa cum reiese din statistica nominală a populației sale din anul 1830, numărul familiilor scăzuse de la 32 de familii în 1820 la 30 de familii în anul 1830. În acea perioadă satul era așezat pe moșia boierului Grigore

Borănescu. Din cele 30 de familii, 9 familii erau de frunte, 9 familii mijlocași și 12 familii coadă, adică codași. Din aceeași statistică aflăm despre existența preotului Constandin și a dascălului Oprea, care oficiau serviciul religios în biserica din localitate, clădită în anii 1820–1821 ⁴⁸.

Din catagrafia județului Rîmnicul Sărat din anul 1838, aflăm care erau familiile și numărul acestora din satele actualei comune Gura Calîței la acea vreme, care erau ocupațiile acelor oameni, clasa socială din care făceau parte, ce animale și suprafețe de pământ dețineau.

De remarcat faptul că unele familii actuale, care locuiesc în comuna Gura Calîței, nu apar în această catagrafie, dovadă că ele s-au stabilit mai recent pe aceste meleaguri. În același timp cu apariția unor nume noi de familii, am constatat dispariția altora, fie că au plecat din comună fie că nu au avut urmași pe linie paternă.

În satul Lacul lui Baban, în anul 1838, se găseau 91 de familii cu 342 de persoane. Comparativ cu anul 1830, populația a crescut foarte mult, datorită unirii cu satul Bălănești care nu mai apare în documentele catagrafiei, și populării satului, cu familii de țigani aduse de marii proprietari pentru a lucra moșiile. Din cele 91 de familii, 90 de familii erau clăcași, din care 24 familii de plugari ceva mai înstărite, și doar o singură familie de moșneni ⁴⁹. Din totalul familiilor, 41 erau familii de țigani, de asemenea clăcași care nu posedau nici pământ și nici animale domestice. Apariția acestor familii de țigani se explică printr-un transfer de populație din alte zone pentru a asigura forța de muncă pe pământul boieresc.

Țăranii clăcași erau folosiți ca forță de muncă pe moșia boierului Grigore Borănescu și plăteau proprietarului în muncă (clacă), chiria pământului pe care îl locuiau și din care se hrăneau.

Pe vârste, locuitorii satului Lacul lui Baban, se prezentau astfel:

- de la 0 – 20 ani – 172 persoane;
- de la 21 – 40 ani – 95 persoane;
- de la 41 – 60 ani – 43 persoane;
- peste 60 ani – 32 persoane ⁵⁰.

După cum se observă, majoritatea locuitorilor o formau tinerii. Locuitorii acestei așezări se ocupau cu cultivarea porumbului, cu creșterea animalelor și cu cultura pomilor fructiferi precum și cu diferite meșteșuguri.

Numărul crescut al populației din satul Lacul lui Baban, este explicabil și prin faptul că satul Bălănești și alte localități limitrofe nu

apar în recensământul din 1838, în schimb apar nouă familii de Bălan, care își au sigur obârșia în această localitate.

Din cele 91 de familii care alcătuiau satul Lacul lui Baban, numai 87 familii plăteau bir, restul familiilor fiind scutite sau iertate. Dintre locuitori unul era dorobanț al plășii, jandarm, care asigura ordinea în comună, fiind întrebuințat totodată și la diferite slujbe pe lângă autorități, iar altul logofăt, cu atribuții de vâtaf pe moșia boierului sau grămatic, copist al autorităților⁵¹.

Locuitorii satului Lacul lui Baban, dețineau o suprafață arabilă de 112 pogoane cultivate cu porumb și 114 pogoane de fân, nefiind trecute viile sau livezile. Mai dețineau 37 de cai, 68 de vaci, 59 de boi, 354 oi, 6 capre și 4 râmători (porci)⁵².

Starea civilă se prezenta astfel: 82 însurați, un văduv și 8 văduve.

Starea sănătății: un cetățean suferea de vătămătură și un alt cetățean era surpat (hernie).

Dintre cei mai înstăriți cetățeni ai satului putem menționa pe Gheorghe Velico, moșnean, Ion Bălan cel Mare, Ion Bezea, Toader Răduță și Toader Bălan.

Satul Gura Calitei avea în 1838, un număr de 67 de familii, toți români, cu 247 persoane, din care 66 de familii de clăcași și familia dorobanțului.

Clăcașii locuiau și munceau pe moșia boierului Mincu Pavel și pe moșia mănăstirii Sf. Ioan din Focșani.

Pe categorii de vârste, populația satului era repartizată astfel:

- de la 0 – 20 ani – 135 persoane;
- de la 21 – 40 ani – 85 persoane;
- de la 41 – 60 ani – 17 persoane;
- peste 60 ani – 10 persoane⁵³.

Starea civilă: 55 însurați, 1 necăsătorit (holtei), 2 văduvi și 9 văduve. În satul Gura Calitei în anul 1838 erau 3 rotari, un olar, ceilalți muncind cu sapa⁵⁴.

În satul Poienile erau 70 de familii, din care 3 de țigani, cu 223 persoane⁵⁴. Erau familii de clăcași, care lucrau pe moșia boierului Alecu Cotescu. Printre ei se aflau 15 plugari, familii ceva mai înstărite și 5 rotari.

Și în Poienile tinereii formau majoritatea populației pe categorii de vârste:

- de la 0 – 20 ani – 105 persoane;
- de la 21 – 40 ani – 60 persoane;
- de la 41 – 60 ani – 42 persoane;

- peste 60 ani – 16 persoane ⁵⁵.

În sat își exercitau comerțul cu diferite produse proprii și industriale sau practicau diferite meserii cu număr de 4 patentări, care plăteau o taxă către stat, numită patentă. De relevat faptul că în celelalte sate ale comunei, menționate în această catagrafie, nu am mai întâlnit patentari. Cei 4 patentari erau: Neculae Secu, Ion Grotea, Constandin Bunea și Ion Bunea. Locuitorii acestui sat practicau și cultura grâului, care ocupa totuși o suprafață restrânsă din suprafața arabilă.

Localitatea Dealul Lung era formată din 30 de familii cu 105 persoane⁵⁶. Ca și celelalte sate ale comunei, era un sat de clăcași pe moșia marelui proprietar Alecsandru Plagino (Plaino) și pe moșia mănăstirii Rîmnic. Ei posedau: 41 pogoane cultivate cu porumb, 5 pogoane cultivate cu grâu, 49 de pogoane cu fân, 15 cai, 20 de boi, 29 de vaci, 118 oi, 15 capre, 42 de râmători (porci), 2 stupi și 120 pruni. Starea civilă: 25 căsătorii și 5 văduvi.

Structura populației pe categorii de vârstă era următoarea:

- de la 0 – 20 ani – 47 persoane;
- de la 21 – 40 ani – 20 persoane;
- de la 41 – 60 ani – 25 persoane;
- peste 60 ani – 13 persoane ⁵⁷.

Dintre satele actualei comune Gura Calitei, este menționat și satul Rașca, cu o populație ce se cifra la 123 persoane, formând 37 de familii ⁵⁸. Acest sat era format de asemenea din clăcași așezați pe moșia boierului Alecsandru Plagino (Plaino). În acest sat se aflau 6 dogari, 1 rotar, 1 dorobanț și 2 plugari. Numărul mare de dogari se explică prin faptul că satul este situat în mijlocul unor păduri seculare.

Toate cele 5 sate menționate în catagrafia din 1838 de pe teritoriul comunei Gura Calitei erau formate din 295 familii cu 1040 persoane, preponderentă fiind populația până la 20 de ani. Cele 295 de familii dețineau 336 pogoane cultivate cu porumb, 13 pogoane cultivate cu grâu în satele Poienile și Dealul Lung, 3 pogoane cultivate cu vie în satul Gura Calitei și 389 de pogoane de fân. Efectivul de animale aflate în proprietatea acestor familii este următorul: 111 cai, 204 boi, 236 vaci, 1090 oi, 139 capre, 91 râmători (porci) și 12 stupi.

Analizând datele recensământului din 1838 a satelor din comuna Gura Calitei, se impun următoarele concluzii:

-toate satele menționate erau formate din clăcași, așezați pe moșiile unor mari proprietari și pe cele două moșii mănăstirești;

-aceste sate aparțineau de plasa Marginea de Sus, județul Râmnicul Sărat;

Așa cum s-a remarcat, populația tânără de până la 20 de ani era preponderentă în toate satele comunei. Erau atât familii tinere și foarte tinere dar și familii îmbătrânite.

Satul Gura Caliței se remarcă prin familii tinere cu mulți copii cu diferențe mari în vârsta părinților dar și între părinți și copii.

Iată familia Toader Bughiurlan de exemplu, tatăl 30 de ani, mama 23 ani și 5 copii cu vârste cuprinse între 12 și 3 ani, deci la primul copil tata avea vârsta de 18 ani și mama 11 ani. Familia Năstase Gheorghe 40 ani și mama 30 ani cu copii de 19 și 13 ani, deci mama avea la naștere 11 ani și tata 21 ani. Familia Mavrodin de 18 ani tata și Rada, mama de 12 ani aveau un copil de 1 an.

În satul Lacul Baban, curiozitatea o reprezintă vârsta mare a părinților care au copii mici. Astfel familia Busuioc Stan în vârstă de 80 de ani și soția 70 ani cu 4 copii între 6 și 20 ani, deci mama, la naștere, avea 64 ani și tata 74 ani sau familia Gh. Velicu 80 ani și soția 70 ani cu doi copii de 7 și 9 ani. Familia Ion Bălan de 85 de ani tata și respectiv 75 de ani mama, cu trei copii de 12, 16, și 18 ani. Alte curiozități se pot găsi în anexa 1.

Multe nume de familii înregistrate la 1838 în satele comunei Gura Caliței au dispărut între timp, unele datorită lipsei de urmași pe linie paternă, altele pentru că descendenții lor, prin căsătorie, părăsesc satele plecând în alte localități. Iată astfel de exemple:

- în satul Gura Caliței: Pîrgaru, Turtaru, Ciubucudulce;
- în satul Lacul lui Baban: Cheptea, Merlaru, Cărăbuș, Tîrel;
- în satul Poienile: Scurge, Pepeniță;
- în satul Dealul Lung: Jidanu, Tronaru, Bentea;
- în satul Rașca: Vănoagă, Boștină, Cîmpoieșu, Vartolomei ⁵⁹.

Se semalează de asemenea și apariția unor nume noi de familie în zilele noastre, inexistente la 1838, ca urmare a stabilirii în aceste sate a unor locuitori veniți din satele Vrancei sau din regiunile de șes ale Munteniei.

Iată câteva exemple:

- în satul Gura Caliței: Costache, Olteanu, Maraloiu, Vlase;
- în satul Lacul lui Baban: Chioveanu, Bîtculescu, Burlacu;
- în satul Poienile: Brăgău, Teacă, Ciuplea;
- în satul Dealul Lung: Iordăchescu, Popescu;
- în satul Rașca: Apostolie.

Cel mai mare sat al comunei era Lacul lui Baban, care, deși atestat documentar abia în anul 1814, are cu siguranță un trecut mult mai îndepărtat.

În anul 1864, satele actualei comune Gura Calîței erau grupate în două comune: comuna Dealul Lung, de care aparțineau satele Dealul Lung (Plopu), Peleticul și Râmna, actualul cătun situat mai sus de Plopu, vecin cu satul Mahriu al comunei Poiana Cristei și comuna Lacul lui Baban, de care aparțineau satele Constandoiu, numit și Lacul lui Baban, Poienile și Gura Calîței ⁶⁰.

La 1 ianuarie 1871, comuna Lacul lui Baban, în nomenclatura vremii Lacul lui Baban, era formată din satele Bălănești, Gura Calîței, Poienile, Groapa Tufei, menționat pentru prima oară și cătunul Brînzari, care apărea separat de Gura Calîței. Reședința comunei era satul Costandoiu și avea o populație de 1530 locuitori ⁶¹. Dealul Lung apare de asemenea ca o comună aparte, formată din satele Peleticul, care era și reședința comunei, Râmna și Dealul Lung (Plopu), având o populație de 835 locuitori ⁶².

Comparativ cu anul 1838, se observă o creștere substanțială a populației satelor actualei comune Gura Calîței în cei 33 de ani, de la 1040 locuitori la 2365 locuitori în 1871.

În Marele Dicționar Geografic, editat în perioada 1898-1902, comuna Dealul Lung apare cu o populație de 212 familii cu 898 persoane, din care 425 bărbați și 473 femei, 173 fiind căsătoriți, 678 necăsătoriți și 47 văduvi. Locuitorii posedau 40 pluguri, 2327 capete de vite din care 467 boi și 212 vaci, 12 cai, 34 iepuri, 1410 oi și 192 rămători. Bugetul comunei era de 2581 lei și 93 de bani la venituri și la cheltuieli de 2372 lei și 11 bani. În comună erau 4 puțuri și 22 de fântâni. Satele care o compuneau erau Peleticul – reședința comunei, Plopu, Șotîrcari și Tinoasa, care este menționat pentru prima oară ca aparținând de comuna Dealul Lung ⁶³.

Comuna Lacul lui Baban era formată din satele: Costandoiu (Constandoiu), reședința comunei, Gura Calîței, Poienile, Bălănești, Groapa Tufei și Cocoșari. Avea o populație de 437 familii cu 1617 persoane din care: 801 bărbați și 816 femei, 654 erau căsătoriți, 859 necăsătoriți și 104 văduvi. Locuitorii posedau 69 pluguri, 180 de boi, 235 vaci, 20 cai, 20 iepe, 1722 oi, 25 capre, 300 rămători. În comună erau 38 de puțuri. Bugetul comunei era de 6315 lei și 91 de bani la venituri și 6235 lei și 21 de bani la cheltuieli ⁶⁴.

Satul Gura Calîței, ce aparținea de comuna Lacul lui Baban, avea 149 de familii cu 523 locuitori ⁶⁵. Satul Plopu avea populație de 65 de familii cu 252 persoane ⁶⁶Peleticul, reședința comunei Dealul Lung număra 62 de familii cu 275 de persoane ⁶⁷. Satul Poienile avea 236 persoane ⁶⁸, iar Șotîrcari 30 de persoane ⁶⁹.

În urma recensământului general al populației României din decembrie 1899⁷⁰, populația comunei Gura Calîței se prezenta astfel:

PLASA MARGINEA DE SUS

Județul Plasa Co-muna	Fa- milii	Nr. Că- tune	Nr. Locui- tori	Religia	Stiința de carte		Infirmi
					Știu citi și scrie	Nu știu citi și scrie	
Dealul Lung	261	2	990 487 B 503 F	960 ortodocsi 30 catolici	76	723	8
Lacul lui Baban	464	5	1914 955 B 959 F	1908 ortodocsi 5 mozaici 1 mahomed	280	1330	2

Cea mai mare creștere a populației, comparativ cu anul 1871, o înregistrează comuna Lacul lui Baban cu 384 locuitori.

După cum se remarcă cu ușurință, cea mai mare parte a locuitorilor acestor comune o formau neștiutorii de carte.

Urmărind dinamica populației comunei Gura Calîței pentru deceniile de la începutul secolului XX, constatăm următoarea desfășurare a numărului de locuitori:

Pentru anul 1930, populația statornică din comuna Gura Calîței este următoarea:

Numele localității	Populația pe sexe			Starea civilă			
	Total	B	F	Ne- căsă- tor.	Casa- toriți	Vă- duvi	Divor- țați
Bălănești	87	44	43	55	39	3	-
Cocoșari	217	99	118	129	77	11	-
Constandoiu	701	553	348	412	244	43	2
Groapa Tufei	104	61	43	63	40	1	-
Gura Calîței	832	417	415	476	297	58	1
Plopu	419	198	221	244	144	30	1
Poienile	311	153	158	169	117	25	-
Șotîrcari	68	35	33	43	22	3	-
Rașca	292	117	115	144	141	7 ⁷¹	-

În satele comunei în 1930 pe lângă cetățenii de naționalitate română, trăiau și cetățeni care aparțineau altor naționalități. Astfel în satul Constandoiu din totalul de 701 locuitori, 623 erau români și 78 ȝigani. La Bălănești 86 de cetățeni erau români și 1 albanez. În Groapa Tufei erau 103 români și 1 grec. În Gura Calitei erau 827 români, 4 albanezi și 1 ȝigan. Din cei 292 locuitori din Rașca, 265 erau români, 15 unguri, 3 germani, 6 evrei, 1 albanez și 2 alte neamuri. În Plopu din cei 419 locuitori, 412 erau români, 1 albanez și 6 ȝigani. Locuitorii satelor Poienile și Cocoșari erau toți de naționalitate română ⁷².

Recensământul din 1930, prin bogăția și varietatea datelor prezentate, este primul recensământ al populației care ne prezintă și o situație clară a gradului de instrucție a locuitorilor pe diferite trepte de învățământ ⁷³.

Locali- tatea	Total populație de la 7 ani în sus pe sexe M și F	Știința de carte după gradul de instrucție					
		Știutori de carte	Primare	Secun- dare	Profe sional	Univer- sitare	Neștiutori de carte
Bălănești	33 M 34 F	16 6	16 6	- -	- -	- -	17 28
Cocoșari	71 M 86 F	32 16	11 18	- -	- -	- -	28 51
Constan- doiu	264 M 264 F	151 50	150 50	- -	- -	1 -	111 214
Groapa Tufei	45 M 35 F	29 5	29 5	- -	- -	- -	16 30
Gura Calitei	312 M 319 F	220 140	216 137	2 2	2 1	- -	92 179
Plopu	147 M 167 F	67 19	66 19	1 -	- -	- -	80 148
Poienile	114 M 120 F	67 28	67 28	- -	- -	- -	46 92
Rașca	156 M 86 F	90 23	86 20	3 3	1 -	- -	66 63
Șotîrcari	21 M 24 F	15 8	15 8	- -	- -	- -	6 16

Comparativ cu anul 1899, numărul știutorilor de carte a crescut în mod spectaculos ca urmare a dezvoltării învățământului mai ales după Marea Unire din anul 1918.

În 11 ani care au trecut de la recensământul populației din 1930 până la cel din 6 aprilie 1941, populația din comuna Gura Caliței înregistrează creșteri mai însemnate în satele Gura Caliței, Constandoiu, Plopu și Poienile.

Dinamica populației comunei Gura Caliței pe baza recensământului din 6 aprilie 1941, față de perioada 1930, ni se înfățișează din tabelul ce urmează ⁷⁴.

PLASA DUMITREȘTI

Localit.	Clădiri	Gos- podării	Populația		Originea etnica				Intr. si mese rii
			Tot al	Mas c.	Ro- mâ ni	Un - gu ri	Ger - ma ni	Alti	
Bălănești	25	26	114	63	114	-	-	-	1
Cocoșari	61	59	270	125	269	-	-	1	1
Constan- doiu	21 3	198	904	428	904	-	-	-	5
Groapa Tufei	26	25	102	63	96	-	-	6	-
Peletic	13 2	117	510	265	503	-	-	7	9
Poienile	96	98	410	208	410	-	-	-	2
Rașca	62	60	270	132	269	-	-	1	-
Șotircari	13	15	73	42	72	-	-	1	-

PLASA PLAINEȘTI⁷⁵

Gura Caliței	231	219	1008	469	995	-	-	13	9
Dragosl oveni	213	213	957	445	955	-	-	2	12

Și comuna Gura Caliței și-a avut imigranții săi, cetățeni veniți din alte părți ale țării, care de-a lungul timpului s-au stabilit în comună devenind cu timpul ei înșiși localnici. Aceștia erau în

căutarea unor locuri mai adăpostite de năvălirile cotropitorilor, de prigoana unor proprietari sau de încorporarea cu arcanul la oaste .

Printre cei veniți și rămași în comună menționăm: Dobre Chioveanu, ai cărui urmași sunt foarte numeroși, este venit de pe valea Buzăului, de teama încorporării silite la oaste⁷⁶. George Dobrescu, originar din Dobrogea, fost jandarm în comuna Dealul Lung, s-a statornicit definitiv în această comună. Dintre cei ce s-au statornicit în comună mai menționăm: Dediu Răduță, venit din Bîrsești; Brăgău din comuna Dumitrești; Moldoveanu, din ținuturile Moldovei; Ungureanu din partea sud – estică a Transilvaniei; Mocanu din munții Vrancei, Burlacul – din regiunile de câmpie ale Munteniei; Olteanu, din părțile Olteniei, probabil după ocuparea acesteia de către austrieci în 1718; Petrache Bîtculescu, originar din com. Mera.

În același timp, unii cetățeni plecați după lucru în alte localități, se stabilesc acolo prin căsătorie, aceasta fiind una din cauzele dispariției unor nume de familie existente în comună în timpul catagrafiei din 1838 și a reformei agrare din 1864.

Potrivit recensământului efectuat la 5 martie 1977, populația comunei Gura Calîței se ridica la 4348 locuitori, fiind una din comunele mijlocii ale județului, cu tot exodul de populație spre comunele Gugești și Dumbrăveni, provocat de alunecările de teren din anul 1970. În comună erau 1204 gospodării din care: 389 în satul Gura Calîței, 27 în Groapa Tufei, 179 în Lacul lui Baban, 157 în Poienile, 12 în Șotîrcari, 34 în Bălănești, 65 în Cocoșari, 139 în Plopu, 98 în Dealul Lung și 104 în Rașca.

Numărul clădirilor era mai mare decât al gospodăriilor, el fiind de 1219 clădiri, repartizate astfel: 387 în Gura Calîței, 28 în Groapa Tufei, 177 în Lacul lui Baban, 151 în Poienile, 14 în Șotîrcari, 39 în Bălănești, 68 în Cocoșari, 148 în Plopu, 101 în Dealul Lung, 106 în Rașca. Numărul camerelor de locuit era de 2628 cu o suprafață locuibilă de 28,494 mp⁷⁷.

Densitatea medie a locuitorilor pe comună este de 35 locuitori pe hectar, față de 70 – 80 cît s-ar putea realiza.

La 1 ianuarie 1986, populația comunei număra 3520 persoane, din care 1790 femei, ce formează un număr de 1159 familii⁷⁸. În numai 9 ani cât a trecut de la recensământul din 1977, populația comunei a scăzut în mod considerabil. Astfel numărul familiilor a scăzut de la 1207 cât era în 1977 la 1159 în 1986, iar numărul persoanelor de la 4348 la 3520, înregistrându-se o diferență de 828 persoane. Această scădere a populației comunei se datorează mai multor cauze. Principala cauză o constituie strămutarea unui număr însemnat de familii, tinere în deosebi cu mulți copii, în

comuna Dumbrăveni după marile alunecări de teren din anul 1981, care practic au marcat desființarea unui sat – Bălănești, care în 1977 număra 34 de familii, iar în prezent mai are doar 4 familii. Alunecările de teren au afectat și satele Dealul Lung și Lacul lui Baban, de unde au plecat de asemenea mai multe familii, stabilindu-și domiciliul și întemeindu-și gospodăriile fie în Dumbrăveni, sau la Gugești, unde au întemeiat chiar un cătun al comunei numit Satul Nou, sau în partea sudică a comunei Gura Calitei, unde a apărut, încă din anul 1970 un nou sat numit Eleșteu, care în prezent este format din 66 de familii, relativ tinere, ce numără 243 persoane.

O altă cauză a scăderii populației comunei, deloc neglijabilă, o constituie exodul tineretului către mediul urban. Majoritatea tinerilor, după obținerea unei calificări, se încadrau în producție stabilindu-și domiciliul în orașe. Aceasta a dus la scăderea ponderii populației tinere până la 40 de ani, în structura populației, înregistrându-se, în schimb, o creștere însemnată a ponderii populației îmbătrânite, fapt ce se reflectă negativ în sporul natural al populației.

Procesul de îmbătrânire a populației nu va întârzia să influențeze negativ, mai ales într-o perspectivă mai îndelungată, întreaga activitate social – economică a comunei. Un fapt pozitiv totuși, remarcat mai ales în perioada anilor 80, este stabilirea în comună a unor tineri, îndeosebi din satele Gura Calitei, Lacul lui Baban și Poienile, care după absolvirea unor școli profesionale s-au încadrat în producție în diverse fabrici din Focșani sau la fabrica din Gugești și fac naveta zilnic de la domiciliu la locul de muncă.

După 1989 o parte din tinerii plecați în diferite orașe și rămași fără locuri de muncă s-au întors în comună stabilindu-se mai ales în Gura Calitei și Eleșteu. Pe de altă parte, foarte mulți tineri și chiar oameni mai în vârstă, au plecat să muncească în Italia, Spania, Grecia, Anglia și în alte țări unde câștigă destul de bine. Cu banii obținuți, și-au construit vile și și-au cumpărat mașini. Astfel, dacă până în 1989, fondul de locuințe era într-o stare relativ bună, predominând casele bune și foarte bune în majoritatea satelor comunei, cu câte două, trei sau chiar mai multe camere, învelite majoritatea cu tablă, care a înlocuit tradiționala șindrilă, în prezent fondul de locuințe este mult îmbunătățit prin construcția acestor vile.

Cu siguranță, că în maxim 10 ani o parte din satele comunei vor deveni adevărate sate de vacanță mai ales dacă drumul, acum asfaltat până la Gura Calitei, se va prelungi până la Dealul Lung.

Potrivit recensământului din anul 2002 numărul total al gospodăriilor la nivelul comunei era de 1079 la o populație de 3117 persoane. Acestea erau repartizate pe sate astfel:

Gura Calitei avea 381 gospodării și 1091 persoane;
 Bălănești avea 5 gospodării cu 9 persoane;
 Dealu Lung avea 78 gospodării cu 209 persoane;
 Cocoșari avea 53 gospodării cu 134 persoane;
 Groapa Tufei avea 22 gospodării cu 67 persoane;
 Lacul Baban avea 169 gospodării cu 475 persoane;
 Popu avea 147 gospodării cu 439 persoane;
 Poenile avea 152 gospodării cu 460 persoane;
 Rașca avea 64 gospodării cu 216 persoane;
 Șotărcari avea 8 gospodării cu 17 persoane;

Față de recensământul din anul 1977 populația a scăzut foarte mult, de la 4348 locuitori la 3117 locuitori deci mai puțin cu 1231 locuitori, iar față de recensământul din 1986 a scăzut cu 403 persoane. Aceasta, reflectă o scădere dramatică a populației comunei, ca urmare a îmbătrânirii populației, a scăderii natalității și a exodului tinerilor spre orașe și în străinătate pentru locuri de muncă.

Pe categorii de vârstă populația se prezintă astfel:

Categorii de vârstă	0 – 25 ani	25 – 40 ani	40 – 60 ani	Peste 60 ani	Total
Gura Calitei	351	225	220	295	1091
Bălănești	-	-	3	6	9
Cocoșari	42	28	24	40	134
Dealul Lung	80	38	26	65	209
Groapa Tufei	16	10	15	26	67
Lacul Baban	146	109	77	143	475
Popu	167	85	95	92	439
Poenile	143	68	97	132	460
Rașca	91	35	43	47	216
Șotărcari	4	5	-	8	17
Total	1050	613	600	854	3117

Recensământul relevă faptul că majoritatea locuitorilor sunt de religie ortodoxă, 3108 din 3117, restul de alte religii.

Se poate remarca că la nivelul comunei și al satelor componente predomină populația tânără cuprinsă între 0 și 40 ani

1613 persoane, comparativ cu populația ce depășește vârsta de 40 ani, 1454 persoane.

2.3. Toponimia

Satul Gura Caliței, actualmente reședința comunei, își are originea toponimică de la gura de vărsare a pârâului Calița în râul Râmna ⁷⁹. Primele locuințe au fost construite, cu siguranță, în zona de confluență a celor două ape, care a fost cea mai favorabilă așezărilor omenеști, locuitorii fiind atrași de solurile aluvionare, mai roditoare, din preajma Caliței și a Râmnei. Este vorba în acest caz de un toponim care-și are originea într-un hidronim, derivat din acesta.

În legătură cu denumirea satului Gura Caliței, circulă o baladă printre bătrânii satului, potrivit căreia poate fi formulată și o altă ipoteză ⁸⁰.

Conform unei legende în care își are originea balada Caliței, o bătrână care locuia lângă pârâul care ulterior se va numi Calița avea o frumoasă și curajoasă fată numită Calița. Cu prilejul năvălirii tătarilor, care ajungeau adesea până pe aceste meleaguri, această se urca pe dealul care-i poartă numele, anunțându-și sătenii cu strigătul de „vin tătarii,, pentru ca ei să se adăpostească în pădurile din jur. Într-una din aceste năvăliri, tătarii au prins-o pe viteaza Calița și au omorât-o. Sătenii pentru a-i cinsti memoria, au dat numele ei apei, satului și dealului unde se urca pentru a-i vesti.

Dealul Caliței, de unde se vestea năvălirea tătarilor

Deși această ipoteză este tentantă din mai multe motive, în primul rând pentru vechimea așezării pe care ne-o sugerează, de pe vremea năvălirilor tătarăști, totuși ni se pare mai puțin veridică, de aceea optăm pentru prima ipoteză. Aceasta, cu atât mai mult cu cât de obicei oamenii și locurile își iau numele de la ape și, mai, rar invers. Sintagma Gura Caliței este metaforă în acest caz.

Numele „Lacul lui Baban” și „Constandoiu” vin, conform tradiției, de la un cioban Constandoiu Baban. La răsărit de pădurea Șotîrcăreasa există și acum urmele unui lac, numit Lacul lui Baban. Acest lac și-a luat numele de la primul său proprietar Constandoiu Baban, care a dat apoi numele său satului Constandoiu, numit când Constandoiu când Lacul lui Baban ⁸¹.

Un timp destul de îndelungat s-a impus numele de Constandoiu, dar în ultimul timp s-a revenit la numele Lacul lui Baban, atât în vorbirea curentă, populară, cât și în nomenclatura oficială. La 1896, lacul cu pricina avea papură, trestie și ochiuri mari de apă din care se pescuia crap și albișoară ce se vindea și se consuma în localitate ⁸².

În ceea ce ne privește, considerăm că s-a realizat o asociere orală de către localnici între numele Constandin, al ciobanului și a ocupației sale, crescător de oi, ajungându-se în decursul timpului la formula semantică, Constandoiu, adică Constandin cu oile, pornindu-se de la numele inițial Constandin Baban și nu de la Constandoiu Baban, care sună și mai firesc.

Noul sat Eleșteu, apărut începând din anul 1970, și-a luat numele de la un fost eleșteu (lac), de unde se pescuia pește, proprietatea fiicei ultimului Plagino (Plaino), care s-a căsătorit cu administratorul moșiei Friedman, devenind pentru țărani „nemțoaica”. Și astăzi o parte a satului Dragosloveni este numit „Nemțari”.

Groapa Tufei, cătun apropiat de Lacul lui Baban, este citat de Iorgu Iordan în „Toponimia Românească”, care explică sensul toponimic al cuvântului groapă: groapă mare, mormânt, ravenă, șanț, săpătură, mlaștină, depresiune închisă cu teren băltoș și sol argilos. Toate au ca element semantic comun: depresiune, așadar groapă, la care presupunem existența apei, a umezelii. ⁸³ În cazul nostru „Groapa Tufei” înseamnă o depresiune adâncă, străbătută de un pârâu repede care aduce apele ploilor din poalele Măgurii și le varsă în Râmna. Depresiunea este atât de adâncă, încât din șoseaua Gura Caliței – Constandoiu nu se văd decât câteva case, răzlețite spre creastă.

Toponimul „Poienile” vine de la moșia Poienile, menționată, așa cum am arătat, prin documentul din 22 septembrie 1661, care consemnează vânzarea unui loc de fâneată în Poienile ⁸⁴. Această moșie era o fâneată formată din poieni „locuri în pădure”, fără copaci și acoperite cu iarbă, înconjurate de pădure, luminișuri ⁸⁵, unde s-au stabilit țărani clăcași, întemeindu-și gospodăriile și formând un sat numit Poienile, de la numele locurilor unde s-au așezat, de unde și forma de plural a toponimicului.

Pe raza comunei există și exemple de toponime, nume de locuri, în cazul nostru numele de sat, provenite din antroponime (nume de persoane): satul Bălănești = Bălan + ești; satul Șotîrcari = Șotircă + ari, satul Cocoșari = Cocoș + ari. La aceste nume de persoane s-au adăugat sufixele -ești și -ari. Situații similare sunt răspândite în toată țara (vezi și cazurile Cotești, Bordești, Urechești, Odobești, etc) ⁸⁶.

Toponimul „Peletic” își are originea în hidronimul Peletic, pârâu, care, după ce se unește cu pîraiele Strâmba și Rașca, se varsă în râul Râmna. El a dat numele său satului, fostului schit și dealului cu care se învecinează. Mai târziu, numele comunei Dealul Lung s-a substituit satului Peletic, acest toponim desemnând astăzi doar extremitatea nord – vestică a satului Dealul Lung și aceasta doar în tradiția populară, deoarece în nomenclatura oficială a dispărut cu totul.

Așa cum arătam mai sus, toponimul Dealul Lung nu desemna satul Dealul Lung de astăzi, care se numea Peletic și era reședința comunei Dealul Lung. El era situat mai sus de satul Popu de astăzi, în poiana Dealul Lung, pe culmea dealului cu același nume. Asta ne explică și faptul că în catagrafia din 1838 nu apar decât satele Dealul Lung și Rașca. De altfel în unele lucrări mai vechi se arată că „în vechime Dealul Lung se mai numea și Poiana Popului” ⁸⁷. Marele Dicționar Geografic al României, editat între 1898 – 1902, ne informează următoarele despre satul Dealul Lung: „sat în județul Râmnicul Sărat, plaiul Rîmnicului, cătunul Dealul Lung se mai numește și Popu” ⁸⁸.

Toponimul Dealul Lung este un toponim geografic, întrucât satul și-a luat acest nume de la dealul foarte lung așezat la cumpăna apelor Râmna și Rașca, pe a cărui culme a fost întemeiat.

Numele Popu, pe care și l-a luat actualul sat al comunei, cunoscut ca atare, se datorează pădurilor de plop seculari, care se găseau pe locul unde s-a înființat acest sat. Și astăzi în pădurile din jurul satului Popu se găsesc destul de mulți plop. Satul cu acest nume a luat ființă după reforma agrară din 1864, când locuitorii

fostului sat Dealul Lung, așezat mai sus de Popu au primit locuri de casă așezate în punctul numit cotul Râmnei, adică pe actualul teritoriu al satului Popu, pe care au construit case, înființând satul.

Toponimul Rașca este derivat din hidronimul Rașca, ce denumește pâraul care curge de-a lungul satului Rașca. Numele Rașca se aseamănă cu cel al celebrei grădini de spectacole de operetă din București, existentă la sfârșitul secolului al XIX-lea și care se găsea în colțul străzii Academiei cu strada Edgar Quinet, unde au jucat și cântat mari actori și cântăreți I.D. Ionescu, N. Leonard și A.P. Marinescu ⁸⁹. Originea numelui pare a veni de la patronul ceh, Hrska. Identitatea de nume ne face să credem că și aici, printre străinii stabiliți pe moșia Plagino va fi fost și un ceh cu același nume, de unde și numele de Rașca.

Pe cuprinsul comunei Gura Calitei există de asemenea diferite elemente toponimice: văi, dealuri, locuri și alte puncte, a căror origine nu este întotdeauna suficient de cunoscută. Astfel:

Dealul Măgura (525 m) se găsește la est de satul Lacul lui Baban, deasupra satului Groapa Tufei, e prins în culmea lungă ce pleacă de la Andreiașu de Jos prelungindu-se prin dealul Teiului, dealul Dorului, dealul Cornetul, dealul Podul Lacului, Măgura, dealul Sf. Ioan și dealul Terchești.

+525m

Dealul Măgura, cota + 525 m și renumita „Râpa Șoimului”

Foto C. Bălan 18.10.2008

Măgura nu este cuprinsă în lucrările de toponimie a lui A. Graur, I. Iordan. Ultimul definește toponimul Măgura ca sinonim cu Movila și Muntele ⁹⁰.

Un toponim de interes lingvistic este Costinoaia, moșie la sud de satul Lacul lui Baban (Constandoiu). El pleacă de la un anume Costin, probabil cioban, târlaş, odăier, arendaş, proprietar, la care s-a adăugat sufixul –oaia. Aşa s-a născut şi toponimicul Hântoia (Hantă+oaia), situat nu departe de Poienile.

Toponimicul Maga, ce desemnează o suprafaţă de teren orientată spre sud – vestul satului Lacul lui Baban, dând în pârau Caliţa, de origine feminină pare a desemna numele unei foste proprietare sau pur şi simplu numele unei locuitoare din zonă.

Probleme pune şi toponimicul Bănculeşti, denumind moşia satului Lacul lui Baban, spre versantul de sud-vest ducând spre pârau Caliţei, învecinându-se la sud-est cu pădurea F. Glogojanu. Numele tulpină al acestui cuvânt este probabil un antroponim, Bancul, din care s-a format din gentilicul în – eşti: Bănculeşti, adică un vechi nume al unei familii provenite din strămoşul Bancul.

Toponimul „La Leurdiş” se referă la un loc din apropierea satului Constandoiu, într-un limpeziş de pădure, unde creşte leurda, plantă vegetală comestibilă, ciudată prin aceea că dispare adesea pe neaşteptate, de unde şi zicala : „A dispărut ca leurda”. Sufixul –iş este inexistent în alte toponime.

Hidronimele Râmna şi Rîmnic au fost analizate comparativ în cele mai importante lucrări de toponimie. „Rîmnic” înseamnă la origine „iaz cu peşte”⁹¹; cuvântul este derivat din slavul rîba = peşte.

Sufixarea comparativă a cuvintelor Râmnic şi Râmna s-a realizat astfel: Rîmnic= rîb+nic, iar Râmna=rîb+na; aici are loc transformarea fonetică: b=m. T. Porucic dă ca sinonime termenii Râmna şi Rîmnic explicându-le prin râpă mai largă şi mai lungă ⁹², iar în alt loc înregistrează numai pe Râmna cu varianta rîmvnă, explicaţia dată sună în acord deplin cu natura majorităţii locurilor aici în discuţie: „canalul prin care se scurge apa curgătoare (pârâu, râuleţ); are pereţii abrupti” ⁹³, aşa cum apare întreaga configuraţie a acestui râu. Toponimul Râmna are corespondenţi: Rîbnik (sloven), Ribnik (croat, sîrb), Rybnyk (ucrainean), Rybnik (polonez). Tema slavă este ryba = peşte ⁹⁴.

Alte toponime: Scoruşul (dealul Scoruş). Scoruşul este un arbore din familia rozaceelor (Sorbus domestica). Se află la punctul de întâlnire dintre Valea Bănculeşti şi Valea Turtii de pe culmea ce

duce prin pădurea Gлогоjanu, spre Gura Calîței. Scorușul este citat și de Iorgu Iordan ⁹⁵.

Tătarul, punct toponimic de lângă satul Bălănești, la nord-est de pârâul Băcătiu, nu ilustrează o reminiscență istorică. În toponimia noastră istorică, aria toponimului Tătar este restrânsă. E mai probabil vorba de porecla vreunuia care a stăpânit pe vremuri acest loc, deși aici s-a găsit o ghioagă de aramă ghintuită, întâmplare însă neconcludentă.

Ghioagă ghintuită, descoperită în a doua jumătate a sec. al XIX în satul Bălănești în punctul Tătaru. Foto Corneliu Bălan, 1985

Reacțiile psihice sunt și ele de natură să determine multe categorii de toponime. În majoritatea acestor cazuri este vorba de deformări, defecte reale sau presupuse cum se întâmplă și la antroponime, unde „porecele” date după betesugurile fizice și morale sunt extrem de numeroase ⁹⁶. Astfel în cuprinsul moșiei sătești de la nord vest de Constandoiu, adică la „Dos”, se află un punct toponimic „La Mutu”. Într-adevăr, s-a constatat că acel loc aparținuse unui bătrân surdo-mut, Nicolae Stoican, zis și Mutul lui Stoican.

Movila Ciumaților este situată lângă drumul ce leagă Gura Calîței de Lacul lui Baban, pe partea dreaptă ceva mai sus de livada Primăriei Gura Calîței. Acest toponim evocă ciuma din 1829, care a secerat multe vieți omenești din satele comunei Gura Calîței. Sub această movilă, puțin mai înaltă decât împrejurimile, probabil se găsesc osemintele celor răpuși de ciumă în 1829 și îngropați aici, la groapa comună.

Dealul ciumaților, Gura Caliței. (foto C. Bălan în 2010)

Din relatările unor cetățeni, am reconstituit episodul transportării și îngropării celor morți de ciumă, episod demn de tragediile antice. Astfel, cei care mureau de ciumă, uneori nici nu erau morți de-a binelea, erau aruncați cu furci de lemn pe un stejar cu crengi și frunze, tras de boi îndemnați de doi ciumați, foști bolnavi de ciumă care se vindecaseră devenind imuni, lucru care se întâmpla destul de rar, care se îndrepta apoi spre groapa comună de la Movila Ciumaților. Acolo, după ce erau stropiți cu var, erau aruncați în groapa comună, în vaietele înfiorătoare ale celor ce nu erau încă morți de-a binelea ⁹⁷.

Lacul Drăgunii, este o sintagmă toponimică de origine feminină. O oarecare Drăguna din Gura Caliței avea un iubit în satul vecin, Bordești. Prinsă într-una din zile de nevasta acestuia și de alte femei din acest sat, este bătută și aruncată în acest lac pentru a fi omorâtă. Fire robustă și norocoasă, Drăguna iese din lac și ajunge acasă, scăpând cu viață, iar lacul i-a luat numele.

Punctele toponimice Dealul Stânei, Muchea Ciorii, Poiana Cireșului, Dealul Mărului indică nu numai accidente de teren, ci și precizări funcționale stabilite prin atributele genitive: Stânei, Cireșului, Ciorii, Mărului.

Dintre pâraie, mai importante menționăm: pâraul Calița și pâraul Pietrei. Primul este menționat printr-un atribut substantival opozițional: Calița; are o vale largă și se varsă în Râmna la mijlocul

satului Gura Caliței, formând așadar al doilea toponim al comunei înseși. Toponimul Calița pare a veni din cuvântul slav calica, calicul care înseamnă apă saracă.

Al doilea pârâu, pârâul Pietrei, se numește așa pentru că izvorăște din Culmea Podu – Lacului, din unica zonă stâncoasă a unei regiuni eminentamente argiloasă.

În această regiune, foarte fugitivă, prezența râpilor este frecventă, într-o configurație pe care geograful francez Emmanuel de Martonne a numit-o vale alpină, adică cu râpi paralele și alungite din creste până în râul Râmna. Dintre ele reținem pentru interes informativ sau și lingvistic: Râpa Șoimului, râpă foarte mare și abruptă în peretele căreia cuibăresc păsări mari, printre care și șoimul. Râpa lui Tudoran amintește de vreun Tudoran, care va fi pășunat mai mult timp aici, oile sau vitele cornute; la fel și Râpa Florii, cu mențiunea că aici, al doilea termen al sintagmei este masculin: Florea, cu un genitiv popular Florii (cf. Tomii).

„La mormânturi”, punct toponimic situat pe partea stângă a drumului ce leagă satul Gura Caliței de Lacul lui Baban, pe partea opusă Movilei Ciumaților. Unii bătrâni susțin că în acest punct au fost îngropați cei morți de ciumă, este vorba probabil de victimele ciumei din 1838.

La mormânturi. Foto C.Bălan 2010

Hîgiul Movilei, pornește de la moara din Lacul lui Baban și apucă spre sud – vest, străjuind partea de sud a satului când făcea parte, pe vremuri, din moșia C. Lupescu. Astăzi aproape a dispărut, locul fiind ocupat de o lungă ravenă. Hîgiuri înseamnă păduri.

Hîgiul Stoichiței este mai spre sud de primul și paralel cu acela. Începe de la drumul județean spre Gura Caliței și ajunge pînă la Dealul Bănculeștilor, sfîrșind cu Râpa lui Tudoran.

Blidărie, pădure azi aproape desființată, avea lemn ușor de plop și alte esențe moi din care țiganii confecționau blide (linguri, sface, găvane, copăi, etc.). Interesantă este derivarea acestui toponim prin sufixul -ăria (cf. pulberăria, cășăria, berăria, sifonăria).

Iată și o serie de toponime caracteristice prin varietatea plastică și expresivă a limbajului popular: Cuibul Blenzii, Groapa Merilor, Suflețel, Piscul Pietrei, Cruciulița, Lupărie. În afară de aceasta, fiecare dintre ele indică o realitate fie socială, fie geografică, fie pe amîndouă. Natura lor primară stă în expresia stilistică, foarte originală.

Alte toponime amintesc nume de persoane din timpuri mai vechi sau mai noi, care ar putea alcătui o mică istorie etnografică a regiunii: Lacul Păunei, Fântâna lui Cîrcea, Fântâna Grecului, Zahiu, Chiva, Sultana.

Abundența toponimelor de pe teritoriul comunei Gura Caliței se explică prin aceea că oamenii au simțit nevoia de ordin practic să dea nume și celui mai neînsemnat loc pe care împrejurările vieții de toate zilele îl pun în situația de a-l cunoaște. Pentru ei, orice ridicătură de pămînt, orice baltă, lac, pădure, boschet, pășune, pîrîu, groapă, etc., solicită identificare nominală, pentru orientarea în multitudinea și varietatea accidentelor geografice din spațiul în care se mișcă, deosebind mai ales pe cele similare ca formă și aspect, așa cum se întîmplă cu distingerea semenilor noștri cu ajutorul numelor sau porecelor, pentru a-i individualiza și pentru orientarea în societate.

2.4. Onomastica

a. Onomastica numelor de familie

Acestea au o proveniență diferită, iar analiza oferă largi posibilități de interpretare.

Unele nume de familii își au originea în nume de păsări: Pupăză, Cocoșel, Ciocârlan. Alte nume de familie au derivat inițial din anumite însușiri fizice ale unor înaintași: Bălan, Bălăjel, Negrea, Căpățîna, Stîngaciu, Țigănuș, Ghibirdic –om scund, Roșu, Hornoiu – om mare, etc.

Multe nume își au originea în nume calendaristice (în calendare) și biblice: Damaschin, Avram, Moise, Salomia, Păvălucă.

Și unele stări familiale au dat naștere unor nume de familie Burlacu, Văduva.

În onomastica locală abundă numele de origine grecească: Chiril – Chirilă, Iordache – Iordăchescu, Dochia, Dumitrache, Alexandru, Cosma, Panait, Gheorghită – lucrător al câmpului, Tudor.

Pentru că ȕigarii au alcătuit o parte însemnată din populaȕia satului Lacul lui Baban, îndeosebi până la alunecările de teren din 1970, când majoritatea s-au mutat la Gugești, numeroase sunt și numele de familie de ȕigani: Hoancă, Cîrcea, Bondilă, Geavlacu, Măcău, Neniu, Nămează, Drăgan, Bostănică, Stoican, Buică.

Unele nume de familie sunt nume vechi, românești: Velico – Velica, Sava, Șerban, Șerbănoiu, Pătrașcu, Vlase, iar altele sunt formații românești: Duță, Faraoneanu, Nichiȕelea, Petriceanu, Petroșel, Vășii, Văsoiu, Costache, Gîrboiu, Tomulescu (din Toma), Toderici (din Toader), Zarzalin. Sunt și nume de familie care evocă locul de obârșie al strămoșilor care s-au stabilit de-a lungul timpului pe teritoriul comunei Gura Caliȕei: Moldoveanu, Olteanu, Ungureanu, Mocanu.

Sunt și nume de familie de origine onomatopeică: Bîra, Tîrcă, Buharu, Băruș. Mai rare sunt cele care sugerează unele însușiri sufletești: Bunea.

Ocupaȕiile locuitorilor au dat naștere în timp unor nume de familie: Cojocar, Cizmaru, Olaru, Dascălu, Ciobanu, Chioveanu – cărăuș de la Kiev, Lotru.

Numele de familie ce-și au originea în colinde: Lera. Și altele cu originea în diferite superstiȕii: Moroiu.

Ca urmare a conviețuirii îndelungate cu slavii, care au fost asimilați de populaȕia băștinașă, se întălnesc în onomastica locală și nume de origine slavă: Negoită, Bratu (frate), Negulescu, Răduță, Savin, Dobrescu.

Unele nume de familie își au originea în numele unor plante: Mălin, care primește sufixul -oiu= Mălinoiu, Busuioc, iar altele evocă fenomene din natură: Ȑandără – scânteie, Serea – seară.

Nume de familie ce derivă din nume de fructe: Bostan, Cireaș și din nume de obiecte: Doagă, Bîtculescu – Butculescu, de la butcă= caleașcă, Păroiu, de la par care primește sufixul -oiu, Teacă. Și unele ce-și au proveniența în nume de animale: Vulpe, Ursu, Epure.

Nume de familie de origine ebraică: Macovei, Mihai, Maței, Iacob, Moise. Și altele cu origine în nume de alimente: Cașcaval.

Nume de familie cu origini necunoscute: Bocu, Bezea, Bezescu, Tîlvăr, Arsene, Ciuplea, Șotârcă, Buică. Alte nume de

familie evocă nume vechi de popoare, care au conviețuit cu românii: Coman.

Iată și nume de familie care exprimă o stare socială: Popa, Băjinaru - băjînărit, Robu – rob. Iată explicația numelui de familie Robu dată de o legendă care ni s-a transmis până astăzi. Potrivit acesteia, Maria, o fată frumoasă ce trăia în vremuri îndepărtate pe aceste meleaguri, însărcinată fiind, a fost luată roabă de către turci, cu prilejul deselor năvăliri în Țara Românească. Trăiește un timp în casa unui turc, apoi după multe și dramatice peripeții reușește să se întoarcă în satul natal. Feciorul pe care l-a născut a primit numele de familie Robu, în amintirea perioadei de robie pe care mama sa a trăit-o la turci ⁹⁸.

b. Prenume (nume de botez)

Majoritatea prenumelor sunt de origine grecească: Vasile, Pantazi, Pamfil, Gheorghe, Nicolae, Constantin, Costache, Panaite, Grigorie, Ștefan, Paraschiv, Eugen, Dumitru, Miron, Dima, Nicu, Tudorache, Iordache, Damaschin, Arghir, Ichim, Apostu, Costică, Enache, Zamfir, Manolache, Alexandru, Anghel, Alecu, Marghioala, Paraschiva, Dumitra, Lenuța, Margareta.

Multe prenume sunt formații românești: Voicu, Mereuță, Stroe, Trandafir, Mihalache (din ebraicu Mihail), Iancu (din ebraicul Ion), Stan, Vidrașcu, Florea, Oprea, Oancea, Soare, Florin, Miha, Vintilă, Mirică, Cristea, Dumitru. Prenume feminine: Gherghina, Ilinca, Catinca, Ileana, Floarea, Doina, Ancuța, Niculina, Condina.

Prenume masculine de origine ebraică: Ion, Toma, Petre, Mihai, Matei, Lazăr, Pavel și prenumele feminine: Maria, Ioana, Marița, Ana, Mărioara.

Prenume de origine latină: Anton, Vespasian, Lupu, Octavian, Cristian, Silvia.

Prenume de origine slavă: Radu, Dragomir, Mușat, Neagu, Bratosin, Dobre, Dobrin, Dobrița, Rada.

Interesant ni se pare faptul că unele nume de familie au devenit cu timpul prenume, iar unele prenume au devenit nume de familie, cazuri mai rare. Iată câteva exemple de nume de familie devenite prenume: Avram, Stan, Genel, Gheorghe, Țîlvăr, Avram, Șerbănoiu Avram, Petrea Stan, Panaite Gheorghe, Mihai Petrea. Și unele prenume devin nume de familie: Țîlvăr Mihai, Bîtculescu Mihai, Mihai Vasile, Mihai Petruș, Arsene Costache, Bălan Costache, devenit nume de familie: Costache Ionel, Costache Mirică, Costică Gheorghe.

2.5. Împărțirea administrativ – teritorială a comunei, în decursul vremii

În decursul vremii, împărțirea administrativ – teritorială a comunei nu a fost întotdeauna aceeași.

Dintre toate satele comunei, doar două au fost reședințe de comună în secolul al XIX-lea: Lacul lui Baban și Dealul Lung, la care s-a adăugat în secolul XX și satul Gura Caliței. Celelalte sate nu au fost reședință de comună, aparținând uneia sau alteia din cele trei comune.

Singur, satul Lacul lui Baban, a rămas permanent reședință de comună, comuna cu aceleași nume reunind, pentru anumite perioade de timp toate satele de pe teritoriul actualei comune Gura Caliței, cuprinzând în plus și satul Tinoasa, ce aparține în prezent de comuna Dumitrești.

În 1861, pe teritoriul de astăzi al comunei Gura Caliței erau două comune: Lacul lui Baban și Dealul Lung ⁹⁹. Comuna Dealul Lung era formată din satele Dealul Lung (numit și Plopu), Peletic și Râmna. Satul Rașca, amintit încă în catagrafia din 1838, la 1861 nu făcea parte din comuna Dealul Lung ca sat distinct fiind incorporat în satul Peletic sau confundat cu cătunul Râmna. Comuna avea 213 case, în care locuiau 200 de familii.

Comuna Lacul lui Baban era formată din satele: Lacul lui Baban, Poienile și Gura Caliței, având reședința în satul Lacul lui Baban, fost Constandoiu. Avea 378 de case și 356 familii. Făcea parte, împreună cu comuna Dealul Lung, din plasa Marginea de Sus, jud. Rîmnicul Sărat ¹⁰⁰.

În anul 1864, satele reședință de comună erau aceleași, iar cele două comune aveau în componența lor aceleași sate ca în 1861. Împărțirea administrativ – teritorială va rămâne neschimbată în anii următori: 1887, 1889 și 1900. În anul 1900 se instalase în fiecare sat reședință de comună câte un post telefonic, iar oficiul poștal cel mai apropiat era Gara Gugești ¹⁰¹.

Din anul 1908 rămâne numai o singură comună: Lacul lui Baban, care includea satele: Lacul lui Baban, Gura Caliței, Groapa Tufei, Plopu, Poienile, Șotârcari, Bălănești, Cogoșari, Dealul Lung, Rașca și Tinoasa.

Începând din anul 1926 până la 1 februarie 1931, au existat pe raza actuală a comunei un număr de trei comune: Lacul lui Baban, Dealul Lung și Terchești, din care făcea parte și Gura Caliței, având ca reședință de comună satele cu același nume ¹⁰², în timp ce

comunele Lacul lui Baban și Terchești făceau parte din plasa Plainești, comuna Dealul Lung făcea parte din plasa Dumitrești, județul Rîmnicul Sărat.

În perioada 1 februarie – 1 august 1931, toate satele actualei comune Gura Caliței erau înglobate în comuna Urechești ¹⁰³.

Satul Gura Caliței a devenit reședință de comună pentru prima dată în anul 1931, comuna Gura Caliței având în componența sa Terchești și Groapa Tufei, menținându-se comună și reședință de comună până în anul 1942. A făcut parte în toată această perioadă din plasa Plainești, județul Rîmnicul Sărat. Celelalte două comune făceau parte din plasa Dumitrești, același județ.

După 1931, Dealul Lung rămâne comună de sine stătătoare până în 1968, când se unește cu comuna Lacul lui Baban, formând comuna Lacul lui Baban, care cuprindea a doua oară toate satele actualei comune.

Comuna Lacul lui Baban a continuat să existe în aceeași alcătuire din anul 1931 până în anul 1966, când a fost alipit la ea și satul Gura Caliței, iar în anul 1968, așa cum am văzut ,și satele fostei comune Dealul Lung.

Între anii 1943 – 1944, satele Gura Caliței și Dragosloveni au format împreună o comună, numită Dragosloveni, cu reședința în satul cu același nume, aparținând de plasa Plainești, jud. Rîmnicul Sărat ¹⁰⁴.

În perioada 1945 – 20 ianuarie 1956, satul Gura Caliței a făcut parte din comuna Terchești, cu reședința la Terchești ¹⁰⁵.

Din anul 1956, satul Gura Caliței formează singur o comună până în anul 1966, când trece la comuna Lacul lui Baban. Până în anul 1950, comuna Gura Caliței și respectiv Terchești au aparținut de plasa Plainești, iar comunele Lacul lui Baban și Dealul Lung de plasa Dumitrești.

După reforma administrativ – teritorială din 1 octombrie 1950, cele trei comune au aparținut de raionul Focșani, regiunea Putna, până în 1952; în perioada 1953 – 1956 de raionul Focșani, regiunea Bîrlad și în perioada 1957 – 1968 de raionul Focșani, regiunea Galați

Din anul 1968, în urma ultimei reforme administrativ – teritoriale, toate satele celor trei comune au intrat în componența comunei Lacul lui Baban, care s-a menținut comună până în 1970 și care făcea parte din județul cu profundă rezonanță istorică– Vrancea.

După marile alunecări de teren din anul 1970, când satul reședință de comuna, Lacul lui Baban, a fost declarat „sat în dezafectare”, s-a schimbat numele comunei în Gura Caliței precum și reședința comunei în satul Gura Caliței. De la această dată nu a mai survenit nici o schimbare în alcătuirea comunei până astăzi.

În anul 1896, primarul comunei Lacul lui Baban era Ion Meletescu, iar al comunei Dealul Lung- Popa Neagu ¹⁰⁶. În anul zbuciumatei rășcoale 1907, primar al comunei Lacul lui Baban era Vasile A. Robu, iar al comunei Dealul Lung Neagu Băruș ¹⁰⁷.

Dintr-un memoriu adresat de cetățenii satului Lacul lui Baban, Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor, la 12 decembrie 1887, prin care solicitau sprijin bănesc pentru construirea unui local de școală, rezultă că la acea dată, primăria acestei comune funcționa într-un local propriu, din care o mică odăiță era destinată școlii ¹⁰⁸.

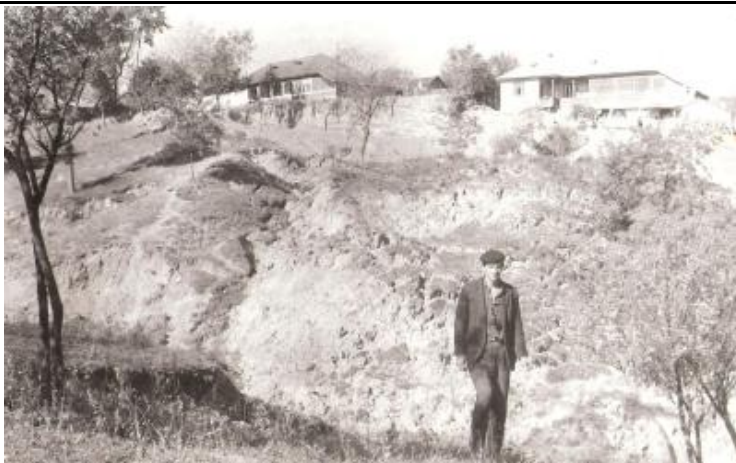
De atunci, primăria comunei Lacul lui Baban a funcționat permanent în local propriu până după 23 august 1944, când, în urma deteriorării și demolării acestuia, și-a mutat sediul în casa învățătorului Dumitru Ianculescu.

În anul 1969, s-a dat în folosință noul local al Primăriei, jos pe Costinoia, dar la scurt timp după inaugurarea sa, au avut loc marile alunecări de teren din 1970, care l-au afectat , determinând mutarea sediului primăriei în casele fostului proprietar Mișu Bogdan din Gura Caliței, schimbându-se atât satul de reședință al comunei cât și denumirea acesteia.

Această situație a afectat foarte mult o parte a cetățenilor din satul Lacul lui Baban, care se mândreau cu vechimea comunei lor și care considerau pripită și nejustificată atât demolarea localului primăriei, afectat doar parțial de alunecări cât și schimbarea reședinței comunei.

Fapt este că, aceste alunecări de teren din mai 1970 au dus la avarierea noului local de școală dat în folosință cu câțiva ani mai înainte și a multor locuințe.

A venit și armata pentru a ajuta la restabilirea circulației, au venit reporterii de la radio și televiziune, printre care și cunoscutul realizator de televiziune, Aristide Buhoiu care a transmis reportaje privind alunecările de teren și consecințele acestora, iar satul Lacul lui Baban devenit sat în dezafectare, perspectivele sale de dezvoltare au devenit sumbre, așa că dincolo de patriotismul local, schimbarea reședinței comunei, cel puțin pentru moment, era logică.

Imagine din Lacul Baban cu case afectate de alunecările din 1971

Foto Prof. Nicolae V. Bălan 1971

Primăria comunei Gura Calitei, începând din anul 1931 până în anul 1942, a funcționat într-o casă particulară a cetățeanului Toma Olaru, în locul căreia s-a ridicat ulterior o altă clădire, aflată astăzi în curtea cetățeanului Iancu Lăzăroiu ¹⁰⁹. În perioada 1943 – 1944, sediul Primăriei a fost în satul reședință al comunei Dragosloveni, iar în perioada 1945 – 1956, când satul Gura Calitei aparținea de comuna Terchești în satul de reședință Terchești. După 1956, satul Gura Calitei a devenit comuna iar sediul primăriei s-a aflat până în 1966 într-o casă aparținând lui Mișu Bogdan. Din anul 1970 când Gura Calitei a redevenit comuna, incluzând și satele celorlalte două comune, sediul primăriei a funcționat din nou în casa lui Mișu Bogdan până în anul 2008, când s-a mutat în noul sediu.

Primaria Veche în casa lui Mișu Bogdan, foto C. Bălan 1986

Primăria fostei comune Dealul Lung a funcționat până în anul 1908 într-un local propriu, amplasat pe locul unde mai târziu s-a construit Moara Dealul Lung. Din anul 1926, când s-a reînființat comuna Dealul Lung, până în anul 1948, primăria acestei comune a funcționat în vechiul local. S-a mutat apoi, prin anii 1948 – 1949, într-o clădire pe deal unde este actuala biserică. A mai funcționat apoi în casa parohiei și în clădirea internatului școlar, ce aparținuse până la naționalizarea din 1948, proprietarului D. Suculescu ¹¹⁰.

Legea rurală din 1864 a organizat și definitivat componența comunelor. Delimitarea lor s-a făcut incluzându-se în perimetrul comunelor atât pământurile expropriate cât și acelea embaticare. Dar legea rurală din timpul lui Al. I Cuza are marele merit de a fi făcut ordine și în administrația comunală, care până atunci era aproape inexistentă. Puterea dictatorială, abuzivă, a unui singur individ, a logofătului, va rămâne o amintire de domeniul trecutului. De acum înainte începe să domnească ordinea, chiar dacă aceasta va avea imperfecțiunile ei și consiliul comunal se va impune tot mai mult în conducerea comunelor. Au fost elaborate și votate legi speciale economice, financiare și de justiție, menite să reglementeze bunul mers al administrației de stat. Actele de stare civilă care până atunci nu erau completate după anumite reguli riguroase, ele fiind întocmite și păstrate de preoți, au fost trecute în seama primăriilor. Întocmirea actelor de stare civilă fusese dată preoților încă din timpul Regulamentului Organic, fiind întărite prin hrisov, odată cu actele administrative, de către domnitorii Alexandru Ghica în Țara Românească și Mihai Sturdza în Moldova ¹¹¹.

Până la apariția Regulamentului Organic și până la trecerea lor în seama preoților, actele de stare civilă nu constituiau o îndatorire a organelor statului completate și păstrate după legi speciale. Fiecare cap de familie, din proprie inițiativă, își ținea anumite condici, în care – printre alte însemnări privitoare la mersul gospodăriei, avea trecută și data nașterilor, morții sau căsătoriei membrilor familiei. Un exemplu edificator în acest sens ni-l oferă Mihail Kogălniceanu, în anul 1891, la serbarea Jubileului de 25 ani de la înființarea Academiei Române, de la primele ei începuturi. Marele patriot și om politic, supranumit și privighetoarea Moldovei pentru talentul său oratoric ieșit din comun, pus permanent în slujba patriei, arăta că, după condica ținută de tatăl său, vornicul Ilie Kogălniceanu, reiese că el, Mihail Kogălniceanu, s-ar fi „născut în anul 1817”, luna septembrie, ziua a șasea și nu în 1806, după cum obișnuiau să creadă alții” ¹¹². Deci în anumite împrejurări, condica familiei servea și ca act de stare civilă.

2.6. Clasele sociale și raporturile dintre ele în epoca modernă și contemporană

În Țările Române, lupta țărănimii împotriva exploataării feudale s-a manifestat prin forme diferite.

Relațiile de producție feudale se caracterizează prin faptul că principalul mijloc de producție, pământul, aparținea stăpânilor de moșii, laici și eclesiastici. Țăranii dependenți, rumânii în Muntenia și vecinii în Moldova, erau numai deținători ai loturilor de pământ primite de la stăpânii feudali, pe care ei le lucrau cu propriile lor mijloace de producție. În schimbul loturilor de pământ, țăranii prestau slujbe și dădeau dijmă în produse, în muncă sau în bani.

Societatea feudală era deci o societate bazată pe existența unor clase antagoniste, care se găseau într-o luptă permanentă, chiar dacă contradicția dintre ele părea latentă în anumite perioade.

Familiiile de țărani din comuna Gura Caliiței erau familii de clăcași, care locuiau și lucrau până în 1864 pe moșiile boierești sau mănăstirești. Astfel în perioada anterioară reformei agrare din 1864, clăcașii din Lacul lui Baban, locuiau și lucrau pe moșiile lui Iancu, Dincă și Matache Borănescu, cei din Poienile, pe moșia lui Alecu Cotescu, țăranii clăcași din Dealul Lung, Rașca și Plopu pe moșia lui Alecsandru Plagino (Plaino), iar cei din Gura Caliiței pe moșia lui Mincu Pavel ¹¹³. O parte din clăcașii din Dealul Lung locuiau și lucrau pe moșia Mănăstirii Rîmnic, iar unii clăcași din Gura Caliiței pe moșia Mănăstirii Sf. Ioan din Focșani ¹¹⁴.

Domeniile mănăstirești s-au format din daniile domnești și s-au extins prin donații, cumpărări și uzurpări, astfel încât mănăstirile au ajuns printre cei mai mari proprietari de pământ din țară.

Clăcașii, țăranii dependenți, în afara obligațiilor, de loc puține pe care le aveau față de stăpânii feudali, erau obligați să plătească către stat un impozit pe care îl găsim în documente sub numele de bir. De-a lungul anilor birul a devenit cea mai apăsătoare dare. Din a doua jumătate a secolului al XVI-lea, denumirea de bir s-a extins asupra tuturor dărilor și contribuțiilor către domnie.

În anul 1838, din totalul de 295 familii existente în satele actualei comune Gura Caliiței, 259 erau birnici. Deci doar 36 de familii erau scutite de bir, printre acestea se afla familia logofătului Sandu Rusu și familiile dorobanților plășii, Constantin Spănu în Gura Caliiței și Gheorghe Velico, în Lacul lui Baban, care era și moșnean ¹¹⁵.

La un pol al societății locale se găsea țărănimea clăcașă, care forma majoritatea covârșitoare a populației, cu numeroase obligații față de boieri și domnie, iar la celălalt pol al acestei societăți se găseau un număr restrâns de familii cu mari proprietăți și privilegii, care duceau o viață de huzur pe seama exploatarei țărănimii aservite. Dintre proprietari rețin atenția marile familii boieresti : Plagino (Plaino), Borănescu și Mincu.

Moșierii Plagino (Plaino), greci românizați în câteva generații, aveau moșii întinse la Cîndești, Gura Caliței, Dumbrăveni și Dealul Lung. Moșia Dealul Lung a lui Alecsandru Plagino, fiul lui Costache Plagino, este expropriată parțial pentru împrăștierea țăranilor clăcași din localitate în anul 1864 ¹¹⁶. Acest Alecsandru Plagino a fost, în timpul războiului pentru independență din 1877 – 1878, comisar general român pe lângă Marele Cartier Rus ¹¹⁷. Fiica acestuia care a lăsat un mormânt monumental la Cîndești, s-a căsătorit cu administratorul moșiei Friedman, pentru țărani ea devenind „nemțoaica”. Friedman a lichidat repede multe moșii încă dinainte de primul război mondial. Toponimul Plainești, ce desemna în trecut actualul sat Dumbrăveni, își are probabil originea în antroponimul Plagino (Plaino).

Familia Mincu avea în stăpânire încă din secolul XIX-lea moșia din marginea de vest a satului Gura Caliței, moșie care a fost expropriată parțial în 1864 pentru împrăștierea țăranilor clăcași din acest sat. Partea de moșie, care i-a rămas lui Pavel Mincu după expropriere, era arendată la începutul secolului al XX-lea lui Ion Georgescu, fost seminarist, care avea conacul în vechiul sediu al primăriei Gura Caliței. De la numele Mincu s-a născut și toponimul Minculeasa. Ultimul proprietar din familia Mincu, la Gura Caliței, a fost o femeie, care în perioada interbelică a fost căsătorită cu un podgorean din satul Cotești, anume Mișu Bogdan, care a sădit o plantație cu pomi fructiferi pe moșie, la est de drumul Gura Caliței – Lacul lui Baban, astăzi livada Primăriei Gura Caliței. Pavel Mincu a avut o fiică, Sultana, mama lui Duiliu Zamfirescu și doi fii : Ștefan Mincu – pictor și profesor la Liceul „Unirea” din Focșani și Ion Mincu, celebrul arhitect ¹¹⁸.

Reforma agrară din 1864, cu tot caracterul ei progresist, nu a rezolvat pe deplin problema agrară. Unele familii țărănești cu mulți copii nu aveau pământ suficient care să le asigure o existență decentă. La aceasta se adaugă insuficiența inventarului agricol, animalelor de muncă, abuzurile autorităților și moșierilor, lipsa asistenței medicale, bolile de tot felul, etc. Pe de altă parte, moșierii prin încălcări de hotare, au reușit să pună stăpânire pe pământul

țăranilor împrăștiți prin legea rurală din 1864. De aceea, majoritatea familiilor țărănești erau nevoite să apeleze în continuare la moșieri și arendași, prin sistemul tocmelilor agricole, o altă formă pentru arendarea unor suprafețe suplimentare de pământ. De aici folosirea pe scară largă a unor practici feudale ca: dijma la tarla, în natură sau mixtă, care asociată cu extinderea arendăsiei, a agravat și mai mult situația țăranimii. Sistemul tocmelilor agricole, prin care se asigura forța de muncă pe marile moșii, era garantat printr-o legislație specială. Prin ea se introducea în 1872 folosirea constrângerii extraeconomice, adică a dorobanților, de care nu ducea lipsă nici comuna Gura Calîței, pentru a-i sili pe țăranii asupriți să lucreze pământul marilor proprietari și arendași.

Imensa majoritate a țăranimii din comună și din întreaga țară, se afla în raporturi antagonice cu moșierii și arendașii, raporturi care deveneau tot mai ascutite odată cu dezvoltarea capitalistă a agriculturii, care a determinat creșterea ponderii rentei în bani, mai împovărătoare decât celelalte forme ale rentei, în muncă și în produse.

Relațiile bazate pe marea proprietate se dovedeau un factor de frânare a progresului în agricultură, iar formele de producție generate de menținerea lor se răsfrângeau negativ asupra situației țăranimii, corolarul firesc fiind ascutirea contradicțiilor sociale la sate. Aceste contradicții dintre moșieri și arendași pe de o parte și țăranii de cealaltă parte, au dat naștere unor numeroase mișcări țărănești care vor culmina cu marea răscoală a țăranilor din anul 1907.

Nemulțumiți de exproprierile din anii 1920–1922, unii proprietari de terenuri agricole de pe raza comunei Gura Calîței, căutau să-i intimideze pe țăranii recurgând la tot felul de mijloace, refuzând să cedeze din pământurile pe care le dețineau, motivul invocat fiind acela că sunt improprie pentru agricultură. Astfel, documentele de arhivă atestă faptul că și în anul 1944, la 22 de ani după exproprierea moșiei în indiviziune a lui T. Dăbuleanu și a moștenitorilor lui D. Suculescu, la demersurile repetate ale acestora, organele cadastrale au făcut măsurători constatând că li s-au expropriat cu 126 și 165 ha fânață mai mult decât suprafața consemnată în acte pentru care urma să li se plătească câte 2200 lei/ha de către țăranii împrăștiți¹¹⁹

Nici această reformă agrară, înfăptuită după primul război mondial, care a contribuit în mod substanțial la îmbunătățirea situației țăranimii, dar și la diferențierea și îmburghezirea unei mici părți a acesteia, nu a dus la rezolvarea deplină a problemei agrare.

În timpul ocupației germane din 1916 – 1918 situația a fost foarte grea pentru întreaga populație a țării și evident și pentru locuitorii comunei Gura Calitei.

Nemții au organizat resursele economice de tot felul având în vedere în primul rând economia de război. Traficul pe calea ferată forestieră Gugești – Dealul Lung a fost intensificat în vederea exploatării pădurilor din bazinele Râmna și Peletic. Mersul trenurilor forestiere era aproape regulat. Un tren trecea în sus din zori, altul pe la 8, al treilea pe la ora 10 ¹²⁰. Toate animalele rămase la locuitori au fost recenzate de comandatura germană, care se instalase în comună la câteva zile după ocuparea acesteia. Pe lângă ofițerul comandant german se afla și un reprezentant al populației locale, un român, căruia țăranii îi spuneau „polițai”, „vagmistru”. Acesta a fost Ioniță Bîtculescu, bunicul actualilor Bîtculești din Lacul lui Baban.

Perechile de vite trăgătoare erau destinate pentru transporturile de tot felul, chiar și în pădure. Proprietarii de vaci erau obligați la o cotă zilnică de lapte, pe care o predau la centrul de colectare a laptelui din Peletic (Dealul Lung). Acolo laptele era dat la centrifugă, oprindu-se de către centru smântâna pentru fabricarea untului, iar laptele rămas se distribuia populației contra cost.

Tinerii și tinerele erau înregistrați la comandatură în brigăzi de lucru, pentru tăiere de pădure, reparat drumuri sau poduri, pentru culesul fructelor sau pentru cositul și strânsul fânului de pe moșiile boierești. Țăranii puteau să-și lucreze pământurile proprii. O mare parte din fânașurile moșiilor boierești erau destinate rechiziționării. Tinerii înscriși în brigăzi coseau fânul; fetele tot în brigăzi, , strângeau fânul, care apoi era transportat la depozitele mari în vederea aprovizionării armatei germane. Acum porumbul semănat pe moșiile boierești era dat dijmă țăranilor, nemții înlocuind pe moșierul absent.

Fructele de pe moșii erau strânse tot cu țăranii care, pentru muncile prestate, erau plătiți într-o monedă nouă, emisă la București de Banca Românească în contul Băncii Naționale, retrasă atunci la Iași, fiind și această modalitate o expresie a jafului sistematic al bogățiilor țării la care s-au dedat ocupanții nemți.

Marea grijă a ocupanților germani era producția și circulația intensă a bunurilor. De aceea au luat măsuri de lărgire a drumurilor, de adâncire a șanțurilor, de construire de poduri și podețe pretutindeni unde era nevoie. Furgoanele nemțești circulau folosind

piedica mecanică (la roți) ¹²¹. Nemții făceau colete cu fasole, nuci, făină, unt și alte alimente pe care le trimiteau în Germania.

Un amănunt picant, dar revelator pentru gradul de civilizație a populației satelor noastre din acea vreme: nemții au introdus pentru ei closete de scândură în formă de tron, pe care le plasau chiar în aer liber, folosindu-le chiar în ziua mare în timp ce-și citeau ziarele, spre stupefacția trecătorilor; în satele noastre nu existau closete și lumea privea uimită la closetele nemților expuse în văzul lumii.

În primăvara lui 1917, s-a organizat o baie comună în satul Gura Calitei, în casa lui Aristide Meletescu, la capul podului actual, vis – a – vis de actuala școală din Gura Calitei. Baia funcționa zilnic, și aici făceau baie planificat nemții, funcționarii, elevii tuturor școlilor din comună apoi populația. Baia dispunea de o cameră cu duș cald, o alta cu duș rece, apoi un culoar pe care se mergea la camera de dezbrăcare. Ea s-a desființat după plecarea nemților din comună ¹²².

Jefuirea sistematică a bogățiilor țării și teroarea nemiloasă dezlănțuită asupra populației românești au contribuit la sporirea urii acesteia față de ocupanți, la creșterea combativității și rezistenței împotriva germanilor și aliaților lor, care își vor găsi o expresie strălucită în eroismul legendar al ostașilor români în marile bătălii de la Mărăști, Mărășești și Oituz, soldate cu victorii celebre, intrate definitiv în conștiința neamului românesc și a Europei.

Aceasta era situația populației comunei Gura Calitei în anul izbucnirii celui de-al doilea război mondial. În timpul acestuia, calițenii au îndurat aceleași necazuri ca întreaga populație a țării: impozite mărite sau încasări silit, adăpostirea refugiaților cu care și-au împărțit bruma de hrană și adăpostul, cantonamente de trupe hitleriste, etc.

2.7. Răscoala din 1907

Vălvătaia marii răscoale țărănești din 1907, care a avut un mare ecou în țară și peste hotare, a cuprins și comunele Lacul lui Baban, Dealul Lung și Odobasca, anii de mizerie și cortegiul de suferințe, făcuseră să se umple și să se reverse și aici paharul amărăciunilor.

Cele 3 comune au constituit unul dintre cele mai puternice centre ale răscoalei din județul Râmnicul Sărat. Frământările printre țărani din această comună începuseră, așa cum sublinia președintele Tribunalului Râmnicul Sărat, în rechizitorul definitiv, imediat după ce au aflat despre mișcările din Moldova ¹²³.

Alarmate de proporțiile răscoalei și de revendicările țăranilor răsculați, cei aflați în ocârmuirea județului cereau de urgență ajutoare pentru a apăra bogățiile strânse de proprietari și arendași prin sudoarea și truda celor mulți.

Astfel prefectul județului Rîmnicul Sărat, A. Alexandrescu, telegrafia primului ministru G. Cantacuzino – Nababul, unul din cei mai reprezentativi exponenți ai moșierimii, la 10/23 martie 1907: „Toți locuitorii din județ, foarte agitați, rog dispozați de urgență să se trimită aici armată suficientă pentru menținerea ordinii. Contrar, siguranță publică în pericol”¹²⁴.

Elementele caracteristice pe care le pune în evidență răscoala din comunele Lacul lui Baban, Dealul Lung și Odobasca rezidă în acțiunea comună a țăranilor din cele trei comune, în rolul important pe care l-au jucat rezerviștii în declanșarea și desfășurarea evenimentelor, precum și participarea activă a autorităților locale la răscoală.

Răscoala țăranilor a început duminică, 11 martie 1907, orele 11. La sunetul goarnei, s-au adunat la Primăria comunei Lacul lui Baban (Constandoiu) țăranii din satele Constandoiu, Poienile, Cocoșari și Groapa Tufei „puși pe picior de revoltă contra arendașilor și proprietarilor cum și a arendașilor Frații Mendel din comuna Dealul Lung, cerându-le ca să se prezinte arendașii aici la comună”¹²⁵, pentru a trata cu aceștia încheierea unor învoieli în condiții mai omenești pentru țărani. Nu au plecat pe la casele lor până nu au primit asigurări din partea primăriei că se va interveni telegrafic ca să se prezinte arendașii la comună.

A doua zi, luni, 12 martie 1907, în atmosfera generală a răscoalei, țăranii în număr mare, supărați că arendașii nu s-au prezentat la primărie și îndemnați fiind de locuitorii: Ion D. Chioveanu, Damaschin Ciuplea, Neagu Lupu Pătrașcu, Dumitru Cosma și Ion I. Avram, având în fruntea lor și autoritățile din comuna Lacul lui Baban au pornit spre casele Băncii agricole din Dealul Lung, arendate de către Frații Mendel. Unindu-se cu răsculații și autoritățile comunale din Dealul Lung, au devastat împreună casele Fraților Mendel unde era administrator Alecu Leacșu. Au spart cu parii și ciomegele geamurile și au aruncat toată mobila afară. Din declarația lui Ștefan I. Bezescu, agent fiscal la primăria din Lacul lui Baban, rezultă că numărul răsculaților se ridica la 300 de oameni, care s-au unit apoi cu cei 100 de răsculați din comuna Dealul Lung înainte de a ataca casele Fraților Mendel. De aici se întorc împreună în comuna Lacul lui Baban, unde devastează și jefuiesc conacul moșiei proprietarului Gh. A. Cațafani de pe dealul

Măgura și apoi al arendașei de la Constandoiu - Polixenia Zilișteanu. La aceasta din urmă, secretarii comunali ai ambelor comune Nicolae Brătilă și Gh. Dobrescu au distrus așa cum reiese din interogatoriile unor martori, cu topoarele acoperișul casei ¹²⁶.

La ultimele două devastări au participat și locuitorii satului Gura Caliiței, după ce devastaseră mai întâi conacul arendașului Ion Georgescu din acest sat. Din interogatoriul lui Gheorghe Zarzalin rezultă că țăranii au fost îndemnați să se răscoale de către Gh. N. Costache, șeful de garnizoană, Radu Damaschin ajutor de primar, Vasile Gheorghe, Marin Olteanu, Nistor Olteanu, Gheorghe și Vasile Olteanu ¹²⁷. Același Gheorghe Zarzalin, în vârstă de 34 de ani, declara că: „duminică 11 martie 1907, în cârciuma lui Ion Dîrdală fiind oameni mulți adunați acolo de ajutorul de primar, acesta le-a spus împreună cu Gh. Costache că e ordin de la stat să stricăm pe la boieri și să ne ducem și noi să stricăm pe la dl. Georgescu” ¹²⁸.

Așadar un rol important în acțiunea țăranilor din Gura Caliiței împotriva arendașului Ion Georgescu, l-a avut șeful de garnizoană. Rechizitoriul procurorului general relevă că: „el a îndemnat pe țărani să devasteze conacul arendașului, a făcut focuri pe șoseaua ce ducea la conac, a pus străji, care să oprească pe arendaș să fugă și a dat foc la gardurile de împrejmuire” ¹²⁹.

Amplourea și intensitatea răscoalei ne sunt sugerate și de faptul că înaintea mulțimii dezlănțuite ce se îndrepta spre casele Fraților Mendel și apoi spre conacul Gh. Cațafani, se află un locuitor din comuna Dealul Lung, Ion I. Avram, care avea în mână un steag roșu, așa cum au declarat mai mulți martori oculari interogați de Dobrin Vasile, ofițer de poliție judiciară a Parchetului Tribunalului Rîmnicul Sărat, trimis pentru cercetări în comuna Dealul Lung ¹³⁰.

Datorită propagandei socialiste la sate, țăranii răsculați din comuna Gura Caliiței nu erau străini unor idei revoluționare, acest lucru fiind probat printre altele și de faptul că ei vedeau în steagul roșu simbolul luptei revoluționare a celor asupriți. Declarațiile lui Mihai Gîrboiu, participant la răscoală, vine să confirme cele menționate mai sus: „Cei mai furioși dintre dâșii erau Ion. I. Avram, care avea în mână un steag roșu, Damaschin Ciuplea, Neagu Lupu Pătrașcu și Ion D. Chioveanu” ¹³¹. De altfel, aceștia figurează în toate declarațiile celor interogați ca fiind principalii capi ai răscoalei.

În aceeași zi, de 12 martie 1907, răsculații din Odobasca conduși fiind de Avram Văsii, Grigore Păroiu, Radu Ionel și Andrei Bobaru, având cu ei și pe primarul comunei Vasile Moraru, s-au alăturat celor din Lacul lui Baban și au devastat conacul arendașului Rone Apostoleanu ¹³². După aceasta, ei merg la conacul moșiei

Cațafani unde sparg și distrug ce a mai rămas de la răsculații din celelalte două comune.

Nemulțumindu-se cu atât, locuitorii din Odobasca și cei din Dealul Lung continuă și a doua zi, marți 13 martie, seria devastărilor începute în ajun. În această zi, răsculații din Dealul Lung atacă și distrug o casă a arendașului Mendel din Rașca, iar cei din Odobasca conacul arendașului M. Orleanu, stricând și luând ce au mai găsit ¹³³.

Din raportul primarului comunei Lacul lui Baban, Vasile A. Robu, către procurorul Mironescu al Tribunalului Râmnicu Sărat, aflăm că pe 14 martie 1907 ordinea și liniștea se restabilise în cele două comune.

În legătură cu participarea autorităților comunale la răscoală, cu toate că cei în cauză au susținut în interogatoriile luate și în rapoartele către organele superioare că au fost siliți de răsculați să participe alături de ei la devastarea conacelor proprietarilor și arendașilor din comună, în rechizitoriul procurorului general de pe lângă Curtea de Apel Galați, se arată: „că Vasile A. Robu, fostul primar al comunei Lacul lui Baban, Radu Damaschin, fost ajutor de primar, Nicolae Brătilă, fostul secretar comunal, Gh. Dobrescu, fost secretar comunal al comunei Dealul Lung, Gheorghe Costache, fost șef de garnizoană al comunei Lacul lui Baban, Neagu Băruș, fost primar al comunei Dealul Lung și Ion Popa, șef de garnizoană în aceeași comună, s-au situat în fruntea sătenilor, i-au ațâțat, armat și ridicat prin diferite promisiuni și amenințări în contra proprietarilor și arendașilor” ¹³⁴, fapt care a contribuit la destituirea lor din funcțiile pe care le ocupaseră.

Ștefan Robu, combatant și rănit în războiul din 1916-1918, fiul primarului Vasile A. Robu, participant activ la răscoala din 1907.

Din interogatoriile luate celor arestați de către judele instructor al Tribunalului Râmnicul Sărat cât și din propriile lor mărturisiri, tragem concluzia că dintre autoritățile comunale doar Gheorghe Costache poate fi considerat printre capii răscoalei. Celelalte autorități comunale au participat doar la evenimente, dar rolul de organizatori ai țăranilor nu le-a revenit lor . Alăturarea autorităților la acțiunile răsculaților s-a făcut la îndemnul țăranilor. Odată angajați în vârtoarea evenimentelor, autoritățile s-au văzut considerați de sătenii răsculați drept capi ai mișcării, fapt care le-a surâs, comportându-se ca atare. Rechizitoriul definitiv al procurorului Tribunalul R. Sărat din 25 iulie/7 august 1907 citează autoritățile comunale din cele două comune printre capii răscoalei puși sub urmărire. Aceștia erau: Vasile A. Robu, Nicolae Brătîlă, Stoian Văsii, Damaschin Ciuplea, Ion Drăghici, Petrea Pascu, Radu Băjenaru, Ion D. Chiveanu din comuna Lacul lui Baban, Ion I. Avram, Dinu Șotîrcă, Neagu Băruș, Gh. Dobrescu, Ion Popa, Dumitru Săndulescu, Maței Gîrboiu, Grigore Serea din comuna Dealul Lung; Gh. N. Costache, Nistor Olteanu, Marin Olteanu, Gheorghe Olteanu, Vasile Gheorghe, Radu Damaschin din comuna Lacul lui Baban pentru că: „au ațâțat și ridicat populațiunea din comunele Lacul lui Baban și Dealul Lung de au devastat și jefuit conacurile proprietarilor și arendașilor arătați în corpul acestui rechizitoriu”¹³⁵.

Ion Chioveanu, principala căpetenie a țăranilor răsculați din comuna Lacul lui Baban, a încetat din viață în urma bătăilor și maltratărilor la care a fost supus în timpul anchetei la Rîmnicul Sărat, și acțiunea publică deschisă contra lui este declarată stinsă¹³⁶

A fost trimisă o companie de la Rîmnicul Sărat care a luat măsuri energice pentru înăbușirea răscoalei. Mulți participanți la răscoală din satului Poienile au fost prinși și bătuți cu funia udă îndoită, în punctul numit Dealul Ticului, iar cei de la Lacul lui Baban la primăria acestei comune¹³⁷, după care au fost lăsați în libertate, fiind arestați și duși la Rîmnicul Sărat numai capii răscoalei. Au avut loc scene dramatice cu acest prilej, numeroase mame și soții insistau plângând să li se lase în libertate copiii și soții, pledând pentru nevinovăția acestora.

Răscoala țăranilor din cele trei comune avînd ca obiectiv inițial îmbunătățirea condițiilor de învoială și în primul rînd scăderea prețului pentru pogonul de pămînt luat în arendă, a relevat spiritul de solidaritate al țăranilor, încredințați că prin participarea la luptă își justifică dreptul de a obține pămînt. „Revoluția am făcut-o ca să ne dea pămînt”, declarau la ancheta judiciară câțiva țărani din Dealul Lung – „căci așa ne spunea șeful de garnizoană Ion Popa, că dacă

nu mergem la revoluție nu o să căpătăm pământ”¹³⁸. La rândul său, Radu I. Băjenaru, de 32 de ani, din Lacul lui Baban, arăta în depoziția sa: „Eu nu știu carte, așa că jurnalele nu am citit, am auzit că Ștefan Negulescu citind jurnale la oameni și ne spunea că s-a omorât lumea și nu-i oprește nimeni, fiindcă nu-i armată și spunea să facem și noi la fel, că altfel nu vom căpăta pământ”¹³⁹.

Tot din aceeași anchetă, aflăm că taranii lucrau pământ boieresc la Gh. Cațafani și la 2 pogoane și jumătate de pământ plăteau 90 de franci, revenind câte 38 de franci pentru pogon,¹⁴⁰ cu 4 franci mai scump decât plăteau țăranii din Gura Calitei arendașului Ion Georgescu. Asta explică poate și faptul că proprietarul Gh. Cațafani a fost singurul dintre potențaii locali care a avut de suferit din partea locuitorilor răsculați din toate cele trei comune, unde i se dusesse faima pentru asprimea sa și scumpetea cu care arenda pământ țăranilor.

Dacă obiectivul inițial al țăranilor răsculați din întreaga țară a fost îmbunătățirea condițiilor de învoială prin scăderea prețului pentru pogonul de pământ arendat, acesta fiind un obiectiv mai general, obiectivul fundamentat mărturisit al participanților la răscoala din 1907 din comunele Lacul lui Baban și Dealul Lung era acela de a primi pământ. Ei credeau că, participând la răscoală își câștigau dreptul de a primi pământ, lucru pe care l-au declarat destul de deschis la interogatoriile la care au fost supuși. Asta explică amploarea și intensitatea deosebită a răscoalei din 1907 din aceste comune.

Comuna Lacul lui Baban a fost printre puținele comune din cele 56 comune ale județului Rîmnicul Sărat, în care s-au răsculat țăranii, din cele 80 câte avea județul, în care remarcăm participarea activă la răscoală a învățătorului școlii din satul Lacul lui Baban, Nicolae C. Rafael¹⁴¹, menționat ca arestat, care după reprimarea răscoalei nu s-a mai întors.

Și în județul Rîmnicul Sărat, ca și în alte județe ale țării, s-a manifestat intenția răsculaților de a ataca orașele, îndeosebi reședința de județ. Astfel, în ziua de 12 martie 1907, mii de răsculați au atacat orașul Rîmnicul Sărat, reședința județului, cu gândul de intra în oraș și a duce tratative cu autoritățile, proprietarii și arendașii refugiați aici de tema răsculaților. La aceste asalturi asupra orașului au participat și țăranii răsculați din cele trei comune aflate aici în discuție¹⁴². S-au luat măsuri de apărare a orașului trimițându-se „vedete de cavalerie la distanță de 6 km de punctele de intrare în oraș”¹⁴³.

În telegrama procurorului Tribunalului R-Sărat, Paul Mironescu adresată Ministrului Justiției se arată că: „făcându-se somațiile cu trompetele de a nu înainta, ei nesupunându-se s-au tras focuri cu gloanțe, căzând la toate barierele 3 morți și opt răniți, în urma cărora răzvrățiții s-au retras, plecând mulți răniți care n-au căzut la fața locului”¹⁴⁴.

În timpul răzcoalei din 1907 s-au semnalat unele fraternizări ale soldaților și ofițerilor din județul R. Sărat. Astfel, căpitanul Nicolae Constantinescu, comandantul companiei din orașul R. Sărat, într-o telegramă trimisă ministrului de război, raporta că vor fi analizate „cauzele armatei în ziua de 11 martie 1907 cu ocazia devastărilor din orașul Rîmnicul Sărat, fiind puși în urmărire mai mulți ofițeri superiori și inferiori din Regimentul nr. 9 Rîmnicul Sărat”¹⁴⁵.

Din raportul procurorului Tribunalului R. Sărat trimis cu numărul 2425 pe data de 18 aprilie 1907 către Ministerul de Justiție împreună cu tabelul proprietarilor din județul Râmnicul Sărat devastați, pagubele suferite, numele comunelor și plășilor unde s-au produs devastările, numărul morților împușcați de armată, numărul răniților precum și al celor arestați, ne putem forma o imagine mai exactă despre amploarea și intensitatea răzcoalei din comunele Lacul lui Baban, Dealul Lung și Odobasca, comparativ cu celelalte comune ale județului R. Sărat. Acest tabel se prezintă astfel:

TABELE CU RĂSCOALELE ȚĂRĂNEȘTI PLASA PLAGINEȘTI ȘI SLOBOZIA¹⁴⁶

Comuna	Moșia	Proprietarul /Arendașul	Lucruri devastate	Pagube - lei -	Morți	Arestați
Slobozia	Obrejnița	C. Murgescu	Mobilă, case, produse	15.000	-	44
Tâmboiești	-	-	-	-	1	11
Bordești	-	-	-	-	1	-
Drago-sloveni	-	Zilișteanu Polixenia	Casă, mobilă	12.010	1	-
		D. Zamfirescu	Case, mobilă, produse	30.000	-	-
		Ștefan Gâlcă	Casă, mobilă	10.000	-	-
		Al. Vlahuță	Casă	5.000	-	-

Bogza	Caiata	P.R. Bălănescu	Casă, mobilă	30.000	-	-
	Retezați	V. Dumitrescu	Casă, mobilă	5.000	-	-
	Bogza	Costescu	Casă, mobilă	10.000	2	24
Voetinu	-	-	-	-	-	10
Plagi-nești	Rainești	Fr. Mendel	Casă, mobilă	6.000	-	-
		D. Mișaga (com)	Casă	300	-	-
		Rosenstein	Casă	300	-	-
		Dif. negustori	Casă, mobilă	100	-	-
Lacul lui Baban		I. Georgescu	2 case, mobile	6.000	-	71
		Gh. Cațațani	Mobilă, rachiu	10.000	-	-
		P. Zilișteanu	Casă	5.000	-	-
Dealul Lung	-	Fr. Mendel	2 case	10.000	-	47
		Brig. Silvic	Casă	300	-	38
Odobasca	-	R. Apostoleanu	Casă, mobilă	31.300	-	156
			vin	6.000	1	9

PLASA MĂICĂNEȘTI ȘI GOLOGANU

Slobozia	Ciorăști	Maior Petia Gloti	Casă, mașini, vin, porumb,	50.000	1	-
Rîmniceni			Bani, mobilă mașini	22.000	-	10
Puești		A. Anghelescu	Casă, mașini	20.000	-	20
Jirlău		Anton Esarcu	Casă, mobile	1.000	-	71

PLASA GREABĂNU ȘI DUMITREȘTI

Greabănu	Greabănu	C.D. Suțu	Casă, mob.	50.000	-	32
----------	----------	-----------	------------	--------	---	----

Desfășurarea rășcoalei din cele două comune, Lacul lui Baban și Dealul Lung, care formează astăzi comuna Gura Calitei, numărul țăranilor participanți 500 (300 din Lacul lui Baban, 100 din Dealul Lung și 100 din Gura Calitei), acțiunile lor contra arendașilor Ion Georgescu, Frații Mendel, Polixenia Zilișteanu și proprietarului Gh. Cațațani, soldate cu pagube în valoare de 31.300 lei, situează

aceste comune pe locul 4 pe județul R. Sărat, cunoscut în toată țara pentru intensitatea răscoalei din 1907, după comunele Dragosloveni, Slobozia Ciorăști și Greabănu după valoarea pagubelor. După numărul de arestați, 156, aceste comune se situează pe primul loc pe județul R. Sărat¹⁴⁷. Toate acestea ne îndreptățesc să afirmăm că, comuna actuala Gura Calitei a fost unul din cele mai puternice centre ale răscoalei de la 1907 din fostul județ Rîmnicul Sărat.

2.8. Fapte de vitejie

Războaiele ruso – austro – turce din secolul al XVIII-lea n-au ocolit nici aceste meleaguri. În comuna Dumbrăveni, comună vecină cu Gura Calitei, se află o impozantă statuie ecvestră a generalisimului rus Suvorov, care după ce a împrăștiat la Focșani o armată turcă, a nimicit la Rîmnic armata marelui vizir turc la 31 iulie 1789, victorie pentru care a fost distins cu titlul: „conte de Rîmnic”¹⁴⁸.

În aceste lupte, un rol strălucit l-au jucat voluntarii români, printre care s-au distins căpitani Ion Udre și Pavel Vizirean. După chiar mărturiile lui Suvorov, din cele 31 de steaguri cucerite de la turci în bătălia de Rîmnic, 5 au fost luate ca trofee de luptă de către voluntarii români¹⁴⁹. Bătrânii afirmă că lupte între turci și ruși, desigur de mai mică amploare, s-au dat și pe teritoriul comunei Gura Calitei, undeva în apropierea Râmnei, în care pe timpul unei mari viituri era să se înece însuși marele general rus. Desigur că după lupta de la Focșani, armata rusă care se îndrepta către Rîmnic a mai avut lupte de mică anvergură cu unități ale armatei turcești în retragere, purtate cu siguranță și pe teritoriul comunelor Gura Calitei și Dumbrăveni cu participarea unor voluntari și din aceste comune, comune prin care nu este exclus să fi trecut chiar generalul Suvorov.

În această perioadă localitățile de pe valea Râmnei se găseau sub dominația trupelor austriece, care sperau să-și prelungească această dominație și care nu puteau să aducă locuitorilor acestor așezări decât mari și grele necazuri.

Revoluția din anul 1821, condusă de Tudor Vladimirescu, a cuprins și fostele județe Rîmnicul Sărat și Putna, iar în anul 1848 în aceste părți s-a manifestat o adevărată stare revoluționară¹⁵⁰.

Locuitorii din comuna Gura Calitei și din celelalte localități ale județului au participat cu multă însuflețire la lupta revoluționară, orașul Focșani fiind centrul revoluționar al județului Rîmnicul Sărat, reședința aflându-se până în anul 1862 în Focșanii– Munteni¹⁵¹.

Țara Vrancei a cunoscut și ea atmosfera vibrantă, plină de un patriotism fierbinte, a luptei pentru unire din anii 1857 – 1859. Vrâncenii au trimis ca reprezentanți în adunarea ad – hoc a Moldovei pe țăranul clăcaș Ion Roată, din comuna Cîmpuri, devenit celebru pentru înțelepciunea și cutezanța sa și pe Gheorghe Ilie din Focșani.

Alegătorii vrânceni au ales ca deputați al orașului și județului în Adunarea Electivă a Moldovei pe marele patriot Mihail Kogălniceanu și pe economistul Nicolae Suțu, care au votat apoi pentru alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859.

Înfruntând mizeria, frigul și gloanțele dușmane, mulți locuitori de pe meleagurile comunei Gura Caliiței au participat la războiul pentru independență al României din 1877 – 1878, dând dovadă de vitejie și spirit de sacrificiu. Printre cei care au luptat pe câmpul de luptă pentru obținerea independenței, din satele comunei Gura Caliiței amintim pe: Ioan Meletescu, Stan Todoran, Toader Olaru, Stan Zarzalin și Dărică Olteanu din Gura Caliiței ¹⁵², Buică Voicu, rănit la Vidin, decorat cu „Virtutea militară” pentru vitejia de care a dat dovadă ¹⁵³, Busuioc Ion, Bondilă Negoită, Bondilă Nicolae și Stan Dumitrache din Lacul lui Baban, Petrescu Neagu, Busuioc B. Bălan și Ion Lungu din Dealul Lung. Dintre aceștia au căzut pe câmpul de luptă, aducând prin jertfa lor supremă, contribuția de sânge a comunei Gura Caliiței la actul grandios al cuceririi independenței: Petrescu Neagu, al cărui nume necunoscut de nimeni l-am găsit în documentele de arhivă, soldat al Regimentului 9 dorobanți, născut la 1853 în Dealul Lung și ucis la 12 ianuarie 1878 la Smîrdan ¹⁵⁴, Busuioc B. Bălan și Ion Lungu din Dealul Lung ¹⁵⁵ și Bondilă Nicolae din Lacul lui Baban, morti la Plevna ¹⁵⁶.

Dar în afară de participarea directă la dobândirea independenței, populația locală a contribuit efectiv la câștigarea victoriei prin rechiziții și transporturi, cartirui de trupe și subscripții pentru cumpărarea de arme prin importante ofrande. Femeile din satele comunei Gura Caliiței, membre ale „Societății femeilor române din jud. R. Sărat pentru ajutorarea și îngrijirea vulneraților ostași români” prin delegatele Mărioara Meletescu și Maria Negulescu au făcut importante ofrande armatei constând din îmbrăcăminte, încălțăminte, cearșafuri, bandaje și alimente ¹⁵⁷.

Primul război mondial, izbucnit la 15 iulie 1914, a constituit un capitol fundamental al istoriei universale, atât pentru amploarea evenimentelor cât și prin transformările și prefacerile care i-au urmat. Deși formal, România făcea parte din Tripla Alianță (Germania și Austro-Ungaria), nu a intrat în război alături de statele

care formau această alianță și s-a declarat neutră. După 2 ani de neutralitate, România intră în cele din urmă în primul război mondial, dar potrivit intereselor sale naționale majore alături de statele care formau Tripla Înțelegere (Anglia, Franța și Rusia).

Cu toate că primul război mondial a avut un caracter imperialist în general, România nu a participat la acest război călăuzită de intenții de cotropire și anexiuni teritoriale, așa cum urmăreau majoritatea statelor beligerante. Cedând presiunilor puterilor Antantei și opiniei publice românești, ea a intrat în război alături de Franța, Anglia și Rusia, pentru că acestea promiteau sprijin în realizarea idealului milenar al poporului nostru, unirea tuturor românilor, din toate provinciile românești, într-un stat național unitar.

În lunile iulie – august 1917, pe pământul Vrancei avea să se desfășoare unele din cele mai mari bătălii din timpul primului război mondial, înscrise cu slove de aur în istoria românilor, alături de glorioasele lupte de la Rovine, Vaslui, Călugăreni și Plevna.

Într-adevăr, bătăliile de la Mărăști, Mărășești și Oituz au intrat pentru totdeauna în conștiința națională românească, simpla lor rostire constituind de fiecare dată un prilej de mândrie patriotică. În aceste locuri memorabile au răsunat din pieptul miilor de ostași români cuvintele; „Pe aici nu se trece!” și nu s-a trecut.

La aceste bătălii celebre au participat și numeroși locuitori ai satelor din comuna Gura Calîței. Dintre cei care au participat din satul Lacul lui Baban amintim pe: Vasile D. Bălan care a fost distins cu „Ordinul Coroana României în gradul de cavaler”, prin Decretul Regal nr 2151, dat la Sinaia, la 25 iunie 1925, sergent Ștefan Pupăză decorat cu medalia „Bărbăție și credință”, Stan Băjenaru, Gheorghe Matei, Ștefan Bocu, Miron Bocu, Neagu Pupăză, Vasile Negrea decorat cu „Crucea Comemorativă a războiului 1916 – 1918, cu baretele Mărășești”, Ioniță Chioveanu, Toader Tălvăr cu gradul de sergent decorat cu „Virtutea Militară”, Pantazică (Pantazi) Cosma decorat cu „Crucea Comemorativă a războiului 1916 – 1918, cu baretele Mărășești” și cu „Virtutea Militară”, Neniu Encea, sergent Iacob Bezea, Gheorghe Secu, Ion Arsene, Mereuță Busuioc, Avram Tălvăr¹⁵⁸, etc. S-au întors la casele lor abia un sfert din cei plecați pe front dacă avem în vedere că 39 de cetățeni înrolați au căzut în lupte apărându-și țara de cotropitori¹⁵⁹.

Pantazică Cosma, 90 de ani, participant la luptele de la Mărășești
Foto C.Bălan 1985

Din satul Groapa Tufei au fost uciși în luptele din primul război mondial un număr de 8 cetățeni, care se adaugă la 39 eroi din satul Lacul lui Baban.

Din satul Gura Calitei, menționăm printre cei care au participat la acest război pe: Ștefan Robu, Florea Duță, Ion Damaschin, Stan Țigănuș, Costică Zarzalin, Mărgărit Țigănuș, Gheorghe Costache, Stoian Gavrilă, Șerban Țigănuș, Gheorghe Olteanu, Stoica Bezea, Stoica Pușcoi, Iancu Gavrilă, Matei Ilie, Niță Olteanu, Costică Costache, Gheorghe Popa, Ștefan Slăvoiu, Dumitru Pușcoi, sergent în Regimentul 16 Cavalerie, decorat cu Virtutea Militară, Vasile Bălălău, decorat, de asemenea, cu Virtutea Militară¹⁶⁰. Alții au căzut pe câmpurile de luptă, o parte din osemintele lor odihnindu-se pentru vecie în criptele Mausoleului de la Mărășești, simbol al omagiului națiunii române adus eroilor neamului: Ștefan Bălălău, Nicolae Bălălău, Ion V. Costache, Gheorghe Eftimie, Gheorghe Ghibirdic, Constantin Olteanu, Dumitru Olaru, Dobre Olteanu, Mihalache Robu, Vasile Pușcoi, Petre Țigănuș, Toader Toader, Radu Ticu, Mihai Zarzalin¹⁶¹.

Din cei 26 de cetățeni înrolați din satul Poienile, dintre care s-au remarcat în mod deosebit Pantazi Cosma decorat, așa cum arătam, pentru fapte de vitejie, 13 cetățeni au căzut la datorie apărându-și glia strămoșească, adăugându-se la lista eroilor comunei și a patriei.

Monumente ale eroilor din Gura Calitei și Lacul lui Baban

Foto Corneliu Bălan august 2010

Și satele Dealul Lung, Plopu și Rașca și-au adus prin cetățenii lor participanți la războiul din 1916 – 1918, prinosul de sânge la realizarea idealului național, numărul celor uciși pe câmpurile de luptă ridicându-se la 38 ¹⁶².

Numărul total al celor din satele comunei Gura Calii, care și-au jertfit viața în războiul pentru reîntregirea neamului, a fost de 264. În memoria lor sunt amenajate colțuri ale eroilor în fiecare cimitir, unde elevi și cetățenii depun jerbe de flori, cu diferite prilejuri, mai ales cu ocazia aniversării marilor sărbători naționale.

În timpul acestui război, comuna Gura Calii a fost ocupată de către trupele germane care au folosit toate resursele economice ale comunei pentru aprovizionarea armatei germane.

Comuna Lacul lui Baban a fost și ea împreună cu comuna Dealul Lung, în parte, teatru de luptă în marea bătălie de la Rîmnicul Sărat în luna decembrie 1916, între armata austro-germană pe de-o parte și cea româno-rusă pe de alta. Multe zile a durat trecerea cavaleriei ruse pe drumul Gura Calii – Lacul lui Baban – Dealul Lung – Tinoasa – Dumitrești. Către sfârșitul lunii decembrie 1916, artileria română și rusă instalată pe dealul Măgura (cota 525 m) a tras cu tunuri ușoare asupra pădurii Glogojanu și Lacul Păunii, în timp ce inamicul, nemții, se găseau tocmai dincolo de Dumitrești, la peste 12 km. În schimb nemții băteau cu artilerie grea, de la peste 20 km distanță, exact asupra bateriilor de pe Măgura ¹⁶³.

Peste câteva zile, s-a întors din munți cavaleria rusă, intactă și elegantă, cu lungi sulite, ținute ca la paradă, și urmând acum calea întoarsă ¹⁶⁴.

Această unitate de cavalerie rusă nu era alta decât divizia de cavalerie rusă Zamurskaia ¹⁶⁵. Au apărut apoi trupe românești în retragere dinspre Dumitrești spre Cotești, pe drumul Poieni – Odobasca. Unitatea care s-a retras prin Lacul lui Baban era Regimentul 60 infanterie, comandat de colonelul Al. I. Stoenescu ¹⁶⁶.

La o zi după retragerea acestui regiment românesc au apărut patrulele nemțești, apoi grosul armatei îndreptându-se spre răsărit în urma rușilor și românilor. Erau se pare, trupe alpine, căci majoritatea transporturilor o făceau cu cai și catâri cu armament și muniții pe samare. Au apărut și trupe austriece, cu unități de bosniaci însoțiți și de câinii dresați. Când un câine lătra la un localnic, soldatul îi spunea "nema rus" ¹⁶⁷. Ocupația germană a durat 2 ani și a fost deosebit de apăsătoare pentru locuitorii comunei.

Întrucât majoritatea caselor au fost rechiziționate pentru încartiruirea trupelor germane, familiile localnicilor erau înghesuite în camere mici, erau subnutrite și trăiau într-o mizerie cruntă. Aceasta a dus la apariția tifosului exantematic, care a secerat apoi zeci de vieți omenești¹⁶⁸.

În perioada dintre cele două războaie mondiale țăranii din comuna Gura Calîței au suportat cu greu datoriile pentru răscumpărarea pământului cu care fuseseră împrumutați. Aceste datorii la care se adăugau impozitele funciare mari, insuficiența inventarului pentru lucrarea pământului ca și dobânzile cămătărești pentru diferite împrumuturi, au subminat mica proprietate țărănească, având drept consecință ruinarea unor gospodării țărănești.

Între anii 1939 – 1945 a avut loc cel de-al doilea război mondial, în care au murit milioane de oameni nevinovați și au fost distruse cantități colosale de bunuri materiale. Acest război a adus după sine întregul cortegiu de suferințe, mizerie, foamete, lacrimi și deznădejde și pentru locuitorii comunei Gura Calîței.

La 23 august 1944, întregul popor român s-a ridicat împotriva ocupanților fasciști, marcând ieșirea din războiul contra URSS și alăturarea la Națiunile Unite. Eliberând pământul scump al patriei, armata română alături de cea sovietică a participat la luptele pentru eliberarea Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei până la zdrobirea totală a Germaniei fasciste.

În aceste lupte deosebit de crâncene purtate atât pe frontul din Est cât și pe frontul de Vest au participat și cetățeni din actuala comuna Gura Calîței: capitan Nicolae V Balan, sergent Ion V Balan din regimentul 28 artilerie Ramnicu Sarat, Caporal Radu V Balan, sergent Costică Pupăză în Regimentul nr. 10 Dorobanți Focșani, caporal Constantin M. Bocu în Regimentul 28 Artilerie R. Sărat, sergentul Bocu Mihalache, Stan Zamfir, Vasile Bezea, Saulea Iordăchescu, Radu Tulache, Toader Ursu, Vasile Iordăchescu, Ion C. Pupăză, Simion Păun. Unii dintre acestia după ce au participat la eliberarea a numeroase localități din țară: Blaj, Cluj, Satu Mare, Arad, etc, au continuat lupta pe teritoriul Ungariei și Cehoslovaciei, luând parte activă la eliberarea orașelor: Miskolcz, Zvolen, Banska-Bystrica, etc.

Pentru acte de vitejie, cei care au participat la războiul din Vest au fost decorați cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”.

Unii dintre cetățenii din Gura Calîței s-au remarcat printr-o atitudine antifascistă deosebită. Ei s-au numărat printre cei care au format pe teritoriul Uniunii Sovietice „Divizia Tudor Vladimirescu” în

anul 1943, aceștia fiind: Ion C. Pupăză, Dumitrache Dîrdală, Vasile Moldoveanu, Mereuță Nichifor, Ion Gheorghe, Lazăr Mărgărit –mort la Debrețin, Costică Pupăză și Constantin M. Bocu. Alții, prizonieri fiind în URSS, s-au înrolat voluntari în divizia Horia, Cloșca și Crișan: Simion Păun, Bratosin Bîtculescu, Ștefan Țigănuș și Radu Țigănuș¹⁶⁹.

După ce au participat la luptele pentru apărarea țării noastre, pandurii Diviziei Tudor Vladimirescu s-au acoperit de glorie luptând pentru eliberarea unor localități din Ungaria și Cehoslovacia. Toți pandurii calițieni au fost decorați cu medalii românești și sovietice, fiind declarați veterani de război¹⁷⁰.

2.9. Partide si tendințe politice

După formarea statului național român în anul 1859, în viața politică din România apar cele două mari partide politice: Partidul Conservator și Partidul Național Liberal.

Partidul Național Liberal reprezenta interesele marii burghezii industriale și financiare precum și a unei părți din intelectualitatea românească și considera dezvoltarea industriei principala cale pentru modernizarea țării.

Partidul Conservator reprezenta interesele marilor proprietari și susținea teza ca modernizarea țării era posibilă prin înfăptuirea unor reforme moderate și prin respectarea tradițiilor strămoșești și a marii proprietăți.

Prin adoptarea constituției de la 1866, în timpul domnitorului Carol I s-au pus bazele temeinice ale regimului democratic din România. Această constituție, inspirată din constituția belgiană era considerată una din cele mai democratice din Europa.

Regimul democratic instaurat de această constituție, deși avea unele limite, cum ar fi adoptarea votului censitar sau lipsa dreptului de vot pentru femei, garanta drepturile fundamentale ale omului: dreptul la proprietate care era sacru, libertatea conștiinței, libertatea de exprimare, libertatea deplină a presei etc și se baza pe respectarea principiului separării puterilor în stat.

Constituția din anul 1923 numită și Constituția Unificării, după marea unire de la 1918, consolidează regimul politic democratic din România, prin acordarea votului universal și acordarea de drepturi egale minorităților naționale cu populația majoritară.

În perioada interbelică, între principalele partide politice din România: PNL și PNT, care aveau organizații politice și în satele

actualei comune, a existat o luptă permanentă pentru câștigarea alegerilor și accederea la conducerea comunelor existente atunci.

Din organizația P.N.L. făceau parte: Duță Florea, Damaschin Ion, Costache D. Costică, Bezescu Ion, Bocu Gheorghe și Crihan Nicolae, iar din organizația P.N.Ț. făceau parte Țigănuș Șerban, președintele acestei organizații, Dinu Nicu, Costache D Gheorghe, Burlacu Constache, Busuioc Ion, Buharu Mihai și Buharu Nicolae.

Dacă pe plan național se desfășura o puternică luptă pentru putere, între partidele politice, între organizațiile locale ale acestor partide din comuna Gura Calitei se ducea, de asemenea, o permanentă luptă pentru acapararea conducerii primăriei. Lupta, îndeosebi între organizațiile celor două mari partide politice, căpăta aspecte dintre cele mai dramatice și pitorești în timpul campaniilor electorale. Organizațiile acestor partide se prezentau fiecare cu afișele sale. PNL avea reprezentat un baston, simbol al puterii, iar PNTJ un cerc care ținea să simbolizeze strânsa legătură dintre membrii acestui partid. Pe afișe erau trecute numele candidaților partidelor respective, titlurile acestora fiind însoțite de fotografii.

Înainte alegerilor, șefii organizațiilor acestor partide căutau să atragă cât mai mulți aderenți, alegători, recurgând la coruperea acestora prin acordarea de sume de bani, petreceri, intimidări, etc. Fiecare candidat în alegeri promitea cu generozitate că va face totul pentru fericirea și bunăstarea alegătorilor, însă după ce se vedeau aleși în funcțiile de primar multe promisiuni erau date uitării, fiecare gândindu-se la avantajele materiale și morale pe care ar putea să le obțină din această funcție ¹⁷¹.

După alegeri, cel care fusese ales în funcția de primar, având eșarfa cu tricolorul pe piept, era luat pe sus de către simpatizanții săi, fiind purtat pe ulițele satului. După felicitările de rigoare, se încingea o horă în mijlocul căreia se așeza un butoi cu vin, din care se cinsteau copios cei care sprijiniseră pe noul ales. Unii cetățeni spun chiar că în timpul campaniei electorale reușea de cele mai multe ori cei care dădeau alegătorilor mai multă mâncare și băutură ¹⁷². Istoria se repetă și în zilele noastre după revoluția din 1989, existând multe similitudini între campaniile electorale din perioada interbelică și campaniile electorale din zilele noastre.

Alegerile se desfășurau, fie la Dumitrești, fie la Plainești, reședința de plasă, unde participau numai bărbații din satele comunei Gura Calitei, deoarece femeile nu aveau drept de vot.

La sfârșitul votării, cei care erau învinși în alegeri, apelau în multe cazuri la metode huliganice, folosindu-se de cete de bătauși plătiți pentru maltratarea adversarilor politici sau a alegătorilor care

refuzaseră să le dea votul, ajungându-se la încăierări care se soldau adesea cu răniți¹⁷³. Aceasta se datora parțial și faptului că majoritatea locuitorilor satelor, mulți analfabeți, nu erau pregătiți suficient pentru viața politică, lipsindu-le conștiința politică, având în vedere că votul universal a fost adoptat abia în luna noiembrie a anului 1918, dacă putem vorbi de votul universal în condițiile când femeile care formau jumătate din populația țării, nu aveau dreptul la vot.

De aceea, în realitate nu putea fi vorba de o viață politică propriu zisă la nivelul satelor, deoarece organizațiile partidelor politice nu angajau participarea locuitorilor și nu exprimau interesele lor ci interesele burgheziei și marilor proprietari, organizate la nivelul județului, care își aveau oamenii lor în sate, cel mai adesea, în rândul taranilor mai instariti.

Desfășurând la nivelul satelor o activitate politică de diversiune, determinată în majoritatea cazurilor de interese meschine, acești așa ziișii politicieni rurali nu făceau decât să-l slujească pe potentatul „cutare” sau „cutare”, pentru ca prin aceasta să-și asigure într-o măsură mai mare posibilitatea de a-și exploata proprii consăteni.

2.10. Epoca comunistă

Actul de la 23 august 1944 a inaugurat o nouă eră în istoria României, în cursul căreia societatea românească a cunoscut prefaceri adânci, care s-au resimțit și în comuna Gura Calitei. Aceste transformări s-au produs atât în sectorul economic cât și în cel social al acestei așezări, ca și în conștiința oamenilor.

După instaurarea guvernului, condus de dr. Petru Groza , președintele Frontului Plugarilor, s-a trecut cu promptitudine la legiferarea reformei agrare. Pe baza legii publicate la 23 martie 1945 au fost expropriate moșiile proprietarilor: T. Dăbuleanu, D. Suculescu, Gh. H. Cațafani, Filip Glogojeanu, Gh. Cristescu, Drăgan Teodoriu, Aurica Giurcăneanu și Tatiana Ionescu (Gugești) din care au fost împrăprietăriți cetățenii satelor comunei Gura Calitei.

Pentru buna desfășurare a acțiunii de împrăprietărire, s-au format comisii comunale de împrăprietărire, care aveau menirea să întocmească tabele cu cei care aveau dreptul să primească pământ, conform noii legi agrare, să facă măsurători și să repartizeze loturile de pământ țăranilor îndreptățiți. În comuna Lacul lui Baban, comisia comunală de împrăprietărire era formată din Mihalache Bocu, președinte, primarul Neculai Crihan, Bocu Constantin și alții ca membrii ¹⁷⁴.

În fosta comună Dealul Lung, comisia era formată din Ion Chirilă, președintele comisiei comunale de împrăștiere și a comisiei pe plasa Dumitrești, Ion Mihai, Stan Popa, Ion Onea și Petrea Cojocaru membri care făceau măsurătorile ¹⁷⁵.

În comuna Terchești, de care aparținea și satul Gura Calitei, comisia de împrăștiere era compusă de Ion Costache, președinte, Ștefan Apostoiu, Ion C. Pupăză, Ion Dîrdală, Mereuță Nechifor, Andrei Costache și Dumitru Răileanu, membrii ¹⁷⁶. Din satul Gura Calitei au fost împrăștiți 120 de țărani, care au primit câte un pogon de pământ la Gugești, din fosta moșie a Tatianeii Ionescu, din punctul Râmna, peste Gîrlă ¹⁷⁷.

Din satul Lacul lui Baban, au fost împrăștiți un număr de 29 de țărani ¹⁷⁸, din moșia Auricăi P. Giurcăneanu și lt. col. Gheorghe Cristescu ¹⁷⁹, iar din satele comunei Dealul Lung un număr de 257 familii din moșiile T. Dăbuleanu și D. Suculescu ¹⁸⁰. Au fost împrăștiate în total un număr de 406 familii țărănești din comuna Gura Calitei, acestea fiind debitate cu 560 lei pentru hectarul de pământ primit ¹⁸¹.

Această reformă a determinat modificări importante în raporturile sociale din comuna Gura Calitei. Astfel s-a redus considerabil ponderea țărănimii sărace și concomitent cu aceasta a crescut rolul țărănimii mijlocii. S-au lichidat, grație acestei reforme, rămășițele semif feudale din agricultura comunei Gura Calitei.

Au fost înlocuiți toți cei de la conducerea comunei, care slujiseră regimul dictaturii antonesciene. La conducerea comunelor Lacul lui Baban, Dealul Lung și Terchești (din care pe atunci făcea parte satul Gura Calitei), s-au constituit organe de conducere, având ca primari pe: Neculai Crihan la Lacul lui Baban; Ion Chirilă la Dealul Lung și Ion Costache la Terchești ¹⁸².

În pofida tuturor dificultăților apar organizații ale Partidului Comunist Român și în comuna Gura Calitei, începând cu anul 1946. Astfel, în comuna Lacul lui Baban, lua ființă o celulă a P.C.R. în 1946, din care făceau parte Bocu M. Constantin, Pupăză Costică, Ciuplea Costică, Bîtculescu Vasile, Negulescu Florea, Bîtculescu Bratosin, Mihai Vasile și Busuioc Ion, având ca secretar la început pe Ciuplea Mihai ¹⁸³, fost luptător în Divizia Tudor Vladimirescu, apoi pe Bocu M. Constantin.

Celula P.C.R. din satul Gura Calitei era formată din Ion C. Pupăză, Gheorghe Pupăză, Mărgărit Olteanu, Ion Dîrdală, Costică Șt. Robu, Șerban Țigănuș și Costică Antonescu. Ea a fost înființată în anul 1946 și avea ca secretar pe Ion C. Pupăză, fost luptător în divizia Tudor Vladimirescu ¹⁸⁴.

În același an, a luat ființă o celulă P.C.R. și în comuna Dealul Lung, formată din Vasile Bîra, care era și secretarul acesteia, Stan Bezea, Șerban Florea, Dumitru Mălinoiu, Stan Bălan, Gheorghe Bălan, Dumitru Iordăchescu, Ion Bezea, Radu Tulache.

Organizațiile constituite din comuna Gura Calîței au desfășurat o intensă muncă de propagandă în preajma și în cursul alegerilor din noiembrie 1946, având de înfruntat o opoziție puternică. Confruntarea între partide se desfășura atât prin manifeste și afișe, cât și printr-o muncă asiduă de atragere a cetățenilor de partea Blocului Partidelor Democratice, pentru votarea candidaților F.D.P. Afișul folosit de F.D.P. avea desenat soarele, iar sub el secera și ciocanul, simbol al vieții noi din țară. Sub acest simbol era scrisă chemarea „Tot poporul e cu Groza!” „Votați F.D.P.!” Afișele erau confecționate din tablă, pentru a nu fi distruse de către opoziție, fiind asigurată totodată securitatea lor de către noile organizații.

La alegerile din 19 noiembrie 1946, au participat toate partidele politice, centrul de votare pentru comuna Dealul Lung și Lacul lui Baban fiind Dumitrești, iar pentru Gura Calîței la Plainești. Pentru prima dată au participat la vot și femeile, votul fiind cu adevărat universal, în virtutea unei noi legi electorale, elaborată înaintea alegerilor.

Victoria în alegeri a revenit PNL și PNT, dar rezultatele au fost inversate și falsificate prin urmare în favoarea F.D.P. (format din PCR, „Frontul Plugarilor”, etc).

În programul de refacere și dezvoltare a economiei naționale un rol important l-au avut problemele agriculturii. În anul 1947, parlamentul țării vota legea prin care se înființau syndicatele agricole la sate, organe de control care aveau îndatorirea să rezolve litigiile de muncă între muncitorii agricoli și proprietari. În același an s-a constituit un sindicat agricol și în satul Gura Calîței, condus de Gheorghe Pupăză.

În timpul acțiunii de verificare a membrilor P.C.R. din anul 1949, au fost excluși din partid: Gh. Bălan și Dumitru Iordăchescu din organizația P.C.R. din Dealul Lung și Mihai Vasile, și Busuioc Ion din organizația P.C.R. din satul Lacul lui Baban.

Sindicatul agricol din Gura Calîței, format din țărani, s-a menținut până în anul 1951, aducându-și o contribuție importantă la rezolvarea diferitelor probleme ale țăranilor muncitori: controlau dacă muncitorii agricoli care munceau pe pământul proprietarilor aveau condiții bune de cazare, de hrană, dacă erau plătiți corect. În același timp, țăranii săraci erau ajutați de către sindicat cu utilaje

pentru efectuarea lucrărilor agricole, în aprovizionarea cu lemne de foc, etc.

Tot în acea perioadă s-au înfăptuit transformări importante în viața economică, social – politică și culturală din comuna Gura Calitei. După congresul de constituire a PMR din februarie 1948 s-au constituit în fostele comune Lacul lui Baban, Dealul Lung și Gura Calitei care aparțineau încă de comuna Tărcești, organizații de bază PMR în locul vechilor celule PCR.

În anul 1949 s-au înființat din inițiativa organizațiilor PMR, conform ordinelor primite de la organele superioare ale PMR, primele organizații ale Uniunii Tineretului Muncitor UTM. În comuna Lacul lui Baban întâiul secretar al organizației UTM a fost Mihalache Tâlvăr care va ajunge mai târziu primar al comunei Dumbraveni. În satul Gura Calitei a fost numit secretar al UTM Ștefan Bughiurlan iar în comuna Dealul Lung secretar al organizației UTM a fost numit Ion Bezea.

Utemiștii erau în fruntea tinerilor din comună, la diferite acțiuni patriotice pentru înfrumusețarea și gospodărirea satelor comunei: amenajări de izlazuri, acțiuni de plantarea puieților, ajutorarea celor săraci etc. Se preocupau în același timp de organizarea unor întreceri sportive, manifestări culturale – artistice și seri dansante, pentru atragerea tinerilor și pentru a le asigura condiții pentru petrecerea timpului liber. Acestora le era caracteristic un anumit entuziasm specific oricărui început, care s-a diminuat cu timpul.

Pentru impulsionarea activității de edificare a noii societăți în comunele Lacul lui Baban și Dealul Lung au fost trimiși ca primari, muncitori. Astfel, în comuna Lacul lui Baban, a fost trimis ca primar, Ion Țăranu, muncitor din Brașov, iar în Dealul Lung, Anton Lobodă, muncitor hamal din Galați. Aceștia au desfășurat o bogată activitate ca primari, între anii 1952 – 1956, în aplicarea politicii noului regim, centrată la sate pe colectarea cotelor stabilite la produsele agricole foarte apăsătoare pentru familiile de țărani ¹⁸⁵.

După plenara din martie 1949, au avut loc prefaceri radicale în domeniul agriculturii, care au schimbat din temelii relațiile social – economice la sate. O parte din țărani săraci și mijlocași din satele Gura Calitei și Tărcești, confrunțați fiind cu insuficiența inventarului agricol și cu lipsa de mașini și semințe selecționate, din inițiativa și sub conducerea directă a comuniștilor, au început să-și unească gospodăriile formând întovărășirile agricole, premisă a creării ulterioare a cooperativei agricole de producție. Sediul acestei întovărășiri era la Tărcești, președinte fiind Constantin Stoian,

astăzi (1985) stabilit în satul Lacul lui Baban. Țăranii lucrau pământul împreună, ajutați fiind de stat cu mașini și semințe selecționate, împărțindu-și recolta în funcție de terenul pe care îl aduseseră în tovărășie și de munca prestată. După separarea satelor Terchești și Gura Calîței în 1956, când aceasta din urmă a devenit comună de sine stătătoare, din întovărășirea din Terchești a luat ființă C.A.P. Terchești, lucrurile având o evoluție normală.

În satul Gura Calîței și în celelalte sate ale comunei, nu au putut fi organizate cooperative agricole de producție din cauza pământului cu o slabă fertilitate și productivitate, comuna fiind situată, așa cum arătam încă de la începutul lucrării, în regiunea dealurilor. Ea a rămas o comună necooperativizată, care a adus o importantă contribuție la formarea fondului centralizat al statului.

Ionel C. Pupăză, primar, în mai multe legislaturi:
1950-1952, în comuna Terchești-Gura Calîței; 1955-1966, în comuna Gura Calîței; 1966-1970, în comuna Lacul Baban.

Statul a acordat o atenție deosebită comunelor din zona necooperativizată. Astfel în comuna Gura Calîței, a luat ființă la 15 iunie 1967, dispensarul medico-veterinar, primul medic veterinar al acestuia fiind Eugen Dorel. Din 1987 până în anul 1997 dispensarul medico – veterinar a fost condus cu competență de dr. Mihai Munteanu, fiind încadrat cu personal având o bună pregătire profesională, care a acordat asistență de specialitate pentru animalele din gospodăriile țărănești din comunele Gura Calîței și Odobasca. După 1997 până în anul 2004 dispensarul veterinar a fost deservit de medicul veterinar Luigi Munteanu iar de atunci și până în prezent de medicul veterinar Angela Munteanu.

Pentru a-și lucra ogoarele, țăranii puteau folosi utilajele agricole și anexele respective de la C.U.A.S.C. Sihlea, de care aparținea comuna Gura Calîței. Anual, de asemenea, se aduceau

semințe selecționate și tratate, precum și puieti de diferite specii și soiuri, care se distribuiau cetățenilor la prețuri convenabile.

Toate acestea au contribuit la creșterea producției de vegetale și animale de pe raza comunei. În comună a luat ființă "Asociația Crescătorilor de Animale", care reunea crescătorii de animale din comună, al cărei președinte era Stan Pupăză, el însuși mare crescător de animale. Delegați ai țăranimii necooperativizate din comună, au participat la congresele țăranimii, unde s-au dezbătut și adoptat hotărâri, privind înfăptuirea politicii agricole.

Dacă în trecut față de țăranii a fost dusă o politică de îngrădire economică, treptat acțiunile desfășurate au contribuit la emanciparea economică a acestora.

2.11. Oameni de seamă născuți pe meleaguri calîțiene

Dintre cei care au făcut primii pași spre știință și cultură, pentru a descifra tainele universului, în școlile din satele comunei Gura Calîței, unii au ajuns cetățeni de nădejde ai patriei noastre, la a cărei propășire și-au adus și-și aduc contribuția, ridicând astfel și prestigiul localității unde au văzut pentru prima oară lumina zilei.

Dintre fiii satelor comunei Gura Calîței, din trecut și astăzi, menționăm specialiști de seamă în diferite domenii de activitate, de exemplu:

- Nicolae V. Bălan – licențiat în litere, filozofie și teologie; absolvent al clasei de teorie și solfegii și al celei de cor și dirijat al Conservatorului de Artă Dramatică din București, profesor emerit de limba și literatura română la Liceul „Ion Luca Caragiale” din Ploiești;
- Radu A. Avram – conferențiar universitar, doctor în chimie, la Institutul Politehnic din București, Facultatea de Chimie;
- Vasile Gavrilă, profesor preot doctor în teologie, București;
- Valeriu N. Avram – preot Lacul lui Baban;
- Corneliu I. Bălan – inginer petrolist, fost deputat în Parlamentul României între anii 1992 – 1996, expert parlamentar 1996-2000, în prezent conduce la Bacău o firmă de proiectare;
- Gică Duță, doctor inginer în domeniul forestier , fost secretar de stat în Ministerul Agriculturii;

- Fănică Voinea Ene – inginer, colonel MAN în rezervă – Vălenii de Munte cunoscut terapeut naturist, autor a mai multor cărți de terapie naturistă;
- Constantin Antonescu – inginer mecanic- autor a numeroase inventii tehnice;
- Radu N. Pupăză–fost medic primar, Spitalul Județean Galați;
- Done I. Bălan – economist, fost director adjunct la Administrația financiară al sectorului 3 al Capitalei;
- Zaharia I. Pupăză – profesor de matematică, Centrul de Calcul Suceava[în prezent în SUA);
- Cristea P. Bocu – colonel în M.A.N. București,;
- Ionel I. Buică – Absolvent al facultății de drept colonel la Poliția Focșani ;
- Ionel M. Tîlvăr – inginer agronom Galați;
- Florică Gh. Pupăză – inginer constructor, Piatra Neamț;
- Pantazică Răduță – medic internist, directorul Spitalului din Târgoviște;
- Vasile Pupăză – colonel MAN Boboc – Buzău;
- Doru I. Costache – colonel MAN- Ramnicul Sarat;
- Irimia I. Dîrdală – maior, Poliția Caracal, fost deputat în Parlamentul României între 1990 – 1992;
- Gheorghe Dochia – colonel MAN – Bistrița Năsăud;
- Adrian Costache – colonel MAN - București;
- Ionel V. Busuioc – economist la Combintul Siderurgic din Galați, apoi șeful Gărzii Financiare din Galați;
- Ionică M. Bocu – maior MAN în rezervă, București;
- Săndel Doagă – colonel– Politia Focșani;
- Gheorghe I. Bocu – locotenent – colonel – Poliția Focșani;
- Luminița Tîlvăr – judecător Curtea de Apel Galați;
- Mihalache V. Dumitrache – profesor gradul I de istorie – geografie la Școala Generală Gura Calitei;
- Neculai Mălinoiu – locotenent colonel MAI București;
- Nicu I.Robu – maior MAN Focșani;
- Mitu I. Vășii – profesor de biologie, gradul I– fost inspector școlar;
- Valerică A. Tomulescu – profesor de istorie gradul I, la Școala nr. 9 Focșani, fost inspector școlar;
- Gică I. Țandără – Psiholog la scolile nr 2 si 3 din Focsani, fost inspector școlar;
- Tudorița Pupăză Păruță – profesoară de limba și literatura română, Iași;

- Costache T. Șerbănoiu – profesor gradul I, la Școala nr. 1 Focșani;
- Mihalache Gh. Costache – aviator București;
- Titi I. Olteanu – inginer silvic, Inspectoratul Silvic Vrancea;
- Gheorghița I Olteanu – inginer silvic, Insp. Silvic Vrancea;
- Paulina P. Olteanu – inginer agronom, București;
- Anișoara M. Duță Pruteanu – inginer industrializarea lemnului, profesor liceul nr. 3 Focșani;
- Elena C Cosma– profesoară de limba română, Școala Odobești;
- Lenuța Anton – inginer agronom – Odobești;
- Dumitru Ticu – inginer constructor, Piatra Neamț;
- Daniel Gh.Tutoș – inginer energetician Focșani;
- Cristea Ștefan – profesor de limba română, jud. Gorj;
- Marița C. Olaru Dumitrache – profesor de limba și literatura română;
 - Florica G. Vasilescu – profesoară de limba română Cîmpina
- Marinela Bîtculescu – juristă – avocat, Focșani;
- Neculai M. Buharu – inspector financiar, șeful secției financiare Rîmnicul Sărat;
- Ionel Popescu – preot Poșta Cîlnău – Buzău;
- Gheorghiță Crihan – preot Dealul Lung, Plopu;
- Neculai V Avram – preot, Poienele;
- Stoica Șt. Turtoi – inginer îmbunătățiri funciare, Vrancea;
- Liliana Șt. Turtoi – absolventă a Facultății de Drept – jurist consult, jud. Iași;
- Adina Șt. Turtoi – inginer agronom București;
- Neagu Roșu –inginer agronom, Nănești;
- Ion I. Avram – profesor de istorie la Școala Generală din Milcovul;
- Nicu I. Avram – inginer de drumuri și poduri – Focșani;
- Nicu Gh. Olteanu – profesor de limbi străine;
- Mimi G. Vasilescu – inginer agronom, Iași;
- Virginica Toader – profesor de limba română , director coordonator Școala Gura Calîței;
- Marius M. Momanu – profesor matematica Iași;
- Valeriu Bratu – profesor de educație fizică , profesor coordonator Școala Lacul lui Baban;
- Maria Țigănuș – profesor de limba română și limba franceză Școala Gura Calîței și Școala Lacul lui Baban;
- Florin Toader – profesor de informatică, Odobești;
- Gabriel G Bratu – prof. educatie fizica, Școala Dumbraveni;

- Larisa-Cristina D. Batculescu – medic rezident Iasi;
- Ion Șt. Toader – absolvent Facult. Drept, fost secretar Primăria Gura Calitei;
- Sandel Ursu – absolvent ASE, contabil sef, Primaria Gura Calitei;
- Silviu Gh. Tutoș – absolvent al Facultății de Drept Administrativ;
- Emanuel M. Momanu – jurist Agenția Națională de Mediu;
- Niculina R. Tandără – farmacistă – Ploiești;
- Victor St. Robu – revizor contabil principal, IFET Focșani;
- Nicoleta M. Busuioc Ghimpu –economistă;
- Mariana Bălan Tutoș – educatoare, directoarea Grădiniței nr. 8 din Focșani;
- Lucica Bocu Calotă – învățătoare la Școala 6 Focsani;
- Tanța Bălan- Momanu – Secretar, Școala nr.10 Focsani;
- Manea A. Șerbănoiu – învățător gradul I, Școala Gugești;
- Marieta M. Busuioc Popescu – învățătoare gradul I, Focșani;
- Condina M. Busuioc Albei – învățătoare, Focșani;
- Zonica V. Pupăză – educatoare la Focșani;
- Ancuțelia V. Pupăză – educatoare la Cîndești;
- Nastasia T. Șerbănoiu Brăgău – educatoare, Poienile;
- George Bălan – învățător, Oreavu – Gugești;
- Ștefan G. Avram – subinginer constructor, Buzău;
- Gigi R.Bălan – subinginer transporturi, întreprinzător, Focșani;
- Nicolae I Pupăză – maestru electrician, Tractorul Brasov;
- Mitu N. Brăgău – maestru, I.C.A. Piatra Neamț;
- Buharu T. Elisabeta – învățătoare la Școala din Bordești;
- Tudorița V. Dumitrache Ghiorghiță, învățătoare Școala nr. 5 Focșani;
- Ecaterina N. Pupăză – învățătoare Roman;
- Doinița Popescu Boștiog – învățătoare Vidra;
- Valentin Brăgău – inspector financiar Focșani;
- Georgica Gh. Gheorghită Iordăchescu – învățătoare gradul I Școala nr. 3, Focșani;
- Aneta Chioveanu – învățătoare gradul I la Școala din Gura Calitei ;
- Anișoara Văsii –institutor gradul I la Școala Poienile;
- Elena Avram –institutor, gradul I, Școala Lacul lui Baban;
- Mariana Pușcoi –institutor Grădinița Lacul lui Baban;
- Mariana Duță –institutor, gradul I, jud.Galati;

- Barbu Vulpe Doinița; educatoare, Focsani;
- Valerica R. Bălan – prof. supl. Lacul Baban;
- Mariana Avram –Educatoare, Grădinița Poienile;
- Cerasela Dumitrache Balan – institutor, Dumbraveni
- Mirela Zarzalin Grosu – Educatoare Grădinița Dumbrăveni;
- Ana V. Avram Necula – prof. de religie, Facultatea de teologie, secția pictura bizantina;
- Nicoleta V. Avram – profesor istorie, Anglia;

Desigur că numărul celor care fac astăzi cinste comunei Gura Calîței, lucrând în diferite domenii de activitate, pe întreg cuprinsul țării este mult mai mare.

NOTE BIBLIOGRAFICE LA CAPITOLUL 2

1. Istoria României – Editura academiei Române, vol. I – București 1960.
2. Ibidem
3. Ibidem, pag. 63
4. Ibidem , p. 64
5. H. Grumăzescu, Ioana Ștefănescu, Op. Cit. , pag. 58
6. Arhivele Statului București, fond Mănăstirea Rîmnic, pac. XX/1.
- 7 Ibidem, pac. XXII/1
8. Ibidem, pac. XX/3
9. Ibidem, pac. XXII/2
10. Ibidem, pac. XXII/3
11. Ibidem, pac. XI/4
12. Sub îngrijirea dr. Antonie Plămădeală, Spiritualitate și istorie la întorsătura Carpaților, Buzău, 1983, vol. II, pag. 275
13. Arhivele Statului București, fond Mănăstirea Rîmnic, pac. XXII/5
14. Ibidem, pac. XI/2
15. Ibidem, pac. XI/5
16. Ibidem, pac. XI/6
17. Ibidem, pac. XI/9
18. Ibidem
19. Arhivele Statului Focșani, fond Primăria Dealul Lung, dosar 12/1939, f. 2-3v
20. Arhivele Statului București, fond Mănăstirea Rîmnic, pac. XI/8

21. Ibidem, pac. XI/17
22. Ibidem, pac. XI/23
23. Idem, Catagrafia jud. Râmnicul Sărat, nr. 97, anul 1838
24. Ionel Budescu – Monografia comunei Cîrligele, București 1979, pag. 44
25. Arhivele statului București, fond Mănăstirea Râmnic, pac. XXII/8
26. Ionel Budescu – Op. cit. pag. 45
27. Ibidem
28. Dimitrie Frunzescu - Dicționar topografic și statistic al României, București, Tipografia statului, 1872, pag. 225
29. Istoria României, vol I, pag. 65
30. Ibidem, pag. 63
31. Ionel Budescu – Op. cit., pag. 25
32. N. St. Mihăilescu și V. Macovei , Op. cit, pag. 92
33. H. Grumăzescu, Ioana Ștefănescu, Op. Cit. , pag. 58
34. Constantin C. Giurăscu, Dinu C. Giurăscu – Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi – Editura Albatros , București pag. 228
35. Arhivele Statului București, Catagrafia jud. Râmnicul Sărat, nr. 97, anul 1838
36. Ionel Budescu, Op. cit. pag. 27
36. Ibidem, pag. 28
38. Virgil Arbore – Milcovia văzută de un călător străin în anul 1856, Focșani, 1934, pag. 10
39. Ibidem, pag. 13 – 17
40. Ibidem, pag. 17
41. Constantin C. Giurăscu, Dinu C. Giurăscu – Op. cit., pag. 244
42. Ibidem
43. H. Grumăzescu, Ioana Ștefănescu – Op. cit pag. 62
44. Emil Giurgea – Op. cit, pag. 18
45. Aurel Sava – Documente Putnene, vol. II, Chișinău, 1931 pag. 60
46. Dumitru Sârbu – Statistica nominală din anul 1820 a populației județului Slam Râmnic, în manuscris
47. Documentul din 25 aprilie 1871, în colecția profesorului Nicolae V. Bălan din Ploiești
48. Administrația Casei Bisericii – Anuar 1909, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1909 , pag. 259
49. Arhivele Statului București – catagrafie jud. R. Sărat, nr. 97, f. 155 – 162

50. Ibidem
51. Dicționarul explicativ al limbii române – Editura Academiei Române, București, 1975 – pag. 507
52. Arhivele statului București – Catagrafia jud. Râmnicul Sărat, nr. 97, anul 1838, f. 155- 162 v.
53. Ibidem, f. 70 – 76
54. Ibidem
55. Ibidem, f. 101 – 105 v.
56. Ibidem, f. 107 – 109
57. Ibidem
58. Ibidem, f. 163 – v. 167
59. Anexa nr. 1 – catagrafia (recensământul) populației 1838
60. Indicele comunelor României după noua organizare a legii comunale București – Imprimeria statului, 1865, pag. 73; Tablou de toate comunele rurale din țară, București 1864, p. 22
61. Dimitrie Frunzescu, Op.cit, pag. 14
62. Ibidem, pag. 159
63. George Ioan Lahovari – Op.cit. vol. III, pag 83 – 84
64. Ibidem, vol. IV, pag. 125 – 126
65. Ibidem, vol. II, pag. 153
66. Ibidem, vol. IV, pag. 774
67. Ibidem, pag. 672
68. Ibidem, vol. V, pag. 38
69. Ibidem, pag. 527
70. Leonida Colescu – recensământul general al populației României, București 1905, pag.432-433
71. Recensământul general al populației României din 29 decembrie 1930 – București, 1938 – 1941, vol I, pag. 76
72. Ibidem, vol. II, pag. 702
73. Ibidem, vol. III, pag. 374
74. Recensământul general al populației României din 6 Aprilie 1941, București, 1944, pag. 216
75. În anul 1941, satul Gura Caliiței aparținea de comuna Dragosloveni
76. Din relatările cetățeanului Pantazică Chioveanu, 61 ani
77. Arhiva Primăriei Gura Caliiței – Centralizator persoane, locuințe, clădiri 1977
78. Ibidem – Dosarul statistic 1985 – 1986
79. George Ioan Lahovari – Op. cit. vol II, 1899, pag. 153

80. Conform acestei legende , în care-și are originea balada, o bătrână care locuia lângă pârâul care ulterior se va numi Calița , avea o fată frumoasă și curajoasă, numită Calița. Cu prilejul năvălirii tătarilor , care ajungeau adesea până pe aceste meleaguri, aceasta se urca pe dealul care îi poartă numele, anunțându-și consătenii, cu strigătul de „Vin tătarii” de venirea acestora, pentru ca ei să se adăpostescă în pădurile din jur. Într-una din aceste năvăliri, tătarii au prins-o pe viteaza Calița și au omorât-o. Sătenii pentru a-i cinsti memoria au dat numele apei, satului și dealului pe care se urca pentru a-i vesti de apropierea primejdiei. Vezi anexa 2.
81. Grigore Dănescu – Dicționarul geografic al jud. R. Sărat, București 1896, pag. 124
82. Ibidem
83. Iorgu Iordan – Toponimia românească, editura Academiei române, 1963, București pag. 28 – 30
84. Arhivele statului București – fond Mănăstirea Râmnic
85. Iorgu Iordan – Op. cit, pag. 23
86. N.A. Constantinescu – Dicționar onomastic românesc – Editura Academiei Române, București 1963, pag. 194
87. Indicele comunelor României după noua organizare a legii comunale, București – 1865 pag. 79
88. George Ioan Lahovari – Op. cit. vol. III, pag. 84
89. V. Maximilian – Evocări, ESPLA, București, 1956, pag. 104
90. Iorgu Iordan – Op. cit, pag. 33
91. Al. Graur – Nume de locuri, Editura Științifică, București 1972, pag. 10...
92. T. Porucic – Lexiconul termenilor entopici în limba română , 1931 pag. 34
93. Ibidem, pag. 35
94. Iorgu Iordan – Op. cit, pag. 98
95. Ibidem, pag. 101
96. Ibidem, pag. 314
97. Din relatările cetățenei Maria Robu Bălan, de 66 de ani, care la rândul ei le-a aflat de la bunica sa Floarea Țigănuș.
98. Legenda este culeasă de la Maria Robu Bălan, de 66 de ani, care a auzit-o de la bunica sa Floarea Țigănuș Robu.
99. Indicele comunelor orașene și rurale din Muntenia, 1861, pag. 50 - 51
100. Ibidem
101. Nomenclatura cătunelor și comunelor rurale și urbane din România, București, 1900, pag. 62

102. Arhiva Primăriei Gura Calitei, Registrul Stării Civile anii 1926 – 1931
103. Ibidem, anul 1931
104. Ibidem, anii 1943 – 1944
105. Ibidem, anii 1945 – 1956
106. Vezi anexa 5 ; Primarii comunelor Lacul lui Baban, Dealul Lung și Gura Calitei, în perioada 1896 – 2010
107. Ibidem
108. Arhivele Statului București, fond Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, dosar 3894/1887, pag. 108 – 108 v.
109. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru – 79 ani
110. Din relatările cetățenilor Dumitru Mălinoiu și Ion Ștefan, ambii în vârstă de 67 de ani
111. Ionel Budescu – Op. cit. pag. 53
112. A.D. Xenopol – Istoria Românilor, București 1910, vol XI, pag. 156
113. Arhivele Statului București – fond Reforma Agrară din 1864, dosar 1317/1864, f. 86
114. Ibidem. f. 82
115. Idem, catagrafia jud- Rîmnicul Sărat nr. 97 anul 1838, f. 68 și 158
116. Idem, fond Reforma Agrară din 1864, dosar 1317/1864 f. 83
117. Documente privind istoria României, Războiul pentru independență. Editura Academiei Române, vol II, pag. 3.
118. Gh. Chiriac – elev al Liceului „Unirea”, în „Revista noastră” – publicație a elevilor Liceului „Unirea” din Focșani, Anul I, nr. 3 (serie nouă), iunie 1972 – pag. 49
119. Arhivele Statului București – fond Reforma Agrară din 1921, dosar 7/1925 – 1945, f. 94
120. Din relatările prof. emerit Nicolae V. Bălan – 80 ani
121. Ibidem
122. Din relatările prof. emerit Nicolae V. Bălan de 80 de ani și ale cetățeanului Constantin Olaru de 79 de ani, care erau elevi în timpul ocupației germane.
123. Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907. Editura Academiei Române, 1984, vol. III, pag. 133
124. Ibidem, pag. 50
125. Ibidem, pag. 69
126. Ibidem, pag. 108
127. Ibidem, pag. 86
128. Ibidem

129. Marea răscoală a țăranilor din 1907, Editura Academiei Române, București 1967, pag. 307
130. Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907, pag. 110 – 111
131. Ibidem, pag. 111
132. Ibidem, pag. 134
133. Ibidem
134. Marea răscoală a țăranilor din 1907, pag. 306
135. Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907, 1984 , vol. III, pag. 135
136. Ibidem
137. Din relatările cetățeanului Pantazică Cosma de 90 de ani
138. Marea răscoală a țăranilor din 1907, pag. 307
139. Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907, vol. III, pag. 108
140. Ibidem
141. Ibidem, pag. 138
142. Din relatările cetățenilor Mihu Tîrcă, 86 de ani și Pantazică Cosma 90 de ani
143. Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907, 1984 , vol. III, pag. 54
144. Ibidem
145. Ibidem, pag. 122
146. Ibidem, pag. 122 – 124
147. Ibidem, pag. 123
148. Istoria României, vol. III, pag. 599
149. Ibidem
150. Județele României Socialiste – Editura Politică, București, 1977, pag. 582 – 585
151. George Ioan Lahovari, Op. cit. vol. III, București, 1900, pag. 408
152. Din relatării cetățeanului Constantin Olaru - 79 ani, Gura Caliței
153. Din relatării cetățeanului Gheorghe Pupăza, 74 ani – Lacul lui Baban
154. Istoricul războiului din 1877 – 1878, București, 1898, vol. III, pag. 296
155. Numele lor se găsesc înscrise pe Monumentul Eroilor din Dealul Lung
156. Din relatările Mariei Robu Bălan, 66 ani, care la rândul ei a aflat de la Ioana Bondilă, văduva acestuia

157. Arhivele Statului București, fond Ministerul de Interne, dosar 41/1877 f.171
158. Din relatările cetățenilor Pantazică Cosma, participant la acest război; din relatările cetățenilor Gheorghe Pupăză, 74 ani și Neculai Tîlvăr; 80 de ani din satul Lacul lui Baban.
159. Vezi anexa nr. 6 – Tabelul cu cei care au murit în războiul pentru întregirea neamului 1916 – 1918: satul Lacul lui Baban
160. Din relatările cetățeanului Ștefan Robu, participant la acest război, decedat în 1977
161. Vezi anexa nr. 8 – Tabelul cu cei care au murit în războiul pentru întregirea neamului din 1916 – 1918, satul Gura Caliței
162. Ibidem, satul Dealul Lung și Plopu
163. Din relatările prof. emerit Nicolae V. Bălan, 80 ani, martor ocular
164. Ibidem
165. C. Kirițescu, Istoria Războiului pentru întregirea României, 1916 – 1919, Editura Casei Școalelor, ediția II, pag. 261 – 262
166. Grl. Al. I. Stoenescu – În ploaia de gloanțe, Editura Cartea Românească, București, 1919, pag. 103 – 105
167. Din relatările prof. emerit. Nicolae V. Bălan, 80 ani, martor ocular
168. Din relatările cetățenei Anica Zarzalin , 81 ani, Gura Caliței
169. Din relatările cetățeanului Ion Pupăză, 72 ani Gura Caliței, fost luptător în divizia T. Vladimirescu
170. Ibidem
171. Din relatările cetățeanului Ion C. Pupăză, 72 ani Gura Caliței
172. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru, 79 ani, Gura Caliței
173. Din relatările cetățenilor Miha Târcă, 86 ani și Ion Mihai, 74 ani din satul Dealul Lung
174. Din relatările cetățeanului Constantin Bocu, 67 ani, Lacul lui Baban
175. Din relatările cetățenilor Dumitru Mălinoiu, 67 ani și Ion Mihai, 74 ani, din satul Dealul Lung;
176. Din relatările cetățeanului Ion C. Pupăză, 72 ani Gura Caliței
177. Ibidem
178. Din relatările cetățenilor Constantin Bocu și Gheorghe Pupăză

179. Arhivele statului Focșani, fond Primăria Lacul lui Baban, dosar 7/1946, f.5
180. Din relatările cetățeanului Dumitru Mălinoiu, 67 ani;
181. Ibidem
182. Din relatările cetățeanului Ion C.Pupăză, 72 ani Gura Calitei
183. Din relatările cetățenilor Ștefan Cosma, 58 de ani, satul Poienile și Constantin M. Bocu, 67 ani, satul Lacul lui Baban
184. Din relatările cetățeanului Ion C.Pupăză, întâiul ei secretar
185. Vezi anexa nr. 5 – Tabelul cu primarii comunelor Lacul lui Baban, Dealul Lung și Gura Calitei

CAPITOLUL 3.

ACTIVITATEA ECONOMICĂ

3.1. Ocupațiile locuitorilor

Principală ocupație a locuitorilor acestor sate a fost și este agricultura. Îndeletnicirea de bază a țăranilor a fost cultivarea plantelor agricole, locul preponderent avându-l porumbul și fasolea, fiind și principalele produse agroalimentare în alimentația populației. În cultivarea pomilor fructiferi, întietatea o deține prunul, al cărui fruct are multiple întrebuințări; creșterea animalelor și cultura viței de vie, reprezintă ocupații importante.

Așa cum relatam, cultivarea plantelor agricole a constituit o îndeletnicire de bază a locuitorilor comunei din timpurile cele mai vechi până în zilele noastre. Din secolul al XVIII-lea , se impun ca și culturi principale porumbul și fasolea, care furnizau și alimentele de bază ale populației. Preponderența porumbului în structura culturilor agricole ne este confirmată în mod convingător de catagrafia județului R. Sărat din 1838 ¹.

O altă îndeletnicire, la fel de importantă a locuitorilor comunei, a fost și este fără îndoială, creșterea animalelor. Din aceeași catagrafie aflăm numărul animalelor din satele comunei Gura Calitei în anul 1838 ².

Satul	Cai	Boi	Vaci	Oi	Capre	Porci	Stupi
Lacul lui Baban	37	59	68	354	6	4	-
Gura Calitei	13	61	46	236	56	26	-
Poienile	25	56	47	337	55	10	10
Dealul Lung	15	20	29	118	15	42	2
Rașca	21	8	46	45	7	9	-
Total	111	204	236	1090	139	91	12

Creșterea oilor a rămas o preocupare de bază a sătenilor.
Sus: stână la Plopu. Jos: pregătirea oilor pentru muls, stână Dealul Lung

Numărul animalelor, cu excepția cabalinelor, a fost în continuă creștere, în anul 1899 înregistrându-se următoarele efective de animale existente pe raza comunei:

- 547 boi;
- 447 vaci;
- 86 cabaline;
- 3132 ovine;
- 492 porcine ³;

Efectivele de animale în recensământul din februarie 1986 erau după cum urmează:

- 1552 bovine, din care 489 vaci;

- 2723 ovine, din care 1552 oi fătătoare;
- 903 caprine, din care 661 capre; creștere spectaculoasă față de 1838 și 1899;
- 411 cabaline, din care 56 iepe;
- 559 stupi;
- 912 porcine, din care 48 de scroafe⁴;

Caii și căruța au rămas încă tradiționalul mijloc de transport

O altă veche ocupație a locuitorilor comunei Gura Calitei e aceea a cultivării viței de vie, care în secolul al XX-lea, a cunoscut o extindere tot mai mare, despre care ne vorbesc documentele începând cu 1694, noiembrie 16. Prin acest hrisov domnitorul Țării Românești – Constantin Brîncoveanu, scutea mănăstirea Rîmnic de

vinărici ⁵. De această scutire se bucura și schitul Peletic, care era închinat Mănăstirii Râmnic, așa cum rezultă din documentul din 6 mai 1701⁶. Dintr-un act de danie, datat 15 aprilie 1705, aflăm că acest schit poseda suprafețe cultivate cu vița de vie ⁷. Schitul își lucra viile cu locuitorii satelor învecinate, ne-o spune documentul din 1755 octombrie 24, prin care „Baba Diea și alții prin care se învoiește cu mănăstirea la lucrarea unor vii de la Peleticul” ⁸. Desigur că vița de vie nu era răspândită totuși ca în comunele de podgorie, unde terenul este mai favorabil acestei culturi.

După distrugerea viei indigene, de către filoxeră, între anii 1834 – 1886, dăunător care a distrus mai mult de jumătate din suprafața cultivată, s-a trecut treptat la plantarea viței altoite, rezistentă la acest dăunător. Au existat, a continuat și continuă să existe și în prezent multe plantații cu soiuri hibride, mai rezistente la boli și dăunători, dar cu o slabă productivitate și de calitate mediocră. Dintre soiurile superioare cultivate în comună menționăm : Chasellas - D'ore, Samson, Riesling, Muscat Ottonel, Fetească, Muscat Hamburg, Afuz – Ali, Pinot Gri, etc.

Vița de vie coabitează cu pomii fructiferi.Foto Daniel Tutos

Vinul, nelipsit de la festivitățile și ospetele strămoșilor noștri, era consumat cu plăcere și de locuitorii mai vechi ai comunei noastre, vânzându-se pe la 1860 cu prețul bun de 12 parale/litru⁹. Iată și alte prețuri pentru unele produse în aceeași perioadă :

- 1 chilă de grâu	240 lei
- 1 chilă porumb	210 lei
- 1 chilă de mei	100 lei

- 100 oca făină	75 lei
- 100 oca mălai	50 lei
- pâinea albă oca	1 leu și 32 parale
- carnea de vacă, oca	1 leu și 18 parale
- carnea de miel, oca	1 leu și 20 parale
- boul pe la târguri	350 lei
- vaca	224 lei
- calul	800 lei
- oaia	30 lei
- un car de lemne cu 2 boi	24 lei ¹⁰

Cum se observă din această listă, caii se vindeau la prețuri foarte bune, probabil datorită faptului că ei constituiau principala forță de tracțiune a vremii.

Terenul agricol din comună este de o fertilitate slabă și mediocră, ameliorată mult în ultimele decenii datorită folosirii îngrășămintelor organice și chimice. Iată cum este reprezentată suprafața agricolă de pe raza comunei, în anul 1985:

- teren arabil	1246 ha
- pășuni	1082 ha
- fânețe	1155 ha
- vii	74 ha
- <u>livezi</u>	<u>114 ha</u>
Total agricol	3671 ha

Dacă la această suprafață adăugăm suprafața neagrăcolă ocupată cu păduri cât și unele terenuri neproductive, aflăm suprafața totală pe comună:

- terenuri cu păduri și vegetație forestieră	7259 ha
- teren cu ape și stuf	31 ha
- terenuri neproductive	487 ha
- drumuri	62 ha
- <u>terenuri cu construcții</u>	<u>75 ha</u>
Total teren neagrăcol =	7914 ha

Suprafața totală pe comună, formată din teren agricol cât și din cel neagrăcol, este de 11585 ha ¹¹. Suprafața agricolă este în continuă creștere, în detrimentul suprafeței neagricole, întrucât noi terenuri sunt redade agriculturii și cultivate cu diferite plante.

3.2. Tehnica țărănească

S-ar putea ca unii să surâdă ironic, atunci când vor citi și auzi de „tehnică țărănească”. Se pune însă întrebarea „Cum pot fi numite altfel, sintetic, uneltele, sculele și alte obiecte confecționate și folosite de țărani atât în procesul de producție cât și în gospodărie”?

Credem că sintagma „tehnică țărănească” exprimă într-un mod adecvat preocuparea țăranilor, manifestată în decursul vremii, de a confecționa diferite unelte și obiecte, precum și abilitatea de a le folosi în procesul muncii.

Burduful. Bătrânii mai povestesc încă și astăzi de acele geamuri care în loc de ferestre aveau burduf. Burduful era confecționat din burta animalului, aceasta fiind rasă până rămânea o piele subțire, prin care trecea lumina zilei.

Răbojul era folosit de către țărani pentru evidența diferitelor socoteli pe care le făceau. Răbojul era făcut dintr-un băț lustruit, cu patru muchii, pe care se treceau produsele pe care țăranul le dădea cu împrumut vecinilor. Pe el se făceau diferite creștături și în felul acesta țăranul știa tot ce a împrumutat. Răbojul se ținea de obicei la grinda casei. În vremurile mai îndepărtate, toți sătenii și chiar perceptorul satului, care strângea dările se foloseau de răboj, acesta fiind aritmetica acelor vremuri, de unde și expresia „te-am trecut pe răboj”, care mai circulă și astăzi.

Amnarul era format dintr-o bucată de fier, confecționată de fierar, o cremene și o bucată de iască. Se așeza iasca pe cremene de care se freca amnarul, producându-se scânteia care aprindea iasca. Astăzi se întâlnește foarte rar, datorită folosirii pe scară largă a chibriturilor și a brichetelor.

Lojnițele se folosesc pentru conservarea fructelor pentru iarnă, îndeosebi a prunelor; prunele „lojnite” se consumă iarna, uscate sau preparate.

Chitonogul. Pentru efectuarea unor lucrări la vie, locuitorii comunei se foloseau și se mai folosesc încă de diferite unelte. Pentru arăcitul viței de vie se folosea chitonogul, confecționat din lemn de esență tare, de obicei corn, cu vârful ascuțit și călcător, cu care țăranul făcea găuri în pământ pentru a înfige apoi aracii. Mai târziu, chitonogul va fi perfecționat, vârful ascuțit fiind îmbrăcat într-o armătură metalică care-i va spori productivitatea.

Cața, este unealta care a înlocuit aproape complet chitonogul. Este confecționată din metal și se aplică pe încălțăminte celui ce ridică via. Este prevăzută cu zimți ascuțiți care, atunci când se apasă piciorul, prind aracul pe care-l înfige în pământ.

Cosorul. Se folosește îndeobște la descurcatul viilor și la tăiatul aracilor din pădure. Lama metalică este prinsă într-un mâner de lemn frumos lucrat. Lama sa încovoiată, amintește parcă, peste vremuri de armele de luptă ale strămoșilor noștri daco – geții.

Sapa și pompa sunt uneltele de bază vara la prășitul porumbului și respectiv la stropitul viței de vie. Sapa a fost și este

unealta cea mai întrebuințată de oameni în cultura porumbului, a legumelor și a altor plante, fiind de neconceput cultura acestora, fără această banală, dar indispensabilă unealtă.

Toamnele bogate erau întâmpinate cu cântece și veselie. Oamenii culegeau strugurii în ciubere, care erau transportate și descărcate în butoaiele din căruțe, iar acasă se continuă procesul de vinificație prin zdrobire și stoarcere..

În vinificație se foloseau de unelte primitive, unele confecționate în propria gospodărie până în zilele noastre. Strugurii erau zdrobiți în ciubere cu mustuitorul, un băț cu ramificații la unul din capete, apoi introduși în saci țesuți cu ochiuri mai mari din cânepă pentru a se stoarce mustul.

După ce strugurii erau presați bine, mustul acestora curgea pe suprafața netedă a linului într-o dejă (cadă mică). De cele mai multe ori linul era constituit dintr-un copac gros, cioplit sub formă de jgheab. Sacul cu struguri era așezat pe jgheab, iar după zdrobirea strugurilor, prin călcarea sacului cu picioarele de către țăran, mustul curgea prin jgheab în dejă. Apoi vinul era tras în butoaie.

Râșnița. Pentru măcinatul porumbului și a grâului s-au folosit și în comuna Gura Calitei, încă din cele mai vechi timpuri, râșnițele. Și astăzi se mai păstrează prin gospodăriile unor țărani acest mecanism pentru măcinatul boabelor, deși nu se mai întrebuințează. La o râșniță se măcina o cantitatea foarte mică de boabe, cca. 5 – 6 kg într-o oră.

Morile. Acestea au început să se construiască și în fostele comune care alcătuiesc astăzi comuna Gura Calitei, încă de la începutul secolului XX. În satul Lacul lui Baban prima moară de foc, a lui Zisu, funcționa înainte de primul război mondial, pe locul cumpărat în 1914 de Vasile D. Bălan ¹². După război, în anul 1926, Costache Burlacu a construit o moară unde locuitorii își măcinau boabele.

El a dat moara de foc în folosință, fără a obține autorizație din partea organelor sanitare fapt pentru care a fost amendat. ¹³

Între anii 1907 – 1925 a funcționat o moară de foc și în satul Gura Calitei, fiind construită de Ioan Georgescu. În perioada interbelică, Florea Duță a construit și el o moară de foc care a funcționat între anii 1927 – 1935 ¹⁴.

În satul Dealul Lung, moștenitorii lui D. Suculescu, au înființat o moară de foc, deservită de mecanicul Ion Matei, unde veneau să-și macine boabele de grâu locuitorii din satele Dealul Lung, Rașca, Cocoșari și Plopu.

În perioada 1970 - 1980 existau pe teritoriul comunei trei mori de foc, câte una în satele Gura Calitei, Lacul lui Baban și Poienile, care deserveau întreaga populație a comunei . În prezent sunt mai multe instalații moderne de măcinat.

Din arsenalul tehnicii țărănești nu putem omite căruța (carul), omniprezentă aproape în toate ocupațiile locuitorilor de la sate. Unii cetățeni foloseau carele toamna și pentru cărăușie, transportând butoaie cu vin și cu țuică, fructe și alte produse, până și cenușă de esență tare (pentru leșie), la câmp, la gară și la orașe. Îndeosebi până la darea în folosință a rețelei de cale ferată Buzău – Mărășești, în anul 1879, transporturile cu diferite mărfuri la centrele orașenești mai mari: Brăila și Galați, se făceau cu carele pe drumuri aproape impracticabile în unele perioade ale anului. Pentru Brăila, centru important pentru valorificarea strugurilor și fructelor, carele urmau următorul itinerariu: Tătăranu – Rîmnicești – Măicânești – Olăneasca – Corbu – Gulianca – Brăila. Dacă se întâmpla să plouă sau era vreme rea, atât vitele cât și cărăușii treceau prin clipe deosebit de grele. Cete de câte două – trei perechi de boi dacă puteau să urnească carul dintr-un loc în altul. În cazul ploilor torențiale sau a ninsorilor mari, țăranii cărăuși așteptau la câte un gospodar până se îndrepta vremea ca să-și poată continua drumul. Același lucru se întâmpla și în cazul venirii apelor mari, deoarece lipseau podurile, cărăușul fiind nevoit să aștepte pe maluri scurgerea apei pentru a-și continua drumul. Carele erau o construcție primitivă, cu roți fără șine și cu cârâmbi sau loitri. Ca să încarce un vas cu vin sau lemne mai groase, răsturna mai întâi carul și după aceea se așezau butoaiele sau lemnele și ridicau carul cu pârgșii de lemn. Operația se repeta la descărcare. Cărăușii trebuiau să afle asupra lor cosorul, bărdița sau toporișca, unelte de nedespărțit ale acestora. De inima căruței aveau atârnat un ceaun, iar în car săculețul cu mălai, căci de multe ori, la vreo răspântie de drumuri, la vreun puț cu apă, fântână cu cumpănă sau vreo dejugătoare, opreau să-și potolească foamea. Câinele legat cu un lanț în urma căruței încheia cortegiul.

Șirul necazurilor era departe de a fi epuizat, oamenii cu carele, seara sau noaptea, aveau de întâmpinat atacurile cetelor de hoți, în dreptul vadurilor: Cucului, Tătăranu, Gulianca, care adesea îi prădau de tot ce aveau asupra lor, atacuri care se soldau cu morți și răniți ¹⁵. A ajuns până în timpurile noastre numele unor feroși bandiți, șefi ai cetelor de hoți: Bahnea, Terenti, Coroiu. Lui Terenti i se făcuse chiar și un cântec care începea cu versurile:

„Hai, hai, cu Terenti nu-i de trai
Fură fete și neveste

Până când și preotese”

3.3. Reforme agrare

„Claca (boierescul) este desființată de-a pururi și de astăzi voi sunteți proprietari liberi pe locurile supuse stăpânirii voastre în întinderea hotărâtă prin legile în ființă” ¹⁶.

Astfel își începea Al.I. Cuza, primul domnitor al României, proclamația domnească prin care se anunța țăranilor, legea rurală din august anul 1864.

Această lege a fost primită cu mare bucurie de către țărani, care scriau domnitorului Cuza ”Rugămu-te, dă-ne voe ca de acum înainte să te numim Părintele cel binevoitor și slobozitorul neamului țăărănesc” ¹⁷.

Împroprietărirea, visul de aur al generațiilor de țărani, care formau majoritatea covârșitoare a populației țării, devenise astfel o realitate.

În Muntenia se acorda țăranului cu 4 boi și o vacă 11 pogoane de pământ, celui cu 2 boi și o vacă, 7 pogoane și 19 prăjini, iar pentru cel care nu avea decât o vacă, țăran numit și „toporaș”, 4 pogoane și 15 prăjini ¹⁸.

Prin înfăptuirea reformei agrare, au primit pământ 130 de familii din satul Lacul lui Baban, din moșiile proprietarilor Iancu, Dincă și Matache Borănescu; 60 de cetățeni cu câte 2 boi au primit câte 7 pogoane și 19 prăjini și 70 cetățeni cu brațele, lipsiți de vite, au primit câte 4 pogoane și 15 prăjini ¹⁹. Țăranii din Groapa Tufei primeau pământ din moșia boierului Hristache Cațafani, după cum urmează: 9 cetățeni cu câte 2 boi primeau 7 pogoane și 19 prăjini, iar 4 cetățeni „cu brațele” primeau câte 4 pogoane și 15 prăjini ²⁰.

Locuitorii satului Poienile erau împroprietăriți din moșia lui Alecu Costescu; 30 de cetățeni care aveau câte 2 boi au primit câte 7 pogoane și 19 prăjini și 44 de cetățeni cu câte o vacă primeau câte 4 pogoane și 15 prăjini ²¹.

Din satul Gura Caliței, care făcea parte din comuna Lacul lui Baban, au fost împroprietăriți 2 cetățeni, care aveau câte 4 boi, cu câte 11 pogoane; 51 de cetățeni cu câte doi boi și o vacă primeau câte 7 pogoane și 19 prăjini și 28 de cetățeni „cu brațele” primeau câte 4 pogoane și 15 prăjini din moșia Mincu Pavel și din moșia Mănăstirii Sf. Ioan²². Au fost împroprietăriți, din comuna Lacul lui Baban, un număr de 298 familii, cu o suprafață de 1861 pogoane și 43prăjini, pentru care urmau să plătească suma de 25 .765 lei și 36 de parale.

Și țăranii din satele comunei Dealul Lung au fost împrorietăriți în urma promulgării legii rurale pe moșia lui Alecsandru Plagino (Plaino) și pe moșia mănăstirii Rîmnic. Din cele 164 de familii de țărani împrorietărite; 3 familii cu câte 4 boi și o vacă, au primit câte 11 pogoane; 72 cetățeni cu câte 2 boi și o vacă, au primit câte 7 pogoane și 19 prăjini, iar 89 de cetățeni, cu câte o vacă au primit câte 4 pogoane și 15 prăjini. Cele 164 de familii au primit o suprafață de 1005 pogoane și 15 prăjini, pentru care urmau să plătească în timp de 15 ani, suma de 14.005 și 28 de parale ²³.

În afara acestor țărani, un număr de 68 locuitori au primit câte 398 stânjeni, locuri de casă, pentru care nu se plătea nimic.

Pentru răscumpărarea clăcii, dijmii și diverselor servicii datorate stăpânilor de moșii, țăranii care au primit câte 11 pogoane trebuiau să plătească câte 133 de lei, cei care au primit câte 7 pogoane și 19 prăjini, urmau să plătească câte 100 lei și 24 de parale, iar cei care au primit doar câte 4 pogoane și 15 prăjini câte 72 de lei și 20 de parale. Deși legea prevedea că aceste sume erau pentru răscumpărarea clăcii și celorlalte servicii, în realitate ele reprezentau aproape valoarea pământului cu care fuseseră împrorietăriți, țăranii având avantajul însă că plăteau sumele stabilite într-o perioadă de 15 ani. Ori, dacă ar fi avut posibilitatea să cumpere un pogon de pământ, ar fi trebuit să plătească odată suma de 185 lei, prețul pogonului stabilit de legea rurală în articolul LVI.

O altă împrorietărire s-a făcut în anul 1881, numită a „însurățeilor”. Din lipsă de pământ, loturile celor în drept, îndeosebi tinerii căsătoriți care participaseră la războiul de independență, din anii 1877 – 1878, au fost date în Dobrogea, la o distanță foarte mare de comună, de aceea cei care primeau loturile trebuiau să se mute în Dobrogea. Nu se cunoaște astăzi decât numele cetățeanului StanTodoran, care a primit 8 pogoane și s-a stabilit în Dobrogea. Ceilalți îndreptățiți la împrorietărire au renunțat, fiind prea departe.

După cum se știe, începând cu august 1916, România renunța la neutralitate și intra în primul război mondial. În timpul marilor bătălii din 1917, regele Ferdinand, dându-și seama de importanța și necesitatea imperioasă a efectuării împrorietăririi, promite în mod solemn țăranilor ostași care vor lupta cu eroism pentru a-și apăra patria că vor primi pământ. Ca urmare la 29 iunie 1917, deci înaintea marilor bătălii de la Mărăști și Mărășești, se modifică articolul 19 din Constituție, stabilind exproprierea terenurilor cultivabile aparținând coroanei, casei rurale și marilor moșieri, însumând circa 2 milioane ha de teren agricol, pentru a fi împărțite țăranilor. Decretul de împrorietărire a țăranilor apare însă abia la 2

aprilie 1920 și prevedea împrăștierea țăranilor cu cca 6 milioane de ha teren agricol.

Împrăștierea înfăptuită în anii 1918 – 1921 a favorizat extinderea relațiilor capitaliste în agricultură și creșterea suprafețelor de teren agricol ale țăranilor, determinând totodată și accentuarea procesului de diferențiere socială la sate.

În urma dispozițiilor primite, se forma și în comuna Lacul lui Baban, care în vremea aceea reunea toate satele care aparțin astăzi de comuna Gura Calitei, o comisie de împrăștiere formată din: Ștefan Bezescu, Grigore Rotaru, primarul comunei, învățătorul Titus Zaharia, Constantin Țigănuș, Ștefan Țigănuș și Neculai Buharu – membrii²⁴. Din satele Dealul Lung, Peletic, Plopu și Tinoasa, care aparțineau de comuna Lacul lui Baban, au fost împrăștiți din moșia A. Suculescu și T. Dăbuleanu un număr de 121 țărani, care au primit în total o suprafață de 209 ha, mărimea loturilor repartizate țăranilor fiind între 0,5 – 2,5 ha. Se plătea 1760 lei pentru un hectar de pământ primit și 220 lei măsurătoarea²⁵. La 30 aprilie 1930 sunt împrăștiți încă 14 cetățeni, ceea ce ne demonstrează că această acțiune nu se încheiase încă. Tot din moșia T. Dăbuleanu și D. Suculescu (proprietate în indiviziune), se expropriează 457 ha, care se repartizează pentru izlaz satului Dealul Lung și sunt împrăștiți 40 de cetățeni din satul Gura Calitei cu o suprafață totală de 50 ha, în punctul Bahlui²⁶. Din trupul Costinoia al aceleiași moșii, 6 ha sunt repartizate ca locuri de casă unui număr de 33 cetățeni. De atunci practic s-a înfiripat cătunul Costinoia al satului Lacul lui Baban. Dintre cei împrăștiți cu locuri de casă pe Costinoia menționăm: Ștefan Chioveanu, Stoica Chioveanu, Toader Sava, Arghir Matei, Ioniță Chioveanu, Alexandru Băjenaru, Dragomir Tîlvăr, Ion Bezescu, Nicolae Chioveanu, Nicolae Savatin, Aurică Tandără, Mereuță Preda, Ion Buică, Oprea Savatin, Vasile Buică, Voicu Encea și alții²⁷.

Pentru satul Lacul lui Baban, din proprietățile în indiviziune a colonelului Filip Glogojanu, C. Lupescu și Gh. Cațafani, se repartizează ca izlaz comunal suprafața de 500 ha: (215)ha – Gh. Cațafani; 150ha F. Glogojanu și 135 ha –C. Lupescu). Din acest izlaz urmau să se mai folosească și satele Bălănești, Cocoșari, Șotârcari, Groapa Tufei și Gura Calitei²⁸.

Din moșia Poienile a proprietarului Gh. Cațafani, au fost împrăștiți un număr de 116 cetățeni; 39 din Poienile; 60 din Lacul lui Baban; 7 din Șotârcari, cu o suprafață totală de 273 ha. Din acestea, 19 loturi erau de câte 2,5 ha; 72 loturi de 3 ha; un lot de 0,5 ha; 4 loturi de câte un ha; 10 loturi de câte 1,5 ha și 10 loturi de

câte 2 ha ²⁹. S-au dat țăranilor și 89 locuri de casă în vatra satului Poienile.

Din moșia Mincu Pavel, se expropriează în anul 1922, 75 ha care se repartizează ca izlaz, pentru satul Gura Caliței, locuitorii acestuia fiind obligați să plătească proprietarului o arendă anuală pentru 40 ha câte 40 lei și pentru 35 ha câte 20 lei/ha ³⁰. Această suprafață se adăuga la cele 35 ha expropriate moșiei Sf. Ioan dinspre Terchești pentru izlazul satului Gura Caliței, pentru care se percepea o arendă anuală de 40 lei/ha ³¹. Cu același prilej, s-au expropriat 5,50 ha din moșia satului Șotîrcari, care s-a repartizat ca izlaz satului Șotîrcari, pentru o arendă anuală tot de 40 lei/ha.

Dar acțiunea de împrumietărire nu se încheiase încă. În anul 1925, mai sunt împrumietăriți 24 de locuitori din satul Poienile, care au primit teren arabil și locuri de casă pe moșia Poieni a lui Gh. Cațafani ³².

Dintr-un proces verbal, datat 24 februarie 1927, întocmit de Gr. Grigorescu, șeful regiunii agricole Dumitrești, aflăm, cu surprindere, de împrumietărirea a încă 65 de locuitori, cu 104,50 ha, din care 54 ha pe moșia Constandoiu, proprietatea Floricăi A. Cătuneanu și a 11 locuitori cu 14,5 ha pe moșia lui C. Lupescu ³³.

Deși a contribuit într-o mare măsură la îmbunătățirea situației materiale a țăranilor, reforma agrară din 1921 nu a reușit să înlăture toate greutățile și necazurile acestora. Din anul împrumietării până în 1941 au intervenit diferiți factori, unii contribuind la diminuarea proprietăților țărănești (înzestrări, vânzări), alții la sporirea ei (moșteniri, cumpărări). La înființarea familiei, suprafața de teren era mai mare, apoi cu apariția și căsătoria copiilor scade ca urmare a înzestrării succesive a acestora, devenind minimă în momentul dispariției capului de familie și începe ciclul cu moștenitorii acestuia.

Actul de la 23 august 1944 deschide noi perspective de dezvoltare și pentru locuitorii comunei Gura Caliței. Reforma agrară din martie 1945 îi împrumietărea pe toți țăranii săraci, pe cei care participaseră la războiul antihitlerist, pe vădulele și orfanii de război. Speranța unui trai mai bun, a unei vieți mai fericite, înflorea tot mai mult în sufletele sătenilor, fără ca acest lucru să se realizeze. Ca urmare a aplicării reformei agrare din martie 1945 au fost împrumietărite 406 familii țărănești de pe teritoriul comunei Gura Caliței, fapt care va contribui într-o anumită măsură la îmbunătățirea vieții țăranilor.

Dar economia era distrusă de război iar seceta cumplită din anii 1946 – 1947 a venit ca să înrăutățească și mai mult situația. În

acele momente de grea încercare, locuitorii comunei Gura Calitei au suferit multe privațiuni, au manifestat solidaritate, reușind să treacă peste aceste greutăți.

Cooperativa de producție, achiziții și desfacere a mărfurilor (C.P.A.D.M.)

Cea mai mare pondere în activitatea economică a comunei Gura Calitei, după război, o deține Cooperativa de Producție, Achiziții și Desfacere a Mărfurilor sau cum i se mai spunea pe scurt C.P.A.D.M., care a fost și singura unitate economică de pe teritoriul comunei.

Înainte de primul război mondial și în perioada interbelică, aprovizionarea populației satelor din comună cu diferite produse alimentare și industriale, se făcea prin intermediul băcăniilor, prăvăliilor și cârciumelor.

Unii din cei mai înstăriți cetățeni ai satelor, dispunând de sume de bani și produse, deschideau la câte o răspântie de drumuri, unde deverul era mai mare, câte o cârciumă sau băcănie. Numărul acestora era destul de mare, fiecare negustor sau comerciant fiind cointeresat să câștige mai mult.

La începutul secolului al XX-lea, funcționau în satul Lacul lui Baban: o cafenea la Iancu Bondilă, unde se vindea ceai, pâine, cafea, bomboane, etc; brutăria lui Spiru; cârciuma lui Dumitru Tâlvăr în casa lui Grecu (Zisului); cârciuma lui Stan Băjenaru, pe locul fostei cooperative; cârciuma lui Simion Bălăjel pe locul casei lui Dragomir M Bălan; daracul de lână a lui Ion Bîtculescu, pe locul unde astăzi este casa lui Bratosin Bîtculescu; prăvălia lui Petrea Bocu, pe locul casei lui Ioniță Bocu; magazinul de manufactură și coloniale a lui Vasile D. Bălan, pe locul casei lui Radu V. Bălan; măcelăria fraților Neagu și Merăuță L. Pătrașcu; cojocăria lui Ștefan Bocu, aflată lângă locul unde locuiește Dumitra Chioveanu (Ștefan)³⁴. La toate cârciumile și băcăniile se vindeau tot felul de produse, dar în special vin.

În satul Gura Calitei, mai cunoscute erau cârciumile aparținând lui Dumitru Mărgăritescu, Ion Dîrdală, unde în duminica de 11 martie 1907, șeful de garnizoană, Gh. Costache, îndemna țăranii la răscoală; a lui Constantin Dîrdală și Toader N. Costache. Mai târziu, a ținut o cârciumă și Costică Antonescu³⁵.

Asemenea cârciumi și prăvălii existau și în celelalte sate ale comunei, care aprovizionau populația, deoarece nu exista un sector de stat, care să asigure un comerț modern civilizat. Uneori, unele din aceste unități comerciale nu respectau regulile de igienă,

fapt pentru care erau închise sau amendate de organele sanitare de control³⁶.

Cooperativa de consum din fosta comună Lacul lui Baban a luat ființă în anul 1946, din inițiativa unui comitet format din Costache Bocu – președinte, Gheorghe Pupăză – casier, Florea Negulescu – gestionar, Ion Ștefan, Marin Busuioc și Avram Pamfil – membri. Primul magazin a fost deschis într-o încăpăre din spatele școlii vechi, după care s-a mutat în casele lui Nicu (Ion) Bălan. Aproape toți cetățenii satului erau membri cooperatori. Cooperativa se numea „Spiru Haret” și avea în preajma reformei monetare un fond de circa 2 milioane lei. După reforma monetară din august 1947, fondul cooperativei, a rămas în urma schimbării banilor de numai 5000 lei³⁷. În iunie 1947, banca populară „Babanu” a fuzionat cu cooperativa de consum, fondul acesteia trecând la cooperativă.

În anul 1949, din consiliul de conducere al cooperativei din Lacul lui Baban făceau parte: Mihalache Tâlvăr, Marin Ghia, Costache Bocu, Pamfil Avram, Neculai Crihan, Ion Ștefan, Costică Bocu, Costică Pupăză și alții. Președinte al cooperativei era Mihalache Tâlvăr, casier Costache Bocu, iar gestionar la singurul magazin sătesc al cooperativei din Lacul lui Baban era Marin Ghia.

Cooperativa de consum Dealul Lung a luat ființă la începutul anului 1949, având denumirea de „Înfrățirea”. Comitetul de inițiativă era format din Dumitru Tîlvăr, Saulea Iordăchescu, Neculai Iordăchescu, Toader Șerbănoiu, Mărgărit Răduță, Dumitru Mălinoiu, Ionică S. Tandară, Mihai Coman și Mihai Gîrboiu. Cuprindea circa 100 de membri cooperatori și avea un fond social de 60.000 lei. Președinte al Cooperativei „Înfrățirea” a fost la început Dumitru Tîlvăr, contabil Victor St. Robu și casier Dumitru Lera. Cooperativa avea doar un singur magazin sătesc în satul de reședință al comunei Dealul Lung, al cărui gestionar era Toma Negrea. Volumul valoric pe anul 1949 a fost de 438.000 lei (valoarea desfacerii mărfurilor)³⁸.

Și în satul Gura Caliței a luat ființă Cooperativa Gura Caliței, din inițiativa unui comitet format din Ion Damaschin, Costică Antonescu, Constantin Olaru, Gheorghe Vasilescu, Șerban Țigănuș, Ion C. Pupăză și Costică Robu. Președinte al cooperativei era Costică Antonescu, primul gestionar Ion Damaschin, iar casier era preotul Gh. Vasilescu³⁹.

Aceste cooperative erau aprovizionate cu mărfuri de la Rîmnicul Sărat cu bani în numerar. Mărfurile, în special pânzeturile, (muncitorul) se vindeau pe bază de tabele, în cantități ce variau în funcție de numărul membrilor din familie, pentru încălțăminte existând chiar cartele. Aceasta se datora faptului că economia țării

nu era pe deplin refăcută după război și unele bunuri de consum se produceau în cantități insuficiente, de unde și raționalizarea acestora.

În anii următori, în perioada 1950 – 1956, cele 3 cooperative cunosc o puternică dezvoltare. Iau ființă magazine sătești (prăvălioare) în satele Plopu, Cocoșari și câte un bufet în satele Lacul lui Baban și Dealul Lung.

În anul 1956, din dispoziția organelor superioare, cele două cooperative „Înfrățirea” și „Spiru Haret” au fuzionat, luând naștere Cooperativa de consum Dealul Lung, cu sediul în Dealul Lung, datorită faptului că fosta Cooperativă „Înfrățirea” fusese mai dezvoltată economic, având fondul social mai mare și mai mulți membri cooperatori ⁴⁰.

Între anii 1973 – 1977, Cooperativa Dealul Lung a fost afiliată la cooperativa zonală Gugești. La începutul anului 1977, se reînființează cooperativele de consum comunale, deci și Cooperativa de consum Gura Calitei, cu sediul în satul Lacul lui Baban, unde dispunea de birouri, magazine și alte dependințe pentru depozitarea unor mărfuri până la distribuirea lor pe magazinele sătești.

Ca urmare a hotărârii Congresului cooperației din ianuarie 1982, Cooperativa de consum Gura Calitei își schimbă denumirea în Cooperativa de producție, achiziții și desfacere a mărfurilor C.P.A.D.M. Gura Calitei.

În anul 1985 C.P.A.D.M. Gura Calitei avea înscrși un număr de 2785 membri cooperatori și la sfârșitul anului a înregistrat un volum valoric total de 8.468.498 lei, din care:

- producția industriei mici 602.611 lei;
- valoarea produselor achiziționate 1.621.380 lei;
- desfacerea cu amănuntul 5.896.395 lei;
- alte activități 348.112 lei ⁴¹;

Dispunea de 5 magazine mixte în satele:

- Gura Calitei;
- Lacul lui Baban;
- Poienile;
- Plopu;
- Dealul Lung.

De asemenea sectorul cooperatist dispunea de 3 unități de alimentație publică-bufete, la Gura Calitei, Lacul Baban și Dealul Lung.

Pentru buna deservire a populației din comuna Gura Calitei, s-au înființat unități de prestări servicii cu diferite profile:

- tâmplărie Eleșteu, Lacul lui Baban și Plopu;
- tapițerie Gura Calitei;
- sifonerie Gura Calitei și Poienile;

- tricotaje Plopu;
- frizerie Gura Calitei;
- brutărie Lacul lui Baban;
- zidărie Șotârcari;
- gogoșerie Gura Calitei ⁴².

Se remarcă o creștere a volumului de desfacere la mărfurile nealimentare comparativ cu anii de început, când nu prea se solicitau mărfuri de utilizare îndelungată, din cauza veniturilor mici ale populației.

În perspectiva C.P.A.D.M. Gura Calitei își propunea să înființeze noi secții de prestări servicii:

- secție de mică industriale pentru prelucrarea fructelor la Lacul lui Baban;
- croitorie bărbați - Gura Calitei.

După 1990, s-au înființat magazine mixte particulare în toate satele, care se aprovizionau cu mărfuri din depozitele en-gros din Focșani, pe care le vând cetățenilor, după ce cuprind un adaos comercial ce diferă de la un magazin la altul, în funcție de politica de prețuri a patronului. Concurența și economia de piață și-au impus cu prisosință legile în domeniul comerțului.

Magazin mixt satesc. Foto Gianina Bădilă Pupăză 2010
Pantazică Duță și Mirela Toader

Au apărut și mici întreprinzători în domeniul serviciilor. Astfel, în satul Gura Calitei, cetățeanul Dănuț Pupăză, a înființat o mică întreprindere de tâmplărie foarte bine dotată, la care lucrează

12 muncitori, având numeroase comenzi din Focșani, Râmnicul Sărat sau chiar din București.

Uși, marca „RÂMNA”, fabricate în Gura Calitei la societatea Comercială patronată de Dănuț Pupăză

Un alt întreprinzător este cetățeanu Gelu Grosu, tot din Gura Calitei, care a înființat o secție de producere a bolțarilor, unde lucrează mai mulți muncitori.

Ideal ar fi ca asemenea mici întreprinzători să fie cât mai numeroși la nivelul comunei, ei ar da de lucru tinerilor și ar furniza venituri pentru bugetul comunei, care este destul de sărac.

3.5. Banca Populară „Babanu”

În anul 1912 s-a înființată în satul de reședință al comunei Lacul lui Baban, Banca populară „Babanu” din inițiativa lui Ion Georgescu ⁴³. Faptul este menționat și într-o inscripție de pe fotografia sa, descoperită de Dumitra Chioveanu din satul Lacul lui Baban. Primul președinte al băncii a fost Costache Burlacu, iar primul casier Vasile D. Bălan, care a depus mari eforturi pentru a asigura buna funcționare a acesteia.

La început, adică la 31 decembrie 1912, banca avea 38 membri societari, dintre care 34 plugari, 2 comercianți, 1 funcționar și 1 preot. Dispunea de un capital de 17.361 lei și 48 de parale ⁴⁴

În timpul primului război mondial a fost spartă casa de bani a băncii, fiind salvate doar registrele de casă de către Vasile D. Bălan, tatăl profesorului Nicolae V. Bălan și bunicul inginerului Corneliu I Bălan, care s-a luptat să repună pe picioare banca populară după terminarea războiului.

Vasile D. Bălan, Lacul lui Baban, a reînființat Banca Populară „BABANU” în 1919, la terminarea razboiului. Foto 1925

Astfel Vasile D.Bălan a depus, ca societar, la reînființarea băncii, un capital de 4.000 lei pe numele său și aceeași sumă de 4.000 lei aur pe numele soției sale Dumitra V. Bălan. La vremea înființării băncii din Lacul lui Baban, circulația monetară se făcea atât în hârtie cât și în monede de aur și argint ⁴⁵.

În anii următori, crește atât capitalul cât și numărul membrilor societari ai băncii. Astfel în anul 1919, numărul membrilor se ridica la 41, iar capitalul băncii era de 29.383 lei și 85 parale ⁴⁶. În anul 1921, cu prilejul împrumutării, Banca Babanu primește un loc de casă pe Costinoaia.

După primul război mondial, activitatea băncii populare "Babanu" devine tot mai prosperă, ajungând în anul 1928 să aibă un număr de 164 membri și un capital de 46.812 lei și 34 de parale ⁴⁷.

Această bancă și-a desfășurat activitatea până în anul 1947, când a fuzionat cu Cooperativa de consum Lacul lui Baban, capitalul ei trecând la fondul cooperativei. Ea a jucat un rol important în viața economică a satelor de pe teritoriul comunei, venind în sprijinul

cetățenilor, prin acordare de credite (împrumuturi), contribuind astfel la dezvoltarea gospodăriilor țărănești.

3.6. Aprovizionarea populației cu apă potabilă

Datorită faptului că satele comunei sunt dispersate pe o suprafață foarte mare, condițiile în care se realizează aprovizionarea cu apă a locuitorilor sunt foarte diferite.

Așa cum relevam mai înainte, satele comunei Gura Calitei sunt amplasate, din punct de vedere geografic într-o zonă de deal, la o altitudine ce variază între 200 – 500 m.

În satele Gura Calitei, Eleșteu, Bălănești, Cocoșari și Dealul Lung, situate la o altitudine mai mică, apa freatică nu este la mare adâncime și aprovizionarea locuitorilor cu apă potabilă se poate realiza mai ușor, datorită fântânilor săpate și amenajate încă din cele mai vechi timpuri.

Situația se prezintă cu totul altfel în satele Plopu, Poienile, Rașca, punctul Coastă a satului Gura Calitei și Constandoiu (Lacul lui Baban), așezate în coasta unui deal, la o altitudine mai mare, unde apa freatică se găsește la o adâncime mai mare și forarea unei fântâni întâmpină dificultăți serioase. Există și riscul, ca odată forată fântâna, să nu poată prinde pânza freatică, toată munca dovedindu-se zadarnică. În verile mai secetoase, apa din fântânile acestora seacă, iar cetățenii trebuie să-și aducă apa necesară de la distanțe destul de mari.

Dacă înainte, fântânile erau construite de obicei din piatră, cu ghizduri din lemn, mai recent, se construiesc mai ales cu tuburi de beton de către fântânari specializați în această lucrare, din Dumitrești sau din alte localități.

Pentru aprovizionarea cu apă potabilă a comunei sunt construite deci fântâni, amplasate pe toată raza comunei. Dacă, în general, fântânile cu tuburi înguste și largi din beton sunt preponderente, această preponderență este mai accentuată în satele Gura Calitei, Poienile și Lacul lui Baban.

La 1 iunie 1986, situația se prezenta după cum urmează: Gura Calitei – 74 de fântâni, Eleșteu – 22 fântâni, Lacul lui Baban – 60 fântâni; Poienile – 74 de fântâni; Plopu – 32 de fântâni; Bălănești – 6 fântâni; Șotârcari – 5 fântâni; Cocoșari – 28 fântâni; Groapa Tufei – 11 fântâni; Rașca – 29 fântâni și Dealul Lung – 8 fântâni.

Numărul mare de fântâni, de 306 pe comună, are explicația și în faptul că debitul fântânilor este destul de scăzut sub 2 l/sec.

Începând cu anul 2000, din inițiativa primarului Nicolae Ion, s-a întocmit un proiect de alimentare cu apă a satelor Gura Calitei și

Lacul lui Baban cu fonduri europene, care s-a finalizat în anul 2007.

La început, apa de foarte bună calitate, a fost livrată cetățenilor prin cișmele publice, apoi foarte mulți cetățeni s-au racordat la rețeaua publică de alimentare cu apă, asigurându-și apa necesară în gospodăriile proprii. Trebuie să subliniem importanța deosebită a acestei acțiuni pentru creșterea gradului de igienă și de civilizație a locuitorilor din cele două sate. Ar fi foarte necesar, ca autoritățile locale, să întocmească noi proiecte pentru a accesa fondurile europene, necesare extinderii rețelei de alimentare cu apă în toate satele comunei, cu atât mai mult cu cât în satele respective apa freatică este la mare adâncime și aprovizionarea cu apă necesară gospodăriilor este o mare problemă îndeosebi vara.

Noua stație de tratare și pomparea apă din Gura Calitei.

Foto C. Bălan 2010

3.7. Căile de comunicație

Rețeaua de drumuri din comuna Gura Calitei are un aspect sinuos, ce nu poate fi modificat decât într-o perspectivă îndelungată, ca urmare a înfăptuirii programului de sistematizare a comunei.

Această rețea este alcătuită în prezent de drumul județean, ce străbate comuna de la un capăt la celălalt, asigurând legătura cu comunele limitrofe și din drumurile comunale.

Drumurile comunale, care ocupă o suprafață de 62 ha, nu sunt prea bine întreținute ⁴⁸, fapt care conduce la perturbarea circulației, îndeosebi toamna și primăvara, când datorită ploilor

abundente, noroiul invadează aceste drumuri. Dacă s-ar transporta mai multă piatră pe aceste drumuri, iar șanțurile ar fi întreținute corespunzător în tot timpul anului, condițiile de circulație s-ar îmbunătăți în mod simțitor. Este adevărat, că datorită căii ferate forestiere ce trecea prin comună până în anul 1970 și care constituia o principală cale de circulație pentru locuitori, au fost oarecum neglijate drumurile comunale, acestora acordându-li-se mai multă atenție în ultimul timp.

Locomotiva c.f.f. cu personalul de deservire. De la stânga la dreapta: Simioana Neculai, șef de tren; Văduva Vasile, fochist; Crăciun Saulea fochist; Cojocar Iorgu, frânar; Maftai Chirilă, mecanic locomotivă. (Foto, anii '50 ai sec XX)

Călători pe vagoanele încărcate cu lemne, pe c.f.f. Gugesti-D-Lung

Foto Prof. Nicolae V. Bălan. 19.06.1961

Construcția căii ferate forestiere a început în anul 1911, dinspre Gugești și s-a terminat în anul 1913 la Rășcuța. Ea a fost construită de Banca Românească, unde fusese ipotecată moșia lui Alecsandru Plagino (Plaino), pentru exploatarea bogatelor păduri ale comunei. S-a mai construit o cale ferată de la km 17 (Cocoșari) până la Turnișorul (pe Râmna) în 1929. În 1937, Societatea Moroeni a cumpărat pădurea de la Banca Românească și a adus funiculare de la Rudari – Motnău și de la Rudari – Turnișorul, desființând calea ferată de la km 17 la Turnișorul și de la Rudari la Rășcuța ⁴⁹. Această cale ferată, deși a fost construită pentru transportul materialului lemnos de la bazinele de exploatare la Gugești, a fost folosită intens și de locuitorii comunei pentru a se deplasa la Gugești sau în alte localități, având un rol foarte important în viața comunei.

Transportul pe calea ferată forestieră, de marfuri și de persoane, se realiza și cu ajutorul arhaicelor role, un mijloc de transport format din două osii cu roate, rigidizate printr-o platformă din dulapi de lemn, având ca forță motrice energia umană.

Datorită râului Râmna, care curge șerpuiind prin comună, pentru a asigura legătura între sate, s-au construit 6 poduri mari din beton, din care patru în satul Gura Calitei, unul leagă satul Lacul lui Baban de Poienile și unul Șotârcari de Cocoșari. Mai există încă trei poduri din lemn și tuburi de beton care asigură legătura cu satele Plopu, Rașca și Groapa Tufei.

Pentru construirea podurilor din beton statul a făcut investiții la vremea respectivă de peste 4.000.000 lei. Podurile de beton au contribuit în mod evident la îmbunătățirea circulației, de aceea este în bucuroasă înlocuirea podurilor din lemn cu cele din beton între satele Lacul lui Baban și Poienile, precum și cel dintre satele Șotârcari și Cocoșari datorită primarului Nicolae Ion.

Podul ce leagă Lacul Baban de Poieni. Foto C.Bălan 2010.

Principalele căi de comunicație ce străbat satele comunei :
-drumul județean Dealul Lung – Cocoșari - Lacul lui Baban – Gura Calîței – Eleșteu – Dragosloveni – Dumbrăveni, care face legătura cu șoseaua națională ce asigură accesul spre Focșani, reședința județului și spre București, capitala țării;

-drumul comunal Lacul lui Baban – Poienile- Podul Lacului- Odobasca – Cotești – Focșani - foarte circulat pe vremuri, fiind mai scurt, asigura o legătură rapidă cu Focșani;

-drumul comunal ce leagă satul Lacul Baban de Dumitrești;

-drumul comunal care leagă satul Gura Calîței de Dumitrești;

Asfaltarea drumului județean, de la Gura Calîței până la șoseaua națională, asfaltare făcută între anii 1994–1996 datorită unui fiu al comunei ing. Corneliu I. Bălan – deputat în Parlamentul României în perioadă, 1992 – 1996, permite o mai bună legătură între centrul comunei și Focșani, reședința județului și asigură condiții pentru o exploatare mai economicoasă a transportului cu mijloacele de transport moderne.

Dacă drumurile principale, care asigură legătura între satele mari ale comunei Gura Calîței, ar fi asfaltate, ar da posibilitatea ca un număr tot mare de turiști să viziteze frumoasele meleaguri ale comunei ce degajă un farmec inefabil, cu evidente veleități turistice, cum bine remarca și prof, Emil Giurgea, un bun cunoscător al zonelor turistice din județ și din țară: „valea Râmnei rămâne în afara circulației turistice, până când un drum stabil va urca de-a lungul ei, purtând pe turist printr-un peisaj cu totul deosebit de celelalte zone turistice ale județului”⁵⁰. S-ar deschide astfel, noi perspective pentru dezvoltarea și cunoașterea localității.

Drumul județean ce leagă Gura Calîței de Drumul Național Focșani-București (foto C. Bălan, 2010)

Sistemul de comunicații din comuna Gura Calitei era format din 6 posturi telefonice fixe în anul 1986, în timp ce în 1945 erau două 2 posturi telefonice. După 1998 comunicațiile s-au îmbunătățit radical grație telefoanelor mobile în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote, folosite chiar și de copii.

3.8. Creșterea nivelului de trai material și spiritual

În cele peste patru decenii care au trecut de la începutul regimului comunist, ce a marcat începutul unei noi epoci în istoria României, la fel ca toate localitățile de pe întinsul țării și comuna Gura Calitei a făcut pași importanți spre civilizație și progres.

S-a schimbat tot mai mult de la un an la altul, aspectul satelor comunei, evoluția spre bunăstare și progres fiind tot mai evidentă în pofida celor două mari alunecări de teren din anii 1970 și 1981, care au constituit momente de regres în această evoluție.

În ultimile decenii, casele noi, moderne, cu trei sau mai multe camere, acoperite cu tablă zincată, au înlocuit în cea mai mare parte casele vechi, scunde și neîncăpătoare, oferind condiții de locuit incomparabil mai bune față de trecutul nu prea îndepărtat.

Un cochet bloc cu spații comerciale și apartamente pentru specialiști și locuitori ai zonei, construit între ani 1975 – 1980, completează în mod armonios peisajul arhitectonic al satului Gura Calitei.

Blocul, ce completează peisajul arhitectonic al satului Gura Calitei

(foto C. Bălan,(2010)

Electrificarea satelor Gura Calیței, Eleșteu, Poienile, Plopu și Lacul lui Baban, introducerea autobuzelor ITA și construirea unor noi obiective economice, social – culturale și comerciale au contribuit incontestabil la îmbunătățirea condițiilor de muncă și viață ale locuitorilor comunei, la diminuarea deosebirilor între mediul rural și cel urban.

Pe raza comunei Gura Calیței s-au înălțat în ultimii 50 de ani 8 localuri noi de școală, unde cei 700 de elevi și 125 de preșcolari, un sfert din populația comunei, descifrau tainele cărților în anul de referință 1986, sub îndrumarea competentă a celor 44 de cadre didactice, o parte fiind ele însele fii și fiice ale comunei .

Cetățenii comunei, realizând importante venituri în bani și produse, și-au ridicat continuu nivelul de viață, de pregătire culturală și profesională.

Foarte multe familii dispun astăzi de aparate de radio și TV, lucru care înainte de 1944 era de neimaginat. Numărul familiilor care posedau câte un aparat de radio se ridica la 228, iar al celor care cumpărase televizoare este de 183⁵¹, prin intermediul cărora puteau afla aproape instantaneu tot ce se întâmpla pe glob.

În casele locuitorilor din comuna Gura Calیței au pătruns și alte bunuri de uz casnic: frigidere, aragaze, mașini de cusut, mobilă, mașini de spălat, biblioteci, covoare, radiocasetofoane, etc.

Casă ridicată în anul 1970

(foto C. Bălan, 1985)

O parte din locuitorii comunei și-au cumpărat autoturisme, motociclete și motorete. Astfel la 1 iulie 1986 pe raza comunei erau 46 de autoturisme, 7 motociclete și 16 motorete ⁵².

Dacă facem o comparație între trecut și prezent, observăm că s-a realizat un salt calitativ foarte mare, cu perspectiva de a crește în anii următori.

A crescut numărul celor care, mai tineri sau mai în vârstă, își fac timp duminicile sau seriile, pentru a citi o carte împrumutată de la biblioteca comunală sau de la vreun vecin, având în vedere că sunt destui cetățeni care posedă o mică bibliotecă.

Toate aceste transformări s-au petrecut într-o perioadă istorică foarte scurtă, încât oamenilor aproape că nu le vine să creadă că dispun de curent electric, autobuz, frigider, aragaze, automobile, radiocasetofoane, etc. După 1990 a crescut într-un ritm amețitor numărul automobilelor, al televizoarelor, a aparatelor electrocasnice în deosebi, chiar și a calculatoarelor.

După electrificarea satelor Dealul Lung, Cocoșari, Bălănești și Rașca s-au creat condiții mai bune de viață și pentru locuitorii acestor sate.

NOTE BIBLIGRAFICE LA CAPITOLUL 3

1. Arhivele Statului București, catagrafia județului Rîmnîcul Sărat, nr. 97, anul 1838, f. 70 – 76, 155 – 162v; 101 – 106; 107 – 109
2. Ibidem
3. George Ioan Lahovari – Op. cit. vol. III, pag. 84, IV pag. 126
4. Arhiva Dispensarului sanitar – veterinar Gura Calîței, dosar 1986
5. Arhivele Statului București, fond Mănăsirea Rîmnîc, pac. XI/2
6. Ibidem, pac. XI/5
7. Ibidem, pac. XI/6
8. Ibidem, pac. XI/17
9. Idem, fond Direcția generală a statisticii, dosar 339/1961, f. 6
10. Ibidem
11. Date furnizate de O.C.O.T. Vrancea (Oficiul de cadastru și Organizare Teritorială)
12. Din relațiile prof. emerit Nicolae V. Bălan, 80 ani originar din Satul lui Baban

13. Arhivele statului Buzău, fond Pretura Plășii Plainești (Sub ocârmuirea Marginea se Sus) 1/32-1948, dosar 272/1926-1927, f. 20
14. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru, 79 ani, Gura Caliiței
15. Din relatările cetățeanului Ștefan Robu, 83 de ani,
16. Acte și legiuri, seria I, vol. II, București, 1907, pag. 890
17. Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu –Op. cit pag. 560
18. Ibidem, pag. 562
19. Arhivele Statului București, fond reforma agrară din 1864, dosar 1317/1864 f. 76 v-79
20. Arhivele Statului București, fond reforma agrară din 1864, dosar 1317/1864 f. 79v
21. Ibidem, f. 79 v, 81
22. Ibidem, f. 81 ,82 v
23. Ibidem, f. 83 , 86
24. Arhivele Statului Focșani, fond primăria Lacul Lui Baban, dosar 1/1919, f. 185
25. Ibidem, f. 26, 28
26. Ibidem, f. 1
27. Ibidem, f. 18
28. Ibidem, f. 190 și 190 v.
29. Ibidem, f. 10, 10 v, 11 și 11 v
30. Ibidem, f. 108
31. Ibidem, f. 106
32. Ibidem, f. 33
33. Ibidem, f. 46
34. Din relatările prof. emerit Nicolae V. Bălan – 80 ani
35. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru 79 ani - Gura Caliiței,
36. Arhivele Statului Buzău, fond Serviciul Sanitar jud. R. Sărat, dosar 16/1927- 1928, f. 20
37. Din relatările cetățeanului Gh. Pupăză, 74 ani – Lacul Baban
38. Ibidem
39. Din relatările cetățeanului Costică Robu, 63 ani, Gura Caliiței
40. Arhiva C.P.A.D.M., Gura Caliiței
41. Ibidem
42. Ibidem
43. Din relatările prof. emerit Nicolae V. Bălan – 80 ani,
44. Anuarul Băncilor Populare din România pe anul 1912, București 1914, pag. 192

- 45. Ibidem
- 46. Anuaire des Banques Populaires Rurales et les leurs
Federales – dans l'ancien teritoire du Royaume de Roumanie
pour l'anne 1919, București 1921 pag. 156

- 47. Anuarul Cooperației Române, 1928 – 1933, București, 1935,
pag. 35
- 48. Arhiva OCOT Vrancea
- 49. Din relatările cetățeanului Ion Avram, 78 ani, fost șef de
exploatare la Răscuța și Rudari.
- 50. Emil Giurgea – Op. cit. pag. 49, 50
- 51. Arhiva P.T.T.R. nr. 2 Focșani, dosar statistică , anul 1986
- 52. Arhiva Consiliului Popular Gura Calitei, serviciul de
contabilitate, dosar impuneri pe anul 1986;

CAPITOLUL 4.

SPIRITUALITATEA LOCALĂ

4.1. Folclorul

În decursul frământatei și zbuciumatei sale istorii, poporul român și-a făurit o literatură proprie, nescrisă, produs al simțirii și gândirii sale. Această creație este cunoscută sub numele de literatură populară sau folclor.

Se spune despre literatura populară că este anonimă, deoarece nu s-a păstrat în memoria generațiilor numele creatorilor ei. Literatura populară fiind creată și transmisă de popor, este firesc ca în conținutul ei să se oglindească ideile și concepțiile despre lume și viață, preocupările, bucuriile și necazurile sale, vicisitudinile istoriei sale multimilenare. Așa a luat naștere folclorul, comoara de neprețuit a fiecărui popor. Folclorul este testamentul spiritual al generațiilor, care s-au succedat în decursul vremii, comoara sufletească lăsată de moșii și strămoșii noștri, care trebuie păstrată cu sfințenie, atât pentru cunoașterea însușirilor poporului român cât și pentru păstrarea graiului curat românesc.

În comuna Gura Calitei, se mai păstrează, mai ales la cetățenii bătrâni, unele elemente legate de știința populară – etnobotanică: „nu se altoiește măr sau păr în gutui, căci se usucă și altoiul și pomul de unde am luat altoiul” sau „să plantezi pomii când e lună plină că atunci se prind” etc.

Oamenii au căutat din cele mai vechi timpuri să-și cunoască viitorul, folosindu-se de așa-zisul citit al stelelor. S-a născut astfel o astronomie populară, prezentă și pe meleagurile calitiene: „Dacă se vede cerc (țarc) în jurul lunii, va ploua curând”; „Dacă ceața acoperă dealurile din jurul satului, va ploua”; „Dacă soarele se uită înapoi când asfințește se schimbă vremea” sau „Dacă asfințitul este sângieru va veni vreo nenorocire”¹.

Lipsit fiind de mijloace riguroase de stabilire a timpului probabil, oamenii au folosit anumite semne din natură: „Dacă bate vântul de la miazăzi va ploua curând”; „Dacă ceața acoperă dealurile din jurul satului va ploua”. Ieșirea furnicilor din mușuroaie vestește de asemenea apropierea ploii. Toate aceste elemente de meteorologie populară, subliniază locul central pe care ploaia îl ocupă în preocupările oamenilor, de ea depunzând în cea mai mare parte dacă anul va fi bogat sau sărac în produse agricole.

Creșterea animalelor, fiind una dintre principalele ocupații ale omului, va naște cu timpul și o zootehnică populară. Unele credințe și obiceiuri legate de această ocupație, a creșterii animalelor și a păsărilor, se mai întâlnesc și astăzi în satele comunei: „Când cocoșul cîntă în prag vin musafiri” sau ”dacă animalele sunt foarte neliniștite, vine o ploaie cu piatră (grindină) sau un cutremur”.

Superstițiile au pătruns până și în viața de zi cu zi a omului , devenind cu timpul adevărate precepte, de exemplu: „Să mănânci dimineața, să nu te spurce pupăza sau cucul și să-ți meargă rău”etc.

Obiceiurile, datinile, cântecele rituale însoțesc viața omului de la naștere până la moarte. S-au păstrat pe teritoriul comunei Gura Caliței obiceiuri despre nuntă, moment crucial din viața tuturor oamenilor: „Cum va fi vremea în ziua nunții, așa va fi viața tinerilor. De va fi soare și frumos, viața le va fi frumoasă. De va ploua viața le va fi îmbelșugată. De va fi vânt și frig, le va fi turbure ca vremea”.

Obiceiurile de iarnă, prezentate în perioada 24 decembrie - 7 ianuarie, sunt legate de sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou și sunt caracterizate printr-o mare bogăție folclorică. Dintre acestea cele mai cunoscute sunt colindele, plugușorul, sorcova, steaua și capra.

Colindele întâlnite în comuna Gura Caliței, s-au transmis din tată în fiu și ele au teme istorice sau sunt imnuri de slavă aduse voinției tinerești. Cele mai întâlnite colinde sunt „Cetinile”, „Lerului mărunlui”, „Florile dalbe de măr”, „Lerului domnului”, etc.

Plugușorul. Urarea Plugușorului era însoțită odinioară de plug cu boi, buhai, clopote, tălângi și chiar instrumente muzicale, în zilele noastre renunțându-se la plugul cu boi. Se adresează gospodarilor în penultima zi a anului pe sfârșite de către copii, iar de către flăcăi în ultima zi a anului. Plugușorul este un vechi obicei agrar, urare declamată sau cântată, cu întâmplări hazlii și vorbe de duh, pline de umor. Este, de fapt, un poem al cărui conținut trece în revistă muncile agricole, de la arat și semănat, până la secerat, recoltat și chiar până la împletirea colacilor. Datina umblatului cu plugușorul este datina urărilor de belșug, de sănătate și voie bună. Unul din cele mai răspândite plugușoare din comună începe astfel:

„Aho! Aho! copii și frați,
Stați puțin și nu mânâți,
Lângă boi vă alăturați,
Și cuvântul mi-ascultați,
S-a sculat mai an, bădica Traian,
Și-a încălecat pe-un cal învățat,
Cu nume de Graur,

Cu șaua de aur,
Cu frâu de mătase,
Cât vița de groasă.
Mânați măi! Hăi! Hăi!"² ...

Sorcova, este un alt obicei specific Munteniei, dar și sudului Moldovei, practicat mai ales de către copii. Aceștia purtând în mână o rămurică de măr sau păr împodobită cu hârtii colorate diferit, trec pe la casele oamenilor, chiar în ziua Anului Nou, urându-le la mulți ani, fericire, sănătate, „tăria fierului, frumusețea trandafirului”, etc.

„Sorcova, vesela,
Să-nfloresti,
Să-mbătrânești,
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca un fir de trandafir,
Tare ca fierul,
Iute ca oțelul etc.”

Capra este un obicei străvechi. E costumată și jucată de un flăcău, care imită mersul animalului în două picioare. Flăcăul, ascuns într-un cojoc, ritmează jocul manevrând cu mâna botul de lemn al caprei. Jocul debutează într-un ritm vioi și se încheie cu scena înmormântării caprei. În comuna Gura Calii cu capra vin mai ales flăcăii din satul vecin Dragoslaveni.

Descântecul este foarte probabil formă primitivă ale poeziei unui popor. În zilele noastre când analfabetismul este o amintire tristă de domeniul trecutului, datorită creșterii gradului de cultură a oamenilor, care a determinat transformarea mentalităților și înlăturarea într-o măsură considerabilă a misticismului, descântecul este pe cale de dispariție. Din cauza ignoranței în care trăiau, oamenii au fost dominați în trecut de teamă și preocupați de descoperirea unor mijloace care să-i apere sau să le redea sănătatea.

Cel care descântă este de obicei o femeie bătrână și curată. Aceasta în momentul descântecului respectă anumite reguli. Astfel nu se descântă când e lună nouă, duminică, iar unele descântece se fac numai în zilele de post, miercuri și vineri etc. Practica descântecului este variată : uneori se rezumă la simpla rostire a formulei, alteori concomitent cu acestea se folosesc diferite obiecte „lucruri sfinte”: cruce, plante, alimente ca untdelemn, miere etc; și în toate cazurile apa, fără de care descântecul este de neconceput. Apa trebuie să fie luată din anumite locuri, să fie „apă sfințită și neîncepută”. Să se întrebuițeze cărbunele stins în apă, care are

chipurile menirea de a vindeca orice boală. Descântecurile se sfârșesc cu o formulă, care urează celui bolnav să rămână curat, iar boala să piară, să se ducă „unde cocoșul nu cântă, unde popa nu toacă”, iar bolnavul „să rămână curat, luminat, ca argintul strecurat”.

Am insistat asupra descântecelor pentru a sublinia, dacă mai era nevoie, caracterul lor perimat și anacronic, profund neștiințific. Trebuie să dai dovadă de naivitate și de o ignoranță crasă ca să mai crezi în zilele noastre în asemenea practici desuete și dăunătoare.

Balada populară. În comuna Gura Calitei a fost descoperită o variantă a baladei populare Corbea, în trecut cântată pe la hore și nunți de către lăutarul Gheorghe Ursaru:

„Și iar verde de măcriș
Doamne, în țara de sus,
La temnița lui Opriș,
Unde-mi șade Corbea închis,
Șade-n apă până-n brâu,
Și-n noroi până-n țirloi,
Cu o drăcoaică de șărpoaică,
Cu toți puii mititei.
Ea atunci cu ce-i hrănea,
Cu sângea de-a lui Corbea ”...³

În comuna Gura Calitei circulă și astăzi balada Calitei, pe care am prezentat-o în capitolul „Toponimia” și de la care și-ar trage numele localitatea.

Doina. S-a păstrat pe teritoriul comunei un bogat repertoriu derivat din folclorul literar. Pentru frumusețea unora dintre cântecele ce s-au păstrat pe aceste meleaguri, redăm mai jos câteva versuri dintr-o Doină, culeasă din satul Lacul lui Baban:

„Și-am zis verde bob năut,
Eu când zic mă duc, mă duc,
Mândrele se strâng buluc,
Ca oile la uluc.
Și mă-ntreabă und-mă duc,
Eu le zic la Cîmpulung”.

Dintre cântecele populare mai răspândite și mai îndrăgite de locuitori, menționăm: „Cântecul Radului” și „Foaie verde sălcioară”.

Dansurile. Dintre dansurile populare cu caracter local, unele se caracterizează printr-o mare originalitate, finețe și sensibilitate. Executarea lor presupune multă suplețe, vioiciune și îndemânare. Dintre aceste dansuri populare, pe care locuitorii le joacă la hore și nunți, menționăm: „Ovreica - Ovreicuța”, „Dura”,

„Baraboiul”, „Jianu”, „Ceardașul”, „Sfredelușul”, „Hora lui Gheorghe” etc.

Echipele de dansuri care s-au prezentat cu aceste dansuri, în trecut, la diferite concursuri locale, raionale, regionale și județene, s-au bucurat de aprecieri elogioase pentru frumusețea jocurilor și execuția acestora, primind numeroase premii și mențiuni. Aproape toate dansurile populare sunt însoțite de strigături pline de haz.

Tineri la dansuri, în frumoase costume naționale

4.2. Etnografia

a. Nunta

În vremuri nu prea îndepărtate, nu erau de conceput oficierea cununiei civile și nunta, fără logodnă. Cu prilejul logodnei, care avea loc cu un an sau jumătate de an înaintea nunții, se încheia de fapt acel legământ, al unirii pentru totdeauna între cei doi tineri. Logodna, era precedată de vizite între părinții copiilor, care stabileau și averea ce aveau s-o dea ca dar de nuntă tinerilor. Pentru fată se făcea o foaie de zestre (dota fetei), care cuprindea toate bunurile ce-i erau date ca zestre de către părinți. Din păcate nu am descoperit o asemenea foaie de zestre în comună, și de mult timp s-a renunțat la întocmirea acestora. O foaie de zestre extrem de interesantă, aparținând Despinei Sîmbotin din comuna Cîrligele, datată 12 ianuarie 1831, ne prezintă profesorul Ionel Budescu în „Monografia comunei Cîrligele”, comună situată nu departe de Gura Calîței⁴.

Nunțile de odinioară, din comuna Gura Calîței, păstrau unele datini moștenite de la strămoși noștri. Astfel, joi era adusul zestre și aranjatul ei în casa mirelui, cu teancul foilor de așternut pe nelipsita

ladă de zestre și cu prosoapele pe pereți. Fiecare mireasă, căuta să-și expună cât mai vizibil zestrea ce-și făcuse până la măritiş, în materie de ţesut, croşetat, cusături în arnici sau lucrări de gherghef.

Sâmbătă seara, flăcăi și fete, prieteni de-ai mirelui, mergeau la mireasă și împodobeau bradul, care a doua zi în timpul nunții se bucura de mare cinste, după care se urca în vârful casei mirelui. După împodobirea bradului, fetele și flăcăii se încingeau la dans până noaptea târziu, fiind pentru ultima oară când mireasa putea dansa cu toți flăcăii din sat.

Și astăzi, la unele nunți din comună, nu se fac invitații scrise, cetățenii sunt invitați la nuntă de vornici (cavaleri de onoare), care merg prin sate începând de joi cu ploști din lemn, frumos sculptate și împodobite cu flori, pline cu vin din care cinsteau pe toți trecătorii pe care-i întâlnesc. Cu acest prilej se adresează urări: „Casă de piatră”, „Petrecere frumoasă”, etc. și cetățenii respectivi se consideră invitați la nuntă.

Duminică dimineața, urmează bărbieritul mirelui, în timp ce unul din muzicanți cântă o melodie potrivită momentului, după care se fac pregătirile pentru luarea nunului, pe jos, cu căruță sau trăsură având cai frumos împodobiți și în ultimul timp cu automobilele. Mirele, însoțit de flăcăi, prietenii lui, cu toată muzica, pornesc la nași. mire, mireasă și la nași se pune și se mai pune și astăzi brad în poartă.

La nuni, indiferent de momentul sosirii, urarea este aceeași: „Buna dimineața și bine v-am găsit sănătoși!”, apoi cântă muzica până se adună nuntașii care să-l însoțească pe mire la cununie. Se mai cinstesc câteva oale cu vin, cu care ocazie se rostesc urările: „Noroc, fine!”, „Să trăiești, nașule!”, în timp ce nuna își îmbracă rochia cea nouă, făcută special pentru nuntă. Când totul este aranjat, muzica, cu întreg alaiul pornesc la mireasă.

La sosirea convoiului, nuna cu cutia la subsuoară, în care își adusese voalul și beteala miresei, aleargă cea dintâi ca sa-și gătească mireasa. Mireasa se așează în mijlocul casei, iar nuna o aranjează ca să fie cea mai frumoasă, încât la masa cea mare, de seară, muzicantul să-i cânte pe bună dreptate: „Nună mare, nună mare ai o fină ca o floare”, la care nașul răspunde „am o fină ca o zână, știe nașul ce cunună”.

După gătitul miresei, mirele, mireasa, nunii, fetele și flăcăii, printre care și vornicul, ies din casă pentru a juca hora. După terminarea horei, înainte de plecarea la cununie, nuna mare în mijlocul curții, în trăsură sau căruță, taie în capul miresei un cozonac în 4 părți egale, pe care le asvârle în cele patru puncte cardinale.

Fetele și flăcăii aleargă, se îngrămădesc să prindă sfertul de cozonac, având convingea că acei care vor gusta din el se vor căsători în curând.

Cununia civilă se oficiază la primăria comunei, de către ofițerul stării civile sau primar și, de regulă, cu câteva zile înaintea nunții. Urmează felicitările, tinerii căsătoriți primesc buchete de flori, se fac fotografii, după care merg cu toții la o masă sărbătorească.

Cununia religioasă se oficiază, de obicei, la biserica parohială, de care aparține mirele, afară de situația când nunta și cununia au loc în alt sat.

După cununie, merg spre casa mirelui, unde își vor avea domiciliul. Pe drum, oamenii ieșiți la porți aruncă cu găleți sau cofe cu apă înaintea mirilor, pentru ca să le fie viața plină de bucurii și bunătați. Socrul mare (tatăl mirelui), iese vesel înaintea mirilor și îi primește cu bunăvoie și dragoste. Mireasa, la rândul ei, în semn de afecțiune, îi toarnă pe mâini apă să se spele și-i dă să se șteargă un

prosop pregătit în mod special pentru aceasta, care rămâne în proprietatea socrilor și pe care-l plătește prin darul oferit miresei. Soacra mare (mama mirelui), așteaptă tânăra pereche cu dulceăță de gutui, sau de struguri și după ce servesc mirii, o rudă le aruncă un prosop mare și frumos după gât și-i trage în casă, semn că în viața de toate zilele să tragă amândoi ca o pereche, gustând deopotrivă atât plăcerile cât și suferințele.

Nuntă în Gura Calitei din 31 octombrie 1982

Nunta continuă cu dans, la care iau parte toți tinerii, nunii, socrii, până când se avântă în joc și cei mai în vârstă. Aproape de miezul nopții se pune masa cea mare cu dar, la care participă de obicei toți nuntașii. În timpul mesei celei mari, muzicantul poate fi auzit cântând:

„Taci mireasă nu mai plânge,
Căci la maică-ta te-oi duce,
Când o face plopul mere
Și răchita micșunele ...”

După ridicarea meselor, muzica cântă de zor îmbliindu-i pe toți la joc. Între timp, apar nunii, soacrele și socrii, care se prind și ei în joc. Nunta continuă până dimineața și după ce se strânge darul de la nuntași de către nuni și miri, pleacă fiecare pe la casele lor. Părinților miresei li se trimite în dar tava cu plăcinte, rachiul roșu-cinștea miresei, pentru a-și cinsti vecinii și prietenii.

Datorită poziției mai izolate a comunei, nunta mai păstrează chiar și în prezent multe obiceiuri și datini străvechi, deși s-a pierdut mult din fastul și importanța ce i se acorda altădată.

Pentru tinerii plecați în orașe, ea se reduce la o simplă petrecere, care începe sâmbătă și durează până duminica dimineață.

b. Nașterea

Copiii au constituit din totdeauna bucuria părinților. Candoarea și inocența copiilor, stârnesc și în prezent prețuirea și dragostea celor mari. De aceea, o casă fără copii, este socotită o casă pustie. Despre naștere s-au păstrat o serie de credințe și obiceiuri. De exemplu: „Femeia gravidă nu trebuie să se uite la vietăți urâte, la oameni sluți, orbi, ologi, căci atunci copilul din pânțe se va naște cu defecte”. Dacă din întâmplare o femeie gravidă vede asemenea oameni, își schimbă repede privirea și-și scuipă în sân. Mai sunt și în prezent femei, care mai cred în asemenea superstiții, deși numărul lor este foarte redus.

Nașterea copiilor este un prilej de bucurie și de petrecere pentru părinți. După naștere, mama nu se despărțea de copil, chiar când avea treburi importante în gospodărie. Mamele își luau copiii cu ele la muncile câmpului, așezându-i într-o covată, albioară sau chiar pe câmp pe niște scutece mai groase. Deasupra copilului înfășat, pentru a-i face umbră, se așeza o broboadă de cașmir, întinsă pe patru bețe înfipite în pământ, în jurul copilului. Pentru adormit copiii, se folosea și se mai folosește încă leagănul. Acesta, este pus în

mişcare cu mâna sau cu piciorul până adoarme copilul, în timp ce mama îi cântă:

„Nani, nani, puiul mamei,
Vino pește de mi-l crește,
Și tu Doamne, de-l adoarme ...”

c. Moartea

Sfârșitul vieții, moartea, provoacă în majoritatea cazurilor, durerea sfâșietoare, de neconsolat, a celor apropiați. Aceste clipe de cumplită întristare sunt momente de adâncă reflecție pentru rude, prieteni și consăteni, care realizează parcă dintr-o dată că multe lucruri sunt deșarte în viața unui om, că ceea ce rămâne în urma sa sunt faptele sale bune, păstrate în amintirea urmașilor.

Au apărut unele obiceiuri legate de acest moment: „Morții nu trebuie îngropați luni, ca să nu moară și alții din casă”, sau „cele trei zile cât e mortul în casă, să nu intre pisica sau câinele, că de va trece pe sub masa pe care este așezat mortul, acela se va face strigoi” etc.

La priveghiul mortului, în special pentru cei în vârstă, cei prezenți participă uneori la diferite jocuri, obicei moștenit credem de la strămoșii noștri geto – daci, la care priveghiul era un prilej de bucurie, întrucât credeau că sunt nemuritori.

Priveghiul este pentru rudele apropiate și pentru prieteni un moment de reculegere, de tristețe, care variază și în funcție de vârsta celui dispărut. De obicei nu se boceste noaptea, rudele depănând în șoapta amintiri din viața celui mort.

Deosebite sunt și bocetele din timpul zilei sau de la înmormântare. Nu sunt bocitoare specializate și nu se folosesc bocite create dinainte. Bocitele sunt creații spontane, care redau scene din viața celui decedat, momente și întâmplări care exprimă durerea celor rămași pentru pierderea ființei iubite. Acestea sunt pline de duioșie, prin exprimarea aproape cântată și adeseori cele ce bocesc invocă și plâng morții lor plecați mai înainte, care sunt chemați să-l primească și să-l conducă pe cel jelit pe căile de dincolo de mormânt.

Dupa înmormântare urmează pomenirile de o săptămână, de șase săptămâni (patruzeci de zile), de șase luni, un an și de dezgropare la șapte ani cu rudele și prietenii celui pomenit. Cu privire la dezgroparea morților după șapte ani, suntem de părere că este mai degrabă un obicei barbar, care nu corespunde doctrinei creștine și a fost impus probabil de lipsa locurilor din cimitire.

Obiceiurile românilor sunt, prin urmare, foarte vechi, unele

datând de la începuturile istoriei poporului român iar altele sunt moștenite fie de la strămoșii noștri geto-daci, fie de la romani.

d. Dansurile.

Jocul, trăsătura dominantă a copilului, îl însoțește pe om până la moarte. Am putea spune chiar că omul mai întâi a jucat, apoi a vorbit și a cântat. După primii săi pași, mișcărilor ritmice din mâini și picioare, anunță predilecția sa nativă pentru dans.

Aproape în toate satele din comună, în decursul vremurilor, se organizau hore în zile de sărbătoare, după amiaza. Era un prilej de delectare și veselie nu numai pentru tineri dar și pentru cei vârstnici, care veneau să privească și să tăifăsuiască în voie. Era o zi mare pentru fata sau flăcăul care se prindeau pentru prima oară în horă. Veneau părinții, neamurile, prietenile și prietenii să-i privească și să-i încurajeze.

Așa se desfășurau până nu demult horele în localitățile comunei Gura Calitei, care constituiau adevărate clipe de distracție și de revărsare a tinereții și veseliei.

Cei mai în vârstă se gândesc cu nostalgie la farmecul horelor de altă dată, pentru că în prezent chiar dacă se mai organizează câte o horă într-un sat sau altul din comună, aceasta nu mai păstrează vechile tradiții.

În prezent horele sunt abandonate, tinerii preferând să se distreze la discotecă, cea mai cunoscută fiind aceea din Gura Calitei.

Dansuri cu preșcolari, în costume naționale

e. Tipuri de case

Încă din vremuri îndepărtate, toți locuitorii comunei și-au avut bordeiul sau căsuța lor. Era de neconceput ca cineva să stea cu chirie, acest cuvânt fiind necunoscut pentru ei.

Grija de căpetenie a flăcăului, până a se însura, era să-și facă mai întâi casă, obicei care se mai păstrează încă și astăzi, într-o anumită măsură. Se exceptează cazul când fata, fiind singură la părinți, avea casă și trebuind să-și ajute părinții bătrâni și nu-i putea părăsi. Flăcăul care se căsătorea cu o asemenea fată, era ironizat de regulă de consătenii săi, care-i spuneau că s-a măritat.

Când un flăcău mergea să pețească o fată, adică să o ceară de nevastă, primul lucru pe care-l întreba tatăl fetei, era dacă are casă. Dacă nu avea casă, acest fapt nu era privit cu ochi buni.

Așa cum spun bătrânii, până la reforma agrară din 1864, majoritatea oamenilor locuiau în bordeie, construite pe moșiile boierești sau mănăstirești, compuse dintr-o singură cameră, al cărui acoperiș era susținut de doi stâlpi, unul la intrare și altul la spatele bordeiului, cu grinda la mijloc, acoperit cu pământ sau coceni. Cu timpul ele au evoluat, ajungându-se la bordeiele cu 2 camere și o mică săliță între ele, îngropate în pământ până la ferestre, având drept geam în loc de sticlă, piei de vite răzuite sau bășici de porc.

După 1864, când țăranii au fost împroprietăriți cu locuri de casă, aceștia au început să-și construiască case din piatră cu două camere, o săliță între ele și un chiler. Drept temelie, se folosea tălpi groase din stejar, sprijinite la colțuri pe țăruși bătuți în pământ și în rest pe pietre. Pe aceste tălpi se fixau garduri de nuiete între amănare și paie, care erau încărcate apoi cu pământ și tencuite cu un strat de lut amestecat cu bălegar și paie. Acoperișul erau de obicei în patru ape, din șindrila. Locuințele aveau în față, spre drum o prispă de pământ pe care serile sau în zilele de sărbătoare țăranii se adunau și stăteau de vorbă. Casele erau construite în mijlocul ogrăzii, fiind orientate cu fața spre sud, pentru a evita îndeosebi iarna vânturile puternice dinspre nord. Din cele două camere, una era camera de primire a oaspeților, iar cealaltă era folosită ca dormitor. Mai târziu au apărut două chilere, unul folosit pentru bucătărie, iar în celălalt se depozitau diferite lucruri, eventual butoiașe cu vin și țuică.

Pardoseala caselor era din pământ, abia mai târziu cei mai înstăriți au început să folosească scândură pentru a bate dușumele. Camerele erau mobilate sumar.

Casă din lemn și lut, acoperită cu șindrilă, cu temelie din piatră, de la începutul sec XX din satul Cocoșari. Foto C, Bălan 2010

Paturile erau confecționate în gospodărie, din scânduri, așezate pe patru țărui, bătuți în pământ și acoperite cu rogojini sau preșuri. Mobilierul mai cuprindea o masă de lemn rotundă cu trei picioare scurte, pe care se servea masa, o lampă mică, o cofă de apă după ușa și o ladă pentru depozitul mălaiului. În camera de oaspeți, se păstra lada de zestre. Într-un cui de lemn se agătau lucruri de-ale nevestei iar în altul de-ale bărbatului. În curtea, se găsea un coteț al păsărilor și mai rar cotețul porcului. În ogradă, se mai putea întâlni câțiva pomi fructiferi, cei mai răspândiți fiind prunul, nucul, mărul și cireșul, care produceau fructe pentru familie și țineau umbră vara, în zilele călduroase. Dacă mai adăugăm la acestea și nelipsitul câine, avem o imagine aproape completă despre gospodăria unui țăran sărac din satele comunei.

La cei înstăriți, pardoseala era din scânduri, acoperită cu covoare. Prisma era împrejmuțată spre exterior cu scânduri frumos lucrate și cu coloane din lemn. Paturile erau acoperite cu saltele din paie sau lână, care înlocuiau rogojinele. Peretele din dreptul patului era acoperit cu covoare sau scoarțe țărănești. În unele case se găseau și oglinzi lângă pat sau sprijinite de peretele dinspre drum.

Mesele mici ale țăranilor săraci sunt înlocuite cu mese înalte, cumpărate de la oraș. Pe patul din camera de oaspeți se găseau teancuri de scoarțe bătrânești, covoare, perne etc, ca o mărturie a vredniciei gospodinei sau a fetei ce-și aștepta pețitorul. În curte avea fânăria, un șopron pentru adăpostul animalelor și câte o crămă

pentru butoaie. Pomii roditori, înconjurau grădina cultivată cu legume, cartofi și porumb.

Și astăzi pot fi văzute asemenea gospodării în comuna.

Casă construită în anul 1938 în Lacul Baban.foto C.Bălan 2008

Au apărut însă și case construite din cărămidă cu trei și mai multe camere, acoperite cu tablă zincată. Exteriorul multor locuințe este lucrat în ciment, ornamentat cu diferite modele, vopsit cu vinarom sau cu vopsea. Tâmplăria vopsită în culori deschise sugerează liniște și bunăstare. În interior, camerele sunt frumos mobilate cu studiouri, recamiere, șifoniere, sufragerii, mobilă de bucătărie, biblioteci etc.. În multe gospodării este prezent aparatul de radio, televizorul și în unele cazuri automobilul.

Casă construită după anul 2000 în satul Lacul Baban, Costinoia
(Foto C.Bălan 2010)

Gospodărie, construită după revoluție în Plopu. Foto C.Bălan 2010

După 1990 foarte mulți tineri și chiar locuitori mai în vârstă, au plecat la muncă în Turcia, Italia, Spania, etc. Cu banii câștigați și-au construit adevărate vile cu 2 – 3 etaje cu multe camere, pe care unii nu le-au terminat nici până astăzi.

f. Hrana

În trecut, în zilele obișnuite, fasolea, cartoful, prunele uscate, loboda, ștevia, mămăliga, varza și murăturile erau alimentele de bază ale locuitorilor din comuna Gura Calîței. Gospodarii care aveau câte o vacă mai aveau la masă brânză, lapte și unt. Cumpărau adesea și pește proaspăt de la negustorii ambulanți de prin sate, pe care îl frigeau și îl consumau cu ardei sau usturoi. Primăvara și vara în alimentația locuitorilor predominau urzicile, ceapa, ștevia, loboda, cartoful și fasolea. Iarna mâncau mai bine deoarece își tăiau purcelul , crescut cu destulă greutate, iar vara când munceau mai mult aveau mâncare mai puțină cu valoare nutritivă redusă.

Astăzi, ca urmare a creșterii bunăstării și nivelului de trai al tuturor cetățenilor și populația comunei Gura Calîței se bucură de condiții mai bune de hrană. Brutăria și magazinele sătești aprovizionează locuitorii cu pâine proaspătă, diferite preparate din carne, pește, legume etc. După 1990, magazinele private din comună, destul de numeroase, oferă sortimente foarte variate de produse, caracteristica esențială a economiei de piață.

g. Portul

Portul tradițional a dispărut aproape cu totul datorită influenței orașului. Bărbații poartă haine asemănătoare celor de la

oraș, cizme, ghețe ori pantofi, iar femeile rochii de stambă, pantofi, sandale, ciorapi de mătase, etc.

Iarna bărbații poartă pe cap căciuli din blană de miel, iar vara pălării sau umblă cu capul descoperit. În trecut, purtau cămăși lungi din pânză albă de in țesută-n casă, și costume din stoffe de casă din lână toarsă, țesută și dată la piuă. Vara ieșeau la muncă în cămăși, izmene, tot de pânză, veste și cu picioarele goale. Bărbații cât și femeile purtau iarna opinci confecționate din piele de porc.

**Un dac cu soția, coborât de pe columna lui TRAIAN
Radu Bălăjelu cu soția din Lacul Baban**

Foto prof. Nicolae V.Bălan la 5 august 1967, în Lacul-Baban

Femeile purtau în zilele de lucru fustă lungă din cașmir negru și cămăși din pânză de in sau cânepă, pe care erau țesute diferite modele, iar pe cap își puneau basma sau tulpă. În zilele de sărbătoare, femeile purtau cămașă cu altă numită și „iie”, fustă din postav țesută din lână cu modele longitudinale de culori diferite. Pe sub fustă purtau poale cu dantelă. Erau încălțate cu bote pe care erau cusute motive naționale și paiete (fluturi), care se terminau cu canafi (ciucuri) și mărgelile. Pe cap purtau tulpă alb cu dantelă sau mărgelile pe margine.

h. Fizionomia și caracterul locuitorilor

În majoritatea lor, bărbații, sunt de statură mijlocie, bine făcuți, cu fizic plăcut, musculoși și rezistenți. Femeile sunt frumoase

și foarte frumoase, cu fața plină și rotundă și cu ochii vioi și corpul bine proporționat.

Pe vremuri, bărbatul se căsătorea după ce trecea de 30 de ani și avea serviciul militar satisfăcut. După cum se remarcă din recensământul din 1838, între soți era o mare diferență de vârstă care ajungea uneori la 20 – 25 ani, bărbatul fiind întotdeauna mai în vârstă.

Dacul mândru, frate cu codru, Nicolae Stancea din Bălanești

Foto prof. Nicolae V. Bălan la 11 iulie 1971.

În prezent tinerii care se căsătoresc sunt de vârstă apropiate și cu profesii asemănătoare.

Țăranul a fost întotdeauna harnic, respectuos și cinstit. Dădea dovadă de o extraordinară răbdare și rezistență în fața necazurilor și greutăților vieții. Cuvântul dat de el era sfânt și valoarea mai mult decât un act scris. Împrumuturile pentru diferite nevoi, erau înapoiate la termenul stabilit, fără nici un fel de intervenție. La judecăți apelau numai cei care aveau bani de risipit. Printre săteni circula și astăzi expresia: "Decât o judecată dreaptă mai bine o pace strâmbă!".

Nu putem trece cu vederea inteligența nativă a țăranului, agerimea minții și umorul înnăscut al unora, valorificat din plin la petreceri, nunți și munci agricole, cu care s-ar mândri oricare actor. Poate cea mai importantă din cununa de virtuți a țăranului este proverbiala sa ospitalitate. Într-adevăr, el nu ezită să scoată ce-i mai bun din avutul său pentru a-și primi și ospăta musafirii.

Opinia publică avea și mai are încă un rol important în viața satului, poate și datorită faptului că orice veste rea sau bună trece

repede de la un capăt la altul al satului, stârnind după caz, laude sau critici aspre. De aceea, fiecare se ferea să facă lucruri rele pentru a nu intra în gura satului, „pe care nici pământul n-o astupă”.

Astfel cei care erau prinși furând găini erau plimbați de polițai prin toată comuna cu o găină legată de gât, având și o pancartă pe care scria: Cine-o face ca mine, ca mine să pățească! fiind ironizați și jigniți de locuitorii comunei.

4.3. Învățământul

a. Începuturile învățământului în comuna Gura Calitei

Pentru prima dată, învățământul public la sate în Muntenia, a fost organizat în anul 1838. Dintr-o adresă a Înalțului Departament din Lăuntru cu nr. 117 din 24 ianuarie 1838 către Eforia școalelor, rezultă că urma să se întocmească „școli prin care toate satele dintr-acest principat (Țara Românească), potrivit cu legiuirea din Regulamentul Organic”⁵.

Potrivit aceleași adrese, cei care erau datori să-i învețe slovele pe copiii satelor erau cântăreții bisericești⁶. Printr-o circulară, Departamentul din Lăuntru cerea ocârmuitorilor de județe ca „în fieși care sat se va ținea pe lângă preot și un cântăreț, care-le va primi deosebit de două chilie de bucate pe fieși care an și câte lei duoi de fieș care enoriaș, sătean, plătindu-se unul la Sf. Gheorghe și celălalt la Sf. Dumitru, va fi însă dator acest cântăreț să învețe copiii satului carte și cântări ...”⁷.

Întrucât învățământul sătesc se afla la începuturile sale, nu existau încă localuri construite special pentru școli, de aceea cursurile școlare urmau să se țină în diferite case particulare, încăperea respectivă să fie potrivită cu numărul școlarilor și să nu vateme sănătatea acestora⁸. Pentru viitor, autoritățile județene trebuiau să „chibzuiască mijloacele pentru clădirea unor încăperi întradins pentru aceasta”⁹.

Țăranii tineri, cântăreți sau feciori de popă, frecventau niște cursuri în orașul de reședință al județului o perioadă de timp, pentru a căpăta cel puțin o minimă pregătire necesară viitoarei lor misiuni, deloc ușoară și apoi erau „sloboziți prin satele județului destoinici de a deschite școala și preda învățătură copiilor sătenilor”¹⁰.

Cursurile școlare se țineau cu copiii țăranilor numai în perioada de iarnă, adică de la 1 noiembrie și până la sfârșitul lui martie urmând ca în celelalte luni să-și ajute părinții la muncile pământului¹¹.

Nici vârsta școlarilor și nici durata cursurilor nu era limitată la un număr oarecare de ani, după cum nici materia de învățământ nu

era împărțită pe clase. Învățământul se făcea pe cărțile bisericești, cei mai buni elevi având perspectiva de a deveni dascăli când apăreau asemenea posturi.

Din listele trimise de profesorul A. Fortunatu către Eforia Școalelor, aflăm care erau materiile de învățământ care se studiau la școlile satești. Menționăm dintre acestea: manual de citire partea I și a III-a, gramatici, manuale de silabism, partea I, partea a II-a și partea a III-a, manuale de istoria sfântă, catehisme, abecedare mici, manuale de geografie, cartea pentru vindecarea bolilor la vite, broșuri de vocabular francezo – român, algebra, geometrii, culegeri de feluri de scrisoare, manuale de rugăciuni ¹².

Într-un tabel cu satele din Rîmnicu – Sărat, în care urmanu să se deschidă sau chiar își începuseră activitatea școlile, din 3 noiembrie 1839, aflăm trecut și satul Lacul lui Baban, singurul din actuala comună Gura Caliței, având ca învățător pe Matei Bentea ¹³.

Prin urmare, primii pași spre lumina și înțelepciunea cărților se fac în această comună încă din anul 1838. În legătură cu anul înființării școlii din Lacul lui Baban sunt necesare câteva precizări. Astfel, V.A. Urechia, bun cunoscător al învățământului public de la sate din Muntenia secolul al XIX-lea, ne asigură în „Anuarul general al instrucțiunii publice pe anul școlar 1864 - 1865”, apărut sub direcțiunea sa în 1868 că „Școala din Lacul lui Baban (Constandoiu) a fost înființată în anul 1838”. Pe de altă parte „Lista de candidați socotiți destoinici a deschide școli în satele lor” mai sus citată, din noiembrie 1839, trimisă de ocârmuirea județului Slam Rîmnic Marii Vornicii din Lăuntru, are în preambulul său mențiunea că: „cei mai mulți au și început predarea învățăturii copiilor” ¹⁵. Până aici nu apare nici o contradicție, întrucât este foarte posibil ca activitatea școlară a acestui candidat să fi început în anul 1838. Dintr-o altă listă generală, cu toți candidații școlilor comunale din județul Slam Rîmnic, datată 5 martie 1845, trimisă de profesorul Școlii Normale din Focșanii – Munteni, A. Fortunatu, Eforiei Școalelor, rezultă că primul învățător al școlii Lacul lui Baban, Matei Bentea, și-a început activitatea pe 22 august 1839, dată care este menționată în rubrica „Băgări de seama – intrarea în slujba” ¹⁶.

Între aceste date nu este decât o contradicție aparentă, deoarece chiar dacă acest învățător a intrat în slujbă abia în 1839, ca urmare a circularei Departamentului din Lăuntru către ocârmuirile de județe, de la alegerea localului în care va funcționa școala ca și a candidatului care să frecventeze cursurile pregătitoare în reședința din jud. Slam Rîmnic, Focșanii – Munteni, s-a făcut în anul 1838.

Deci se poate considera, pe bună dreptate, anul 1838 ca an al înființării Școlii din Lacul lui Baban.

În anii următori, învățământul sătesc în comuna Gura Calitei continuă să se dezvolte. La 5 decembrie 1840, ocârmuirea județului Slam Rîmnic, trimitea Marii Vornicii din Lăuntru lista școlilor sătești Poienile, Rașca unită cu Dealul Lung, Gura Calitei cu Dragosloveni și Lacul lui Baban care erau nesăvârșite, adică localurile acestor școli mai aveau nevoie de reparații, sobe, geamuri și bănci pentru a oferi condiții mai bune de învățatură copiilor de țărani ¹⁷.

În anul 1846, școlile publice funcționau în toate satele comunei, în care primii învățători învățau copii sătenilor să scrie și să citească, deschizând noi orizonturi spre cultură și civilizație pentru cetățenii acestor localități ¹⁸.

**Tablă (tabel) pentru plata învățătorilor pe trimestrul
iulie – august și septembrie 1846.
Plasa Marginii de sus**

Numele învățătorilor	Denumirea satelor	Numărul enoriașilor	Bani ce li se cuvine să primească
Matei Bentea	Lacul lui Baban	48	24 lei
Ioan Petrea	Dealul Lung + Peletic	54	27 lei
Tudorache Dumitru	Gura Calitei Dragosloveni	55 104	79 lei
Radu Cozma	Poienile	58	29 lei

Deci patru învățători din cei 101 care funcționau în totalitatea școlilor din județul Slam Rîmnic își desfășurau activitatea în satele comunei Gura Calitei ¹⁹. Multe dintre satele fostului județ Slam Rîmnic, în care existau școli încă din 1846, ca de exemplu Andreiașu, Broșteni, Bontăști și altele, se găsesc în prezent pe teritoriul actualului județ Vrancea, de aceea ne surprinde afirmația din ultima lucrare, de altfel foarte documentată, a lui C. Constantinescu Mircești "Vrancea arhaică", apărută recent, că prima școală sătească din Vrancea a fost înființată la Vidra în 1855 de către Aurel Cotea, fost participant la Revoluția din 1848 ²⁰.

Probabil că autorul se referă la prima școală sătească din Vrancea, care și-a reluat activitatea în anul 1855, știut fiind faptul că în anul 1848 școlile sătești au fost închise.

În pofida unor greutăți, învățământul public sătesc din Muntenia continuă să se dezvolte până în anul 1848.

Munca de pionierat a învățătorilor, de răspândire a științei de carte la proporții naționale, a avut urmări inestimabile. Primă și cea mai importantă consecință a acestei nobile activități a fost ridicarea culturală și morală a satelor, cultivarea simțului civic al țăranilor cu urmări pozitive directe în mai buna gospodărire a sătenilor și localităților.

În anul 1848, învățătorii satelor și-au adus o contribuție importantă la răspândirea ideilor revoluționare, fiind folosiți în acest scop de guvernul revoluționar. Cazul profesorului Scarlat Turnavitu, participant la revoluția din 1848 și pedepsit cu 7 ani de galere, este sugestiv din acest punct de vedere ²¹.

Trăind în aproape aceleași condiții ca și majoritatea locuitorilor de la sate, cu lefile plătite cu întârziere și umiliți adesea de comportarea boierilor și arendașilor, învățătorii satelor au aderat la ideile revoluției văzând în aceasta singura cale de a scăpa din sărăcia în care se zbăteau.

Ca măsură de represalii, după 13 septembrie 1848, școlile sătești au fost închise iar învățătorii acestora destituiți. Eforia Școalelor reînființată la 27 septembrie 1848, porunca la 10 ianuarie 1849, cîrmuirilor de județe, ca toate școlile să fie sigilate cu întreg mobilierul înlăuntru și să nu fie folosite de aici înainte vreo altă locuință, iar la 20 mai 1849, revenea cu aceeași poruncă ²².

Hotărârea Eforiei Școalelor a constituit o grea lovitură dată școlilor sătești, care în ciuda greutăților, înregistraseră progrese remarcabile: se pregătiseră învățători, se construiseră localuri, se editaseră manuale, se procurase mobilier, frecvența elevilor se îmbunătățise, toate acestea într-un timp relativ scurt.

Evoluția societății românești și dezvoltarea statului modern cereau mulți oameni cu știință de carte, de aceea la scurtă vreme după înfrângerea revoluției, apar tot mai evidente preocupările oficiale pentru reorganizarea învățământului național.

În actuala comună Gura Caliței, școlile sătești se redeschid în anul 1856. Într-un tabel din acest an, sunt menționate numele satelor, proprietarilor și numărul familiilor ce contribuiau cu 20 parale la organizarea școalelor sătești. Sunt menționate și satele din comuna Gura Caliței, dovadă că se punea problema redeschiderii școlilor sătești ²³.

PLASA MARGINII DE SUS

Nr crt	Denumire a satului	Familiiile contribuitoare			
		Bărbați	Privilegiați	Total	Numele proprietarilor
8.	Gura Caliței	63	2	65	Mincu Pavel
9.	Lacul Baban	72	-	72	Dincă, Iancuz, Alecu și Matache Borănescu
10.	Poenile	57	1	58	Alecu Cotrescu
15.	Dealul Lung	60	-	60	Logofătul A. Plaino
16.	Peleticul	87	-	87	Idem

La 11 ianuarie 1857, caimacamul Alexandru Ghica, fostul domnitor al Munteniei, în timpul căruia se instituisese învățământul public la sate, va da ofisul nr. 12, de redeschidere a șolilor sătești ²⁴.

Învățământul din comuna Gura Caliței, are așa cum am văzut, un trecut îndelungat, prima școală publică înființându-se în această localitate rurală încă din anul 1838.

b. Școala Lacul lui Baban

În satul Lacul lui Baban, sat de reședință a fostei comune Lacul lui Baban, învățământul public a fost organizat, așa după cum arătam, încă din 1838 ²⁵.

Primul învățător al școlii a fost Matei Betea, care după ce a urmat cursurile pregătitoare din Focșanii – Munteni, reședința județului Slam Rîmnic, în iarna 1838 – 1839, organizate de ocârmuirea județului cu candidații socotiți destoinici a deschide școli în satele lor ²⁶, și-a început efectiv activitatea pe 22 august 1839 ²⁷.

Acest tânăr era originar din satul Dealul Lung, fost probabil cântăreț bisericesc și avea în 1838, vârsta de 28 ani. Descendenți ai acestei familii, astăzi dispărută, au trăit spre începutul secolului al XX-lea. Și în prezent, un loc situat între satele Lacul lui Baban și Dealul Lung se numește "la moară la Bentea", loc pe care, spun bătrânii, a fost o moară aparținând acestei familii.

Încăperea în care se desfășurau cursurile școlare era destul de spațioasă, având 10,50 m lungime și 4,75 m lățime ²⁸, oferind condiții bune de învățătură copiilor.

În anul 1845, figurează ca învățător la școala Lacul lui Babanu tot Matei Bentea, fiu de birnic, în vârstă de 36 ani, însurat ²⁹.

Într-un tabel cu plata învățătorilor pe lunile iulie, august și septembrie 1846, este trecut și învățătorul Matei Bentea cu un salariu de 24 lei ³⁰, ce funcționa la aceeași școală.

El a funcționat la Școala Lacul lui Baban până în anul 1848, când școlile publice sătești au fost închise și învățătorii destituiți pentru activitatea lor revoluționară. Într-adevăr, în statul de plată al învățătorilor pe "trimestrul de ianuarie 1848" este trecut în dreptul Școlii Lacul lui Baban, învățătorul Matei Bentea cu suma de 26 lei ³¹.

Învățătorul Matei Bentea a funcționat aproape 10 ani la școala Lacul lui Baban, din 1838 până în 1848. Datorită muncii sale de pionierat, poate fi considerat pe drept, ctitorul acestei școli.

După unirea din 1859 și după votarea Legii Instrucțiunii Publice în anul 1864, sub domnia lui Al.I. Cuza, învățământul din România cunoaște o puternică dezvoltare, datorită faptului că învățământul primar devenea obligatoriu și gratuit.

Încă din anul 1857, un număr de 72 de familii de țărani și proprietari: Dincă, Iancu, Alecu și Matache Borănescu erau obligați să contribuie cu câte 20 parale pentru organizarea școlilor sătești ³².

Nu peste mult timp, la 3 noiembrie 1859, este numit ca învățător la școala din satul Lacul lui Baban Toader Bezea, care avea ca studii două clase primare și vârstă de 46 ani ³³.

La 1 septembrie 1861, figura ca învățător la aceeași școală tot Toader Bezea, cu salariul trimestrial de 150 lei ³⁴. Cursurile școlii erau frecventate în anul școlar 1863 – 1864 de 28 de elevi ³⁵.

În anul școlar 1864 – 1865, comuna Lacul lui Baban avea 306 familii. Populația școlară era după cum urmează: clasa I – 14 elevi; clasa II-a – 5 elevi; clasa a III-a – 2 elevi; clasa a IV-a nici un elev, în total 21 elevi. Activitatea școlii era condusă de același învățător Toader Bezea ³⁶.

Corpul de inspectori ai Revizoratului Școlar al județului Râmnicu Sărat, era format din inspectorii C. Grădișteanu, Alexe Fortunatu, C. Argetoianu și M. Ionescu ³⁷.

În această perioadă, școlile nu erau întreținute de către stat, ci de către locuitorii satelor respective. Datorită acestui lucru, ca și lipsei de învățători, școlile din comuna Gura Calitei nu vor funcționa în mod permanent, ci cu întreruperi. Astfel, la 20 ianuarie 1876, postul de învățător de la Școala Lacul lui Baban era vacant, urmând să fie ocupat după concursul ce se va organiza pentru ocuparea posturilor vacante la R. Sărat ³⁸.

Școala Lacul lui Baban își reia activitatea în anul școlar 1876 – 1877, având un efectiv de 20 elevi ³⁹.

Extraordinar de importantă și de relevantă pentru modul cum funcționau școlile sătești în ultimul pătrar al secolului al XIX-lea, este scrisoarea locuitorilor din satul Lacul lui Baban, datată, 12 decembrie 1887, adresată ministrului instrucțiunii publice și cultelor. După o prezentare generală a comunei, a ocupațiilor locuitorilor și a veniturilor lor modeste, ei arată că nu au cu ce construi un local de școală și nici cu ce plăti slujbașii primăriei și învățătorul ⁴⁰. Dar în continuare, să dăm cuvântul locuitorilor, exprimat atât de plastic în susnumita scrisoare: "Cele două comuni vecine menționate mai sus (Dealul Lung și Odobasca) nu avutu niciodată școală, a noastră (Lacul lui Baban) însă a avutu o mică odăiță în localu primăriei (azi ocupată de percepție) unde din cîndu în cîndu la cite doi și trei ani, a venitu cite patru, cinci luni cite un învățător, care neavîndu localu și nici neavîndu comuna de unde îl plăti regulatu a plecatu, scoțîndu-și din urmă leafa cu judecata, așa că din 1884 nu a mai venitu nici un învățător" ⁴¹.

Așadar, școala nu mai funcționa din anul 1884. Așa stand lucrurile, locuitorii cereau în cuvinte meșteșugite ca ministrul să le repartizeze o sumă de bani din fondul Stroiescu (donațiune făcută cu scopul de a se ridica școli în comunele rurale), pentru ridicarea unui local de școală unde ar fi putut învăța, propuneau locuitorii, alături de copiii din Lacul lui Baban și cei din comunele Dealul Lung, Odobasca și Andreiașu. Scrisoarea este semnată de I. Georgescu, Mihalache Petrea, N. Buharu, N. Cosma și Petrea Buharu ⁴².

Rezoluția ministrului a fost următoarea: "Fondul Stroescu fiind utilizat nu se poate aproba cererea" ⁴³.

Deci școala continuă să funcționeze în localul primăriei, fiind printre acele școli rurale, care erau întreținute de către comună, de aceea va funcționa cu intermitențe.

Pentru anul școlar 1894 – 1895, figurează ca învățător la școala din satul Lacul lui Baban, preotul P. Mărculescu, plătit, așa cum reiese dintr-un stat de plată a învățătorilor pe luna februarie 1895, cu 63 lei lunar ⁴⁴. După o mică întrerupere, școala își reia activitatea, avîndu-l ca învățător în anul școlar 1895 – 1896 pe Marin Petrescu, ce primea o leafă de 90 lei pe lună ⁴⁵. Îi urmează în viitorul an școlar G. Negulescu ⁴⁶.

Din 1898 până în anul 1901, a funcționat neîntrerupt la această școală învățătorul Dumitru Malama, suplinitor, absolvent a cinci clase liceale ⁴⁷. Școala era mixtă fiind frecventată de 85 elevi din 1899 ⁴⁸. Dintre aceștia 56 erau băieți și 29 fete.

Acestuia, îi succede în anul școlar 1901 – 1902, învățătoarea Maria P. Popa, divorțată de soțul său, numită înainte de divorț Maria

P. Ionescu ⁴⁹. În anul școlar 1904 – 1905, cursurile școlii erau frecventate de 75 elevi, 55 de băieți și 20 de fete, fiind promovați la sfârșitul anului școlar doar 34 de elevi ⁵⁰.

În perioada 1903 – 1905 a funcționat în această școală învățătorul Gheorghe Codreanu ⁵¹.

În 1907, funcționa ca învățător la școala din Lacul lui Baban, Nicolae C. Rafael, participant la răscoala din 1907, care după reprimarea răscoalei și-a părăsit postul, fiind pus sub urmărire ⁵².

Ministerul numește în postul rămas vacant, începând cu 15 martie 1907, ca învățător suplinitor pe N. Codreanu ⁵³, care va funcționa la această școală până în anul 1910, când se va retrage ca funcționar la Rîmnicu Sărat.

Între anii 1910 – 1914, figura ca învățătoare titulară la această școală Paulina Bălțeanu, văduvă cu 4 copii. Aceasta, care călătorise prin Europa, vizitând printre alte mari orașe și Viena, i-a învățat pe copii, în afara tainelor scrisului și cititului, multe jocuri școlare, foarte gustate de elevi, printre care "zanga, zanga, Nelli", aduse de la Viena ⁵⁴.

După transferarea sa la școala din Dealul Lung îi urmează la post, între anii 1914 – 1916, învățătoarea suplinitoare Eleonora Donescu, originară din orașul Râmnicu Sărat. Școala continuă să funcționeze într-o încăpere a primăriei. Învățătorul era și dirigintele acesteia (director), răspunzând atât de activitatea instructiv - educativă a elevilor, cât și de gospodărirea școlii. Toată perioada, școala a funcționat cu un singur post. În anul școlar 1916 – 1917, școala n-a funcționat din cauza războiului și a ocupării comunei de către trupele germane.

În anul școlar 1917 – 1918, școală și-a reluat activitatea, sub regimul ocupației germane, într-o sală de clasă improvizată, în casa lui Ioniță Bîtculescu. Sala de clasă era deteriorată. Funcționa ca învățător tânărul Stan Modreanu, originar din Caiata, care făcea naveta o dată pe săptămână acasă, plecând sâmbăta după – amiază și revenind luni dimineață ⁵⁵. După plecarea sa îi urmează învățătorul Al. Chiriță. Școala era frecventată de 61 de elevi: clasa I – 36 de elevi; clasa a II-a – 6 elevi; clasa a III-a – 7 elevi; clasa a IV-a – 8 elevi; clasa a V-a – 5 elevi. Din totalul de 61 de elevi au promovat clasa 30 elevi, rămânând repetenți 31 de elevi.

Școala va fi mutată în anul școlar următor, 1918 – 1919 într-o cameră din casa construită pentru prăvăliile lui Petrea Mihai, casă ce se găsea în centrul satului, pe locul unde-și va construi mai târziu casa Viorel Tâlvăr și unde locuiește astăzi cetățeanul Ionel Țandără. Ca învățător a funcționat Titus Zaharia, proaspăt demobilizat, ca

ofițer de rezervă din războiul din 1916 – 1918. Într-o zi însorită, din primăvara anului 1919, învățătorul Titus Zaharia și-a luat rămas bun de la elevi, fiind mobilizat din nou. Școala și-a întrerupt cursurile din lipsă de învățător. O parte dintre elevii clasei a V-a au continuat cursurile la școala din satul Dealul Lung, unde funcționa fosta lor învățătoare Paulina Bălțeanu. După terminarea cursurilor clasei a V-a, susțin examenul de absolvire în vara anului 1919, în fața unei comisii prezidate de eminentul învățător Grigore Ionescu din comuna Podu Lacului, acesta fiind în comisie "delegat al ministerului". De la școala din Lacul lui Baban au absolvit cele 5 clase doar 4 elevi: Bălan V. Nicolae, Cațașani Maria, Tîlvăr Nicolae și Sfetcu Lucreția. Primul și ultimul au ajuns profesori ⁵⁷.

Școala din Lacul lui Baban (Constandoiu), își va reîncepe activitatea începând cu anul școlar 1919 – 1920, într-o încăpere din localul primăriei, care a fost reparat după primul război mondial. A fost frecventată de 25 de elevi: clasa I – 10 elevi; clasa a II-a – 6 elevi; clasa a III-a – 2 elevi; clasa a IV-a – 6 elevi și clasa a V-a – un elev, toți fiind promovați la sfârșitul anului școlar. Activitatea școlară se desfășura sub conducerea învățătorului I. Kirciu, care era și dirigintele școlii ⁵⁸.

În anii școlari 1920 – 1921 și 1921 – 1922, școala va funcționa de asemenea cu 5 clase, având ca învățătoare și dirigintă pe Paulina Rîmniceanu. Școlii i se repartizează un loc de casă pe Costinoia, în urma aplicării reformei agrare din anul 1921 ⁵⁹.

Dintr-o notă din 9 mai 1923, rezultă că școala din Lacul lui Baban dispunea de o sală de clasă, o cancelarie și o săliță sub același acoperământ cu primăria, mobilierul fiind destul de modest: 5 bănci lungi, 1 tablă și o sobă. Nota a fost întocmită de învățătorul R. Sava ce funcționa la această școală în anul școlar 1922 – 1923 ⁶⁰.

În anul școlar 1923 – 1924, va reveni la Școala Lacul lui Baban învățătoarea Paulina Rîmniceanu, care-și va continua activitatea la această școală și în anul școlar 1924 – 1925 ⁶¹.

După cum se observă, era o mare fluctuație de cadre didactice, schimbându-se învățătorul de la un an școlar la altul.

Începând cu anul școlar 1925 – 1926, școala va funcționa cu 4 clase primare până în anul școlar 1931 – 1932.

În următorii ani școlari, învățătorii s-au succedat după cum urmează: în anul școlar 1925 – 1926, învățător E. Georgescu; în anul școlar 1926-1927, învățătoarea Eleonora Bălțeanu, în anul școlar 1927 – 1928, învățător C. Moldoveanu și în anul următor 1928 – 1929, învățătorul Dumitru Gheba, toți fiind și directori ai școlii ⁶².

De la 1 septembrie 1929 și până la 31 august 1940, 11 ani școlari, a funcționat fără întrerupere ca învățător și director al Școlii Lacul lui Baban, Dumitru Ianculescu, originar din Greabănu. Școala se găsea în continuare în localul primăriei. Din anul școlar 1932 – 1933 va apare și clasa a V-a, care se va menține până în anul școlar 1938 – 1939, când se va înființa și clasa a VI-a. În anul școlar 1939 – 1940 apare și clasa a VII-a. Iată și efectivul de elevi din acest an:

Clasa	Înscriși	Promovați	Repetenți
I-	35	20	15
aII-a	38	18	20
aIII-a	24	16	8
aIV-a	19	16	3
aV-a	29	15	14
aVI-a	13	7	6
aVII-a	14	11	3 ⁶³

Învățător și director, Dumitru Ianculescu,
1929-1940, 1941-1948

După o întrerupere de un an școlar, 1940 – 1941, când figurează ca învățător și director al școlii Gh. B. Cosma, în perioada 1941 – 1948, va funcționa iarăși ca învățător și director al școlii Dumitru Ianculescu. Cursurile școlii se desfășurau dimineața și după amiaza, în aceeași sală de clasă, cu toate efectivele de elevi.

Începând cu anul școlar 1941–1942, se înființează și al doilea post de învățător, pe care va funcționa Iacob Șonfelean ⁶⁴.

Al treilea post va fi înființat în anul școlar 1950 – 1951, iar al patrulea post de învățător va fi înființat începând cu anul școlar 1951 – 1952.

Localul primăriei în care se găsea și școala, vechi și deteriorat, a fost demolat după cel de-al doilea război mondial. Școala a funcționat după această dată în casele aparținând cetățenilor Tudorache Pupăză și Costache Burlacu, aceasta fiind amplasată pe locul unde se află astăzi casa cetățeanului Stan Bocu.

În anul școlar 1949 – 1950, director al acestei școli a fost învățătorul suplinitor Radu Pupăză, originar din Lacul lui Baban, căruia i-au urmat:

Anul școlar	Cadrul didactic
1950 - 1953	înv. Radu Alexandru
1953 – 1954	înv. Dorica Ursescu
1955 – 1956	înv. Viorica Bălălaşu
1955 – 1956	înv. Jeana Alexandru
1956 – 1959	înv. Veta Vărzaru
1959 – 1962	înv. Maria Lașcu Dafin
1962 – 1964	înv. Manea Șerbănoiu
1964 – 1968	prof. Gheorghe Tutoș
1968 – 1970	prof. Paul Ghiorghiță
1970 – 1975	prof. Mihai Momanu
1975 – 1976	prof. Nicolae Mihalcea
1976 – 1980	prof. Mitu Văsii
1980 – 1982	prof. Mihai Momanu
1982 – 1984	prof. George Bogatu
1984 - 1990	prof. Marița Dumitrache ⁶⁵
1990 – 1995	prof. Anca Moroiu
1995 - 1997	Înv. Elena Avram
1997 - 2006	Mihalache Dumitrache
2006 – 2010	prof. coord. Valeriu Bratu

Elevii Școlii Lacul lui Baban au învățat într-un local nou de școală începând cu anul școlar 1957 – 1958. Acest local de școală a fost construit de cetățenii satului, conduși de inimosul primar Ion Țăranu. Era compus din trei săli de clasă, un hol și o cancelarie. Mai târziu s-a construit și o magazie pentru diferite materiale.

Școala Generală Lacul lui Baban, local inaugurat la 15 septembrie 1957

(foto C. Bălan, 1985)

Este înființată clasa a V-a începând cu anul școlar 1960 – 1961, apoi clasa a VI-a în anul școlar 1961 – 1962 și clasa a VII-a începând cu anul școlar 1962 – 1963, generalizându-se învățământul de 7 clase, apoi în anul școlar 1964-1965 învățământul de 8 clase. Datorită faptului că localul școlii era neîncăpător pentru efectivul de elevi în creștere, s-a construit un nou local de școală, în cătunul Costinoiaia, format din două săli de clasă, un hol și o cancelarie dat în folosință începând cu anul școlar 1962 – 1963. Începând cu anul școlar 1966 – 1967, au mai fost date în folosință încă 2 săli de clasă, un laborator și o cameră de materiale didactice, construite în continuarea celor două săli de clasă. Elevii învățau în două schimburi, dimineața clasele I – IV și după – amiaza clasele V-VIII.

Vechiul local de școală din Constandoiu a devenit sediul Căminului Cultural în perioada 1968 – 1970.

Marile alunecări de teren din anul 1970 au afectat și localul nou de școală. Fiind avariat în noaptea de 19 – 20 mai 1970, localul a început pur și simplu să se prăbușească. Mobilierul și materialele didactice sunt salvate de către echipele formate din cadre didactice, elevi și cetățeni și depozitate apoi în vechiul local de școală. Alertați, sosesc la fața locului reprezentanți ai organelor județene și centrale, în frunte cu primul secretar al Comitetului Județean al PCR, Simion Dobrovici și cu Petre Lupu, ministrul muncii, care iau măsuri urgente impuse de necesitățile momentului. Sosesc și reprezentanți ai presei, radioului și televiziunii, care vor transmite ample reportaje și emisiuni în legătură cu alunecările de teren din satul Lacul lui Baban și cu consecințele acestora.

Noul local al Școlii din Lacul lui Baban, grav avariat în urma alunecărilor de teren din mai 1970, așa cum arăta pe 20 mai 1970

– Foto C.Bălan 1970

S-a remarcat în mod deosebit pentru reportajele sale, cunoscutul realizator de televiziune Aristide Buhoiu.

Sunt trimise unități ale armatei pentru a ajuta la restabilirea circulației. Până la sfârșitul anului școlar, cursurile școlare s-au desfășurat în corturile militare românești, instalate ceva mai sus de școală, în livada I.A.S. Cotești. În aceste corturi au fost amenajate bănci, catedre și table școlare, direct pe iarbă.

În vara anului 1970, adunarea generală a cetățenilor din satul Lacul lui Baban alege un comitent de inițiativă, format din Dumitru Tîlvăr – președinte, Ionel Bocu – vicepreședinte, Gheorghe Pupăză - secretar, Toma Bîtculescu – casier, Dinel Tandără, Titu (Dumitru) Șotârcă, Petrea Pupăză, Radu Tîlvăr și Ion Arsenie – membri, care să organizeze locuitorii pentru construirea a două săli de clasă, lângă vechiul local al școlii și să asigure astfel funcționarea în continuare a școlii cu clasele I-VIII.

Comitetul și-a desfășurat întreaga activitate sub conducerea prof. Mihai Momanu, profesor al Școlii din Lacul lui Baban. Cu materialele recuperate de la localul de școală avariat și cu banii donați de cetățenii satului Lacul lui Baban și ai satelor învecinate, circa 14.000 lei, a început construcția celor două săli de clasă pe 24 iulie 1970, care au fost terminate într-un timp record, de nici două luni, deoarece la 15 septembrie 1970 au fost date în folosință, elevii școlii intrând în noul local. În anii următori s-a îmbunătățit continuu baza materială a școlii. Ea a fost dotată cu mobilier școlar corespunzător, cu un bogat material didactic și cu o frumoasă bibliotecă.

Prof. Mihai Momanu, director la Școala Lacul Baban

în perioada 1970-1975 și la Școala Gura-Caliței între anii 1975-1980 și 1982-1990

Aceasta s-a putut realiza, datorită entuziasmului și hărniciei cu care au muncit locuitorii satului, depășind toate greutățile pe care le-au avut de înfruntat, deoarece satul Lacul lui Baban, în urma alunecărilor, a fost declarat sat în dezafectare prin decret al Consiliului de Stat și în consecință, nu mai era voie să se construiască nimic. În cele din urmă, comisia de anchetă condusă de Vasile Moise, secretar al Comitetului Județean al P.C.R., și-a dat acordul pentru terminarea localului de școală.

Acest local, în care școala a funcționat până în anul școlar 1997-1998, era format din 5 săli de clasă, două holuri și o cancelarie. Dispunea de o clădire anexă, construită prin munca voluntară, în care au funcționat sala de spectacole și localul Grădiniței Lacul lui Baban. În anul școlar 1984 – 1985 cursurile acestei școli au fost frecventate de 114 elevi, fiind declarați promovați la sfârșitul anului școlar 113 elevi.

Prof. Marița Dumitrache, director la Școala Lacul Baban

în perioada 1984-1990

După 1990 s-a construit un nou local de școală modern cu 6 săli de clasă, două cancelarii, laborator și cameră de materiale didactice, o magazie având dedesubt un adăpost antiatomic, inaugurat în 1998, într-o zi de iarnă cu viscol și foarte geroasă. Noul local a fost construit grație eforturilor ing. Corneliu C. Bălan, fiu al comunei, deputat, care a obținut fondurile necesare de la Guvernul României, a inspectorului școlar prof. Mihai Momanu și a primarului Nicolae Ion. În anul 2000, Școala Lacul lui Baban a devenit, „**Școala cu clasele I- VIII Nicolae V. Bălan**”, după numele profesorului emerit Nicolae V. Bălan, cel mai ilustru fiu al comunei, fost revizor șef a Revizoratului Școlar Rîmnicu Sărat până la al doilea război mondial, apoi profesor de limba română la Colegiul Național „I.L. Caragiale” din Ploiești. Astăzi Școala cu clasele I – VIII are inclusă și o grădiniță.

În anul școlar 2009 – 2010 au fost înscriși în clasele I – VIII, 57 de elevi din care au promovat clasa 54 elevi. Scăderea populației școlare față de anii 1970, este dramatică și a fost determinată de exodul populației după marile alunecări de teren dar și de emigrarea a numeroși tineri în străinătate după 1990, în căutarea unor locuri de muncă mai bine plătite.

Localul nou al Școlii „Nicolae V. Bălan” Lacul Baban, Inaugurat în iarna anului 1998. Fota C.Bălan în 2010

c. Școala Gura Caliței

Începuturile învățământului din satul Gura Caliței datează din anul 1844. În lista pe care profesorul A. Fortunatu o trimite Eforiei Școalelor, cu mărirea clădirilor de școală de prin satele județului Slam Rîmnic, figurează și satele Gura Caliței și Dragosloveni, ambele având același învățător, care învață copiii țăranilor din cele două sate într-o sală de clasă cu dimensiunile 15,75 m lungime pe 5,50 lățime ⁶⁶. În această perioadă funcționau școli în satele mai mari, acestea fiind unite cu cele mai mici din imediata lor apropiere, așa cum a fost cazul satului Dragosloveni, unit cu satul Gura Caliței.

Primul învățător al satului Dragosloveni unit cu Gura Caliței menționat în documentele vremii este Dumitru Tudorache, ce apare pe statul de plată al învățătorilor pe trimestrul iulie, august și septembrie 1846, cu suma de 20 lei ⁶⁷.

El funcționa ca învățător al ambelor sate, activitate pe care o va continua până în anul 1848, când după înfrângerea revoluției s-au închis școlile satești. Între timp, leafa îi crescuse considerabil, deoarece pe trimestrul de ianuarie 1848 încasa frumoasa sumă pentru acele vremuri, de 83 lei ⁶⁸.

În anul 1857, se redeschid cursurile școlii din satele Dragosloveni și Gura Caliței și cele 65 de familii și proprietarul Pavel Mincu, au contribuit cu câte 20 parale pentru susținerea școlii ⁶⁹.

Peste numai 2 ani, în 1859, se va înființa școala satească din satul Gura Caliței. Acest lucru ne este confirmat de lista candidaților de învățători examinați în decembrie 1859, în care figurează Alecu Alexandru pentru Gura Caliței și separat Ilie Lăzărescu pentru Dragosloveni ⁷⁰. Deci în anul școlar 1859 – 1860, școala din satul Gura Caliței își va desfășura activitatea sub conducerea învățătorului Alecu Alexandru, primul învățător al școlii menționat în documente. În anul 1861, funcționa tot la școala din cătunul Gura Caliței pe trimestrul de iulie 1861 cu o leafă de 150 lei ⁷¹.

Școala funcționa într-o casă particulară și era întreținută de locuitorii satului. Aceștia fiind săraci, lipsiți de mijloace, nu puteau plăti leafa învățătorului la timp sau chiar de loc, de aceea și școala din Gura Caliței va funcționa cu mari întreruperi.

Dintr-un stat de plată al învățătorilor din județul Rîmnicu Sărat, pe luna februarie 1894, aflăm că învățător la Școala de cătun Gura Caliței pe Ion Georgescu, ce primea pe luna o leafă de 30 lei ⁷². El va funcționa la această școală până în anul 1896, când postul va deveni vacant prin plecarea învățătorului.

Din anul 1895 școala va funcționa într-un local propriu, compus din două săli de clasă, construit pe terenul donat de locuitorul Neculai Zarzalin, pe locul unde se afla fosta cooperativă și unde se află în prezent blocul din Gura Calitei.

În anul școlar 1899 – 1900, Școala Gura Calitei era frecventată de 97 elevi, din care 49 băieți, iar în anul școlar 1904 – 1905 numărul elevilor crește ajungând la 107, din care vor promova la sfârșitul anului școlar doar 37 elevi ⁷³.

În anul școlar 1901 – 1902 funcționa ca învățător suplinitor la Școala Mixtă Gura Calitei, I.M. Panțuru ⁷⁴.

Între anii 1912 – 1916 va funcționa ca învățător la această școală Ion Codreanu din Popești, iar în perioada 1916 – 1918, învățătoarea Eleonora Donescu transferată de la Școala Lacul Baban.

Localul de școală a fost rechiziționat de către germani în timpul războiului din 1916 – 1918, iar cursurile se vor desfășura în case particulare aparținând lui Ion Melinte, Matei Ilie și Toader Costache ⁷⁵.

Învățător și diriginte al școlii în anul școlar 1919 – 1920 era Gh. A. Constantinescu, absolventul al școlii normale. Prin adresa nr. 4871 a Revizoratului Școlar al județului Rîmnicu Sărat, din 6 septembrie 1920, se înființa cel de-al doilea post pe care-l va ocupa învățătoarea Zinca I. Ștefănescu ⁷⁶. În același an școlar, școala a fost inspectată de două ori de către revizorii școlari V. Zainer și Grigorescu. Situația la învățătură, la sfârșitul anului școlar 1919–1920, se prezenta astfel:

Clasa	Înscriși	Promovați	Repetenți
I	30	27	3
a II-a	32	30	2
a III-a	8	5	3
a IV-a	7	4	3
a V-a	5	-	5 ⁷⁷

Dintr-un proces verbal de inspecție, încheiat la 28 decembrie 1921, aflăm că școala era formată dintr-o sală de clasă și două camere pentru locuința dirigintei. Clasa I funcționa într-o cameră țărănească de 4 m x 4 pentru care se plătea o chirie de 30 lei pe lună. Vizitând apoi locuința dirigintei, revizorul P. Bașturea menționează la sfârșitul procesului verbal că învățătorului Alexandru Gheorghiu îi lipsește spiritul gospodăresc ⁷⁷. Revizorul aprecia că "învățătorul Alexandru Gheorghiu nu se ține serios de școală voiajând prin satele vecine (Tinoasa, Dealul Lung), cu un jandarm, lipsind de la școală" și continuă: "Într-un raport se va propune

mutarea lui la o altă școală cu mai multe posturi unde să fie un diriginte care să-l pună la muncă”. Se propune ca din cele două camere de locuit ale dirigintelui să se amenajeze o sală de clasă pentru a se renunța la camera închiriată.

În perioada interbelică, inspecțiile școlare, chiar și în școlile rurale, erau foarte frecvente. Astfel în anul școlar 1923 – 1924 școala din Gura Calitei este inspectată de 5 ori. Analiza activității școlare a învățătorilor era foarte critică, aprecierile nuanțate și toate procesele verbale de inspecții se terminau cu măsuri concrete pentru remedierea neajunsurilor constatate.

Se știe, de asemenea, că în această perioadă, un rol important în asigurarea bazei materiale a școlilor revenea comitetelor școlare, de aceea în procesele verbale de inspecții, se stabileau sarcini concrete, ce trebuiau îndeplinite pentru bunul mers al școlii ⁷⁸.

Ca diriginte al școlii, în anii școlari 1923 – 1924 și 1924 – 1925, a fost învățătorul provizoriu Pompiliu Negulescu, numit la 8 noiembrie 1923 și președinte al Cercului Cultural al învățătorilor din Lacul lui Baban, Gura Calitei, Dealul Lung și Tinoasa. I-a urmat în 1925 – 1926, ca diriginte, învățătorul G. Donescu.

Școala a funcționat din anul 1919 până în 1925 cu 5 clase, după care numai cu 4 clase până în 1927. Din anul școlar 1927 – 1928 se înființează clasele V-VII, pe care le vom întâlni la Școala Gura Calitei până la reforma învățământului din 1948. Clasele I – IV, care se mai numeau și “divizii”, își desfășurau activitatea dimineața, iar cursul supraprimary, adică clasele V-VII și cursurile cu adulții, neștiutori de carte, se desfășurau după amiază ⁷⁹. Cursurile cu adulții vor fi menținute până la cel de-al doilea război mondial.

Director al școlii din 1926 până în 1929 a fost învățătorul Ioan I. Purcăreț, despre care fostul învățător de la Școala Lacul lui Baban în 1918 – 1919, Titus Zaharia, acum subrevizor școlar la Tîmboești, are cuvinte de laudă în procesele verbale pe care le încheie cu ocazia inspecțiilor școlare efectuate, socotindu-l “un tânăr sânguitor și muncitor” ⁸⁰. Îi va urma, ca director de școală, în perioada 1929 – 1932 învățătorul Alexandru Bălțeanu. Școala continuă să se confrunte cu mari greutăți materiale, ducând lipsă de bănci, cele existente nefiind suficiente pentru numărul de elevi, care adesea “scriau pe genunchi” ⁸¹

Începând cu anul școlar 1935 – 1936, cursurile școlii se vor desfășura într-un local nou, finisat în 1935, compus din două săli de clasă și o cancelarie. Tot în acest an școlar este înființat și cel de-al treilea post de învățător. Mijloacele de învățământ de care dispunea școala continuau să fie modeste. Astfel, în anul școlar 1937 – 1938

școala dispunea de o bibliotecă cu 76 de cărți, 8 hărți istorice, 23 de tablouri istorice, 5 tablouri religioase, 9 tablouri de intuiție și 5 tablouri ⁸².

Pe lângă școală, se înființa în 1936 o cooperativă școlară, care la 26 mai 1938 dispunea de un capital de 390 lei, câștigul fiind de 245 lei și cifra vânzărilor de 2619 lei. Aceasta era condusă de învățătorul Gh. Stoian, căruia la data sus menționată i se făcea inspecție de gradul II ⁸³.

Dintr-un process verbal de inspecție, întocmit de revizorul școlar Nicolae V. Bălan, la 20 februarie 1939, în urma efectuării inspecției de gradul II învățătoarei Ioana D. Spiridon, rezultă că pe lângă școală se înființase o cantină școlară pentru copiii săraci”, unde luau masa 10 elevi săraci și ceaiul 30 de elevi” ⁸⁴, de care răspundea învățătoarea inspectată.

Școala din Gura Calitei construită în anul 1935

Document de arhivă

Situația școlară la sfârșitul anului școlar 1937 – 1938 se prezenta astfel:

Clasa	Înscriși	Promovați	Repetenți
I	44	32	10
a II-a	34	28	6
a III-a	37	31	6

a IV-a	24	20	4
a V-a	19	15	4
a VI-a	17	13	4
a VII-a	16	9	7 ⁸⁵

Principala cauză a numărului mare de repetenți o constituia slaba frecvență a unor elevi, de aceea se aplicau amenzi școlare severe elevilor cu mai multe absențe, percepatorii comunale fiind obligați să le încaseze în termen de 20 de zile, în caz contrar erau amendați de Ministerul de Finanțe cu o sumă echivalentă cu cea a amenzilor neîncasate. Se spera ca în felul acesta să se realizeze un procent de 100% din obligativitatea învățământului, prevăzută de legea învățământului.

În perioada 1941 – 1945, învățătorii fiind mobilizați pe front, au fost supliți de învățătorul Ion Spânu (Dragosloveni), învățătorul Emil Bobeică (Bordești) și preotul Apostol Codruț.

Al patrulea post de învățător este înființat în anul școlar 1946 – 1947, școala funcționând cu patru posturi până în anul școlar 1984 – 1985, când un post a intrat în restrângere, rămânând trei posturi, ca urmare a scăderii populației școlare.

La conducerea școlii, i-au urmat învățătorului Alexandru Bălțeanu, următorii directori:

Anul școlar	Cadrul didactic
1932 – 1935	înv. Mircea Niculescu
1935 – 1936	înv. Radu Matache
1936 – 1938	înv. Gheorghe Stoian
1938 – 1940	înv. Ioan Georgescu
1940 – 1941	înv. Emil Bobeică
1941 – 1942	înv. Ioan Georgescu
1942 – 1949	înv. Nicolae Ichim
1949 – 1952	înv. Tănase Georgescu
1952 – 1966	înv. Vasile Costache
1966 – 1968	înv. Manea Șerbănoiu
1968 – 1975	prof. Gheorghe Tutoș
1975 – 1980	prof. Mihai Momanu
1980 – 1981	prof. Costina Mincu
1981 – 1982	prof. Ioan Deneanu
1982 – 1990	prof. Mihai Momanu ⁸⁶
1990 – 1995	prof. Mihalache Dumitrache
1995 – 2006	prof. Rică Zaharia

2006 – 2008	prof. Costina Dochia
2008 – 2010	prof. Vrginica Toader

După 1948, învățătorii acestei școli au participat cu însoțire la acțiunile de lichidare a neștiinței de carte. Ca urmare a activității desfășurate, neștiința de carte a fost eradicată.

Absolvenții clasei a IV-a, care doreau să-și continue studiile, urmau clasa a V-a fie la Școala Dealul Lung, fie la Dumbrăveni pe atunci Suvorov. Situația aceasta s-a repetat până în anul școlar 1960 – 1961, când s-a reînființat clasa V-a și la Școala din Gura Calitei, învățământul de 7 clase generalizându-se în anul școlar 1962 – 1963. Prima promoție a clasei a VIII-a, a absolvit cursurile acestei școli în anul școlar 1964 – 1965.

În anul 1967, în continuarea vechiului local de școală se vor mai construi încă două săli de clasă, un hol și se va extinde cancelaria, neîncăpătoare pe atunci.

Un nou local de școală cu două săli de clasă, va fi dat în folosință în anul școlar 1973 – 1974 în timpul directorului prof. Tutoș Gheorghe, la care se vor adăuga încă două săli de clasă, începând cu anul școlar 1977 – 1978, fapt care a contribuit în mod substanțial la rezolvarea problemei spațiului de școlarizare.

Școala Generală Gura Calitei, construită între anii 1972-1977.

foto C. Bălan, 1985

Pentru a veni în sprijinul cetățenilor cu studii incomplete, a fost organizat începând cu anul școlar 1975 – 1976 învățământul fără frecvență pentru clasele V – VIII, cu câte două sesiuni pe an școlar.

Din 1975 și până în 1984 învățământul fără frecvență a oferit posibilitatea multor locuitori ai comunei, să absolve 8 clase, facilitându-le integrarea în producție.

Asigurarea unui spațiu de școlarizare corespunzător, dotarea școlii cu un bogat material didactic, încadrarea școlii cu personal didactic calificat și electrificarea satului și a școlii, toți acești factori au contribuit la îmbunătățirea procesului de învățământ. Numărul elevilor școlii, care absolvă diferite licee și chiar institute de învățământ superior, este în continuă creștere. Numeroși absolvenți ai școlii, s-au calificat de asemenea în diferite meserii, devenind muncitori apreciați în întreprinderi din județ și din întreaga țară.

Profesorul Gh.Tutos, director între anii 1964-1968 la Școala Lacul Baban și între anii 1968-1975 la Școala Gura Calitei

După marile alunecări de teren din primăvara anului 1981, clasele V – X de la Școala Dealul Lung au fost transferate la Școala Gura Calitei. Pentru a asigura spațiul de școlarizare necesar, s-au construit cu fonduri de la județ, două bărci cu 7 săli de clasă, soluție provizorie, impusă de necesitățile momentului, bărci care au fost demolate după 1990.

Internatul școlar de la Dealul Lung, a fost mutat de asemenea la Gura Calitei, unde a funcționat până la 31 august 1983, când a fost desființat. Aceasta și datorită faptului că începând cu anul școlar 1983 – 1984 s-a reînființat Școala generală cu clasele I – VIII în satul Dealul Lung.

Începând cu anul școlar 1981 – 1982, la Școala Generală Gura Calitei a funcționat și treapta I de liceu cu două profesii: mecanic și agroindustrial. Anual au fost câte două clase de a IX-a și

a X-a. În anii școlari 1984 – 1985 și 1985 – 1986 a fost organizat și învățământul seral, clasele a IX-a și a X-a, profil agroindustrial.

În anul școlar 1984 – 1985, cursurile școlii erau frecventate de 314 elevi, din care au promovat clasa la finele anului școlar un număr de 310 elevi.

Treptat numărul elevilor a scăzut continuu, încât în anul școlar 2009 – 2010, numărul total al acestora era de 97 elevi, din care 34 elevi la clasele I – IV, 49 de elevi la clasele V – VIII, și 14 elevi în anul II profesional, specialitatea textile pielărie. Din aceștia

au promovat la finele anului școlar 96 de elevi, un elev fiind neșcolarizat. Această scădere dramatică a numărului de elevi de peste 70% în numai 25 de ani, este consecința scăderii natalității, ca urmare a îmbătrânirii populației și a depopulării comunei prin plecarea multor tineri în afara țării.

Începând cu anul 1970, anul marilor alunecări de teren, Școala Gura Calitei a devenit școală coordonatoare, statut pe care și l-a păstrat până astăzi, fiind singura școală cu personalitate juridică din comună. Celelalte două școli gimnaziale din Lacul Baban și Dealul Lung nu mai sunt conduse de către un director, activitatea lor fiind coordonată de către un profesor numit profesor coordonator, începând din 2006.

Prof. Mihalache Dumitrache, director la Școala Gura Calitei între anii 1990-1995 și la Școala Lacul Baban între anii 1997-2006.

În anul școlar 2009-2010, la nivelul comunei au funcționat șase grădinițe, activitatea lor fiind coordonată de șase educatoare. Din aceste șase grădinițe vor fi desființate pentru anul școlar 2010-

2011 grădinițele din satele Eleșteu, Rașca și Poienile, ca urmare a scăderii numărului de copii. Au existat până în acest an școlar un număr de patru școli primare, din care se vor desființa pentru anul școlar următor școlile primare din satele Eleșteu, Poienile și Rașca, copiii din aceste sate, urmând să fie transportați pentru școlarizare, cu un microbuz școlar, la cea mai apropiată școală gimnazială cu clasele I-IV. Această măsură dureroasă este justificată doar parțial de scăderea numărului de copii, fiind după părerea noastră, cea mai grea lovitură dată școlii și satului românesc de la marele Spiru Haret încoace. Pe drept cuvânt, un sat fără școală și biserică nu mai poate fi un sat în adevăratul sens al cuvântului, într-o lume contemporană tot mai conectată la dezvoltarea științei și tehnicii.

În cele trei școli gimnaziale în care funcționează și clase simultane, activitatea instructiv - educativă a fost coordonată în anul școlar de referință 2009 - 2010, de 17 profesori calificați și un maestru instructor, majoritatea dintre ei având catedra constituită la nivelul comunei, o treime dintre aceștia fiind foști elevi ai școlilor din comună. De altfel și directorul coordonator, profesoara de limba și literatura română, Virginica Toader, este o fostă elevă a școlii și fiică a comunei, care, deși este foarte tânără, are gradul I în învățământ.

În mod paradoxal, deși populația școlară a scăzut în mod constant, baza materială a unităților școlare s-a îmbunătățit în mod substanțial. Așa cum am menționat și la istoria celorlalte unități școlare, toate, cu excepția școlii satului Eleșteu, funcționează în localuri noi de școală, finalizate după anul 2000, dotate cu mijloace de învățământ moderne, inclusiv calculatoare, unde se poate desfășura un învățământ de calitate.

La Gura Calitei, construirea noului local de școală a început în anul 1999, în cadrul programului de reabilitare a școlilor din întreaga comună, datorită demersurilor profesorului Mihai Momanu, fost director și inspector școlar și a fost finalizată în anul 2002. Localul cuprinde patru săli de clasă, o cancelarie, un cabinet director, secretariatul, un hol, W.C.-uri interioare funcționale, fiind racordat la rețeaua de apă, ceea ce a permis obținerea autorizației de funcționare din partea autorităților sanitare județene. Lângă școală a fost construit și un local de grădiniță, deoarece vechiul local, fostă locuință a învățătorului, era deteriorat și necorespunzător pentru activitatea cu preșcolari.

În pas cu cerințele și oportunitățile vremii, cadrele didactice din comună au întocmit și derulat proiecte foarte interesante în anul școlar 2006-2007: la Școala Gura Calitei: "Elevul de azi - cetățeanul de mâine"; la Școala Nicolae V. Bălan - Lacul Baban: "Livada noastră

- un colț de natură nepoluată" și la Școala Dealul Lung: "Școala noastră - centru comunitar", care au determinat o largă participare a elevilor.

La Școala de Arte și Meserii Gura Calitei, s-a desfășurat pe 31 mai 2009 un foarte important simpozion interjudețean cu tema: "Elevii apără viața", la care au participat elevi, educatoare, învățători și profesori din comună, din județul Vrancea, dar și din județele Buzău, Galați și Argeș.

Noul local de școală din Gura Calitei, inaugurat în anul 2002.

Foto C.Bălan 2010

d. Școala Dealul Lung

Școala din satul Dealul Lung a fost înființată în anul 1840 ⁸⁷. Într-o listă cu învățătorii școlilor comunale din județul Slam Rîmnic, expediată de profesorul Școlii Normale din Focșanii – Munteni, A. Fortunatu către Eforia Școalelor, în dreptul satului Dealul Lung figurează și primul învățător al școlii din acest sat, Ioan Petrea, în vârstă de 26 ani ⁸⁸. La rubrica băgări de seamă (intrarea în slujbă) în dreptul său se află trecută data de 1 iunie 1840. El a funcționat la această școală până în anul 1848, când, așa cum menționam mai înainte, școlile satești au fost închise .

În statul de plată al învățătorilor din județ pe trimestrul iulie, august și septembrie 1846, învățătorul Ioan Petrea de la Școala din Dealul Lung era trecut cu suma de 27 lei ⁸⁹, iar pe trimestrul „de ianuarie 1848” cu aceeași sumă ⁹⁰.

Deși în 1857 familiile din Dealul Lung și logofătul Al. Plagino (Plaino) au contribuit cu câte 20 de parale pentru reorganizarea școlii sătești ⁹¹, în 1861 postul de învățător era vacant.

Existența școlii din Dealul Lung este semnalată în anul 1888 de unele lucrări consacrate județului Vrancea ⁹².

În anul 1895 – 1896 a funcționat la această școală învățătorul Petre Chintoiu. Pe statul suplimentar de plată din octombrie 1895 era trecut cu suma de 63 lei ⁹³.

În anul 1899 Școala Dealul Lung avea un efectiv de 70 elevi din care 39 de băieți și 31 de fete, iar în anul școlar 1904 – 1905 numărul elevilor frecvenți era de 50, din care au promovat la sfârșitul anului școlar 33 elevi, 17 rămânând repetenți ⁹⁴.

Ca toate școlle sătești și școala din Dealul Lung a funcționat în această perioadă cu unele întreruperi, datorită fie lipsei de învățători, fie faptului că locuitorii nu puteau asigura permanent plata învățătorului.

În anul 1907 era învățătoare la această școală Maria Teodorescu ⁹⁵. Aceasta fiind acuzată de autoritățile militare și civile că în timpul răscoalei din 1907, în ziua de 12 martie, a trimis copii de la școală să-i aducă de la arendașul A. Leășcu lucruri de furat, este destituită din învățământ ca „neavând studii complete” ⁹⁶. Îi urmează C.Brăileanu, absolvent a 4 clase normale, fiu de preot din Coțatcu ⁹⁷.

Școala din Dealul Lung a funcționat într-un local propriu, construit înainte de 1916 și care cuprindea o sală de clasă de 12 m lungime pe 6 m lățime, un hol de 12 m lungime, trei camere mai mici și o bucătărie. Acest local se afla pe locul actualului Cămin Cultural.

În perioada 1918 – 1921 școala a funcționat cu 5 clase și un singur post, activitatea sa fiind condusă de învățătoarea Paulina Bălțeanu, care era și diriginta școlii ⁹⁸. La sfârșitul anului școlar 1920 – 1921 situația la învățătură se prezenta astfel:

Clasa	Înscriși	Promovați	Repetenți
I	22	11	11
a II-a	17	15	2
a III-a	10	9	1
a IV-a	8	8	-
a V-a	4	4	-

Până în anul 1925 școala a funcționat cu 5 clase, apoi din 1925 până în anul 1934 cu 4 clase și cu un singur post. Învățători și directori ai școlii în această perioadă au fost:

Anul școlar	Cadrul didactic
1921 – 1922	înv. P. Panaitescu
1922 – 1925	înv. Marioara Popescu
1925 – 1926	înv. Al. Bîrhală
1926 – 1927	înv. A. Moldoveanu
1927 – 1928	înv. Eleonora Bălțeanu
1928 – 1929	înv. A. Moldoveanu
1931 – 1934	înv. Th. Rusu
1934 – 1939	înv. Done C. Frîncu
1939 – 1940	înv. Maria Frîncu
1940 – 1945	înv. Done C. Frîncu
1945 – 1949	înv. Dumitru Zamfir
1949 – 1950	înv. I. Carabulea ⁹⁹

Învățătorul și directorul Done C. Frîncu între anii 1934 - 1945

Al doilea post de învățător este înființat în anul școlar 1935 – 1936, când învățători erau soții Maria și Done Frîncu. Din anul 1935 apar și clasele V – VII, care se vor menține până în anul școlar 1964 – 1965, când se va generaliza învățământul de 8 clase.

Din anul școlar 1948 – 1949 până în 1960, a fost singura școală din actuala comună Gura Calii care funcționa cu clasele V – VII. De aceea, mulți absolvenți ai clasei a IV-a din satele comunei Gura Calii: Lacul lui Baban, Poienile, Gura Calii, Cocoșari, Popu, Șotîrcari și Bălănești au frecventat în această perioadă clasele V – VII la Școala Dealul Lung. Pentru a veni în sprijinul acestor copii, a fost înființat un internat școlar cu cantină pe lângă Școala Dealul Lung în anul 1950, în casele fostului proprietar D. Suculescu, expropriate în anul 1948. Acest internat va funcționa cu unele întreruperi până în anul 1981, când s-a desființat la Dealul Lung și s-a înființat la Gura Calii, unde va funcționa până la 31 august 1983, când se va desființa definitiv. La început, părinții elevilor contribuiau cu alimente

pentru prepararea hranei acestora, apoi internatul a fost subvenționat în întregime de către stat.

Școala veche din satul Dealul Lung

(foto C. Bălan, 1985)

Școala funcționează și în prezent cu clasele I – VIII, începând din anul școlar 1983 – 1984, după o întrerupere de doi ani școlari. Aceasta pentru că în perioada 1981-1983 elevii claselor V – X din satele Dealul Lung, Rașca, Plopu și Cocoșari au frecventat cursurile Școlii Generale Gura Calitei, beneficiind de condițiile pe care le oferea internatul școlar, mutat în satul Gura Calitei. În această perioadă școala din Dealul Lung a funcționat numai cu clasele I – IV, devenind școală primară.

Învățătorul Manea Șerbănoiu, director la Școala Lacul Baban între anii 1962-1964, la Școala Dealul Lung între anii 1964-1966 și la Școala Gura Calitei între anii 1966-1968

Ambele localuri vechi ale școlii au fost construite prin contribuția bănească și munca voluntară a locuitorilor fostei comune Dealul Lung. Localul de jos al școlii a fost dat în folosință în anul 1952 și este format din 3 săli de clasă, un hol, o cancelarie și o cameră pentru materiale didactice, iar cel de sus era format din 3 săli de clasă, un hol și o cameră pentru bibliotecă și a fost dat în folosință în anul 1960. Au fost construite din cărămidă și erau acoperite cu tablă zincată, pe locul unde au fost curțile boierilor T. Dăbuleanu și D. Suculescu. Înainte de darea în folosință a acestor clădiri, școala a funcționat în vechiul local, amplasat pe locul unde astăzi se află Căminul Cultural din Dealul Lung.

După 1950 au condus activitatea acestei școli următorii directori:

Anul școlar	Cadrul didactic
1951 - 1952	înv. Radu Găină
1952 – 1954	Prof. Irimia M. Georgescu
1954 – 1956	înv. Elena Hurmuzache
1956 – 1960	Prof. Irimia M. Georgescu
1960 – 1963	înv. Costel Lepădatu
1963 – 1964	înv. Stan Tatu
1964 – 1966	înv. Manea Șerbănoiu
1966 – 1967	Prof. Elena Tămbăalău
1967 – 1968	Prof. Elena Stănilă
1968 – 1970	Prof. Valeriu Tomulescu
1970 – 1974	Prof. Viorica Niță
1974 – 1981	Prof. Ion Deneanu
1981 – 1983	Prof. Anișoara Popa Cîrnu
1983 – 1990	Prof. Diman Marian ¹⁰⁰
1990 – 1999	Prof. supl. Sofia Spănu
1999 – 2004	Prof. Marioara Însurățelu
2004 – 2006	Prof. Cornelia Șușu
2006 – 2010	prof. coord. Cornelia Șușu

În anul școlar 1970 – 1971 se înființează la această școală clasa a IX-a, iar în anul școlar următor clasa a X-a. La început clasele a IX-a și a X-a au fost clase de școală generală, nefiind echivalate cu primele două clase de liceu. Prima treaptă de liceu a fost înființată începând cu anul școlar 1973 – 1974, funcționând până în anul 1981 la Școala Dealul Lung și din 1981 la Școala Generală Gura Calitei.

Populația școlară în acest sat se află în continuă scădere, datorită migrării populației spre comunele Dumbrăveni și Gugești, din

cauza alunecărilor de teren din anii 1970 și 1981. Astfel, în anul școlar 1963 – 1964 cursurile acestei școli erau frecventate de 206 elevi, clasele V – VIII fiind paralele, în 1973 – 1974 erau frecventate de 274 elevi, incluzând și cei 49 de elevi din clasele IX – X. În anul școlar 1983 – 1984, cursurile școlii erau frecventate doar de 114 elevi. Aceste cifre sunt edificatoare. Cel mai mare efectiv de elevi pentru clasele V – VIII îl furnizează satul Plopu, mai puțin afectat de alunecări, cu populația mai stabilă.

În anul școlar 1984 – 1985 toți cei 126 de elevi care au frecventat cursurile școli au promovat clasa la sfârșitul anului școlar.

În anul 1950 s-a înființat o școală în satul Peletic, care a funcționat în local propriu până în anul 1970, când acesta a fost avariat în urma alunecărilor de teren. Până în anul 1973 școala din acest cătun al satului Dealul Lung, a funcționat în casa cetățeanului Dumitru Iordăchescu. În acest an, 1973, școala s-a desființat, elevii fiind înscriși la Școala Dealul Lung.

O școală primară a funcționat și la Șesul cu Plopi, în perioada 1945 – 1949, în case particulare, după care s-a desființat din cauza scăderii efectivului de elevi.

Din anul școlar 1984-1985, Școala Dealul Lung a continuat să funcționeze cu clasele I–VIII până în anul școlar 2009-2010.

În anul 2009 – 2010 cursurile Școlii din Dealul Lung, au fost frecventate de 56 de elevi din care au promovat clasa 52 elevi

În prezent școala funcționează într-un local nou, dat în folosință în anul 2007, având 4 săli de clasă, o sală pentru grădiniță, o cancelarie și un hol spațios.

Localul nou de școală din Dealul Lung. Foto C. Bălan iunie 2010

e. Școala Poieni

Această școală a fost înființată la 15 septembrie 1843¹⁰¹, primul învățător al său fiind Radu Cozma, neînsurat, în vârstă de 15 ani, originar din Poienile¹⁰², bunicul cetățeanului Pantazică Cosma din acest sat.

În statul de plată al învățătorilor comunali pe trimestrul iulie, august, septembrie 1846, îl aflăm trecut în dreptul satului Poienile cu suma de 29 lei¹⁰³, iar în statul de plată pe trimestrul „de ianuarie 1848” este trecut cu suma de 32 lei¹⁰⁴. El a funcționat la Școala Poienile din 1843 până în 1848, când școala a fost închisă. După aceasta a devenit administrator pe moșia boierului Alecu Cotescu.

Din lipsă de fonduri pentru plata învățătorilor, din lipsa de local și de învățători, școala nu a mai funcționat până la începutul secolului al XX-lea.

Prin adresa nr. 4506, din 20 noiembrie 1922, a Revizoratului Școlar din județul Rîmnicu Sărat către Comitetul școlar din comuna Lacul lui Baban, se face cunoscut că prin Ordinul nr. 98124/1922 al Ministerului Instrucțiunii Publice, se înființa începând cu ziua de 1 noiembrie 1922, postul întâi la școala din satul Poienile¹⁰⁵. Acesta este deci actul de redeschidere a școlii din satul Poienile.

Școala a funcționat la început într-un local închiriat pe termen de 5 ani, compus din două camere, una pentru cursuri și alta pentru locuința învățătorului, care era și dirigintele școlii, ambele cu pământ pe jos¹⁰⁶. Mobilierul era alcătuit din 5 bănci, o tablă, o masă și un scaun. Elevii înscriși : clasa I - 3 elevi; clasa a II-a – 30 elevi; clasa a III-a – 33 elevi, în total 66 de elevi¹⁰⁷.

Până în anul școlar 1932 – 1933 au funcționat clasele I – IV. Începând cu anul școlar 1933 – 1934, când apare și clasa a V-a, școala a început să funcționeze într-un local propriu, dat parțial în folosință, care se va termina abia în anul 1937, construit din paiantă și acoperit cu șindrilă. Era compus dintr-o sală de clasă, cancelarie, sală de spectacole, transformată apoi în sală de clasă, un antreu și o cameră pentru învățător¹⁰⁸. Acest local a fost în reparații capitale în anul 1965, în timpul directorului Ion Moroiu, devenind funcțional, cu trei săli de clasă, o săliță, plus un antreu construit în anul 1980 din inițiativa educatoarei Nastasia Brăgău. În prezent școala este părăsită, cursurile desfășurându-se într-un nou local.

Începând din anul 1924 se organizează cursuri cu adulții, neștiutori de carte, frecventate în acel an de 12 cursanți¹⁰⁹. Cursul supraprimar, adică clasele V – VII, va funcționa cu unele întreruperi până în anul 1948, în acest an devenind școală primară cu clasele I – IV, așa cum funcționează și în prezent.

Se înființează al doilea post de învățător, în ianuarie 1942, când vor funcționa ca învățători soții Olimpia și Manea Găgeanu.

După concentrarea lui Manea Găgeanu, soția sa Olimpia va funcționa singură până în anul 1943 când iarăși, vor funcționa împreună la aceeași școală. Cu excepția perioadei 1945 – 1947, școala va funcționa cu două posturi până în anul 1967, când va fi înființat pentru doi ani școlari al treilea post, apoi se va reveni la două posturi ¹¹⁰ și în cele din urmă la un post.

Școala Poienile, dispunea în anul școlar 1942 – 1943 de un lot școlar de 3 ha și o grădină de 1280 mp. Pe lângă școală se înființase o mică farmacie pentru elevi, o cooperativă școlară, precum și cantină școlară la care serveau masa elevii săraci, dimineața și la prânz ¹¹¹. Era o școală cu activitate didactică bogată, apreciată elogios de organele de inspecție.

În anul școlar 1984 – 1985, cursurile acestei școli au fost frecventate de 52 de elevi, toți promovând la sfârșitul anului școlar.

În prezent cursurile școlii se desfășoară într-un local nou, cochet, inaugurat în anul 2007, alcătuit din două săli de clasă și o cameră pentru grădinița. În anul școlar 2009 – 2010 cursurile au fost frecventate de 8 elevi, toți promovați.

Școala nouă din Poieni. Foto C. Bălan, iunie 2010

S-au remarcat în mod deosebit prin activitatea lor la Școala Poienile, învățătorii Moroiu Florica și Ion, ulterior preot la Dragosloveni și învățătoarea Vășii Anișoara. Din păcate școala se va desființa începând cu anul școlar 2010 – 2011, ca urmare a scăderii numărului de elevi și a finanțării școlilor pe număr de elevi.

f. Școala Plopu

Școala din satul Plopu a fost înființată la 1 septembrie 1923. Ea a funcționat într-un local închiriat, compus din două camere, una pentru sală de clasă și una pentru locuința învățătorului. Mobilierul școlii la început era format din trei mese și patru scaune, după care s-au procurat băncile și tabla școlară.

În anul școlar 1923 – 1924, erau înscriși la această școală 38 de elevi din care: clasa I – 9 elevi, clasa a II-a 8 elevi, clasa a III-a 9 elevi și clasa a IV-a 8 elevi. Primul învățător și diriginte a fost C. Constantinescu, învățător suplinitor ¹¹².

Școala a primit la împrumutarea din anul 1921 suprafața de 3 ha fâneță ¹¹³.

Din 1923 și până în 1933 va funcționa cu clasele I-IV și cu un singur post de învățător. Localul de școală a cărui construcție a început în anul 1932 este dat în folosință la începutul anului școlar 1933 – 1934 și cuprindea o sală de clasă și două camere pentru locuința învățătorului. În anul școlar 1933 – 1934, când s-a înființat și clasa a V-a, școala a fost controlată de 4 ori de subinspectorul Ion Spânu care stabilește și unele măsuri pentru îmbunătățirea activității sale. În anii școlari următori se vor înființa și clasele a VI-a și a VII-a, care au funcționat până la reforma învățământului din anul 1948. Clasele V – VII funcționau doar în unele zile după amiază: clasa a V-a luni; clasa a VI-a marți și clasa a VII-a miercuri. Manualele școlare erau cumpărate de către părinții elevilor. Cursurile școlii se desfășurau toată ziua, clasele I – IV dimineața și clasele V – VII după amiază. La sfârșitul anului școlar elevii clasei a VII-a susțineau un examen de absolvire .

Începând cu anul școlar 1942 – 1943, se înființează pe lângă această școală o cooperativă și o cantină școlară la care serveau masa zilnic câte 30 de elevi săraci ¹¹⁴. Și pe lângă această școală se vor organiza cursuri cu adulții neștiutori de carte, aproape toată perioada interbelică. Începând cu anul 1949, cursurile de alfabetizare cu adulții, inițiate înaintea reformei învățământului vor continua.

Al doilea post de învățător a fost înființat în anul 1948, școala funcționând cu două posturi până în anul 1968, când va fi

înființat și al treilea post până în anul 1972, după care școala va rămâne cu două posturi ¹¹⁵ și apoi cu un post.

În anul 1966 va începe construcția noului local al școlii, cu fondurile fostei comune Dealul Lung, în sumă de 70.000 lei, gestionate după 1968 de Consiliul Local Gura Calitei. Acest local, inaugurat la 15 septembrie 1971, era format din două săli de clasă, un hol și o cancelarie.

În anul școlar 1984 – 1985 cursurile școlii au fost frecventate de 38 elevi. La sfârșit anului școlar toți au promovat clasa. În prezent cursurile școlii se desfășoară într-un nou local de școală, din 2007.

În anul școlar 2009-2010 cursurile școlare au fost frecventate de 9 elevi toți fiind promovați la sfârșitul anului școlar.

Școala noua din Plopu. Foto C. Bălan, iunie 2010.

g. Școala din Rașca

Școala din Rașca a fost înființată pe lângă uzina de exploatare și preindustrializare a lemnului Rudari, începând cu anul 1950. Primul dascăl al copiilor din acest sat a fost învățătoarea Mândica Călcâi¹¹⁶. Cursurile școlii erau frecventate de 15 elevi: clasa I – 4 elevi; clasa a II-a – 3 elevi, clasa a III-a – 8 elevi, fiind declarați toți promovați la sfârșitul anului școlar 1956 – 1957¹¹⁷.

Înființarea ei a fost determinată de faptul că la uzina Rudari, aflată la circa 3 km de actuala Școală Rașca, erau mulți lucratori cu copii de vârstă școlară și de distanță mare față de Școala Dealul Lung.

Școala din satul Rașca, situată în mijlocul unui peisaj încântător, construită în anul 1963 (foto C. Bălan - 1985)

Începând cu anul școlar 1961 – 1962, școala s-a mutat în satul Rașca, în casa locuitoarei Constantina Ginerică, în care a funcționat până la construirea unui local propriu. Acesta a fost construit din contribuția bănească și prin munca voluntară a cetățenilor comunei Deau Lung și a fost dat în folosință în anul 1963.

Localul în care a funcționat școala până în anul 2007 era format din două încăperi mai mari, una fiind sală de clasă și una în care funcționa Grădinița de copii Rașca, o cameră pentru locuința învățătorului, una pentru material didactic și un hol.

Dintre învățătorii care au condus activitatea acestei școli, îl menționăm pe învățătorul Radu Mircea, care funcționează la această școală din anul 1975 până în anul 1990 și care s-a remarcat atât prin activitatea sa didactică, cât și prin spiritul de gospodărire a școlii.

De la început până în prezent, școala a funcționat cu clasele I – IV și cu un singur post.

În anul școlar 1984–1985 au frecventat cursurile acestei școli un număr de 8 elevi toți fiind promovați la sfârșitul anului școlar.

Începând cu anul 2007 școala beneficiază de un local nou. În anul școlar 2009 – 2010 cursurile au fost frecventate de 4 elevi, toți promovați. Merită remarcată activitatea învățătoarei Mihaela Plăcintă de la această școală, care a format elevi bine pregătiți.

Ca urmare a scăderii numărului de elevi această școală este propusă pentru desființare începând cu anul școlar 2010 – 2011.

Școala nouă din Rașca construită în anul 2007
Foto C.Bălan, iunie 2010

h. Școala Groapa Tufei

Această școală a fost înființată în anul 1974, pentru a veni în sprijinul copiilor de vârstă școlară din acest sat, care frecventau cursurile Școlii Lacul lui Baban, obligați fiind la o navetă zilnică pe o distanță destul de mare și pe un drum aproape impracticabil primăvara și toamna. A funcționat până în anul 1982, în casa cetățeanului Gheorghe Hrizea, apoi s-a mutat în noul local de școală, format dintr-o sală de clasă și o sală pentru cancelarie, construit din inițiativa și contribuția cetățenilor satului organizați de învățătoarea Lidia Ignat și de cetățenii Victor Pascu și Petrică Dudău.

De la început și până la desființare a funcționat cu un singur post de învățător cu clasele I – IV.

În anul școlar 1985 – 1986 au frecventat cursurile acestei școli 10 elevi, toți fiind declarați promovați la sfârșitul anului școlar. Numărul elevilor fiind în descreștere, școala a fost desființată în 1988.

i. Școala Eleșteu

În urma alunecărilor de teren din anul 1970, unii locuitori din satele comunei afectați de aceste alunecări, și-au întemeiat gospodării în partea de sud a comunei, în punctul Eleșteu, unde a luat naștere de fapt un nou sat, numit Eleșteu.

Existența populației școlare a determinat înființarea unei școli în acest sat, în anul 1973. Ea a funcționat în camere închiriate ale cetățenilor Nicolae Stanciu și Toader Cristian până în anul 1985, când a fost dat în folosință noul local al școlii, alcătuit dintr-o sală de clasă, o cancelarie și un hol. De la început a funcționat cu un singur post de învățător la clasele I – IV. În anul școlar 1985 – 1986 au fost înscriși un număr de 17 elevi, în clasele I – III, care au promovat clasa la sfârșitul anului școlar.

În anul școlar 2009 – 2010 cursurile școlii au fost frecventate de 7 elevi, toți promovați la finele anului școlar. Și această școală se va desființa începând cu anul școlar 2010 – 2011, din cauza scăderii numărului de elevi.

j. Școala Cocoșari

Această școală a fost înființată în anul 1932. La început a funcționat în casa aparținând cetățeanului Constantin Tandără, primul ei învățător fiind profesorul Nicolae V. Bălan.

Începând cu anul 1938 ea s-a mutat într-un local propriu, format dintr-o sală de clasă, o cancelarie, o cameră pentru locuința învățătorului și un hol. Acest local a fost reparat în anul 1970, însă fiind avariat în urma alunecărilor de teren, s-a trecut la construirea unui nou local de școală, în satul Șotârcari, pe terenul donat de cetățeanul Adam Șotîrcă. Noul local a fost dat în folosință în anul 1974 și era format dintr-o sală de clasă, o cancelarie și un hol.

Școala a funcționat până în anul 1984, când s-a desființat ca urmare a scăderii efectivului de elevi, datorită strămutării familiilor din satul Bălănești, în urma alunecărilor de teren din anul 1981.

În anul școlar nr. 1983 – 1984 cursurile acestei școli au fost frecventate de 7 elevi, toți promovând clasa la sfârșitul anului școlar.

k. Învățământul preșcolar

Acesta constituie prima treaptă a sistemului nostru de învățământ, de aceea s-a trecut la înființarea de grădinițe pentru copii și în mediul rural. Aceasta și pentru a se realiza egalitatea șanselor pentru toți copiii țării.

Prima grădiniță de copii s-a înființat în satul Gura Calitei în anul 1967, având ca educatoare pe Mioara Crintea și din 1968 până în 1973 pe educatoarea Tutoș Bălan Mariana;

Tutoș Bălan Mariana, educatoare la grădinița Gura Calitei, în perioada 1968-1973, apoi educatoare și directoare la Grădinița nr.8 Focșani

- la Lacul lui Baban, a luat ființă grădinița în anul 1968, având educatoare pe Emilia Sava, care a desfășurat o activitate meritorie, ridicând prestigiul acesteia;
- la Poienile, a luat ființă grădinița în anul 1968, având educatoare pe Nastasia Brăgău;
- la Dealul Lung, ia ființă grădinița în anul 1968 și funcționează până în anul 1980;
- la Popu se înființează grădinița în anul 1968;
- la Cocoșari se înființează grădinița în anul 1970;
- la Rașca se înființează grădinița în anul 1980, având educatoare pe Dorina Popa;
- la Eleșteu i-a ființă grădinița în 1983 și funcționează până în anul 1985, având-o ca educatoare pe Gherghina Dedi.

Datorită scăderii populației școlare, vor funcționa în anul școlar 2010-2011 numai grădinițele de copii din Gura Calitei, Lacul Baban, Popu și Dealul Lung.

CONCLUZII

În încheierea prezentării istoricului învățământului din comuna Gura Calitei, credem că este timpul și locul să aducem prinosul nostru de recunoștință și prețuirea unor dascăli(educatoare, învățători, profesori), care de-a lungul timpului și-au dăruit întreaga lor energie, talentul și pasiunea pentru educarea tinerelor generații și inițierii lor în tainele cunoașterii umane. Concomitent cu această

nobilă activitate, prin munca culturală desfășurată în satele comunei și prin exemplul lor personal, au contribuit în mod hotărâtor la ridicarea nivelului de cultură și civilizație al locuitorilor.

Începem lista cu primii învățători, deschizători de drum ai învățământului pe plan local: Matei Bentea și Toader Bezea la Lacul Baban, Petre Ghințoiu la Dealul Lung, Alecu Alexandru la Gura Calitei și Radu Cosma la Poienile. Munca de pionierat a acestora a fost continuată prin activitatea strălucită a generațiilor următoare de dascăli:

- educatoare: Tutoș (Bălan) Mariana, Sava Emilia, Pupăza Zonica, Bragău Nastasia și Cristea(Ciocârlan) Aurelia;

- învățători: Frâncu Done, Frâncu Maria, Ianculescu Dumitru, Bălan V. Nicolae, Găgeanu Olimpia, Găgeanu Manea, Mogoș Ion, Mogoș Victoria, Ichim Nicolae, Costache Vasile, Șerbănoiu Manea, Buharu Victoria, Moroiu Ion, Moroiu Florica, Pătrașcu Nicolae, Lepădatu Costel, Țandără Gică, Calotă (Bocu) Lucica, Iordăchescu(Gheorghiiță) Georgica, Zaharia Ortansa, Iftimie (Drăgulin) Aurora, Spânu Adrian, Crihan Mitrița, Popa (Cîrnu) Anișoara, Radu Mircea, Iorgu Dorel, Iamandei Mariana, Tudorancea Neluța, Avram Elena, Văsii Anișoara, Duță Mariana și alții;

- profesori: Georgescu Irimia, Tutoș Gheorghe, Vasilescu Florica, Dumitrache Marița, Dumitrache Mihalache, Deneanu Ion, Deneanu Maria, Gheorghiiță Paul, Tomulescu Valerică, Momanu Mihai, Văsii Mitu, Văsii Margareta, Avram Ion, Costina Mincu, Coatu Constanța, Vlad Georgeta, Pidlepa Mioara, Momanu (Bălan) Tanța, Antonescu (Pupăză)Rodica, Dascălu Nicolae, Zaharia Rică, Bercaru Ion, Verginica Toader, Barbu Toni, Șușu Cornelia,Bratu Valeriu, Vărzaru Steluța etc.

Desigur lista poate fi continuată cu alte nume de dascăli, care vor demonstra prin întreaga lor activitate, devotament și pasiune pentru munca cu preșcolarii și elevii, obținând rezultate pe măsură. În același timp, ne cerem scuze pentru eventualele omisiuni de pe listele prezentate și menționăm faptul că în aceste liste am evitat să exemplificăm cadre didactice aflate la începutul activității, deși unele ar merita acest lucru, pornind de la premisa că evaluarea lor este în plină desfășurare .

Rezultatele muncii remarcabile a acestor dascăli (educatoare, învățători și profesori),nu au întârziat să apară. Astfel, mulți elevi ai școlilor noastre au participat la olimpiadele școlare, faza județeană, unde au obținut premii și mențiuni la limba și literatura română, profesor Tutoș Gheorghe; la matematică, prof. Deneanu Ion la biologie prof. Mincu (Dochia) Costina. Majoritatea absolvenților

clasei a VIII-a au fost admiși la licee din județ și din țară, unii chiar în licee de renume și apoi și-au continuat studiile în universități, institute politehnice sau școli postliceale sau de maiștri, devenind

specialiști de înaltă clasă și ocupă funcții de conducere în diferite domenii de activitate. O parte însemnată din ei au revenit ca educatoare, învățători și profesori pe meleagurile natale, să continue munca foștilor lor dascăli, chiar avându-i colegi pe unii dintre ei.

Foștii elevi, astăzi oameni în toată firea își amintesc cu nostalgie, de faimoasele serbări organizate de foștii lor învățători, serbări ce erau adevărate evenimente în sate și care erau foarte bine pregătite, iar învățătorul dirija corul ce cânta pe mai multe voci, cu vioara ca acompaniament. La Gura Calitei, asemenea serbări organiza învățătorul Mogoș Ion, la Lacul lui Baban învățătorul Ianculescu Dumitru, la Dealul Lung învățătorul Frâncu Done, iar la Poienile învățătorii Găgeanu Manea, Găgeanu Olimpia și Moroiu Ion.

Un fapt care ne demonstrează în mod elocvent valoarea și competența deosebită a cadrelor didactice, care au trudit de-a lungul timpului pentru educarea tinerelor generații este și acela, că unii învățători și profesori din comună au fost promovați inspectori școlari la Inspectoratul Școlar al județului Vrancea. Astfel învățătorul Gigă Țandară a devenit inspector școlar pentru învățământul primar, profesorii Vășii Mitu și Tomulescu Valerică au devenit inspectori teritoriali și apoi inspectori de specialitate, profesoara Coatu Constanța a fost promovată inspector de specialitate pentru limba franceză, profesoara Aluculesei Elena, inspector de specialitate pentru limba și literatura română, profesorul Cristea Dorin, inspector de specialitate pentru istorie, prof. Mihai Momanu, inspector teritorial, apoi inspector de specialitate pentru științe sociale, inspector general adjunct între anii 1998 – 2001 și chiar inspector școlar general pentru o scurtă perioadă de timp în 2000-2001. Este singura comună din județ, de unde au fost promovați 7 inspectori școlari, care s-au remarcat chiar și la nivelul Inspectoratului Școlar. .

De asemenea, după 1989, multe educatoare, învățători și profesori s-au transferat în școli și licee reprezentative din județ și din țară, unde s-au remarcat prin activitatea lor, unii dintre ei ajungând chiar directori ai acestor unități școlare, cum ar fi cazul educatoarei Tutoș (Bălan) Mariana, care a fost director la Grădinița nr. 8 din Focșani și a profesoarei Bordei (Neagu) Aurelia care a devenit directoarea Colegiului Național Al. I. Cuza din Focșani.

4.4. Viața culturală. Căminul cultural

Până în anul 1948, activitatea culturală din satele comunei Gura Calîței, se rezuma la serbările cu elevii de sfârșit de an școlar, sau prezentate cu prilejul unor aniversări ale sărbătorilor naționale. Pregătite cu multă seriozitate de învățătorii satelor, ele constituiau adevărate momente de destindere pentru acestia dar și pentru locuitorii satelor și chiar și pentru cei implicați în aceste activități culturale. Și astăzi, bătrânii își amintesc cu nostalgie de acele serbări, când învățătorul cu vioara dirija corul școlarilor pe două sau trei voci.

Singurul dintre satele comunei, care dispunea de un local de cămin cultural (impropriu), a fost Gura Calîței. După construirea noului local al școlii în 1935, vechiul local al școlii a devenit cămin cultural până în anul 1955 și în el se organizau baluri, hore și activități culturale.

În anul 1949 s-au înființat căminele culturale din Lacul lui Baban, Dealul Lung și Gura Calîței. Cele din Gura Calîței și Dealul Lung dispuneau de localuri proprii, chiar dacă acestea erau destul de modeste.

În cadrul acestora, se desfășura o bogată activitate culturală, de către formațiile artistice, formate din cetățenii mai tineri și mai în vârstă ai satelor, îndrumate de învățători și profesori. Mari animatori ai vieții culturale din satele comunei au fost învățătorii Ion Mogoș, Maria Lașcu, Ion Carabulea și profesorul Irimia Georgescu în perioada de început. Opera lor a fost continuată de mai tinerii lor confrăți: educatoarele, Ciocârlan Cristea Aurelia și Brăgău Nastasia, învățătorii: Lucia Calotă, Georgica Iordăchescu, Aurora Iftimie și Ortansa Zaharia(Baciu), profesorii Gheorghe Tutoș, Ion Avram, Mihalache Dumitrache, Gheorghită Paul, Nicu Tandără, Tanța Momanu, Costina Mincu Dochia și alții.

Dintre formațiile artistice ale căminelor culturale s-au remarcat îndeosebi formațiile de dansuri, premiate la mai multe concursuri raionale sau județene, datorită atât originalității unor dansuri, cât și măiestriei cu care au fost executate. Dintre dansurile populare din repertoriul acestor formații menționăm: Brîul, Baraboiul, Polca pe furate, Ceardașul, Ovreicuța , Jianu, Botoșanca și Hora lui Gheorghe. În prezent această tradiție este pe cale de dispariție, semnele de supraviețuire fiind destul de palide.

În anul 1964 s-a dat în folosință un local de cămin cultural și în satul Poienile, construit prin contribuția bănească și munca voluntară a cetățenilor. Deteriorându-se, în anul 1980 a fost demolat, începându-se construcția unui nou local, rămas nefinalizat.

Satul Gura Caliței era singurul sat mare din comună, care nu avea local propriu pentru căminul cultural, vechiul local al acestuia fiind ocupat în 1955 de către magazinul sătesc. Din inițiativa directorului Școlii Gura Caliței, prof. Mihai Momanu, la 17 ianuarie 1977 s-a ales un comitet de inițiativă format din Ionel C. Pupăză – președinte, Costică Robu – vice președinte, Neculai Zarzalin – casier, Vasile Lăzăroiu, Dumitru Robu, Florică Bălălău, Gheorghe Olteanu II, Mărgărit Morcoșan și Gheorghe Olteanu I – membri, care au început construirea unui local modern pentru căminul cultural.

Acesta având o lungime de 22 m și o lățime de 8 m a fost dat în folosință în anul 1980, fiind compus dintr-o sală de spectacole, cu scenă, două camere mai mici și un hol. Locuitorii satului Gura Caliței au contribuit în mod voluntar la construirea localului cu suma de 60.000 lei, la care s-a adăugat și suma de 3.600 lei, strânsă inițial pentru construirea unei brutării, precum și cu muncă voluntară.

Îmbunătățirea bazei materiale a dat un nou impuls activității culturale din comună și îndeosebi în satul de reședință al comunei. Între timp s-a dat în folosință un local de cămin cultural și în satul Plopu, construit de asemenea prin contribuția bănească și munca voluntară a cetățenilor sub organizarea învățătorului Mihai Brăgău.

Începând din anul 1978, de la ediția a II-a a Festivalului Național „Cîntarea României”, Căminul Cultural Gura Caliței a obținut mai multe premii și mențiuni. Astfel în anul 1978, a obținut premiul I la etapa județeană cu montajul literar – muzical, cu brigada artistică și cu interpreții Aurelia Cristea și Dorel Iorgu. În anul 1983, a obținut premiul I la etapa județeană cu brigada artistică, care se va remarca în mod deosebit, pentru piese de port popular, prezentate de Sonia Bratu și Costina Mincu Dochia, piese premiate și la faza republicană cu premiul I obținut de Sonia Bratu și premiul II obținut de Costina Mincu Dochia. În anul 1985, an de vârf al activității culturale din comună, director al căminul cultural fiind Toader Ștefan, brigada artistică și grupul vocal feminin au primit premiul I la etapa județeană. Tot în același an, brigada artistică a Căminului Cultural Gura Caliței, formată din Ștefan Toader, Mihalache Dumitrache, textieri și instructori ai brigăzii, Tutoș Gheorghe, Tanța Bălan (Momanu), Aurelia Ciocîrlan (Cristea), Calotă Lucica, Costina Mincu Dochia și Mioara Pidlepa (Grigoriu), Georgica Iordăchescu, Aurora Iftimie și Ortansa Zaharia Baciuc au obținut un prestigios loc IV pe țară, atât pentru interpretare cât și pentru conținutul textului. În același an 1985, tot la etapa republicană, Căminul Cultural Gura Caliței a obținut un prețios loc II pe țară pentru activitatea sa

generală, un loc I pentru țeșături prezentate de Sonia Bratu și un loc II pentru piese de port popular, prezentate de Costina Mincu Dochia.

Căminul Cultural Gura Calitei în 1985, foto C. Bălan

Căminul Cultural din Gura Calitei după lucrările de modernizare
(Foto C. Bălan anul 2010)

Considerăm că pe viitor, participarea unui număr cât mai mare de cetățeni din toate domeniile de activitate la activitatea culturală ar da acesteia un plus de vigoare și prospețime.

În anul 2008 s-a inaugurat noul local al Primăriei, dar și localul căminului cultural, după reparații capitale consistente, care i-au dat un aspect modern, având și un gard împrejmuitoare elegant.

Merită apreciată activitatea Primăriei și a Consiliului Local în deosebi a primarului *Dragoș Bîtculescu* și a contabilului *Săndel Ursu*, care au realizat aceste acțiuni creând practic un nou centru civic al comunei.

Primăria nouă din Gura Calitei, Foto C. Bălan 2010

Salariați ai Primăriei Gura Calitei, alături de primarul comunei, *Dragoș Bîtculescu* și de unii consilieri comunali. Foto C. Bălan

4.5. Cultura

Marile transformări din viața economică și politică a țării, au determinat prefaceri radicale în domeniul culturii, între ele existând variate și complexe legături.

După reforma învățământului din anul 1948, s-au luat măsuri ferme din partea statului pentru eradicarea neștiinței de carte. În comuna Gura Calitei, un rol deosebit de important revenind învățătorilor din acea perioadă. Lichidarea analfabetismului a constituit o realizare remarcabilă, dând posibilitatea tuturor cetățenilor să se bucure de marile realizări ale culturii și artei românești.

Învățământul a cunoscut o dezvoltare fără precedent și în comuna Gura Calitei, înfiindu-se școli, așa cum arătam, chiar și în cătunele Șesu cu Plopi și Groapa Tufei. Generalizarea învățământului gimnazial de 7 clase și apoi de 8 clase și gratuitatea învățământului, au permis unui număr mare de absolvenți ai școlilor generale din comună să-și continue studiile în licee și chiar în institute de învățământ superior. Numeroșii tineri, absolvenți ai școlilor gimnaziale din comună, și-au continuat studiile în școli profesionale și licee, calificându-se în diferite meserii, după care s-au încadrat în producție sau și-au continuat studiile în învățământul superior.

După 1944, cinematograful și-a făcut simțită prezența și în satele comunei Gura Calitei, la început sub forma caravanei cinematografice, care periodic prezenta filme în aceste sate. Apoi căminele culturale din cele trei foste reședințe de comună sau școlile mai mari din Gura Calitei, Lacul lui Baban și Dealul Lung, au fost dotate cu aparate de filmat, care prezentau permanent filme pentru toți locuitorii comunei.

La nivelul comunei a fost înființată o bibliotecă care cuprinde peste 10.000 de volume. Dacă adăugăm la acestea și cele 13.000 volume existente în cele trei biblioteci școlare, avem o imagine completă despre fondul de cărți, adevărate comori de cultură și civilizație, care stau la dispoziția tuturor cetățenilor comunei. Unii cetățeni din comună dispun chiar de mici biblioteci personale, formate din zeci de volume, exemplul lor fiind pilduitor pentru generațiile mai tinere.

Aproape în toate casele au pătruns aparatele de radio și televizoarele, prin intermediul cărora cetățenii pot lua cunoștință de noile cuceriri ale științei și tehnicii, de marile realizări ale economiei și cele mai noi informații de politică internă și externă.

Biblioteca Comunală: în stânga Mihaela Robu cititoare și în dreapta, Steluța Alecse, bibliotecară. Foto C. Bălan 2010.

Toate acestea: cartea, școala, cinematograful, aparatele de radio, televizoarele și căminul cultural au contribuit la transformarea săteanului înapoiat, lipsit de orice cunoștințe despre lume și viață, pradă ușoară a superstițiilor și concepțiilor mistice, într-un om cu un nivel cultural și spiritual ridicat, dornic de nou și de cultură, care să privească viitorul cu optimism. Oamenii sunt tot mai interesați de marile realizări ale societății noastre, sunt dornici să le cunoască și să le admire, sunt extrem de preocupați de ce se petrece în lume și în țară, iau parte activă la edificarea unei societăți moderne, își sporesc eforturile pentru prosperitatea comunei și a țării.

A crescut tot mai mult numărul celor care participă la diferite spectacole ce au loc la Focșani. Aici aș face câteva considerații generale asupra epocii socialiste.

Astfel dacă regimul comunist a adus un cortegiu de mari necazuri pentru români, cum ar fi cotele obligatorii de produse agricole, persecuțiile politice, cooperativizarea forțată a agriculturii, exterminarea elitelor politice și culturale românești, etc, tot în această perioadă s-au împlăcut și unele lucruri pozitive, cum ar fi accesul copiilor săraci la învățătură și cultură, extinderea și dezvoltarea asistenței medicale, construirea de locuințe, asigurarea locurilor de muncă, etc. Eu însumi, deși am fost un critic aspru al

acestui regim și mai sunt încă, nu pot nega aceste realizări acceptate de toți mai mulți compatrioți.

4.6. Ocrotirea sănătății. Dispensarul uman

În perioada premergătoare aplicării Regulamentului Organic, asistența medicală era asigurată doar în capitalele Principatelor Române și în orașele mai importante.

Restul populației, îndeosebi oamenii săraci, fie și din instinctul de conservare, recurgeau la diferite leacuri tămăduitoare, bazându-se și pe practici superstițioase, pe descântece și vrajitorii.

De aceea, în cazul unor epidemii endemice, aceștia erau sortiți îmbolnăvirilor grave, care se soldau de multe ori cu moartea.

Bolile cele mai frecvente se înregistrau mai ales în anii secetoși, când datorită multiplelor lipsuri între care, foametea ocupa locul principal, organismul uman slăbit, constituia un teren ideal pentru tot felul de boli.

Cele mai devastatoare, erau epidemiile de ciumă, care provocau moartea a mii de oameni. Epidemia de ciumă din anul 1829 a cuprins și orașul Focșani, precum și împrejurimile sale, când s-au prăpădit mii de oameni ¹¹⁸.

Epidemiile de ciumă din anii 1829 și 1838 au cuprins și satele comunei Gura Calii și au avut urmări dintre cele mai groaznice, încât amintirea lor a rămas neștersă, transmitându-se din generație în generație, unii bătrâni putând relata chiar și în zilele noastre amănunte despre manifestarea acestei boli și despre înmormântarea celor decedați din cauza ciumei ¹¹⁹.

Cutremurele de pământ, creau o panică apocaliptică și o stare de spirit favorabilă proliferării celor mai năstrușnice superstiții. Victimele, constituiau focare de infecție pentru ciumă și alte boli.

În trecut, autoritățile și proprietarii de pământ, nu se preocupau decât într-o mică măsură de apărarea sănătății fizice și morale a locuitorilor satelor comunei Gura Calii. Majoritatea acestora fiind săraci, erau nevoiți să lucreze pământul proprietarilor în condiții destul de grele, fiind condamnați la o existență mizeră. Era firesc ca asemenea condiții să-i predisună la îmbolnăviri.

În savuroasa carte a dr. George Ulieru „Jurnalul unui medic de plasă” este redată cât se poate de plastic asistența medicală din trecut de la sate. Unui medic de plasă sau al circumscripției medicale îi reveneau un număr mare de locuitori, dispersați pe o suprafață foarte mare, acesta neputând interveni la timp pentru salvarea vieții unor oameni. Dacă adăugăm la aceasta, aparatura sumară de care dispuneau, lipsa de medicamente, opoziția unor autorități și

prejudecățile oamenilor, ne putem forma o imagine cât mai completă despre modul cum se realiza această asistență medicală.

Într-un mod similar se prezenta și asistența medicală în satele comunei Gura Calitei. În satele fostei comune Lacul lui Baban, care aparțineau în perioada interbelică de circumscripția medicală Popești apoi Urechești, se deplasa periodic medicul pentru inspecții sanitare și consultații care erau date fie la punctul sanitar, fie la domiciliul pacientului. Cu această ocazie, inspectau și școlile, menționând cele constatate în procese verbale întocmite în registrul de inspecție al școlii. Iată un extras dintr-un proces verbal întocmit de dr. A. Dascălu la 21 aprilie 1926, după inspectarea Școlii Gura Calitei: "localul este impropriu pentru școală: sălile sînt neîncăpătoare, fără lumină și cubaj insuficient. Pardoseala este stricată. Mobilierul este complet deteriorat și insuficient, pe o bancă fiind așezați câte 6-7 elevi, ceea ce este cu totul inadmisibil. În asemenea condițiuni de continuat cursurile este imposibil"¹²⁰. În final ruga pe revizorul școlar să ia măsuri pentru îndreptarea situației și dacă se poate să se construiască un nou local de școală¹²².

În fosta comună Dealul Lung, a existat după primul război mondial o circumscripție sanitară, ce a funcționat, în diferite case particulare, încadrată fiind cu un medic, asistența medicală fiind mult mai bună decît în celelalte sate ale comunei. Au rămas în amintirea bătrânilor pentru probitatea lor profesională medicii Pavel Vergiliu, Medelson și Tecuceanu. Adeseori veneau la consultații și locuitorii fostei comune Lacul lui Babau, deoarece era mai aproape decît la Popești și Urechești.

În lipsa medicului, asistența medicală rămânea în seama agenților sanitari: Ion Macovei în Lacul lui Baban și Neculai Negoită în Dealul Lung. Moșitul empiric și tratamentul cu leacuri băbești erau fenomene curente.

După exproprierea caselor boierilor T.Dăbuleanu și Dumitru Suculescu, Dispensarul uman Dealul Lung se mută într-una din fostele case ale lui D. Suculescu, care la rîndul lui o cumpărase prin anul 1946 de la cetățeanul Dumitru Cercelaru ¹²². Acolo a funcționat pînă în anul 1981, cînd s-a mutat în clădirea fostului internat, din cauza deteriorării fostului local, care necesita urgente lucrări de reparații capitale.

În Gura Calitei, Dispensarul uman a fost înființat în anul 1966 și a funcționat doi ani în localul primăriei, avînd ca medic pe Doina Harinescu ¹²³. Din inițiativa primarului de atunci, Ion C.Pupăza, a secretarului Ion Cosma și a moașei Lina Păun, s-a început construirea unui local pentru dispensar, prin contribuția în bani și în muncă a

cetățenilor, care a fost dat în folosință în anul 1962.

Dispensarul sanitar uman Gura Calitei

al cărui local a fost inaugurat în anul 1962

(foto C.Bălan 1985).

În cadrul politicii de stat, ocrotirea sănătății a devenit o problemă fundamentală, care s-a concretizat în înființarea celor două dispensare (din care unul exista încă din perioada interbelică), și încadrarea lor cu personal calificat, contribuind la îmbunătățirea substanțială a asistenței medicale în comuna Gura Calitei. Cele două dispensare erau încadrate în anul 1970 cu 3 medici, două moașe și două surori medicale.

Pe lângă Dispensarul uman Gura Calitei, a luat ființă în anul 1962, o casă de nașteri, dotată cu 4 paturi și o bucătărie dietetică. Cîțiva ani mai tîrziu, în 1967, dispensarul este dotat cu aparatură pentru stomatologie, fiind repartizată ca medic stomatolog doctorița Maria Manoliu. Secția de stomatologie a funcționat cu unele întreruperi pînă în anul 1982. De atunci, deși aparatura a rămas în dotarea dispensarului, nu s-a mai repartizat nici un medic stomatolog.

Ponderea bolilor cronice în prezent este foarte mică în comparație cu situația din trecut, fiind pe cale de dispariție. Si numărul celor care suferă de alte boli este în general în scădere. În comună, la 15 iulie 1986, se semnalau următoarele cazuri:

- tumori maligne - 17 cazuri în scădere (față de 1966);
- maladia ulceroasă - 11 cazuri în scădere (față de 1966);

- Miocardiopatii - 19 cazuri, în scădere (față de 1966);
 - Diabet zaharat - 3 cazuri, în scădere (față de 1966);
 - Nevropatii - 2 cazuri, în scădere (față de 1966);
 - Boli psihice, epilepsii - 15 cazuri, în creștere (față de 1966);
 - boli nervoase - 5 cazuri, în creștere (față de 1966);
 - deficienți senzitiv – motor - 13 cazuri, în scădere (față de 1966);
 - Boli endocrine–glanda tiroidă - 2 cazuri, în scădere (față de 1966);
 - Reumatism articular la copii - 3 cazuri, în scădere (față de 1966);
 - T.B.C. - 10 cazuri, în creștere (față de 1966);
 - Boli venerice - nici un caz
 - Hepatită epidemică - 3 cazuri, în scădere (față de 1966)¹²⁴;
- De la începutul anului 1986 până la 15 iulie 1986 s-au acordat 2225 consultații pentru copii și 1023 consultații pentru adulți ¹²⁵. Cele mai frecvente boli la copii au fost: faringo-amigdalită acută, rinofaringită acută, trombobronșite acute, pneumatii și otite, iar la adulți cardiopatii ischemice dureroase și nedureroase, gastrite, reumatism, astm bronșic și pneumatie acută ¹²⁶.

În anul 1986, personalul medical al comunei era format dintr-un medic, două moașe, o soră pediatră și o soră de îngrijire. Consultațiile se acordau fie la Dispensarul uman Gura Calitei, 4 zile pe săptămână, fie la punctul sanitar Lacul lui Baban sau la Dispensabil uman Dealul Lung, unde medicul se deplasa câte o zi pe săptămână.

Se remarcă o mare fluctuație a medicilor în comună, mai ales în ultimul timp. Aceștia stau 6 luni sau un an și apoi sînt mutați în altă parte sau detașați, abia cînd oamenii au început să-i cunoască mai bine și să-i prețuiască pentru munca lor. Întrucît această fluctuație a medicilor devenită "cronică" influențează negativ calitatea asistenței medicale, se impune o mai mare stabilitate a acestora, luîndu-se măsurile corespunzătoare. În schimb, cadrele medicale cu pregătire medie, toate originare din comună, au o mare continuitate în activitate, ceea ce atenuează parțial efectele negative ale fluctuației cadrelor medicale cu pregătire superioară.

Toate tratamentele și consultațiile se faceau gratuit, aceasta fiind o expresie elocventă a grijii pe care o manifesta statul pentru ocrotirea sănătății oamenilor.

În prezent, adică în anul 2010, asistența medicală la nivelul comunei este asigurată de dr. Nicoleta Condrea și asistenta Simona Gurguiatu, pentru un număr de 2042 persoane din care 1013 bolnavi

cronici. Localul dispensarului este concesionat dr. Nicoleta Condrea pe o perioadă mai mare de timp, de către primăria comunei pe baza unui contract cu clauze stabilite de comun acord. Aceasta explică și stabilitatea mai mare a personalului medical și chiar îmbunătățirea asistenței medicale a populației, care are o percepție pozitivă despre actul medical, justificată de altfel atât de profesionalismul cât și de comportamentul personalului medical.

Dispensarul uman din Gura Calitei, modernizat. Foto C.Bălan 2010

Sunt îngrijorătoare două fenomene: scăderea drastică a natalității, astfel în anul 2009 s-au născut 24 de copii și au murit 33 de persoane; al doilea fenomen negativ, după părerea noastră este numărul mare de bolnavi cronici, de 1013 la nivelul comunei. Spre edificare prezentăm și evidența bolnavilor cronici pe anul 2010:

• diabet zaharat	25 persoane
• epilepsie	24 persoane
• hipertensiune arterială	167 persoane
• cardiopatii ischemice	68 persoane
• cord pulmonar cronic	2 persoane
• boli cerebro – vasculare	36 persoane

• boli pulmonare cronice obstructive	30 persoane
• boală ulceroasă	17 persoane
• ciroze hepatice cronice	55 persoane
• insuficiență renală cronică	16 persoane
• tumori maligne	22 persoane
• tuberculoză	3 persoane
• tulburări mintale	96 persoane

După cum se remarcă cu ușurință, predomină bolile cardiovasculare, cirozele și tulburările mintale, boli care necesită o permanentă și atentă asistență medicală.

4.7. Viața religioasă. Biserica

Datorită condițiilor social-istorice în care a apărut și s-a dezvoltat comuna Gura Calitei, cultura religioasă și bisericile au ocupat un loc important în viața locuitorilor. Pentru a cunoaște mai bine viața oamenilor de pe aceste meleaguri din trecut, nu putem ignora cultura religioasă și bisericile care excluzând faptul că erau lăcașuri de cult și că dețineau întinse moșii muncite de către țăranii săraci, pe care-i exploata, au îndeplinit și o însemnată funcție cultural-educativă, îndeosebi până la înființarea școlilor publice sătești din comună.

a. Schitul Peletic

Cea mai veche și importantă mărturie a trecutului de pe teritoriul comunei Gura Calitei o reprezintă Schitul Peletic.

Schitul Peletic, apare pentru prima dată menționat, într-un document din 27 decembrie 1697. Acesta era un act de danie a lui Cristea Hercul către Mănăstirea Rîmnic, prin care îi închină Schitul Peletic ¹²⁷. El se înălța acum aproape 300 ani mai sus de satul Peletic, astăzi satul Dealul Lung, pe partea stângă a pârauului Peletic, într-un loc înconjurat de codri seculari și de poieni deosebit de pitorești.

Ctitorul acestui schit a fost popa Fătul, fost metoh al Mănăstirii Adormirea din Rîmnicul Sărat, care l-a construit în anul 1689 ¹²⁸. Între timp acest schit a devenit destul de important, de vreme ce însuși Ștefan Cantacuzino, domnul Țării Românești, dă un hrisov prin care-l scutește de dijmăritul bucatelor, rămătorilor și vinăritului ¹²⁹.

Perioada de strălucire a Schitului Peletic a durat pînă în anul 1755, dată după care nu am mai găsit menționat numele schitului. Este posibil să fi fost desființat ca urmare a neînțelegerii dintre Episcopia Buzău și Mănăstirea Rîmnic în legătură cu moșia Peletic. În locul său apare menționată moșia Peleticul a Mănăstirii Rîmnic,

Începând cu documentul din 24 octombrie 1755, o carte de judecată pentru moșia Peleticul și Tinosele a Mănăstirii Râmnic¹³⁰.

Cu privire la existența acestui important asezământ monahal, dispunem de documente de arhivă, privind danii făcute Schitului

Peletic, de către diverși proprietari, precum și numeroasele hrisoave domnești, emise de către domnitorii Grigore Ghica și Constantin Brâncoveanu, prin care se acordau scutiri de dări schitului și se reglementau unele neînțelegeri cu Mănăstirea Râmnic.

După relatările bătrânilor, Schitul Peletic a existat pînă la anul 1800, dar nu s-au găsit documente care să confirme acest lucru. După dispariția schitului, a rămas biserica acestuia, ca biserică a satului Peletic. Fiind foarte veche, în locul ei a fost construită o altă biserică în anul 1833 de către Enache Cotescu și Sandu Simion¹³¹. Unii bătrâni afirmă că această biserică a fost adusă din Poiana Dealul Lung, unde ar fi fost la început satul Dealul Lung (mai sus de Plopu).

Biserica veche din Dealul Lung, așezată pe locul fostului Schit Peletic
(foto C .Bălan, anul1985).

Din această biserică veche, construită pe locul fostului schit Peletic, în anul 1985 rămăsese doar niște ruine dezolante în mijlocul unui cimitir. Nu s-au păstrat icoane sau cărți ale Schitului Peletic, nici ale bisericii vechi. Bătrânii spun că icoane din lemn sculptate cu măiestrie și alte obiecte prețioase au fost sustrase și înstrăinate unor cetățeni din afara comunei. În prezent, pe locul vechiului schit, s-a construit o bisericuță de preotul Gheorghiță Crihan și de enoriași, care a fost sfințită pe 29 iunie 1997 de IPS Epifanie Norocel, episcopul Buzăului și Vrancei. Aici se oficiază în prezent slujbe religioase pentru

locuitorii cătunului Peletic, care au construit și îngrijesc această bisericuță.

Bisericuța construită în locul celei vechi pe locul Schitului Peletic

Foto C.Bălan,septembrie 2010

b. Biserica din Dealul Lung

Biserica nouă (Sf. Ioan Botezătorul) a satului Dealul Lung a fost construită în anii 1970-1979 prin grija preotului Dumitru Puiu din Lăstuni și a enoriașilor din Dealul Lung. Biserica a fost construită din lemn, având o singură turlă iar în interior în locul picturilor se află icoane pictate. Ea a fost sfințită în anul 1979 și resfințită după reparații capitale, prin strădania preotului Gheorghiță Crihan, pe 19 septembrie 2010, de IPS Epifanie Norocel, Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei. Bisericile din Dealul Lung,Plopu și Peletic sunt deservite de preotul paroh Gheorghiță Crihan din anul 1979 până în prezent.

Biserica nouă din Dealul Lung. Foto C. Bălan iunie 2010

C Biserica din Lacul lui Baban

Biserica Adormirea Maicii Domnului din satul Lacul lui Baban a fost construită în anii 1820 – 1821, fiind deservită de preotul Constandin și dascălu Oprea¹³². Deși nu se cunosc numele ctitorilor, bănuim că printre aceștia se aflau și marii proprietari de moșii din Lacul Baban, Iancu, Dincă și Matache Borănescu, care au contribuit cu sume de bani și la plata salariilor primilor învățători ai Școlii din Lacul Baban, Matei Bentea și Toader Bezea.

Românii fiind creștinați încă din sec. I d. Hr., prin stăruința misionarului creștin Andrei devenit Sfântul Andrei, patronul și ocrotitorul României. Acțiunea continuă în secolele următoare și în restul Daciei. Credem că și locuitorii satului Lacul lui Baban au avut înainte de 1821 un locaș de rugăciune și de slujbe bisericești, probabil mult mai modest, despre care încă nu avem dovezi.

Se cunoaște și numele preotului care a deservit biserica în anul 1879 și anume preotul Stanciu Enache¹³³.

Biserica fiind veche, a fost reparată în anul 1884¹³⁴.

Preotul Pantazică Mărculescu este menționat ca preot ce deservea biserica în anul 1899, când apare și ca învățător la Școala Lacul Baban, nefiind exclus ca el să fi funcționat cu mai mult timp înainte la această biserică. Urmează apoi preotul Ion Soare Georgescu, născut la 13 noiembrie 1859, absolvent al Seminarului Inferior, care a funcționat până în anul 1917¹³⁵. Parohia avea în anul 1909 un număr de 398 de familii cu 2120 suflete¹³⁶. În același an avea ca filiale bisericile:

a) Sfinții Voievozi din satul Gura Calitei

b) Sfântul Nicolae din satul Poieni.

Biserica din Lacul lui Baban a fost construită din lemn în stil bizantin, cu o singură turlă pe naos.

După 1917 biserica este deservită o perioadă de timp de călugării:

1. ieromonahul Martinian Comănici, până în 1921;
2. ieromonahul Ghimnazie Pricopie, până în 1923;
3. ieromonahul Corneliu Marin, până în 1926;
4. ieromonahul Ghimnazie Pricopie, până în 1928;
5. ieromonahul Teofil Mocăniță, a servit vreo trei luni în anul 1928;

La 1 septembrie 1928 este instalat preotul Nicolae Burlăcescu, care va deservi biserica până la 1 august 1938.

Urmează apoi preotul Gogu Sârbu, până la 1 decembrie 1939, preotul Ionel Potecaș până în septembrie 1940, preotul Ion

Baltă până în august 1941 și preotul Mihail Moldoveanu până în noiembrie 1945.

În 1944, sosește în Lacul Baban preotul Valerian Păruță, refugiat din Basarabia, unde a slujit la o parohie din jud. Kahul. La început a funcționat ca preot utilizat la biserica din satul Poienile și după moartea preotului paroh M. Moldoveanu în 1945, a deservit ca preot ambele biserici, cea din Lacul Baban și cea din Poienile până în anul 1950, când este numit preot paroh la Biserica Lacul Baban, numită Constandoiu. A deservit această biserică o lungă perioadă de timp, până în anul 1971, după care s-a stabilit în comuna Gugești.

A fost un preot cu har, care s-a îngrijit de sufletele locuitorilor din parohia sa, dar și de buna gospodărire a bisericii și a cimitirului.

A avut inițiativa întocmirii monografiilor Bisericii din Lacul Baban și Bisericii din Poienile în anul 1956, bine structurate, bazate în principal pe relatările cântărețului Gheorghe Mareș Duță și a altor locuitori din parohie precum și pe documentele existente în arhivele bisericii, fără a apela la informații din alte arhive. Pentru că nu avea copii, a înfiat o fetiță, a cetățeanului Vasile Pupăză, Tudorița, care va deveni mai târziu profesoară de limba și literatura română.

Primul cântăreț al bisericii a fost dascălu Oprea în anii 1820-1821. Iată și lista de are dispunem a cântăreților bisericii, care au urmat și care au fost identificați:

- până în 1879 a servit cântărețul Leica Pavel;
- până în 1899 au servit cântăreții Iorgu Popa și Vasile Stanciu;
- până în 1903 a servit Alexandru Chiriță;
- din 1903 până la 1907, Ion Ghinoiu și Stan Stănculescu;
- din 1907 până la 1909, Costică Constantinescu;
- din 1909 până la 1913, Alecu Grama;
- din 1913 până la 1963, Gheorghe Mareș Duță din comuna Gura Caliței,
- din 1926 până la 1956, Toader R. Popescu, din Dealul Lung,

Biserica Adormirea Maicii Domnului din Lacul lui Baban a fost mereu biserică parohială, deservind satele Lacul lui Baban (Constandoiu), Bălănești, Poienile, Groapa Tufei, Sotârcari, o parte din Cocoșari și până în anul 1936 și fosta sa filială Gura Caliței, care din acest an a devenit parohie independentă.

Nu se știe când și de cine a fost construită clopotnița. Se știe doar că a fost reparată în 1945 de către meșterul Gheorghe Văsii, din satul Poienile.

Biserica dispunea și de o casă parohială construită de enoriași în anul 1934, pe locul alteia, mai veche.

În 1952 a fost cedată Sfatului Popular Lacul Baban, care a dat-o la rândul său în exploatare cooperativei locale¹³⁸.

Biserica este înconjurată de un cimitir cu o suprafață de circa 1500 mp, cu mormintele îngrijite, având cruci din lemn, piatră sau chiar marmură, dovedind la majoritatea enoriașilor formarea unui adevărat cult pentru cei decedați. Prin munca inimosului preot Valeriu Avram, fiu al satului și a enoriașilor, s-a construit o sală de praznice și un frumos gard împrejmuitor.

În 1956, data întocmirii monografiei Bisericii Lacul Baban de către preotul Valerian Păruță, parohia avea 467 de familii cu 1911 suflete, numărul acestora fiind în scădere față de 1909, scădere ce se va accentua dramatic după alunecările de teren din primăvara anului 1970.

După plecarea preotului Valerian A. Păruță, biserica din Lacul Baban și filiala sa din satul Poienile au fost deservite de preotul Vasilescu Gheorghe, de la parohia Gura Calitei în perioada 1971-1975. Urmează apoi preotul Boștiog Vasile din Ivești - Vrancea doar pentru șase luni și nepotul acestuia Boștiog Valeriu în anii 1977-1978. În anii 1979-1980 a supliniit preotul Militaru Zamfir, din localitatea Terchești.

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” Lacul Baban

Foto C.Bălan 2008

Din 13 noiembrie 1980 și până în prezent, ambele biserici au fost și sunt deservite de preotul paroh Valeriu N. Avram, fiu al satului Lacul Baban, absolvent al Facultății de Teologie din Târgoviște. Din anul 2009 funcționează ca preot asociat la biserica din satul Poienile fiul său Nicu Avram.

Biserica din Lacul Baban dispune de cărți religioase de valoare istorică: un Ohtoih, editat în 1750 în timpul domnitorului Ion Grigore Ghica, în limba chirilică; un Antologhion editat, în 1787 în timpul domnitorului Alexandru Ipsilanti, în limba chirilică, cu binecuvântarea mitropolitului Ungro-Vlahiei Grigorie; Ohtoiul Mic, editat în anul 1841; Ohtoiul Mare, editat în anul 1811, în limba română cu litere chirilice, la Brașov sau Sibiu, în timpul împăratului Francisc I al Austriei, cu binecuvântarea arhiepiscopului Ștefan Stratimirovici; Tipic bisericesc, editat în 1851, în timpul domnitorului Barbu Știrbei și cu binecuvântarea mitropolitului Nifon; Slujba Învierii editată în 1861, în timpul domnitorului Al.I.Cuza cu binecuvântarea P.S.Calinic, episcop al Râmnicului și Slujba Sf. Filofteia, editată în 1868 în timpul domnitorului Carol I, cu binecuvântarea P.S.Dionisie, episcop al Buzăului. Însemnările pe aceste cărți bisericești sunt foarte rare și nu prezintă o importanță deosebită.

Din inițiativa meritorie a preotului Valeriu N. Avram, în vara anului 2006, au început lucrările de construcție a unei noi biserici cu hramul "Sf. Mare Mucenic Gheorghe și Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului", pe un teren din Costinoaia, pe partea opusă școlii noi. Piatra de temelie s-a așezat la 3 decembrie 2006 cu binecuvântarea I.P.S. Epifanie Norocel, arhiepiscop al Buzăului și Vrancei, iar lucrările de construcție s-au finalizat în vara anului 2008, un timp record pentru construirea unei biserici destul de mare, de tip urban. La 15 septembrie al aceluiași an, s-a început pictura în tehnica frescă de pictorii Petre și Ioan Pașcu din localitatea Brusturoasa, județul Bacău.

În același timp s-au început lucrările de construcție a casei praznicale, lângă biserică, care s-a finalizat în luna august 2010. Casa praznicală are camere destinate pentru o sală de mese, bucătărie, bibliotecă, farmacie și punct sanitar având o structură unică printre parohiile din Vrancea, fiind un adevărat "campus bisericesc", destinată unor proiecte ambițioase, caritabile, ale preotului Valeriu N. Avram.

Atât biserica, cât și casa praznicală, cu toate dotările au avut ca sponsor principal familia Mircea Șotârcă, fiul al satului, domiciliat în Focșani, și Ligia Șotârcă, soția sa. De asemenea, familiile Cristinel și Geraldin Tîlvar, Neculai și Daniela Pupăză au participat cu contribuții însemnate la ridicarea acestui sfânt lăcaș. Trebuie să menționăm și contribuția foarte importantă a locuitorilor satelor Lacul Baban și Poienile în bani și muncă la construirea bisericii.

Enoriași, participanți la slujba de sfințire a noii biserici.

Biserica nouă din Lacul Baban cu hramul: „Sf. Mare Mucenic Gheorghe și Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului”

Înainte de sfințire: preotul Valeriu Avram, împreună cu cei doi autori ai monografiei, Corneliu Bălan și Mihai Romanu.

Biserica a fost înzestrată cu două clopote turnate de societatea Perner din Germania, cel mare are o greutate de 400kg, cel mic o greutate de 260kg, ambele fiind de o calitate foarte bună.

Considerăm construirea noii bisericii și a casei praznicale ca o realizare excepțională a preotului Valeriu N. Avram „opera vieții sale”, dar și a enoriașilor din satele Lacul Baban și Poienile.

Sfințirea bisericii a avut loc în data de 19 septembrie 2010, în prezența unei impresionante asistențe, atât din partea enoriașilor și a numeroșilor participanți din localitățile limitrofe, precum și a înalt preasfințitului Epifanie Norocel, arhiepiscop al Buzăului și Vrancei și a numeroși prelați. A fost prezent și preotul dr. Vasile Gavrilă, fiu strălucit al comunei și cumnat al preotului Valeriu Avram care a ținut o impresionantă și documentată cuvântare.

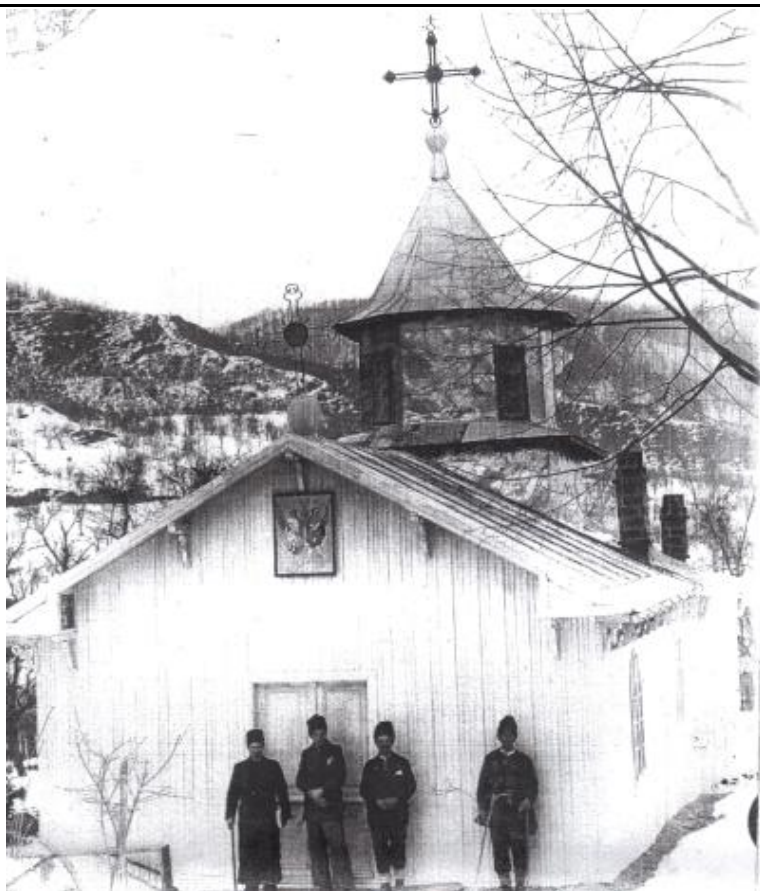
După sfințire, participanții au fost invitați la o masă comună cu enoriașii, pentru prăznuirea importantului eveniment din viața bisericii și a comunității locale.

c. Biserica din Gura Caliței

Biserica Sf. Voievozi din satul Gura Caliței a fost la început o filială a bisericii din Lacul lui Baban, parohia Constandoiu. Ea a fost construită din lemn în anii 1832-1833 și reparată în 1901-1917. Se pare însă că biserica veche nu este cea construită în anii 1832-1833, deoarece pisania acesteia ne informează că biserica a fost ridicată în anul 1852, principalul ctitor fiind Pavel Mincu. Tradiția populară ne furnizează informații interesante. Conform acestei tradiții, când în comuna Dumitrești, vecină cu Gura Caliței, s-a zidit o nouă biserică, biserica veche a fost donată calițenilor, care au adus-o și au reclădit-o în satul Gura Caliței în anul 1852. În acest caz dacă admitem ca exactă această informație, credem că biserica veche a fost construită în locul numit "bisericuța" din Vârtejari.

Biserica este construită în stil bizantin, având formă de cruce și având o singură turlă, pe naos. Ea a fost reparată încă o dată în anii 1939-1940, prin grija preotului Apostol Condruț când a fost învelită cu tablă zincată și pictată de pictorul Nicolae Vasilescu¹³⁸.

La această biserică au funcționat: preotul Ion Georgescu, mort în războiul din 1916-1917, preotul Nicolae Burlăcescu, preotul Apostol Condruț, preotul Gheorghe Vasilescu între 1941-1978 și în prezent preotul Gheorghe Bratu din anul 1977. În perioada 1917-1927 preoții au fost supliți de către călugări de la Schitul Vărzărești, ca și în cazul bisericii „Adormirea Maicii Domnului” din Lacul lui Baban.

Biserica din Gura Calitei construită în anul 1852 și renovată în anul 1939. Document de arhivă

Pe temelia fostei biserici s-a zidit o nouă biserică maiestoașă, la inițiativa preotului paroh, Gheorghe A Bratu, ajutat de Consiliul parohial și prin contribuția enoriașilor. Lucrările de zidire a actualei biserici, cu hramul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și Sf. Mare Mc. Gheorghe, au început în anul 1990 și s-au terminat în anul 1999.

Pictura a fost efectuată de către pictorul Gabriel Siriescu din Buzău între anii 1996 – 1999. Slujba de sfințire s-a oficiat de către P.S. Epifanie Norocel, episcop al Buzăului și Vrancei, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, la care a participat și o mulțime de credincioși din parohie și împrejurimi, în ziua de 29 octombrie 2000, așa cum ne informează pisania noii biserici.

Biserica nouă din satul Gura Calitei, sfințită în anul 2000.

Foto: Gianina Pupăză Bădilă, anul 2010

d. Biserica din Poieni

Biserica Sf.Nicolae din Poienile a fost de la început o filială a bisericii din Lacul lui Baban, parohia Constandoiu. Ea a fost construită din lemn în anul 1834 de către Panaite Cotescu, proprietar din comuna Cotești ¹⁴². Ea a fost reparată în anul 1886 ¹⁴³.

Turnul bisericii a fost trăsrit într-o zi de duminică, 20 iulie 1947, ora 5 dimineața, în urma unei ploi torențiale. Biserica a fost distrusă până la temelie de incendiul declanșat, rămânând doar Sf. Masă din altar, ea fiind construită din cărămidă. A fost mistuit de foc și întregul inventar al bisericii, cu excepția unui costum preoțesc complet de catifea verzuie, care se găsea în casa episcopului Pantazică Cosma.

Chiar în toamna aceluiași an nenorocit, 1947, când a fost o cumplită secetă și apoi o crudă foamete, s-au început pregătiri pentru procurarea materialului lemnos, pentru construirea unei noi biserici de bârne în satul Poienile. Construirea bisericii s-a început la cca. 10 m spre nord de locul celei vechi, având binecuvântarea PS Episcop, Antim Anghelescu, al Buzăului și Vrancei din anul 1953.

Foarte captivantă este și modalitatea prin care s-au procurat toate obiectele sacre necesare unei biserici.

Astfel, verișoara cântărețului de la Constandoiu, Gh. Mareș Duță, dna. prof. Margareta Costache, ce ocupa funcția de directoare a Școlii Profesionale de fete nr. 3 „Robescu” din București a venit în vacanță în anul 1948 în Gura Calitei. Cu această ocazie ea s-a exprimat față de verișorul său, Gh. Mareș Duță, că intenționează să doneze obiectele sacre ale fostei capele de pe lângă școala pe care o conducea, care se desființase, bisericii din satul său natal, Gura Calitei. Verișorul său, Gh. Mareș Duță, i-a dat sfatul să le doneze mai bine pentru viitoarea biserică din satul Poienile ¹⁴³. După schimbul de corespondență oficială între Parohia Constandoiu, Mitropolia Bucureștilor și Școala nr. 3 „Robescu”, pentru primirea aprobărilor necesare, preotul Valerian Păruță, însoțit de cântărețul Gh. Mareș Duță și episcopul Pantazică Cosma, după o săptămână de muncă au reușit să demonteze întregul inventar al capelei ce se afla la etajul III al școlii, să-l împacheteze în scânduri și să-l aducă la Gara Gugești și apoi la Poienile ¹⁴⁴.

Pentru construirea bisericii este angajat meșterul Gheorghe Căpățână din Focșani, așa încât în luna iulie 1956 era ridicat tot scheletul bisericii, inclusiv turla, așezându-se și cele două cruci sfințite. Biserica a fost sfințită în anul 1964.

Biserica cu hramul Sf.Nicolae din Poieni.

Profesorul Mihai Momanu împreună cu preotul Nicu Avram, vrednic slujitor al domnului.

Foto: C.Bălan iunie 2010

Terenul, în completare, pentru construirea bisericii a fost donat de Panaite Bunea, tatăl lui Alexandru Bunea.

Cimitirul având o suprafață de 1400 mp, se află în jurul bisericii. Nu se știe de cine este donat.

Clopotnița, la fel ca și fosta biserică din Poienile, a fost construită de același proprietar din Cotești, Panaite Cotescu ¹⁴⁵.

Datorită preotului Valeriu N. Avram s-au efectuat reparații capitale la biserică, care arată foarte bine și s-a construit o clădire cu sală de praznice și o bibliotecă.

Pe locul bisericii care a ars , pe altar, s-a construit o capelă care a fost frumos pictată de fiica preotului Valeriu Avram, Ana Avram.

Din anul 2009 biserica este deservită de preotul Nicolae V Avram, ca preot asociat al preotului Valeriu Avram.

Tânărul preot, Nicolae V. Avram, a luat o serie de măsuri, atât pentru buna gospodărire a lăcașului cât și pentru sistematizarea și înfrumusețarea cimitirului din jurul bisericii, antrenând în aceste acțiuni enoriașii din satul Poienile.

e. Biserica din Plopu

Biserica Sf. Nicolae din Plopu a fost de la început o filială a bisericii Sf. Ioan Botezătorul din Dealul Lung, parohia Peleticul. Ea a fost construită din lemn în Poiana Dealul Lung, pe moșia boierească Alexandru Plagino (Plaino), în anul 1847, sau în anul 1840 cum se găsește înscris în Pisania Bisericii. A fost construită, de către clăcașii care lucrau pe moșia boierului și locuiau în case izolate pe moșia acestuia. Conform pisaniei, după împrăștierea din anul 1864, sătenii dispersați pe moșia Plaino au primit locuri de casa în masă compactă. Cu această ocazie au mutat și biserica, din Poiana Dealul Lung, în mijlocul satului care a luat denumirea de Plopu de la vechile păduri de ploi de pe moșia boierului. Biserica a fost reconstruită de enoriași din bârne și acoperită cu sindrilă iar obiectele de cult au fost donate de credincioși. Conform documentelor de arhivă, biserica a fost reparată în anul 1890¹⁴⁰.

După unele reparații în anul 1990, la îndemnul preotului paroh Gheorghiță Crihan, au fost executate picturi în tehnica cu ulei, de către pictorul Cipercă Constantin.

Începând din anul 1980 și până în prezent, bisericile din Plopu, Peletic și Dealul Lung sunt deservite de preotul paroh Gheorghiță Crihan.

Biserica din Plopu. Foto: C. Bălan, iunie 2010

CONCLUZII

Comuna Gura Calîței este situată într-o zonă puțin cercetată, în afară de celebrul geograf francez Emmanuel de Martonne.

Cercetarile arheologice, oferă dovezi despre existență umană în această zonă, cu o vechime de cca 3.000 - 4.000 ani. Însăși documentele de arhivă, începînd din secolul al XVII-lea pînă în secolul XX, confirmă o viețuire neîtreruptă pe aceste meleaguri, pînă în zilele noastre. Chiar și faptul că în satul Lacul lui Baban (Constandoiu) s-a înființat una din cele mai vechi școli publice sătești, după aplicarea Regulamentului Organic în Țara Românească, ne dovedește existența unei populații numeroase, organizată social și politic.

Monografia de față își arată și pentru această cauză rostul și necesitatea ei pentru viața comunității.

NOTE BIBLIOGRAFICE LA CAPITOLUL 4

1. Din relatările cetățenei Maria Robu Bălan, 66 ani din Gura Calîței
2. Anexa nr. 2 – Folclor din comuna Gura Calîței

3. Anexa nr. 2 – Folclor din comuna Gura Calitei
4. Ionel Budescu – Op. cit. pag. 115 – 116
5. Arhivele Statului București, fond Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, dosar 6069/1838 f. 7
6. Ibidem
7. V. A. Urechia – Istoria Școalelor de la 1800 – 1864, tom. II, București
8. Ibidem
9. Arhivele Statului București, fond Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, dosar 6069/1838 f. 7
10. Idem, fond Vornicia din Lăuntru, dosar 5390, I
1B/1838, f. 456 – 458
11. V.A. Urechia – OP. cit. pag. 1
12. Arhivele Statului București , fond Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, dosar 1772/1844, f. 58 – 62
13. Idem, fond Vornicia din Lăuntru, dosar 5390 IB 1838, f. 458
14. Anuariul general al Instrucțiunii Publice pe Anul Școlar 1864 – 1865, București 1868, pag. 72 – 73
15. Arhivele Statului București, fond Vornicia din Lăuntru dosar 5390/IB/1868 f. 456
16. Idem. fond M.I.P.C., dosar 1707/1845, f. 64
17. Idem, fond Vornicia din Lăuntru, dosar 5390 II/1838 II/1838, vol. II, f. 3
18. Idem. fond M.I.P.C., dosar 1514/1846, f. 3 v.15
19. Ibidem
20. C. Constantinescu Mircești, Vrancea Arhaică, București, pg.151-155
21. Gh. Părnuță- Învățători și profesori în revoluția de la 1848, Editura Didactică și Pedagogică București, 1976, pag. 133
22. V.A. Urechia – OP. cit. , tom. III, București 1894, pag. 6 – 7
23. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 4046/1854, f.1.
24. G.D. Iscriu – O încercare de redeschidere a școlilor sătești, în Țara Românească în anii 1851 – 1853, în Revista Arhivelor nr. 1 București, 1970, pag. 107
25. Arhivele Statului București, fond Vornicia din Lăuntru, dosar 5390 IB/1838, f. 458
26. Anuariul generale al instrucțiunii publice pe anulu școlar 1864 – 1865, sub direcțiunea lui V.A. Urechia 1868, pag. 72 – 73
27. Arh. Statului București, fond M.I.P.C. dosar 1707/1845, f. 6

28. Ibidem , dosar 1772 /1844, f.14 v
29. Ibidem , dosar 1707 /1845, f.6 v
30. Ibidem , dosar 1514 /1846, f. 15
31. Ibidem , dosar 2581 /1848, f. 58
32. Ibidem , dosar 4064 /1854, f. 1
33. Anuariul generale al instrucțiunii publice pe anulu școlariu 1864 – 1865, sub direcțiunea lui V.A. Urechia 1868, pag. 72 – 73
34. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 285/1861, f. 177 și 182
35. Gr. Dănescu – Dicționarul geografic al jud. Rîmnicul Sărat, București 1896. pag. 86
36. Anuariul generale al instrucțiunii publice pe anulu școlariu 1864 – 1865, sub direcțiunea lui V.A. Urechia 1868, pag. 72 – 79
37. Mihai Popescu – Începuturile învățământului în Slam Rîmnîc în Milcovia, 1936 pag. 54
38. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 3052/1876,f4
39. Ibidem, f. 83 v
40. Ibidem, dosar 3894/1887, f. 108
41. Ibidem
42. Ibidem, f. 108 v
43. Ibidem, f. 108
44. Ibidem, dosar 100 a/1894, f. 74 v
45. Ibidem, dosar 114 /1895, f. 154 v
46. Ibidem, dosar 3178 /1901, f. 106
47. Ibidem, dosar 3178 /1901, f. 52
48. Recensămîntul copiilor în vîrstă de școală din comunele rurale și urbane făcut în anul 1899, București 1899, pag. 318 – 319
49. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C., 1901, f. 52
50. Recensămîntul copiilor de vîrstă de școală, români și străini din comunele rurale și urbane pe anul școlar 1904 – 1905, București 1905 , p. 178 – 179
51. Arh. Statului București, fond M.I.P.C., dosar 695/1907, f. 20;
52. Din relatările cetățeanului Pantazică Cosma, 90 de ani, fostul său elev
53. Arh. Statului București, fond M.I.P.C., dosar 695/1907, f. 20;
54. Din relatările profesorului emerit Nicolae V. Bălan , fost elev în acei ani
55. Ibidem

56. Arhiva Școlii Generale Lacul lui Baban, Registrul matricol 1918
57. Din relatările prof. emerit Nicolae V. Bălan, 80 de ani
58. Arhiva Școlii Generale Lacul lui Baban, Registrul matricol /1919 – 1920
59. Arhivele Statului București. fond Reforma agrară din 1921, dosar 7/1922, f. 98
60. Arhiva școlii generale Lacul lui Baban, Registrul matricol /1922 – 1923
61. Ibidem, Registrul matricol /1924 – 1925
62. Ibidem, anii școlari 1925 - 1926; 1926 – 1927; 1927 – 1928; 1928 – 1929
63. Ibidem, anul școlar 1939 – 1940
64. Ibidem, anul școlar 1941 – 1942
65. Ibidem, anii școlari 1949/1950 – 1984/1985
66. Arhivele Statului București – fond M.I.P.C. dosar 1772/+1844, f. 15
67. Ibidem, dosar 1514/1846, f. 3,13 v. 15
68. Ibidem, dosar 2581/1848. f. 58 – 59
69. Ibidem, dosar 4064/1854, f. 1
70. Mihai Popescu – Op. cit. p.47
71. Arhivele Statului București – fond M.I.P.C. dosar 285/1861, f. 177, 182
72. Ibidem, dosar 100 a/1894, f. 10
73. Recensământul copiilor de vârstă de școală, români și străini din comunele rurale și urbane pe anul școlar 1904 – 1905, București 1905 , p. 178 – 179
74. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru 79 ani, Gura-Caliței
75. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru - Gura Caliței
76. Arhiva Școlii Gura Caliței, dosar de corespondență 1919 – 1920 f. 16
77. Idem, Registrul de Inspecție, vol. II pag. 4
78. Ibidem
79. Ibidem, pag. 27
80. Ibidem, pag. 19
81. Ibidem, pag. 31
82. Ibidem, dosar Situații statistice 1937 – 1938 f. 72
83. Ibidem, Registrul de Inspecție, vol. I pag. 49
84. Ibidem , pag. 53
85. Idem, dosar Situații statistice 1937 – 1938, f. 72
86. Idem, Registrele matricole 1932 – 1982

87. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 1707/1845, f. 6-v.
88. Ibidem
89. Ibidem, dosar 1514/1846 f. 3, 13 –v, 15
90. Ibidem, dosar 2581/1848, f. 58 – 59
91. Ibidem, dosar 4064/1857 f. 1
92. N. St. Mihăilescu, St. N. Mihăilescu, V. Macovei – op.cit, pag. 182
93. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 114/1895, f. 136 v
94. Recensământul copiilor de vârstă de școală, români și străini din comunele rurale și urbane pe anul școlar 1904 – 1905, București 1905 , p. 178 – 179
95. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 695/1907, f. 26
96. Ibidem, f. 129
97. Ibidem f. 26
98. Arhiva Școlii Dealul Lung
99. Ibidem
100. Arhiva Școlii Dealul Lung, registrele matricole 1950 – 1983
101. Arhivele Statului București, fond M.I.P.C. dosar 1707/1845 f.6.v
102. Ibidem
103. Ibidem, dosar 1514/1846, f. 3.13 v.-15
104. Ibidem, dosar 2581/1848 f. 58 – 59 v
105. Arhiva Școlii Poienile, dosar corespondență 1922 – 1923, f. 161
106. Ibidem, Registrul de Inspecție, f. 3
107. Ibidem
108. Ibidem, f. 46
109. Ibidem, f. 43
110. Ibidem, Registrele matricole 1941 – 1985
111. Ibidem, Registrele de inspecție, f. 54
112. Arhiva Școlii Plopu
113. Ibidem
114. Ibidem
115. Ibidem
116. Arhiva Școlii Rașca, Registrul matricol, 1956 - 1957
117. Ibidem
118. Milcovia, revistă istorică, anul III, vol. I – II, Focșani 1932, pag. 61
119. Din relatările bătrânului Ștefan Robu 83 de ani,

120. Arhiva Școlii Gura Calitei, registru de inspecție 1921 – 1941, f. 14
121. Ibidem
122. Din relatările cetățeanului Dumitru Mălinoiu 67 ani, satul Dealul Lung
123. Din relatările cetățenei Lina Păun, 58 ani, care a funcționat ca moașă la Dispensarul uman Gura Calitei
124. Arhiva Dispensarului uman Gura Calitei, Registrul de consultații 1986
125. Ibidem
126. Ibidem
127. Arhivele Statului București, fond Mănăstirea Rîmnic, pac. XI/4
128. Spiritualitate și istorie la întorsătura Carpaților, sub îngrijirea dr. Antonie Plămădeală, vol II, Buzău, 1983 p. 275
129. Arhivele Statului București, fond Mănăstirea Rîmnic, pac. XI/8
130. Ibidem, pac. XI/14
131. George Ioan Lahovari, Op. cit., vol. III, București 1900, pag. 84
132. Administrațiunea Cassei Bisericii, Anuar 1909, București, 1909, p. 259
133. Ibidem
134. Ibidem
135. Ibidem
136. Ibidem
137. Ibidem
138. Din relatările cetățeanului Constantin Olaru, 79 ani din Satul Gura Calitei
Note incluse la cap. Biserica din Lacul lui Baban
139. Preot Valerian Păruță, Monografia Bisericii Lacul Baban, 1856, în manuscris, bazată în mare parte pe relatările cântărețului Gheorghe Mareș Duță, ce a slujit biserica 50 de ani(1913-1963)
140. Preot Valerian Păruță, Monografia Bisericii Lacul Baban, 1956 în manuscris
141. Preot Valerian Păruță, Monografia Bisericii Lacul Baban, 1956 în manuscris

Pentru biserica Poienile:

142 Administrațiunea casei Bisericii, Anuar 1909 București,pg 259

143 Ibidem, pag. 263

143 preotul Valerian E. Păruță – Monografia bisericii Poienile (Sf. Nicolae) 1956 în manuscris pag. 7

144 Ibidem pag. 8

145 Din relatările fostului cântăreț Gheorghe Mareș Duță, din comuna Gura Caliiței

CAPITOLUL 5.

REVOLUȚIA DIN 1989

ÎN COMUNA GURA CALIȚEI

Și în comuna Gura Caliței, cetățenii erau foarte nemulțumiți de numeroasele obligații și restricții impuse de regimul comunist al lui Nicolae Ceaușescu. De aceea, vestea evenimentelor de la Timișoara din 16 - 20 decembrie 1989, a stârnit o vie agitație printre locuitorii comunei, agitație sporită de informațiile privind izbucnirea revoluției și la București pe 21 și 22 decembrie 1989, cu ocazia mitingurilor convocate de Ceaușescu.

Oamenii erau sătui de sistemul comunist, de clanul lui N. Ceaușescu, care de prin anii 1980 le făcuse viața din ce în ce mai grea. Cu alte cuvinte, le ajunsese cuțitul la os și nemulțumirile care se acumulasă în ei, îi făceau să-și dorească cu ardoare înlăturarea regimului comunist. Ideea revoluției plutea în aer.

Vestea anunțată din 5 în 5 minute de posturile de radio și de televiziune că N. Ceaușescu fugise împreună cu soția, cu un elicopter, de pe clădirea Comitetului Central, precum și prinderea acestora, a bucurat și încălzit inimile românilor, inclusiv ale locuitorilor comunei. Această veste circula din casă în casă și din om în om, cu o viteză amețitoare, fiecare dorind parcă să fie primul care aducea marea bucurie.

Pe 23 decembrie 1989, pădurarul Olteanu Marin, un localnic ce păstora pădurile din jurul comunei Sihlea, a adus vestea că cetățenii acestei comune organizaseră o manifestație de amploare, înlăturând de la conducerea comunei primarul și o parte din salariații primăriei. Cu dorința aprigă de a face ca și în comuna Gura Caliței să se întâmple același lucru, a început în după amiaza zilei de 23 decembrie 1989, să mobilizeze cetățenii pentru manifestația din 24 decembrie 1989¹.

Iată și desfășurarea evenimentelor din 24 decembrie 1989, într-o savuroasă relatare cu certe calități literare a d-lui Nicolae Pupăză, martor ocular, fiu al comunei, maistru electrician la fabrica METROM din Brașov, aflat întâmplător în comună, participant la evenimente:

"Era 24 decembrie 1989, o zi obișnuită de iarnă, săracă în zăpadă, dar cu o temperatură ce a permis oamenilor să folosească o

ținută sumară. Soarele ce s-a ivit dimineață de după culmea dealului ce ascunde satul Gura Caliței ca într-o văgăună, își arunca generos razele peste sat. Era un soare cu dinți. Încă de la primele ore ale zilei, un vânt subțire, ce-ți ajungea până la oase, avea parcă discret să vestească o neliniste ce urma să cuprindă întreaga suflare a satului. În dimineața acestei zile, prin jurul orei 9,00, un grup de cetățeni, având ca lideri pe frații Olteanu și pe Ticu Toader, au început, destul de zgomotos, marșul spre primărie, chemând să se alăture acestui grup pe toți cei întâlniți în cale. Localnicii, componenți ai grupului, aveau un comportament caracteristic trăirii unui mare eveniment, pe care-l așteptau de multă vreme. În drum spre primărie, grupului inițial i s-au adăugat și alți cetățeni, astfel că grupul număra circa de 60 persoane. În fața localului de școală, aflat în drum spre vechiul local al primăriei, acest grup a fuzionat cu grupul de cetățeni din satele Lacul lui Baban, Poieni, Plopu, Dealul Lung și Rașca, al cărui lider era d-l Ion Nicolae, ce avea să devină primar al comunei în legislaturile 1992-1996 și 2000-2004".

Printre cetățenii veniți la primărie, se afla și d-l Nicolae Pupăză, martor, dar și participant activ la evenimente. Acesta este solicitat de participanți, să dea citire unui articol din ziarul "Milcovul", în care se anunța fuga și arestarea soților Ceaușescu, precum și încartiruirea lor într-o unitate militară din Boteni, județul Dâmbovița. Trăirea la maximum a evenimentului, a făcut ca cetățenii, plini de entuziasm, să strige la nesfârșit lozinci, cum ar fi: "Ole, ole, ole, Ceaușescu nu mai e!", "Jos Ceaușescu!", "Jos comunismul!". Manifestanții, având asupra lor două drapele tricolore cu stema decupată, au pornit în marș spre primărie. Cei mai înflăcărați erau frații Olteanu (Marin, Ion și Nicolae), frații Zarzalin, Mituță și Valerică, dar și cetățeanul Ticu Toader. Aceștia au intrat în primărie și au început să scoată de prin dulapuri cărți politice ale lui N.Ceaușescu, K. Marx, Fr. Engels și V. I. Lenin și le-au dat foc. Voiau să dea foc și la arhiva primăriei, dar secretarul Toader Ion, Pupăză Nicolae, Robu Mihaela și Nicolae Ion nu au permis acest lucru. Au fost distruse apoi portretele lui N. Ceaușescu de pe pereții birourilor din primărie și din sălile de clasă ale celor două școli.

Demonstranții nutreau ideea schimbării primarului, d-na Marcela Voicu din Bordești, dar originară din Gura Caliței și a unor funcționari din primărie, cu un comitet provizoriu, având drept lideri pe prof. Dumitrache Mihalache și Bragău Mihai, dar acest lucru nu s-a întâmplat.

În toată această perioadă, un ofițer al armatei române era prezent în comună, cu sediul la primărie, având misiunea probabil de

a raporta organelor județene desfășurarea evenimentelor. Altfel nu ne explicăm prezența sa, deoarece nu a intervenit nici într-un fel pentru menținerea ordinii.

Era în comportamentul acelor oameni, o ură nebună, o sete aprigă de dreptate, aveau libertatea, dar nu știau ce să facă cu ea².

După toate cele întâmplate la primărie și școală, unii revoluționari în frunte cu Ion Nicolae, Văduva Ionel, Șotârcă Dumitru și alții au cerut ca toți proprietarii de mașini din satul Gura Calitei, să meargă în coloană prin satele componente ale comunei, pentru mobilizarea tuturor cetățenilor în vederea organizării unei manifestații de și mai mare amploare³.

De menționat este faptul că nu întreaga populație a comunei a participat la evenimentele din decembrie 1989, fapt de altfel caracteristic pentru întreaga țară. Pe fața multora dintre ei se putea citi o teamă, o nehotărâre. Mulți nu doreau o implicare directă în aceste evenimente, neștiind care va fi finalul a tot ce se întâmplă. Nu erau siguri de alungarea definitivă a clanului Ceaușescu și nu doreau să dea socoteală pentru atitudinea lor și să fie supuși represaliilor.

În zilele ce au urmat lui 24 decembrie, frunții demonstranților au constituit un comitat provizoriu, avându-l ca lider pe prof. Dumitrache Mihalache. Acest comitet avea în componența sa delegați din toate satele comunei, în număr de 15 și a funcționat până la constituirea C.P.U.N.-ului local.

După constituirea C.P.U.N.-ului, a fost numit ca primar interimar d-l Brăgău Mihai de către prefectul județului Vrancea, iar perioada interimatului a durat până la organizarea alegerilor locale din februarie 1992. La aceste alegeri din februarie 1992 este ales prin votul democratic al cetățenilor din comună ca primar d-l Ion Nicolae și primul consiliu local, majoritatea consilierilor fiind din partea F.S.N.

Mihai Brăgău, Primar în perioadele: 1974-1980 și 1990-1992.

NOTE BIBLIOGRAFICE LA CAPITOLUL 5

1. Din relatările d-lui Nicolae Pupăză, 62 ani, fiu al comunei, martor ocular, participant la evenimente
2. Din relatările d-lui Nicolae Pupăză, 62 ani, fiu al comunei, martor ocular, participant la evenimente
3. Din relatările d-lui Nicolae Pupăză, 62 ani, fiu al comunei, martor ocular, participant la evenimente

CAPITOLUL 6.

VIAȚA POLITICĂ DIN COMUNA GURA CALIȚEI DUPĂ DECEMBRIE 1989

După revoluția din decembrie 1989, în România viața politică a cunoscut o schimbare radicală. Astfel P.C.R. a fost scos în afara legii, iar membrii acestuia precum și cetățenii care până acum nu erau înregimentați politic au început să simpatizeze cu anumite partide politice. Partidele politice, unele numite și partide „de buzunar”, datorită numărului mic de membri, au apărut ca ciupercile după ploaie, numărul lor ridicându-se la circa 200 la nivel național.

Mai întâi au reapărut partidele istorice: PNȚ sub denumirea de PNȚCD și PNL, apoi FSN condus de Ion Iliescu s-a transformat într-un partid politic sub numele de PDSR. Alte partide importante apărute la nivel național au fost PUNR, UDMR, PSM, PRM și PER.

La nivelul comunei, alegerile parlamentare și prezidențiale din 20 mai 1990, din „duminica orbului”, câștigate cu o majoritate zdrobitoare de către FSN și de Ion Iliescu, s-au desfășurat într-o atmosferă foarte agitată, deși în mod oficial nu se înființaseră filiale locale ale partidelor politice, apărute la nivel național. Deși majoritatea locuitorilor erau simpatizanți ai FSN, o parte din aceștia erau simpatizanți ai PNȚCD și PNL. Puținii opozanți ai pesediștilor erau persecutați de marea majoritate, cărora li se adresau cu apelativul „Căposu” o deviere lingvistică de la „Coposu” numele liderului PNȚCD, Corneliu Coposu. Pentru a-i întărâta pe pesediști, niște binevoitori au adus bidoane de vin și o parte din aceștia s-au îmbătat și au înconjurat secția de votare, suspectându-i pe unii membrii ai biroului secției de votare că ar simpatiza cu opoziția. Erau răspândite zvonuri aberante, cum ar fi căsătoria lui Corneliu Coposu cu Doina Cornea sau că aceștia au pus stăpânire pe întreprinderile din Transilvania.

Treptat lucrurile s-au normalizat, deși discuțiile pe teme politice erau foarte aprinse, degenerând uneori în certuri chiar între rude, manifestându-se intoleranță de ambele părți. Considerăm oarecum firești aceste manifestări, datorită lipsei unei minime culturi politice după 45 de ani de regim comunist totalitar, cultură politică care se formează greu, după acumulări teoretice succesive și multe exerciții practice în viața politică.

În primăvara anului 1991, la inițiativa d-lui Ion Nicolae, un om oarecum inițiat în politica fostului regim se va înființa Frontul Unității Naționale (F.S.N.), care după mai multe transformări va deveni PDSR. Acesta a fost și a rămas cel mai simpatizat partid de către cetățenii comunei, numărul membrilor de partid fiind în jur de 300. Așa se explică faptul că la primele alegeri locale democratice din România, care au avut loc în primăvara anului 1992, liderul acestui partid Ion Nicolae este ales primar, iar 11 consilieri din 13 au fost aleși din partea PDSR.

Ion Nicolae, Primar ales în mandatele: 1992-1996 și 2000-2004

Filiala locală a PNȚCD s-a constituit la inițiativa d-lui Vlas Paul, om cu o laborioasă școală a vieții și priceput în probleme de politică, în anul 1992, care a reușit să atragă destui simpatizanți pentru partidul a cărei doctrină o propagă, încât numărul membrilor de partid a ajuns la 70. Partidul a avut un candidat la funcția de primar pe Ene Mircea, care va pierde în fața lui Ion Nicolae, însă va obține 2 consilieri în Consiliul Local la alegerile din 1992. Organizația locală a PNȚCD a cunoscut o mare dezvoltare în perioada 1992 – 1996. Partidul PNȚCD era un înverșunat opozant al PDSR-ului și și-a stabilit un program ambițios, care urmărea printre altele: întregirea islazului satului Gura Calitei, care fusese luat de C.A.P. Terchești în 1960; să redea loturile de teren locuitorilor satului Gura Calitei, în zona de câmp, pe raza comunei Gugești, care a fost comasat tot de C.A.P. Terchești. Pentru îndeplinirea programului, militanții partidului și-au propus să câștige alegerile din 1996. La alegerile din 1996, candidatul de primar la Primărie, Avram Marian, nu a reușit să devină primar, dar partidul a câștigat 3 funcții de consilieri locali, iar liderul partidului Vlas Paul, a fost ales viceprimar pentru perioada

1996-2000. În această calitate a reușit după multă muncă să întregască islazul, să redea terenurile din câmp locuitorilor satului

Gura Caliiței, cu sprijinul fostului deputat Radu Minea. A întocmit, câștigat și derulat 3 proiecte în cadrul programului F.D.R.S. (Fondul de Dezvoltare Rurală a Satelor) pentru satele: Lacul Baban, Poienile, Dealul Lung, Rașca și Groapa Tufei. În realizarea proiectelor au fost implicați și Avram Marian, Avram Lică și Toader Ion, secretarul comunei Gura Caliiței. După alegerile parlamentare din 2000, când PNȚCD nu a reușit să intre în Parlament, organizația locală a acestui partid își pierde o parte din membri și simpatizanți în pofida eforturilor făcute de liderul său de a-l menține printre principalele partide politice din comună.

În primăvara anului 1996, înaintea alegerilor, la inițiativa d-lui ing. Bălan Corneliu, apare la orizont, îmbogățind spectrul politic al comunei, Partidul Unității Naționale Române (PUNR). D-l Corneliu Bălan, deputat în Parlamentul României și liderul PUNR-ului din județul Bacău, fiu al comunei, având o vastă experiență politică a dorit să înființeze și la Gura Caliiței o organizație a acestui partid. Ca lider al acestui partid la nivelul comunei, a fost desemnat d-l Toader Ștefan, ce lucra ca tehnician veterinar la dispensarul veterinar din comună. D-l ing. Corneliu Bălan, pătruns de un patriotism mai rar întâlnit, fiind artizanul principal în asfaltarea drumului județean Dumbrăveni-Gura Caliiței și în construirea noului local de școală din satul Lacul Baban, s-a implicat profund în campania electorală a d-lui Toader Ștefan, candidat din partea PUNR-ului la funcția de primar din vara anului 1996, fapt care a determinat alegerea acestuia ca primar pentru legislatura 1996 – 2000. Cu toate acestea, la nivelul comunei, PUNR-ul și liderul său local, nu au desfășurat o activitate politică deosebită, fapt dovedit și prin completa lui dispariție de pe scena politică a comunei.

Toader Ștefan, Primar ales în legislatura 1996-2000

În anul 2000, înaintea alegerilor locale și parlamentare din acest an, la inițiativa doctorului veterinar Luigi Munteanu și a d-lui Mircea Ene, ambii foști țărâniști, a luat ființă organizația locală a PNL, venind să completeze viața politică din comună. Deși d-l Mircea Ene, candidatul PNL la funcția de primar, la alegerile din anul 2000, nu a câștigat alegerile, totuși partidul a reușit să obțină alegerea a doi consilieri în Consiliul Local. PNL participă și la alegerile locale din 2004 cu candidat la funcția de primar în persoana prof. Mihai Momanu, fără a câștiga alegerile, obținând 2 consilieri și un viceprimar în persoana dr. Luigi Munteanu. La alegerile din 2008, partidul a avut candidat la funcția de primar pe d-l Buharu Fănel, care a pierdut alegerile. Deși a obținut în alegeri doar 2 consilieri în Consiliul Local, PNL a realizat performanța ca d-l Buharu Fănel să fie ales viceprimar cu sprijinul consilierilor PSD.

Despre PNG putem remarca că a fost o apariție meteoritică pe scena politică a comunei. Organizația comunală a acestui partid a apărut în anul 2008, cu puțin înaintea alegerilor locale, din inițiativa d-lui Avram Marian, fostul candidat al PNȚCD din 1996, la funcția de primar, de data aceasta, pe listele P.N.G. Domnul Avram Marian a pierdut alegerile și datorită numărului mic de voturi nu a reușit să obțină nici un loc de consilier în Consiliu Local. Activitatea politică a acestui partid la nivelul comunei este aproape inexistentă.

PRM a apărut conjunctural în comună în anul 2004, având și un candidat la funcția de primar, pe d-l Nicolae T. Pupăză, fost factor poștal în comună, pensionar, dar rezultatul participării la alegerile locale a fost derizoriu, obținând doar 6 voturi. La alegerile din 2008, PRM participă cu lista completă de consilieri și un candidat la funcția de primar, în persoana d-lui Nicolae Țandară, care datorită unei campanii electorale foarte active și a influenței sale, reușește să intre în turul II cu d-l Dragoș Bitculescu, candidat din partea PSD, acesta din urmă câștigând detașat alegerile. Totuși reușește să câștige două locuri de consilieri în Consiliu Local.

În aprilie 2008 este fondată organizația comunală a Partidului Conservator, avându-l protagonist pe d-l Nicolae I. Pupăză, un fiu al satului, care fiind plecat mult timp din sat, la Brașov, unde a lucrat ca maestru electrician la Uzina METROM, a revenit pe meleagurile natale la vârsta pensionării. Deși timpul până la alegeri a fost relativ scurt, acestea fiind la 1 iunie 2008, d-l Nicolae Pupăză, participând la alegeri pentru funcția de primar și cu o listă completă de consilieri, nu a câștigat alegerile, dar a reușit să devină unul din consilierii Consiliului Local.

Profitând de revenirea spectaculoasă pe plan național a PDSR-ului, care și-a schimbat titulatura după unificarea cu PSD-ul lui Alexandru Atanasiu în PSD, acesta participă la alegerile locale din 2000, avându-l candidat la funcția de primar pe d-l Ion Nicolae, care a și câștigat alegerile pentru legislatura 2000-2004, obținând și cele mai multe locuri de consilieri. Fiind un primar oarecum controversat, a inițiat totuși și derulat proiectele privind introducerea rețelei de canalizare cu apă în satele Gura Calitei și Lacul Baban, precum și pentru construirea podurilor de beton spre satele Poienile și Cocoșari. O contribuție importantă și-a adus și în construirea noilor localuri de școală prin Programul Național de reabilitare a școlilor, bucurându-se de un sprijin substanțial din partea lui Miron Mitrea senator al PSD și a lui Marian Oprea, liderul județean al acestui partid și președinte al Consiliului Județean Vrancea. În anul 2004, cu puțin timp înainte de alegerile locale, are loc o schimbare spectaculoasă de lideri la nivelul organizației comunale a PSD, impusă de la nivel județean. Astfel d-l Ion Nicolae, lider al organizației comunale și încă primar al comunei este schimbat cu d-l Dragoș Băculescu, care în anul 2000 candidase la funcția de primar din partea Convenției Democratice din România. Aceasta, probabil și în urma sondajelor de opinie organizate de PSD, în care preferințele cetățenilor pentru Ion Nicolae au scăzut ca urmare a unor acuzații ce i s-au adus, dar și a intrigilor interne de partid. D-l Dragoș Băculescu a candidat din partea PSD la alegerile din 2004 la funcția de primar, câștigând alegerile și un număr de 6 consilieri din 13, care alcătuiau Consiliul Local. A câștigat și alegerile din anul 2008 și un număr de 6 consilieri din cei 11, care formează Consiliul Local. Numărul consilierilor a scăzut de la 13 la 11, ca urmare a scăderii numărului de locuitori din comună. Deși nu este misiunea noastră să evaluăm activitatea primarilor trebuie totuși să remarcăm contribuția sa și a Consiliului Local la repararea drumului județean și la amenajarea centrului civic al comunei, elegant și bine conceput format din noul local (sediul) al Primăriei, Dispensarul Uman și Căminul Cultural. A depus eforturi și pentru finalizarea construirii noilor localuri de școală din satele Poienile, Popu, Dealul Lung și Rașca. După cum se știe, în vara anului 2005 au avut loc inundații catastrofale în comuna Gura Calitei, care au acoperit o parte din satul Gura Calitei, producând mari pagube materiale: 38 de case fiind complet distruse, iar altele 60 suferind avarii importante. Putem menționa că primarul și Consiliul Local au gestionat bine remediarea urmărilor inundațiilor, în contextul acordării de către stat a materialelor de construcții pentru construirea în totalitate a 4 case noi și a remedierii avariilor la

celelalte locuințe afectate. Celor afectați li s-au acordat și alte ajutoare de la stat, constând din frigidere, televizoare și chiar alimente pentru locuitorii ce suferisera mari pierderi.

Dragoș Bâtculescu, Primar ales în legislaturile:
2004-2008 și 2008-2012

În concluzie, putem deduce că viața politică de la nivelul comunei a fost destul de agitată, îndeosebi imediat după 1989, dar și în timpul campaniilor electorale, urmând în general paradigma vieții politice de la nivel național.

Am ezitat mult până ne-am hotărât să abordăm desfășurarea vieții politice la nivel local, capitol care lipsește din majoritatea monografiilor elaborate până în prezent, datorită tocmai dificultăților pe care le presupune acest demers, dar și necesității trecerii unei perioade mai îndelungate de timp de la desfășurarea unor evenimente, pentru a câștiga detașarea și obiectivitatea necesară analizării evenimentelor respective. Pe de altă parte, viața politică fie și la nivel comunal, face parte din viața noastră și sunt sigur că va fi urmărită cu interes de către locuitorii comunei. În același timp, considerăm necesar, să ne cerem scuze dacă unele afirmații nu sunt foarte bine argumentate sau dacă nu sunt complete.

La întocmirea capitolului privind viața politică din comuna Gura Calitei ne-au fost de un real folos informațiile furnizate de d-nii Vlase Paul și Pupăză I. Nicolae, Ion Nicolae, protagoniști activi ai vieții politice la nivel comunal, foarte bine informați, fapt pentru care le aducem mulțumirile noastre.

CAPITOLUL 7
BIOGRAFII SELECTIVE ALE
PERSONALITĂȚILOR REPREZENTATIVE ALE COMUNEI

PROF. EMERIT NICOLAE V. BĂLAN
1906 – 1993

Născut la 29 decembrie 1906, în satul Lacul Lui Baban (Constandoiu), jud. Vrancea, din părinții Dumitra și Vasile Bălan.

Studii: școala primară în satul natal, clasele I – V în perioada 1913 – 1919 (un an școlar cursurile au fost întrerupte din cauza ocupației germane); între anii 1919 – 1927 urmează Seminarul Teologic din Buzău. Odată cu Diploma de absolvire a seminarului obține și Diploma de capacitate pentru învățător de la Școala Normală de băieți din Buzău. Urmează Facultatea de Teologie din București în anul școlar 1927 – 1928 și în 1928 obține diploma de bacalaureat la Liceul „Sf. Sava” din București. Își continuă studiile la Facultatea de Teologie între anii 1928 – 1931 și în paralel urmează cursurile Facultății de Litere și Filozofie din București, precum și cursurile Conservatorului de Muzică și Artă Dramatică din București, absolvind clasa de teorie și solfegii și pe cea de cor și dirijat. În 1933

susține cu succes examenul de licență la Facultatea de Litere și Filozofie din București, specialitatea filologie modernă, iar în anul universitar 1933 – 1934 a absolvit și Seminarul Pedagogic Universitar „Titu Maiorescu” din București.

Deși absolvent a trei facultăți este nevoit să se întoarcă în satul natal ca învățător gradul I, pentru întreținerea familiei numeroase, după moartea prematură a tatălui său.

A funcționat ca învățător la școlile primare: Tinoasa (1933 – 1934), Constandoiu (1933 – 1934) și Cocoșari (1934 – 1938).

În anul 1938 obține prin concurs organizat de M.E.N. postul de inspector (revizor) școlar al județului Rîmnicul Sărat, pe care îl va deține până în anul 1944, deși în anul 1941 a fost mobilizat pe front ca ofițer de artilerie, odată cu izbucnirea războiului contra U.R.S.S. pentru eliberarea teritoriilor anexate în anul tragic 1940.

Ca revizor școlar șef al județului Rîmnicul Sărat, în perioada 1938 – 1941, a demonstrat o competență profesională deosebită și aptitudini remarcabile de conducător.

În timpul războiului este avansat pentru faptele sale de vitejie la gradul de căpitan de artilerie și decorat cu ordinul „Coroana României” la 6 octombrie 1942 și cu Ordinul M.A.N. nr. 12253 din 6 octombrie 1942. În luptele grele de la Cotul Donului din 1943 este luat prizonier, împreună cu fratele său mai mic Bălan Ion, fiind reținuți ca prizonieri de război până în anul 1948, când au fost repatriați, deși războiul contra U.R.S.S. se terminase la 23 august 1944, iar România din inamic devenise aliat al U.R.S.S. în războiul contra Germaniei.

În lagărele de prizonieri, a ținut numeroase conferințe pe diferite teme, în mai multe limbi, alături de ofițeri prizonieri germani și italieni și a manifestat o atitudine anticomunistă hotărâtă față de Ana Pauker și Vasile Luca, când aceștia au încercat să-l înroleze în divizia „Tudor Vladimirescu”, promițându-i chiar postul de ministru al educației dacă acceptă. El a refuzat cu fermitate această ofertă, considerându-i pe cei doi trădători de neam și de țară și aceasta l-a costat probabil și prelungirea perioadei de prizonierat.

Revenit în țară în 1948, funcționează ca profesor de limba română la Școala Generală din Bălțați, jud. Rîmnicul Sărat, în perioada 1948 – 1955, fiind responsabil al cercului pedagogic al profesorilor de română din raionul Rîmnicul Sărat, între anii 1953 – 1955. Între anii 1955 – 1958 a fost profesor la Școala Medie Nr.5 din Ploiești, iar între anii 1958 – 1969, profesor de limba română la Colegiul Național „I.L. Caragiale” din Ploiești, unde și-a obținut toate gradele didactice cu nota „10”. În această perioadă primește și cele

mai înalte distincții acordate unui profesor pentru activitatea sa: „Premiul de Stat” pentru anul școlar 1957 – 1958; „Profesor fruntaș” prin Ordinul Ministerului de învățământ din 16 iunie 1965 și titlul de „Profesor emerit” prin Decretul Consiliului de Stat din 26 iunie 1967.

Concomitent cu o activitate didactică și metodică laborioasă între 1959 – 1961, fiind responsabilul cercului pedagogic al profesorilor de limba română din orașul Ploiești, desfășoară și o bogată activitate publicistică în „Gazeta liberă” din Rîmnicul Sărat, în revista „Limba română”, ziarul „Flamura Prahovei”, „Curierul liceului” revistă a Liceului „I.L. Caragiale” din Ploiești și în revista „Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al județului Prahova”, continuându-și preocupările sale din perioada interbelică, când a publicat mai multe poezii și nuvele în revista „Muguri” din Buzău. Reținem câteva articole și studii cu un larg ecou în publicațiile vremii și în critica literară:

- „Mormintele voievodale de la Mănăstirea Dealul” publicat în „Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al județului Prahova”;
- „Prenumele scriitorilor: Costache Negruzzi, Ion Creangă, Mihai Eminescu și G. Topîrceanu” publicat în „Cuvîntul Liceului”, revistă a Liceului „I.L. Caragiale” Ploiești;
- „O polemică ideologică – literară de larg răsunet din anul 1907” publicat în „Curierul Liceului”;
- „Note asupra romantismului și pesimismului eminescian” publicat în „Curierul Liceului”, revistă cu o largă circulație în județul Prahova și în țară;
- „Alexandru Sihleanu ” – viața și opera, 1930, 110 pagini, lucrare de seminar, cu prof. D. Caracostea;
- „Schitul Vărzărești” - monografie, 1931, teză de licență la Facultatea de Teologie din București, cu prof. academician preot Nicolae M. Popescu, 135 pagini;

Și lista ar putea continua cu alte numeroase studii, articole și comunicări științifice.

Pentru aceste merite, ca un omagiu, cadrele didactice din Lacul Lui Baban au propus și Inspectoratul Școlar Vrancea a aprobat, ca noua școală construită în satul Lacul Lui Baban să poarte numele de „Școala Generală cu 8 clase Nicolae V. Bălan”.

Ing. CORNELIU I. BĂLAN

S-a născut la 22 aprilie 1939, în satul Lacul lui Baban (Constandoiu), județul Vrancea, din părinții Marea și Ion Bălan.

Mama sa își amintea că venirea pe lume a primului născut al familiei a fost o mare și dublă bucurie. Primul strigăt de bucurie, al noului născut, s-a îngemănat cu primul dangat al clopotului de la miezul nopții, al bisericii, care vestea învierea domnului nostru Iisus Hristos a anului 1939.

Primii ani de viață i-a petrecut în Constandoiu, alături de mama, bunica sa din partea tatălui și sora sa mai mică Doina. Tatăl, la puțin timp după naștere sa, a fost concentrat în armată, apoi a fost mobilizat, în anul 1942, în războiul pentru apărarea patriei.

În 1943, în luptele de la Odesa, a fost luat prizonier împreună cu fratele său mai mare, profesorul Nicolae V. Bălan, cu care s-a repatriat abia în 1948, când fiul său era în clasa III.

Școala primară, clasele I-IV, le-a urmat în satul natal, unde a avut ca învățător și director pe unchiul său, Dumitru Ianculescu.

Gimnaziul, clasele V-VII, în perioada 1949-1952, le-a urmat în comuna vecină Dealul Lung, unde a făcut naveta săptămânal.

Primul director și profesor i-a fost învățătorul Ion Carabulea, care a pus bazele școlii cu 7 clase în Dealul Lung.

După absolvirea gimnaziului, s-a înscris și a fost admis la Școala Medie Tehnică de Petrol din Câmpina.

În anul II de studii, după vacanța de iarnă, în februarie 1955, o veste năucitoare, anunța moartea tatălui său, la numai 42 de ani.

Și pentru că un necaz nu vine întodeauna singur, în vară, Școala Medie Tehnică s-a transformat în profesională și perioada de studii, a scăzut de la patru la trei ani. Începuse marile investiții în petrol și era nevoie în primul rând de muncitori.

După încă un an de studii, cu practici de specialitate, intercalate, pentru pregătirea ca muncitor calificat, în toamna lui 1956 la nici 17 ani, era angajat ca mecanic motoare, pompe și compresoare în Moldova, la Moinesti – orașul petroliștilor.

Dorința de împlinire profesională îl mobilizează și în același an 1956, dă diferențele pentru doi ani de liceu și intră în clasa X-a la liceul seral din Moinești, pe care îl absolvă în 1958.

Munca grea, în condiții de șantier, îl căleşte și îl ambiționează, și în 1959 intra la Institutul de Petrol și Gaze București, ca bursier de întreprindere.

Studentia a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții, deși necazurile familiale erau mari, trei frați mai mici iar mama, o femeie puternică, ținea familia cu muncile agricole și cu acul, fiind croitoreasă.

Pentru lucrarea de diplomă, intitulată: „Exploatarea rațională a apelor minerale din zona Borsec,, l-a avut conducător pe renumitul profesor Viaceslav Harnaj, președinte al APIMONDIA timp de 20 de ani și cel care a calculat și proiectat fundațiile pe nisip ale marilor hoteluri de pe litoralul românesc.

Satisfacerea serviciului militar TR, la arma geniu-pontonieri, a stimulat simțul datoriei și a călit organismul pentru viitor.

În august 1964, după susținerea examenului de diplomă, a început activitatea ca inginer de foraj-extracție tot în Moldova, la Schela de extracție Tg. Ocna.

Încă din primele zile de activitate, a fost numit inginer șef secție de extracție, având în coordonare peste 50 de sonde de extracție, sute de muncitori și numeroase instalații specifice.

În anul 1966 cunoaște pe cea care avea să-i fie o bună și înțeleghătoare soție, Nuți Radu Bălan și cu care are doi copii, ambii ingineri, căsătoriți la rândul lor și realizați profesional.

În anul 1967, fiind apreciat pentru rezultatele activității profesionale, a fost promovat la Comisia Economică a Comitetului Județean Bacău, pentru a coordona întreaga activitate de petrol, sectoarele extractive de carbune și sare, precum și producerea și distribuția de energie termică și electrică din județ.

În perioada 1986-1992, ca inspector general în cadrul Inspecției Minier Geologice, secția Bacău, a controlat și coordonat

exploatarea rațională a zăcămintelor de petrol și gaze, cărbune, sare, ape minerale și alte substanțe minerale utile din întreaga Moldovă.

Revoluția din decembrie 1989, l-a găsit în mijlocul evenimentelor. Ca o persoană cunoscută, a contribuit la calmarea situației, revoluția desfășurându-se la Bacău relativ pașnic, fără incidente majore.

Până în februarie 1990, în cadrul Comitetului Provizoriu al Revoluționarilor, a condus activitatea de organizare economică și socială la nivelul județului Bacău. După calmarea evenimentelor a revenit în cadrul Inspecției Minier Geologice, la activitatea specifică.

În anul 1990, a inițiat, a constituit și condus Filiala Bacău a organizației culturale Vatra Românească.

În anul 1991 cu un grup de inițiativă, a înființat filiala județeană Bacău a PUNR, al cărui președinte a fost până la fuziunea cu PC în 2007.

La alegerile parlamentare, din toamna anului 1992, a candidat și a fost ales deputat pentru județul Bacău, din partea Partidului Uniunii Naționale Române, PUNR.

Ca parlamentar în perioada 1992-1996, a avut numeroase inițiative și o participare activă la lucrările Parlamentului și fiind apreciat, din 1993 și până la fuziunea cu PC în 2007, a fost ales, atât ca președinte al filialei Bacău al PUNR, cât și vicepreședinte al partidului, la nivel național.

După încheierea mandatului de deputat în anul 1996, a rămas în continuare în Parlament ca Expert Parlamentar până în anul 2000 când a ieșit la pensie.

Împreună cu soția, care a lucrat numai ca proiectant, a înființat la Bacău, în 1992, firma de proiectare S.C.RESMIN S.R.L., unde funcționează ca director. În urma unor examene de specialitate a obținut titlul de verificator de proiecte în domeniul gazelor.

Împlinirea vârstei de 70 de ani, în 2009, l-a găsit înconjurat de familie, rude, surori, cumnați nepoți, prieteni, fiind un prilej de bilanț pozitiv, dar și un nou imbold pentru activitatea viitoare.

Are în lucru un volum cu o parte din intervențiile și cuvântările din parlament și poziția exprimată cu prilejul unor evenimente deosebite din viața politică și socială, interviuri, etc.

Ca fiu credincios al comunei, s-a implicat în realizarea unor obiective de infrastructura ale comunei obținând, în perioada cât a fost deputat, 1992-1996, aprobarea și finanțarea asfaltării drumului județean de legătura cu șoseaua națională și construirea unei moderne școli în Lacul lui Baban. Aceleași sentimente, l-a animat și la implicarea activă în elaborarea Monografiei comunei Gura Calitei.

Prof. Preot VASILE GAVRILĂ

DOCTOR ÎN TEOLOGIE.

Vasile Gavrila, este cel de al doilea copil al familiei de țărani români Costică și Florica Gavrila. S-a născut pe data de 24 august 1962, în comuna Gura-Caliței, județul Vrancea, unde a urmat și cursurile Școlii Generale, între anii 1969-1977.

Între anii 1978- 1980, a urmat cursurile Liceului Pedagogic din Focșani, secția Filologie-Istorie, însă visul lui, nutrit încă din copilărie, era ca, într-o bună zi, să fie preot și să îi slujească lui Dumnezeu.

Acestui vis îi pune început în anul 1980, când intră la Seminarul Teologic Ortodox din Buzău, ale cărui cursuri le absolvă ca șef de promoție în 1985. În 1986 pleacă la București și devine student al Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității din capitală. Tot în anul 1986, se căsătorește cu domnișoara Liliana Avram, din satul Poieni, comuna Gura- Caliței.

După absolvirea Facultății de Teologie, în 1990, este hirotonit în comuna Scorțoasa, județul Buzău și își începe activitatea pastorală ca preot paroh în satul Policiori din același județ.

Din anul 1991 se întoarce în București, unde îndeplinește funcțiile de redactor și tehnoredactor al oficiosului Patriarhiei Române, Vestitorul Ortodox, până în anul 1993. Din 1992 este numit

de către Preafericitul Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române din acea vreme, preot paroh al Paraclisului Universitar „Sfântul Nicolae” din București, devenind astfel cel mai tânăr paroh din Arhiepiscopia Bucureștilor - nu avea atunci decât 30 de ani. Este profesor la Seminarul Teologic Ortodox din București (între anii 1994-1995 și 1995-1996), apoi lector suplinator la Facultatea de Teologie Ortodoxă, Universitatea „Ovidiu” din Constanța (1996-1997) și lector suplinator la Facultatea de Teologie Ortodoxă, Universitatea din Craiova (2006-2007). În anul 2004 își ia doctoratul în Teologie, specialitatea Teologie Liturgică.

Din anul 2007 și până în prezent realizează, la postul național de televiziune TVR Cultural, emisiunea „Duhovnicul de la miezul nopții”.

În cei 20 de ani care au trecut de la hirotonia sa, părintele Vasile Gavrilă și-a împletit minunata activitate pastorală și duhovnicească de la biserica al cărei paroh este, cu o intensă activitate pe plan cultural și științific. Astfel, a susținut numeroase conferințe și comunicări pe teme religioase în țară și străinătate:

- Taina Cununii - Universitatea Constanța, decembrie 1998 și la Catedrala Saint Sulpice, Paris, 2001;
- Icoană și cuvânt, Universitatea A.S.E - București, 4 martie 1999;
- Despre libertate, Facultatea de Istorie - Universitatea București, 11 martie 2000.
- Căsătoria și familia creștină, Brașov, decembrie 2005;
- Ortodoxia - mărturie a vieții veșnice, Craiova, martie 2007;
- Icoana Bizantină și rolul ei duhovnicesc în viața omului, în cadrul Simpozionului „Zilele icoanei bizantine”, Facultatea de Teologie Ortodoxă București, Amfiteatrul „Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae”, 17 martie 2008;
- Postul – naștere în Hristos Bruxelles, 2008;
- Conferința Calea mântuirii tinerilor-căsătoria, călugăria sau fecioria în lume, în cadrul întâlnirii Asociației de tineret Nepsis, din Spania și Portugalia, 11-14 iunie, 2010, Zaragoza - Spania.

Traduce în limba română lucrări ale unor parinți duhovnicești de renume:

- Comentariu la Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, după Al. Schmemmann, Great Lent Journey to Pascha, New York, 1990, publicat în „Vestitorul Ortodoxiei” VI (1994), nr. 114, p. 2;
- Hristos, Sfânt și Biserica, în Ioannis Zizioulas, ecclesială, Editura Bizantină, București, 1996, după ediția *Has communion*, London, 1985.

Publică diferite lucrări didactice și științifice, broșuri și cărți:

- Lingurița - obiect de cult, publicat în periodicul „Vestitorul Ortodoxiei”, (1997),;
- Rânduielei liturgice din Postul Mare și importanța lor pentru viața creștinilor; în Revista de Teologie „Sfântul Apostol Andrei”, (1998),
- Dumnezeuiasca Liturghie - cea mai înaltă expresie a Graiului Liturgic, Revista „Text și discurs religios”, Editura Universității ALEXANDRU IOAN CUZA, Iași, 2010;

Cărți publicate:

1. Taina Cununii, Editura „Ramida”, București, 1998;
2. Despre Spovedanie, Editura „România creștină”, București, 1999;
3. Despre Sfânta împărtășanie, Editura „România creștină”, București, 1999;
4. Postul Mare pe înțelesul tuturor, Editura „România creștină”, București, 1999;
5. Cununia - viață întru împărăție, Editura „Fundația Tradiția Românească”, București, 2004.
6. Pentru tineri, teologie liturgică, Editura „Fundația Tradiția Românească”, București, 2009;
7. Prin Ușile Pocăinței - Pași spre înviere. Cuvinte la Triod, Editura „Fundația Tradiția Românească”, București 2010.

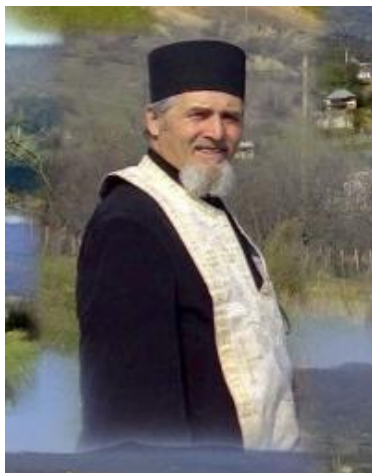
Astăzi, în pragul împlinirii vârstei de 48 de ani, Părintele Vasile Gavrilă se poate considera un om împlinit:

Ca soț și tată de familie - alături de doamna sa preoteasă, împreună cu care a întemeiat o căsnicie fericită, Părintele se bucură de o familie de o rară frumusețe, luminată de surâsul a cinci copii (trei fete și doi băieți), familie care reprezintă un adevărat model pentru tinerii care pornesc mână în mână în viață, prin poarta căsătoriei.

Ca teolog și om de cultură - activitatea științifică mai sus enumerată o dovedește din plin.

Ca preot - sub îndrumarea sa, la biserica pe care o păstorește s-a desfășurat și se desfășoară o puternică lucrare misionară, care are ca obiectiv principal întărirea vieții liturgice a studenților, prin participarea la bogatul program de slujbe, prin spovedanie tot mai deasă și prin împărtășire după măsura curățirii și a învrednicirii fiecăruia.

Preot VALERIU N. AVRAM

Născut la 13.02.1956 din părinții Nicolae și Eugenia Avram , în localitatea Lacul lui Baban, județul Vrancea.

Urmează Școala Generală I - VIII în satul natal, apoi Seminarul Teologic din Buzău, între anii 1974 - 1979. În toamna anului 1979 se înscrie la Facultatea de Teologie din București.

În 1980 efectuează stagiul militar de scurtă durată în localitatea Vinju Mare, județul Mehedinți. După terminarea stagiului militar, în vara anului 1980 se căsătorește cu tânăra Costache Elena din comuna Gura - Calîței.

La 13 noiembrie 1980 este hirotonit preot pe seama parohiei Constandoiu. Pentru a se dedica reparației celor două lăcașuri de cult din cadrul parohiei în care a fost numit, întrerupe cursurile de la Facultatea de Teologie din București, și le va relua abia în anul 2000 la Facultatea de Teologie din cadrul Universității "Valahia" din Târgoviște, obținând titlul de licențiat în anul 2004. Totodată urmează cursurile modulului psiho - pedagogic din cadrul aceleași Universități.

În activitatea pastoral - duhovnicească și administrativă se remarcă prin construirea a două case de prăznuire, dotate cu bibliotecă și bucătărie unde credincioșii parohiei și nu numai, pot organiza parastase pentru cei răposați, atât de obște cât și particular.

După ce s-a îngrijit și a terminat cu consolidarea și dotarea cu cele necesare, a celor două biserici din satul Poienile și Lacul lui Baban, în toamna anului 2006 pune temelia unei noi biserici din zid

la jumătatea distanței dintre cele doua biserici din lemn, deja existente. Piatra de temelie a acestui nou lăcaș de cult, cu hramul "Sfântul Mare Mucenic Gheorghe" și "Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului ", a fost pusă în ziua de 03 decembrie 2006 de către Preasfinția Sa Episcopul Epifanie al Buzăului și Vrancei, însoțit de un distins sobor de Prea Cucernici părinți și în prezența unui mare număr de credincioși.

Lucrările de construcție au început în același an și s-au încheiat în primăvara anului 2008.

Din toamna aceluiași an, s-au început lucrările de pictură, fiind împodobită în haină de sărbătoare spre închinare Domnului și veșniciei neamului, în tehnică tradițională românească fresco de către pictorii Pașcu Petre și Pașcu Ionel din Brusturoasa, jud. Bacău.

Lucrările au fost finalizate în august 2010, prin strădania Prea cucernicului părinte paroh Valeriu Avram și cucernicului părinte profesor Nicolae Avram, cu cheltuiala substanțială a familiei Șotârcă Mircea și Ligia din municipiul Focșani, și cu ajutorul credincioșilor.

Biserica a fost dotată cu doua clopote cu greutatea de 400 și respectiv 270 kg, sincronizate pe notele SI BEMOL și respectiv RE BEMOL, turnate la Turnătoria în Germania.

În incinta bisericii s-a ridicat și o casă de prăznuire dotată cu sală de mese, bibliotecă, bucătărie, un centru de medicină generală și farmacie. Tot aici va funcționa și un centru social pentru cei săraci.

Slujba târnosirii a fost oficiată în ziua 19 septembrie a anul de grație 2010, de către Î.P.S. Epifanie Norocel, Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei, înconjurat de un distins sobor de preoți și în prezența unui număr mare de credincioși din parohie și din localitățile învecinate. Cu acest prilej, parintele Valeriu Avram, a primit ca recompensă pentru strădania și încununarea activității sale gradul de iconom stavrofor, cel mai înalt grad preoțesc, din partea Arhiepiscopiei Buzăului și Vrancei și a IPS Epifanie Norocel.

Astăzi, în pragul împlinirii vârstei de 55 de ani, părintele Avram Valeriu se poate considera un om împlinit. Ca soț, se bucură alături de soția sa, învățătoare la Școala cu clasele I - VIII din Lacul lui Baban din anul 1985, unde a așezat condeiul, pentru prima dată, în mâna a atâtor generații de elevi. Ea l-a sprijinit și susținut în tot ceea ce a făcut, de când a primit în păstorire această comunitate de creștini ortodocși, fiind conștientă că are și o a doua familie, parohia.

Ca tată și bunic se bucură de cei trei copii, un fiu, doua fete și trei nepoți.

Ca preot se bucură de o pastorație roditoare și liniștită, având doar o familie în toată parohia de alta confesiune religioasă.

Doctor ing. GICĂ DUȚĂ

S-a născut la 3 aprilie 1954, în comuna Popești, jud. Vrancea, din părinții, Duță Gheorghe Mareș și Dudău Lina. Începe școala primară în anul 1961 la Școala Generală Gura Calii, având ca dascăl pe renumitul învățător Mogoș Ion care împreună cu soția, înv. Mogoș Victoria a pus creionul în mână mai multor generații de elevi din satul Gura Calii. În anul 1966 este transferat la actualul Colegiu Național Unirea unde a urmat și cursurile liceale până în anul 1973.

Este atras din primii ani de viață de foșnetul și freamătul codrului verde, care ajungea până în spatele grădinii casei părintești și în care mergea aproape zilnic la joacă, după ciuperci, vreascuri, alune, coarne, cireșe amare sau cu vitele la păscut și uneori la lucrările silvice. Dragostea de pădure a deprins-o la îndemnul părinților și a celor mai pasionați slujitori ai pădurii din zonă: brigadierii silvici Luca Ion, Gavrilă Aurel, Busuioc Ghiță și pădurarii Dragomir Costache, Constandache Niță, Duță Neagu, Robu Viorel, Cosma Neculai, David Vasile și alții.

Ca urmare a pasiunii sale, urmează cursurile Facultății de Silvicultură și Exploatare Forestiere a Universității Transilvania Brașov, unde avea să afle din prelegerile celor mai renumiți profesori, că în Vrancea se face cea mai grea silvicultură din țară, datorită specificului zonei (terenuri instabile, eroziune puternică, substrat litologic friabil, rețea hidrologică bogată, zonă seismică, etc.) și că

aici, în Vrancea, inginerul silvic are nobila misiune, mai mult ca oriunde, de a asigura permanența „Aurului Verde” . De aceea, după terminarea facultății, în anul 1978, deși avea posibilitatea să aleagă locuri mai atrăgătoare de muncă prin repațiție, a preferat să-și înceapă cariera ca inginer silvic la Sectorul de Exploatare a Lemnului Dumitrești, din cadrul fostei Intreprinderi Forestiere de Exploatare și Transport Focșani (I.F.E.T. Focșani).

În anul 1979 a fost transferat la Ocolul Silvic Dumitrești, unde a preluat problemele de fond forestier, activitatea cea mai complexă în cadrul unui ocol silvic.

În anul 1980 se căsătorește cu Silvia Gabriela Botea, fiică de silvicultori și cu prenumele (silva=pădure), parcă predestinată pentru un silvicultor.

La solicitarea conducerii fostului Inspectorat Silvic Vrancea, în anul 1983, este transferat în centrala inspectoratului, unde preia funcția de șef al Inspecției Fond Forestier, Pază și Protecția Pădurilor, pe care a condus-o până în anul 1991. Prin concurs, a ocupat funcția de șef al Ocolului Silvic Focșani, cel mai mare ocol silvic din Vrancea și unul din cele mai mari din țară, funcție pe care a deținut-o până în anul 2001, când a fost numit director al Direcției Silvice Focșani, care avea în administrare și fondul forestier din județul Galați.

În anul 2003, a susținut teza de doctorat la Universitatea Transilvania, din Brașov, devenind doctor în științe silvice, iar în anul 2004 a devenit șef de lucrări, doctor inginer la Facultatea de Management Agroturistic a Universității Bioterra București, devenind apoi titularul Catedrei de Silvicultură, Dendrologie, Dendrometrie, Arhitectura peisageră și Amenajament silvic.

A candidat la alegerile parlamentare din anul 2008, ca senator pentru județul Vrancea, a câștigat 44,3% din voturi în colegiul unde a candidat, dar datorită „legislației în vigoare” , a ocupat postul de senator candidata situată pe locul doi, care a obținut un număr mai mic de voturi.

A deținut și funcția de consilier județean până la începutul anului 2009, când a fost numit subsecretar de stat în Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, unde a răspuns de soarta fondului forestier național, aproape un an de zile. Începând cu anul 2010 a devenit și Expert Tehnic Judiciar în specialitatea Silvicultură și Exploatare Forestiere.

Este căsătorit, soția sa, Duță Silvia Gabriela fiind Judecător la Tribunalul Vrancea și are doi băieți, unul avocat și unul inginer silvic și economist, ambii înscriși pentru obținerea titlului de doctor în specializările respective.

Colonel în rezervă ing. FĂNICĂ VOINEA ENE

Cunoscutul militar, jurnalist, scriitor și specialist în terapii complementare, ing. Fănică Voinea Ene s-a născut la 8 noiembrie 1946, în satul Gura Calitei, din comuna cu același nume, județul Vrancea, fiind primul din cei șase copii ai agricultorilor Voinea Ene și Ileana Bughiurlan. Un rol important în educația lui l-a avut mama sa, care îi povestea deseori istorii din viața sfinților și îl învăța să recite poezii cu caracter religios, dorința ei nedisimulată era să-l pregătească pentru a deveni preot.

Ca iubitor al naturii, o ajuta pe bunica sa din partea tatălui, Dumitra Ene, cunoscută tămăduitoare din zonă, la recoltarea de plante medicinale, prilej cu care i se naște o vie pasiune pentru medicina naturistă.

În 1953, începe cursurile școlii primare din satul natal, avându-l ca învățător pe Ion Mogoș, pentru care va păstra toată viața o imagine plină de respect și recunoștință.

După absolvirea școlii primare în 1957, urmează cursurile școlii gimnaziale din Dumbrăveni, unde avea să-i fie remarcat și cultivat talentul la desen de profesorul și pictorul Gheorghe Nicula. Tot la această școală avea s-o cunoască, în ultimul an de studii, pe Georgeta Soare, viitoarea sa soție.

În anul 1960, promovează cu medie de bursă examenul pentru a urma cursurile Liceului „Unirea” din Focșani. Din păcate, pentru el, în 1962 se desființează bursele pentru liceu – o grea lovitură pentru fiii de oameni săraci, cum era și Fănică Voinea Ene.

Nemaiavând cu ce să-l întrețină la studii, tatăl său îl cheamă

acasă să-l ajute la munca câmpului. Dar, norocul îi surâde fiind selectat de Centrul Militar Județean, pe baza examenului medical și a mediilor obținute la liceul civil, pentru clasele a XI-a și a XII-a a Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, județul Prahova. Se remarcă și în liceul militar pentru talentul său literar și cel pentru pictură și își dezvoltă pasiunea pentru identificarea și colectarea de plate medicinale, necesare tratamentelor naturiste.

După absolvirea liceului, urmează cursurile Școlii Superioare de Ofițeri „Nicolae Bălcescu”, arma artilerie din Sibiu, unde pe lângă programa de studiu necesară unui viitor ofițer, a studiat și o serie de discipline specifice unor viitori ingineri. În cadrul facultății, face cunoștință cu o disciplină militară strâns legată de medicina naturistă: supraviețuirea. Supraviețuirea în sensul militar al cuvântului însemna a-ți trata afecțiunile sănătății și a te alimenta cu ceea ce îți oferă natura – aceasta fiind și esența medicinei naturiste.

În urma absolvirii școlii de ofițeri, este avansat locotenent și devine comandant de pluton la Medgidia. În toamna aceluiași an se căsătorește cu d-na Georgeta Soare.

Încă de la începutul carierei, publică articole în gazeta militară „Înainte”, în ziarul județean din Constanța „Dobrogea nouă” și în „Revista trupelor de uscat” continuându-și cu discreție activitatea de terapeut naturist, considerată pe atunci vrăjitorie, deși apelau la ea chiar unii din mai marii unor județe.

După ce este încadrat ca redactor la gazeta militară „Înainte” din București în 1971, este admis apoi ca student la Facultatea de Ziaristică a Academiei „Ștefan Gheorghiu” din București în 1973. Repartizat pentru un timp pe funcția de comandant de baterie, la garnizoana „Mihai Bravu” din Giurgiu se întoarce la București și este admis apoi, la Academia Militară de Comandă și Stat Major, Facultatea „Arme”, secția „Artilerie” și urmează cursurile ei concomitent cu cele ale Facultății de Ziaristică. În 1978, termină cursurile Academiei Militare ca șef de promoție și este repartizat ca șef de cercetare la regimentul de artilerie din Mihai Bravu, unde își continuă preocupările în domeniul medicinei naturiste. Acum, se pun bazele activității sale de specialist în terapii complementare, începută prin colaborarea cu un renumit medic oncolog, doctorul în științe medicale, Ion Pleșca, de la Spitalul Fundeni. Începe să publice articole, însemnări și reportaje la Ziarul central al armatei „Apărarea Patriei”.

În 1983, absolvă Facultatea de Ziaristică cu lucrarea de licență „Pentru o publicistică originală”, iar în 1980 urmează la Institutul Central de Informatică din București un curs de analiști în

domeniul informaticii fiind avansat în același an în funcția de locțiitor de comandant de regiment.

După mai multe colaborări la diferite reviste cu caracter militar, în 1987 este numit redactor la Ziarul Central al Armatei „Apărarea Patriei” unde publică articole despre pregătirea de luptă a militarilor, dar care în conținutul lor fac loc și pentru vechea sa pasiune – medicina naturii. Colaborează în această perioadă la revista „Viața militară”, la emisiunile de radio „Ora armatei” cu tablete scurte despre tehnicile de supraviețuire și despre medicina naturii, la cotidianul „România liberă” și la Studioul cinematografic al armatei cu scenarii despre filme documentare. În 1991 devine membru al Uniunii Ziariștilor din România.

Revoluția din 1989, îl găsește ca redactor la același ziar central al armatei „Apărarea Patriei” care va deveni „Armata României” și apoi „Observatorul Militar”. În zilele revoluției, se deplasează în punctele fierbinți ale capitalei și publică în paginile ziarului, reportaje emoționante despre faptele eroice ale militarilor în confruntarea cu grupurile diversionist-teroriste. În septembrie 1990, participă ca reporter militar la lansarea unei rachete Skud de militarii români în poligonul Kapustin din Kazahstan și din această experiență se va naște un capitol din cartea „Prin Savana somaleză” iar în 1991 devine membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști.

Concomitent cu activitatea la ziarul la care era încadrat, continuă colaborarea la revista „Revista militară” la emisiunile de radio „Ora armatei”, la „România liberă”, la Studioul cinematografic al armatei „Revista de Istorie Militară”, revista „Panorama” și alte publicații. Editează revista „Romanian Armed Forces, Apartner for Peace” destinată forțelor NATO.

În 1996, la cererea Direcției de Informații Militare, publică la Editura Militară cartea: „Să ne tratăm singuri – Ghid de terapie naturistă” care abordează tratarea unor afecțiuni ale sănătății și alimentația cu mijloace oferite de natură. În același an este trimis ca reporter militar în Somalia în cadrul misiunii ONU de menținere a păcii, într-o țară măcinată de război civil, iar din experiența acestei misiuni se va naște un nou capitol din cartea „Prin savana somaleză”. Cu această ocazie a pregătit o tinctură de plante medicinale, ajutându-i pe băștinași în combaterea malariei.

În 1997 trece în rezervă și se va muta la Vălenii de Munte, unde își construiește o casă și se dedică cu toată energia cercetării științifice și tratamentelor naturiste.

În 1999, înființează Fundația „Terapia Naturistă” având ca obiectiv principal promovarea metodelor și procedeele medicinei naturii, o acțiune de pionierat în România.

Sustine mai multe comunicări științifice în cadrul sesiunilor a V-a, a VI-a, a XI-a și a XII-a a Conferinței Internaționale de Terapii complementare de la Arad, România, publicate în compendiul conferințelor. Iată câteva teme ale acestor conferințe deosebit de actuale și de importante: „Tratarea cancerului cu mijloace naturale”; „Cele 10 porunci ale regenerării psiho-fizice” și „Reducerea numărului de bolnavi de cancer”.

Publică în 2005 la Editura All Cartea: „Terapie naturistă. Cazuistica”, care înfățișează drama unor pacienți afectați grav, cărora a reușit să le amelioreze sau să le vindece suferința cu remedii naturiste. Foarte activ, publică în anul 2006 tot la Editura All Cartea, cartea: „Terapia naturistică”. „Ghidul turistului” ce vine în sprijinul turiștilor.

Activitatea sa laborioasă este răsplătită cu numeroase diplome și distincții: astfel, în anul 2002 i se acordă „Diplomă de merit” de către Asociația Națională de Terapii Complementare din România; în anul 2005 i se acordă de către Trustul de Presă al MAN „Diplomă de prețuire” pentru emisiunile prezentate la radio iar în 2009, același trust de presă îi acordă „Diplomă de merit” pentru întreaga activitate de jurnalist militar. În anul 2010, „Trustul de presă al MAN, i-a acordat cu prilejul aniversării a 70 de ani de radiofonie militară „Diplomă” pentru devotamentul cu care a apărut la microfonul emisiunilor militare, idealurile Armatei Române, consolidând încrederea publică în Oastea Țării, iar Biblioteca Militară Națională i-a acordat „Diplomă de onoare”. Tot în 2010 publică la Editura All Cartea „Ochi de poienită ascunsă” și la Editura Tritonic, cartea „Prin Savana Somaleză”.

COLONEL (R) SANDEL DOAGĂ

S-a nascut la data de 27.02.1955 în com. Gura Calitei, satul Dealul Lung, jud. Vrancea, din părinții Stan și Valentina Doagă.

Cursurile primare și gimnaziale le-a urmat la Școala Generală Dealul Lung. În perioada 1970 - 1974 a fost elev al Liceului Economic din Focșani, după care a urmat cursurile Facultății de Economia Industrii Construcțiilor și Transporturilor, din cadrul Academiei de Studii Economice București, obținând diploma de licență în științe economice, fiind încadrat ca economist la UJECOOP Vrancea.

În anul 1982 a fost încadrat ca ofițer de poliție la Inspectoratul Județean de Poliție Vrancea. După încadrarea ca ofițer activ, a urmat o serie de cursuri de perfecționare, astfel:

- în anul 1983 și 1987 cursul de formare ofițeri de poliție și cadre de conducere în cadrul Centrului de Studii Postuniversitare București; în anul 1998, cursul postuniversitar în cadrul Academiei de Studii Economice București - specializarea "Norme contabile internaționale"; în anul 2002, cursul de management în cadrul Centrului de Studii Postuniversitare București.

Pe linie profesională a evoluat de la funcția de ofițer specialist în cadrul poliției economico - financiare la cea de șef serviciu logistic, șef serviciu poliție economico - financiară, prim - adjunct al inspectorului șef și inspector șef al IPJ Vrancea. După trecerea în rezervă, ca urmare a pensionării, a urmat cursurile organizate de Fundația pentru Schimbări Democratice, în prezent fiind în curs de autorizare ca "mediator".

Este căsătorit cu Doagă Aneta, de profesie economist și are două fiice, Doaga Ioana Maria, avocat în cadrul Baroului București și Doaga Elena, economist în cadrul unei banci cu capital italian.

Lt. Colonel(R) VASILE PUPĂZĂ

S-a născut la 14.10.1954 în satul Groapa-Tufei, comuna Gura-Caliței, județul Vrancea, fiind al 5-lea copil al familiei de agricultori, Enache și Neaga Pupăză.

Cursurile primare și gimnaziale le-a urmat la școala din Lacul Baban. În 1969, mama este confruntată cu o problemă gravă de sănătate din care nu-și va mai reveni.

Din 1969 a urmat cursurile Liceului "Unirea" din Focșani. După terminarea anului al treilea, confruntat tot mai acut cu lipsurile materiale, pleacă la Brașov și muncește ca necalificat în Uzina "Metrom". În paralel își continuă studiile și obține diploma de baccalaureat.

Dorește să devină pilot militar, însă este respins la examenul medical. I se propune să urmeze o altă școală de ofițeri, dar refuză. Solicită totuși să fie încorporat pentru a rezolva problema obligațiilor militare. Este repartizat la o unitate de transmisiuni din Brăila. După un an, în 1975, hotărăște să dea examen la Școala Militară de Ofițeri Activi de Transmisiuni din Sibiu. La terminare, în 1978, i se acordă gradul de locotenent și solicită să fie repartizat la Școala Militară de Ofițeri de Aviație "Aurel Vlaicu" de la Boboc, județul Buzău, în funcția de comandant de pluton.

În 1981, după un curs de specializare, este numit ofițer cifrator în statul major al aceleiași structuri militare. În paralel, desfășoară și unele activități didactice.

Din 1988 este admis la Academia de Studii Economice din București, obținând, în 1993, licența în management.

Dorește să devină parașutist militar și, în 1991, se mută cu serviciul la Batalionul 60 Parașutiști "Băneasa-Otopeni". După parcurgerea cursului de brevetare, intră în rândurile personalului aeronavigant. Ca ofițer de stat major în cadrul acestei unități, a răspuns, în primul rând, de planificarea, organizarea, controlul și evaluarea instrucției.

În 1998, devine oficial cadru didactic militar în cadrul Școlii de Aplicație pentru Parașutiști (mai târziu, Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale). Activitatea sa didactică privește mai ales managementul instrucției, pregătirea psihologică a viitorilor parașutiști, dreptul internațional umanitar.

Este autorul a mai multor culegeri de lecții și cursuri de specialitate, necesare procesului de învățământ militar, între care: *"Drept internațional umanitar"* (2000), *"Managementul organizațiilor"* (2005), *"Parașutismul militar - fundamente teoretice și organizatorice"* (2005) și coautor la alte studii, manuale și regulamente militare.

În cursul anului 2004 a condus o echipă de parașutiști cu multă experiență care a testat operațional un nou tip de parașută standard pentru personal (compatibilă NATO). Acest tip de parașută a intrat deja în înzestrarea armatei.

Întrucât reglementările actuale nu permit persoanelor care au împlinit vârsta de 50 de ani, efectuarea de parașutări în scopuri militare, în 2005, a fost nevoit să pună capăt unei cariere de 30 de ani, în care a parcurs treptele ierarhiei militare de la soldat (1974) la locotenent-colonel (1997) și să se pensioneze. Pentru activitatea sa militară a fost decorat de mai multe ori cu ordine și medalii.

După momentul pensionării, a încercat să se adapteze la viața civilă și desfășurat o serie de activități civile: director al Filialei de Cruce Roșie Buzău (2006 - 2007), cadru didactic asociat al Universității "George Barițiu" din Brașov (2006 - 2010), administrator al unei societăți comerciale (2007 - 2008) ș.a.

Este căsătorit cu Virginia (născută Șotârcă), originară din Poieni și este tatăl a doi copii. A rămas mereu cu inima alături de colegii săi parașutiști și piloți militari, dar și de cei peste 1000 de cursanți și studenți, la formarea cărora crede că și-a adus o modestă contribuție.

Comisar în rezervă, BOCU GHEORGHE

S-a născut la 17 februarie 1960 în satul Lacu lui Baban, comuna Gura-Caliței, din părinții Ion și Ecaterina Bocu, fiind al cincilea din cei șase copii ai lor.

Urmeaza cursurile primare și gimnaziale la Școala Generală Lacul lui Baban. Își amintete cu recunoștință de învățătoarele: Valerica Brăgău, Adriana Baciuc și Condina Albei și de dirigintele Virginica Dăscălița și Mioara Ciubuc.

După absolvirea Liceului de Mecanică Fină Focșani se angajează la I.D.S.M.S.A. Focșani.

În 1978 este încorporat în armată, fiind repartizat în orașul Dej la Regimentul de Infanterie Mecanizată de pe Dealul Florilor, din județul Cluj

După lăsarea la vatră este încadrat la vechiul loc de muncă, și apoi s-a transferat la Șantierul de Instalații Montaj Brașov.

În 1981 se căsătorește cu Elena zis Liliana Calița, din comuna Țițești a județului Vrancea.

Un an mai târziu, ia cu rezultate foarte bune, examenul de admitere în Școala Militară de Ofițeri a Ministerului de Interne, actuala Academie de Poliție Alexandru Ioan Cuza din București, pe care o absolvă în 1985, fiind repartizat la Miliția Municipiului Focșani.

Pe perioada cât a urmat școala i s-au născut cele două fiice, Adriana-Silvia și Nina-Teodora.

Revoluția din decembrie 1989 îl găsește ca lucrător în același Birou Judiciar.

În anul 1992 se înscrie la cursurile fără frecvență ale Facultății de Drept, pentru completarea pregătirii juridice, pe care le absolvă în 1995, devenind licențiat în științe juridice, specialitatea drept.

Patru ani mai târziu, absolvă cursurile postuniversitare de perfecționare în domeniul siguranței circulației rutiere. Cu toate acestea, la cererea sa, a rămas să lucreze în continuare la „omoruri” – o provocare pentru el și, în general, pentru orice polițist care-și respectă profesia.

Așa se face, că datorită uzurii psihice și fizice generată de obligațiile de serviciu tot mai stresante, i se depreciază treptat starea de sănătate, îmbolnăvindu-se în anul 2001. Întrucât nu s-au obținut rezultate favorabile cu tratamentele alopate, a apelat atunci la tratamentele neconvenționale ale colonelului în rezervă, inginer Fănică-Voinea Ene din Vălenii de Munte, originar tot din comuna sa natală Gura-Caliței, vestit și apreciat terapeut naturist atât în țară cât și în străinătate. Domnia sa, prin terapiile originale aplicate a reușit să-l redea în scurt timp familiei și societății, vindecându-l definitiv de crunta afecțiune.

În anul 2003 este avansat la gradul de comisar iar în martie 2005, cu ocazia Zilei Poliției este desemnat „Polițistul anului”. Un an mai târziu este avansat la gradul de comisar șef, cel mai înalt grad într-o funcție de execuție în poliție.

Pe lângă îndeplinirea obligațiilor de serviciu a desfășurat și activități cu caracter social. Astfel, în luna mai 2005, ajutat de colegul său, inspectorul Cătălin Toșcuță, a înființat Sindicatul Polițiștilor din Vrancea, acesta făcând parte din Sindicatul Național al Polițiștilor. Este prima organizație sindicală din istoria poliției vrâncene. În calitate de lider al acesteia, a luptat pentru apărarea drepturilor polițiștilor județului de numeroasele nedreptăți și abuzuri comise asupra lor de conducerile profesionale ale instituției sau de reprezentanții altor organisme.

În anul 2009 iese la pensie, în continuare ocupându-se cu lucrări în gospodăria proprie din comuna Golești a județului natal și cu pregătirile necesare pentru a intra în avocatură.

A

AA

Ing. ANTONESCU CONSTANTIN

S-a născut la 17 ianuarie 1946, în satul Gura-Caliței, comuna Gura-Caliței, din părinții Costică Antonescu și Marta Moldoveanu.

În 1953 începe cursurile școlii primare în comuna natală, avându-l ca învățător pe Gheorghe Mogoș, despre care va păstra toată viața o imagine plină de respect și recunoștință.

Continuă apoi cursurile școlii gimnaziale în comuna Dumbrăveni, pe atunci numită Suvorov, fiind întreținut gratuit la internatul școlii.

Urmează Școala Profesională Electroprecizia Săcele, județul Brașov, devenind după absolvire sculer-matrițer și încadrat la întreprinderea Electroprecizia Săcele. Continuă studiile la Liceul Unirea Brașov, după care urmează Facultatea de Tehnologia Construcțiilor de Mașini, fiind licențiat în specialitatea de inginer proiectant. Este încadrat apoi ca inginer tehnolog la aceeași întreprindere Electroprecizia Săcele.

În perioada 1981-1988 brevetează un număr de 8 invenții și 46 de inovații referitoare la construcții și tehnologii privind realizarea de mașini electrice, primind premiul întâi la concursul național de creație științifică desfășurat în intervalul 1981-1982 la Brașov.

În anul 1983 îi apare la Editura Știință și Tehnică București cartea *Nouă Construcție și Tehnologie pentru Realizarea Colectoarelor Destinate Demaroarelor Pentru Autovehicule*.

Iese la pensie în 2005, ocupându-se în continuare de creșterea vitelor, fiind președinte al Asociației Agricole Bunloc Săcele

MEDIC PRIMAR PUPĂZĂ N. RADU

Născut în anul 1925, în satul Lacul Baban, din părinții Maria și Nicolae Pupăză, fiind singurul băiat din cei patru copii ai familiei.

A urmat Școala Primară I – VII Lacul Baban, avându-l ca învățător pe Dumitru Ianculescu.

După absolvirea școlii, intră ca ucenic la o croitorie din Dumitrești, a lui Iordache Ion, pentru o perioadă de 3 ani. În continuare a lucrat croitorie, în propriul său atelier, în Lacul Baban.

În timp ce practica croitoria a urmat la cursuri fără frecvență, Liceul Teoretic Râmnicul Sărat, absolvind câte două clase liceale într-un an școlar.

Urmează apoi Facultatea de Medicină din Iași, de unde se transferă la Facultatea de Medicină din București, în perioada 1950 – 1956. După absolvirea facultății, a lucrat ca medic stagier în comuna Dălhăuți. După un an se transfer la Dispensarul Dumbrăveni, unde a funcționat o perioadă de 3 ani, până în anul 1960.

În același an, este admis prin concurs la cursurile de specializare ca medic cardiolog la București. Este repartizat apoi, ca medic cardiolog la secția cardiologie a Spitalului Județean Galați. Aici s-a remarcat prin activitatea sa competentă fiind promovat ca șef de secție apoi chiar director al Spitalului Județean Galați.

A fost căsătorit cu inginera geolog Maria Panaitescu, după repartizarea sa ca medic în orașul Galați. Neavând copii, au adoptat o fetiță, Ancuța, care lucrează în prezent ca medic la Spitalul Elias din București.

S-a stins din viață în anul 1991, ca urmare a unei boli de ficat, contractată în tinerețe și a unui atac de cord, ironie a sorții, survenit în urma operației.

Profesor TOMULESCU A. VALERICĂ

S-a născut la 4 aprilie 1947, în satul Plopu, comuna Gura Caliței, jud. Vrancea.

A absolvit Școala Primară în satul Plopu, apoi a urmat cursurile gimnaziale la Șc. Generală Dealul Lung, com. Gura Caliței.

După absolvirea școlii a fost admis la Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani pe care l-a absolvit în anul 1965.

Din 1965 și până în anul 1971 a funcționat ca profesor suplinitor și director (1969–1971), cu o perioadă de întrerupere pentru satisfacerea serviciului militar, la Școala cu clasele I – VIII Dealul Lung, comuna Gura Caliței.

În această perioadă, a absolvit la fără frecvență, Facultatea de Istorie a Universității din București, iar ulterior a absolvit a doua facultate și anume Facultatea de Geografie a aceleiași universități.

După absolvirea facultății, în perioada 1971 – 1978 va funcționa ca profesor de istorie – geografie la Școala cu clasele I – VIII Stupina, comuna Măicănești, jud. Vrancea.

Între anii 1978 – 1990 a fost profesor titular la Școala cu clasele I – VIII Nr. 1 din Mărășești, îndeplinind și funcția de director al școlii între anii 1979 – 1980. În această perioadă a fost detașat de două ori: o detașare la Școala Nr.9 Focșani între 1980 – 1982 și o altă detașare la Liceul Industrial Nr.2 Focșani între anii 1983 – 1985.

Din 1990 și până în prezent este profesor titular al Școlii cu clasele I – VIII, „Ștefan cel Mare” din Focșani.

Între anii 1990 – 1997 a fost promovat ca inspector școlar teritorial și apoi de specialitate la Inspectoratul Școlar Vrancea.

Este căsătorit, locuiește în orașul Focșani și are doi copii.

Profesor MIHALACHE DUMITRACHE

A văzut lumina zilei la 21 noiembrie 1943, în satul Poienile, comuna Gura Calîței, jud. Vrancea, din părinții Vasile și Maria Dumitrache. A urmat școala primară în satul natal, iar ciclul gimnazial la Școala Generală Dealul Lung.

După absolvirea cursurilor gimnaziale, a urmat cursurile Școlii Pedagogice „Costache Negri” din Galați, în perioada 1956 – 1960.

După absolvire este repartizat ca învățător la Școala Plopu între 1960 –1962, apoi ca profesor la Școala Dealul Lung între 1962 –1964. Revine ca învățător la Școala Dealul Lung în 1964 –1965.

De la 1 septembrie 1965 până la 31 august 1967, a funcționat ca învățător și profesor la Școala Gura Calîței, după absolvirea Facultății de Istorie - Geografie, din cadrul Institutului Pedagogic de 3 ani București. Își desfășoară apoi întreaga activitate ca profesor de istorie – geografie la școlile Gura Calîței și Lacul Lui Baban în perioada 1967 –2007.

În această perioadă îndelungată de activitate, de 47 de ani, a îndeplinit și funcția de director la Școala Plopu (1960 – 1962), ca director coordonator la Școala cu clasele I – VIII Gura Calîței, în perioada 1991– 1995 și ca director la Școala cu clasele I – VIII Lacul Lui Baban între anii 1997 – 2006.

A îndeplinit în această perioadă și funcția de director al Căminului Cultural Gura Calîței, fiind un animator remarcabil al vieții cultural artistice din comună, el însuși fiind înzestrat cu calități artistice deosebite. De altfel a făcut parte din brigada artistică a comunei, care a obținut numeroase premii la concursurile județene, interjudețene și chiar naționale.

Este căsătorit cu profesoara Dumitrache (Olaru) Maria, fiică a comunei, cu care are două fete.

Profesor GICĂ ȚANDĂRĂ

S-a născut la 25.05.1950 în localitatea Dealu Lung, com. Gura Calitei. Școala primară a urmat-o în satul Cocoșari, iar gimnaziul la Școala cu clasele I – VIII Dealul Lung. În anul 1969 a absolvit cursurile Liceului „Unirea” din Focșani iar între anii 1969 – 1971 a studiat la Institutul Pedagogic de 2 ani.

După absolvire, în perioada 1971-1977, a funcționat ca învățător la Școala cu clasele I – IV Cocoșari, com. Gura Calitei. În 1977 se transferă, prin concurs la Școala nr. 1 din Focșani.

După Revoluție, în 1990, se transferă la Școala nr. 3 Focșani unitate nou reînființată. Aici, în afara muncii de învățător, desfășoară activitate și la I.S.J. Vrancea, ca metodist la învățământul primar.

De asemenea desfășoară o bogată activitate cultural – artistică în cadrul Corului „Pastorala” Focșani participând la numeroase turnee în țară și în străinătate.

Cu această formație a reușit să obțină numeroase premii naționale și internaționale, să ridice prestigiul dascălilor vrânceni.

Din anul 1998 până în anul 2009 a avut funcția de inspector de specialitate pentru învățământul primar la I.S.J. Vrancea.

În această calitate, a contribuit în mod semnificativ, la perfecționarea didactică a dascălilor vrânceni, la îmbunătățirea managementului din școli.

Printr-o colaborare susținută cu dascălii cu experiență didactică, a publicat cărți de specialitate care au venit în sprijinul cadrelor didactice. Amintim câteva titluri: -Lecția de educație fizică la clasele I–IV; -Educația fizică și sport la clasele I – IV, Gimnastica ritmică- aerobică și dans modern; -Caietul învățătorului clasele I-IV;

Din anul 2009 este profesor psiholog la Cabinetul de Asistență Psiho-pedagogică de la Școala Ion Basgan Focșani și Școala nr. 3, precum și metodist al I.S.J. Vrancea.

PREOT GHEORGHITĂ CRIHAN

S-a născut la 6 aprilie 1956, în satul Poienile, comuna Gura Calitei, din părinții Joița și Ștefan Crihan, într-o familie numeroasă cu 7 copii.

Studii: a urmat Școala Primară Poienile și a frecventat apoi cursurile gimnaziale la Școala Generală Lacul Baban și Școala Generală Dealul Lung.

Între anii 1972 – 1977 a frecventat cursurile Seminarului Teologic din Buzău.

După satisfacerea stagiului militar la Piatra Neamț este numit ca preot paroh la parohia Dealul Lung în anul 1979. Parohia este formată din parohia propriu-zisă, Dealul Lung, Peletic și Plopu.

Bisericele din Plopu și Peletic au fost renovate prin strădania preotului Gheorghiță Crihan și a enoriașilor.

Biserica din Dealul Lunga fost construită din nou și a fost sfințită în anul 1979 în timp ce era desevită de preotul Dumitru Puiu din Lastuni și după unele reparații a fost resfințită pe 19 septembrie 2010 de către IPS Epifanie Norocel. Biserica din Plopu a fost sfințită în anul 1982 după reparații capitale .

Biserica de la Peletic s-a construit din nou pe locul celei vechi a Schitului Peletic și a fost sfințită pe 29 iunie 1997 de IPS arhiepiscop al Buzăului și Vrancei Epifanie Norocel.

Merită evidențiată strădania preotului Gheorghiță Crihan pentru renovarea celor trei biserici, îndeosebi a celei de pe locul vechiului schit Peletic, fapt care explică prețuirea credincioșilor din parohia sa.

ECONOMIST ȘOTÂRCĂ MIRCEA

Născut la 22 iulie 1952, în comuna Lacul Baban, jud. Vrancea din părinții, Dumitra și Ghiță Șotârcă, fiind al zecilea copil din cei 13 copii, care alcătuiau cea mai numeroasă familie din comună.

Studii: a urmat Școala Generală de 8 ani în satul Lacul Baban. Și-a continuat studiile la Școala Profesională de Industrializarea Lemnului Suceava.

După absolvirea școlii s-a angajat ca muncitor la CPL Focșani. În această perioadă a urmat cursurile serale la Liceul Industrial nr. 3 Focșani. În anul 1976 s-a angajat la COMAT Focșani (BJATM Vrancea) pe post de lucrător comercial cu gestiune.

În anul 1977 s-a căsătorit cu d-ra. Gavrilă Ligia din Pufești cu care are doi copii, o fată Monica și un băiat Ionuț.

După 1990 a pornit o mică afacere cu materiale de construcții, care s-a dezvoltat continuu, devenind o afacere de amploare la nivelul județului Vrancea.

Între timp a absolvit Facultatea de Economia Comerțului din cadrul Universității „Petru Andrei” din Iași, devenind economist .

Provine dintr-o familie cu părinți foarte credincioși, care i-au transmis și lui această credință.

Această credință profundă, coroborată cu dragostea față de locurile natale, l-au determinat să-și aducă o contribuție substanțială la construirea unui complex bisericesc în satul Lacul Baban, sfințit la 19 septembrie 2010 de Î.P.S. Epifanie Norocel Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei, în prezența unui sobor de preoți și a unei mulțimi impresionante de credincioși.

Ca o recunoaștere a contribuției deosebite la construirea complexului bisericesc IPS Epifanie Norocel a acordat diplome speciale lui Mircea, Ligiei Șotârcă și copiilor acestora.

Prof. MARIȚA C. OLARU DUMITRACHE

S-a născut la 6 aprilie 1943, în comuna Dumbrăveni, jud. Vrancea, din părinții Anica și Constantin Olaru.

Urmează cursurile Școlii Primare Gura Calitei, apoi cursurile gimnaziale la Școala Generală Popești. După absolvirea școlii gimnaziale urmează cursurile liceale la Râmnicul Sărat între anii 1957 – 1959 și apoi ale Colegiului Național „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani, în perioada 1960 – 1961.

Funcționează apoi ca profesor suplinitor de limba română în perioada 1 septembrie 1961 – 31 august 1967. În această perioadă s-a înscris la Facultatea de Limba și Literatură Română în anul 1963, pe care a absolvit-o în anul 1967. După absolvirea facultății, a funcționat ca profesor de limba și literatura română la Școlile de pe raza comunei Dealul Lung, Gura Calitei și Lacul Lui Baban.

La Școala cu clasele I – VIII Lacul Lui Baban, a îndeplinit și funcția de director între anii 1980 – 1990, manifestând o remarcabilă conștiință și seriozitate în îndeplinirea sarcinilor profesionale și manageriale.

Ca și soțul său, prof. Dumitrache Mihalache, a demonstrat o deosebită fidelitate față de comuna natală, unde și-a desfășurat toată activitatea didactică și unde s-a și pensionat.

Este căsătorită cu prof. Dumitrache Mihalache, cu care are două fete: Dumitrache Loredana, care este medic și Dumitrache Cerasela, institutor.

Profesor VIRGINICA TOADER

S-a născut pe 31 august 1980, în localitatea Focșani, județul Vrancea, din părinții Ion și Săndica Toader.

A absolvit cursurile ciclului primar și gimnazial la Școala cu clasele I-VIII Gura Calitei.

În anul 2000 a absolvit cursurile Școlii Normale din Focșani la profilul învățatoti-educatoare.

În anul 2004 a absolvit Facultatea de Litere și Teologie la Universitatea „Dunărea de Jos”, din Galați, profilul filologie, specializarea limba și literatura franceză- limba și literatura română.

În anul 2008 a absolvit programul de masterat- Managementul Organizațional și al resurselor umane.

În perioada 2000-2001 a funcționat ca învățătoare la Școala cu clasele I-VIII din Gura Calitei, iar în perioada 2001-2004 a fost învățătoare la Școala cu clasele I-IV Dragosloveni.

Din anul 2004 este profesor de limba și literatura română la Școala de Arte și Meserii Gura Calitei, iar din anul 2008 este director coordonator al școlii, având sarcina de a controla și îndruma activitatea tuturor unităților școlare din comună.

Economist ȘTEFAN (IRIMIA) DÂRDALĂ

S-a născut la 3 iunie 1948, în satul Gura Caliței, comuna Gura Caliței, jud. Vrancea.

Urmează Școala Primară în satul natal, între anii 1955 – 1959. După absolvirea școlii primare urmează clasele gimnaziale la Școala Generală Suворov, astăzi Dumbrăveni, jud. Vrancea.

Între anii 1962 – 1966 urmează cursurile Colegiului Național „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani, iar după absolvire, în perioada 1966 – 1967, funcționează ca prof. suplinitor la Școala Gura Caliței.

A satisfăcut apoi stagiul militar la o unitate de grăniceri în Drobeta Turnu-Severin între anii 1967 – 1968.

În anul școlar 1968 – 1969 a funcționat ca profesor suplinitor la Școala Generală Dealul Lung.

Urmează Facultatea de Studii Economice din Craiova, cursuri de zi, în perioada 1970 – 1974. După absolvirea facultății a lucrat ca ofițer cu probleme economice în cadrul Miliției jud. Olt, în perioada 1974 – 1978.

Între anii 1979 – 1989 a funcționat la Banca Agricolă Drăgănești – Olt, ca economist de creditare a industriei alimentare.

Între anii 1989 – 1990 a făcut parte din FSN Drăgănești – Olt, iar la alegerile parlamentare din 1990, este ales deputat în Parlamentul României, pentru legislatura 1990 – 1992.

După expirarea mandatului de deputat a revenit în 1992 la Banca Agricolă Drăgănești – Olt, ca economist cu probleme de creditare a sectorului privat, unde funcționează până în anul 2001.

Între anii 2001 – 2008 a funcționat la Inspectoratul Teritorial de Muncă Olt, ca economist cu executarea silită a persoanelor, de unde s-a pensionat în anul 2008.

Economist BĂLAN DONE (VICĂ)

22 octombrie 1950 – 16 august 2000

S-a născut la 22 octombrie 1950, în satul Lacul Lui Baban, comuna Gura Calitei, jud. Vrancea, din părinții Maria și Ion Bălan.

Urmează cursurile Școlii Primare Lacul Baban, în satul natal, având ca învățători pe Lascu Maria și Tutos Gheorghe.

După absolvirea Școlii Generale Lacul Lui Baban în anul 1965, urmează cursurile Colegiului Național „Unirea” în perioada 1965 – 1969. Funcționează ca profesor suplinitor pe catedra de matematică în anul școlar 1969 – 1970, apoi a satisfăcut stagiul militar la o unitate militară din Ploiești.

Urmează apoi cursurile Academiei de Științe Economice din București în perioada 1972 – 1976, unde a fost un student eminent, terminând pe locul al doilea, după cunoscutul finanțist Florin Georgescu, fost ministru de finanțe în perioada 1992 – 1996.

După absolvirea facultății, a funcționat ca inspector financiar la Administrația Financiară a Sectorului 3 din București. Datorită competenței sale profesionale și a conștiinciozității remarcabile, este promovat ca director adjunct al Administrației Financiare a Sectorului 3 din București. La un moment dat, ministrul de finanțe Florin Georgescu l-a solicitat să ocupe un post de secretar de stat în Ministerul de Finanțe, pe care l-a refuzat, susținând că nu vrea să se implice în politică.

A sprijinit demersurile fratelui său, ing. Corneliu Bălan, deputat în Parlamentul României, pe lângă ministrul de finanțe, pentru obținerea fondurilor necesare asfaltării drumului județean Dumbrăveni – Gura Calitei.

A fost căsătorit și are o fată, Miruna, tot economistă. Din păcate ne-a părăsit prea repede, la nici 50 de ani, la 16 august 2000.

Ing. TITI I. OLTEANU

Născut în satul Gura Calitei, la 1 octombrie 1958 din părinții Ion și Floarea Olteanu.

A urmat cursurile școlii primare și gimnaziale la școala din satul natal în perioada 1965 – 1973. Din 1973 până în 1978 a urmat cursurile Liceului nr.3 din Focșani, cu profil de exploatare a lemnului.

În anul 1978 a fost admis la Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere din Brașov, urmând cursurile acesteia în perioada 1979 – 1984, după efectuarea stagiului militar.

Dragostea și inclinația spre silvicultură i-a fost insuflată de tatăl său care, împreună cu mama sa, au făcut eforturi deosebite pentru a-l întreține în facultate.

În 1984, după absolvire, a obținut repartitie ca inginer silvic stagiar în cadrul Inspectoratului Silvic Vrancea, la Ocolul Silvic Nereju.

La numai un an și opt luni de la angajare, la 01.05.1986, a fost numit în funcția de șef de ocol al Ocolului Silvic Nereju, cu derogare de vechime, funcție pe care a deținut-o până în martie 2001. În această perioadă a cunoscut-o și s-a căsătorit cu Hotnog Florentina, profesor de biologie la școala din Nereju.

Din martie 2001 și până în ianuarie 2005, a ocupat funcția de director tehnic al Direcției Silvice Focșani, direcție care administra în acea perioadă și pădurile statului din județele Vrancea și Galați.

Începând cu ianuarie 2005, a ocupat succesiv funcțiile de șef ocol la Ocolul Silvic Gugești), apoi șef birou Programare-resurse Umane și șef birou în centrala Direcției Silvice Vrancea.

Împreună cu soția, care la această dată este directorul Școlii Anghel Saligny din Focșani, are doi copii, o fată și un băiat, liceeni la Colegiul Național Unirea.

Economist URSU SÂNDEL

Născut la 9 decembrie 1964, în satul Plopu, comuna Gura Caliței, jud. Vrancea . Urmează școala primară în satul natal, apoi cursurile gimnaziale la Școala Dealul Lung, comuna Gura Caliței.

Absolvă Liceul Industrial din Galați, după care se încadrează la Combinatul Siderurgic Galați până în anul 1990.

În anul 1990, intră în administrație la Primăria Gura Caliței, unde lucrează până în anul 1996. Funcționează apoi ca inspector financiar pentru comunele Golești, Urechești, Costești și Cîrligele, în perioada 1996 – 2000.

Revine în comuna natală, unde este încadrat pe funcția de contabil la Primăria Gura Caliței în anul 2000, funcție pe care o îndeplinește până în anul 2003, când este încadrat contabil șef la aceeași comună. Între timp, a absolvit și Facultatea de Contabilitate și Informatică de gestiune, fiind licențiat în științe economice.

A manifestat mult spirit întreprinzător în demararea și finalizarea unor investiții în comună, având un rol important, alături de primar și de consiliul local, în amenajarea noului centru civic al comunei, foarte elegant și estetic.

PUPĂZĂ I. NICOLAE

Născut la 18 septembrie 1947 din părinții, Sultana și Ion Pupăză.

Studii: Urmează cursurile primare în satul natal Gura Calitei, apoi cursurile gimnaziale la Școala Generală Dumbrăveni. Absolvă Liceul teoretic din Odobesti, după care a funcționat ca învățător suplinitor la Școala Generală Lacul Baban și apoi ca secretar șef la Școala Gura Calitei, funcții în care a dat dovadă de multă conștiinciozitate și de creativitate.

În 1970 se căsătorește cu o fiică a satului Lacul Baban, Șotârcă Neta, aducând împreună pe lume 3 copii, 2 băieți și o fată.

În 1973, pleacă împreună cu familia la Brașov, unde se califică ca electrician la întreprinderea METROM. Promovează treptele profesionale devenind maestru electrician.

În anul 2000 iese la pensie și a revenit cu familia pe meleagurile satului natal, unde s-a implicat activ în viața social – politică a comunei, dând dovadă de inițiativă și patriotism, fiind cunoscut și ca un bun vânător.

Intră în politică, și în anul 2000 devine președintele Partidului Conservator din comuna Gura Calitei. În urma alegerilor din 1 iunie 2008, când candidează la funcția de primar din partea P.C. devine consilier local, unde desfășoară o bogată activitate pentru prosperitatea comunei.

Ing. GHEORGHİȚĂ I. OLTEANU

Născut la 23 septembrie 1954 în satul Gura Calitei, comuna Gura Calitei, județul Vrancea, din părinții Floarea și Ion Olteanu.

Studii: Școala Generală Gura Calitei, între anii 1961 – 1969. Urmează apoi cursurile Liceului Silvic Brănești, jud. Ilfov, în perioada 1969 – 1974.

După satisfacerea stagiului militar, în perioada octombrie 1974 – februarie 1976, este angajat la Inspectoratul Silvic Vrancea – Ocolul Silvic Focșani ca tehnician silvic, responsabil cu lucrările de împăduriri, fiind avansat în 1979 în centrul Inspectoratului Silvic Vrancea, la biroul Împăduriri și Mecanizarea Lucrărilor Silvice.

În perioada 2000 – 2006 a urmat cursurile Facultății de Silvicultură la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava. După absolvire lucrează ca inginer silvic în cadrul Direcției Silvice Vrancea, compartimentul Împăduriri și Achiziții publice.

Este căsătorit și are o fetiță, care a absolvit Academia de Poliție și lucrează ca inspector la Inspectoratul de Poliție al Județului Vrancea.

PROF. ING. DUȚĂ PRUTEANU ANIȘOARA

Născută la data de 19.06.1956, în comuna Urechești, județul Vrancea din părinții, Duță Gheorghe Mareș și Dudău Duță Lina. petrecând o copilărie frumoasă, alături de cei trei frați ai săi, Maria, Gică și Mihai, în comuna Gura Caliiței.

Din 1963 urmează cursurile primare și gimnaziale la Școala Generală din Gura Caliiței iar în perioada 1972-1977, timp de 5 ani, urmează cursurile Liceului Industrial Nr. 3 din Focșani, liceu cu profil de prelucrarea lemnului.

În perioada 1977-1982 a urmat cursurile Facultății de Industrializarea Lemnului din cadrul Universității „Transilvania” Brașov. Este repartizată la Fabrica de Prelucrare a Lemnului „Imprelg” din Gugești, județul Vrancea, unde a lucrat până în 2001, ocupând de-a lungul timpului, diferite funcții de conducere.

Începând cu anul 1990, predă la seral noțiuni de specialitate și matematică la Școala din Gugești unde obține și definitivatul.

Din 2001, devine profesor pentru prelucrarea lemnului la Liceul de specialitate din Focșani unde obține gradul didactic II.

Din dorința de a fi în pas cu schimbările post-revoluționare, în anul 2003, a absolvit programul de conversie profesională intitulat „Educație tehnologică” la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați.

În anul 2010 i se acordă gradul didactic I de către Universitatea „Transilvania” Brașov, Facultatea de Industrializarea Lemnului.

Este căsătorită cu inginerul Pruteanu Mircea și are doi copii

ÎNVĂȚĂTOR MANEA ȘERBĂNOIU

S-a născut la data de 26 noiembrie 1938, în satul Cocoșari, comuna Dealul Lung, actualmente comuna Gura Calitei, jud. Vrancea

A absolvit clasele I – IV, în satul Cocoșari, iar clasele V – VIII în satul Dealul Lung.

În perioada 1953 – 1956 a urmat cursurile Liceului Teoretic “Unirea” din Focșani, pe care l-a absolvit în 1956.

După absolvirea liceului, a intrat în învățământ în 1956, ca învățător suplinitor la Școala cu clasele I – IV Plopu, comuna Dealul Lung. În anul școlar 1957 – 1958 a funcționat ca învățător suplinitor la Școala Lacul Baban.

Între anii 1959 – 1960 a fost încorporat în armată pentru satisfacerea serviciului militar.

În perioada 1961 – 1962 a urmat cursurile Institutului Pedagogic de Învățători din Galați, pe care l-a absolvit în anul 1962.

Între anii 1962 – 1964 a fost director al Școlii cu clasele I – VIII din Lacul Baban.

Între anii 1964 – 1966 a fost învățător și director la Școala cu clasele I – VIII Dealul Lung, raionul Focșani.

Între anii 1966 – 1970, a funcționat ca învățător și director la Școala Generală cu clasele I-VIII Gura Calitei.

Între anii 1970 – 2000 a funcționat ca învățător în comuna Gugești, jud. Vrancea.

În anul 2000 a ieșit la pensie pentru vechime în muncă.

Jurist TOADER Șt. ION

Născut la data 23 aprilie 1945, în localitatea Suvorov (Dumbrăveni), din părinții Ștefan și Mărioara, ambii orfani din războiul din anul 1916.

În perioada 1952-1956, urmează cursurile Școlii Primare din Gura Caliței, având ca învățător pe Mogoș Victoria. Urmează apoi cursurile Școlii Generale de 7 ani din comuna Dumbrăveni, pe care le absolvă în 1959.

Frecventează în perioada 1960-1962, Școala Profesională Gugești, specialitatea prelucrarea lemnului, fiind angajat apoi ca muncitor la Combinatul de Prelucrarea Lemnului din Comănești, județul Bacău, unde a lucrat până în anul 1968. În această perioadă a absolvit liceul seral din Comănești.

A satisfăcut serviciul militar în perioada 1968-1970, la o unitate de aviație din Otopeni, București.

În perioada 1970-1974, a funcționat ca învățător și profesor suplinitor la școlile din comuna Gura Caliței.

Este angajat apoi, ca secretar al biroului executive al Consiliului Popular Gura Caliței în anul 1974, funcție pe care o deține până în anul 1980. În acest an este numit primar al comunei Gura Caliței, funcție pe care o deține până în anul 1982.

Intre anii 1982-1985, a lucrat la serviciul comercial al FPL Gugești, cu probleme de aprovizionare, apoi a revenit la Primăria Gura Caliței, unde a lucrat pe funcția de contabil între anii 1985-1988. Din 1988 până în mai 2010, când s-a pensionat, a funcționat ca secretar al comunei Gura Caliței.

În perioada 1990-1995 a urmat cursurile Facultății de Drept din București, pe care a absolvit-o în anul 1996. După pensionare, desfășoară activități de liber profesionist ca mediator autorizat.

BUNICUL BUNICILOR DIN VRANCEA
COMAN MOLDOVEANU
1905 – 2009

Numit de Ziarul de Vrancea, din 22 septembrie 2008, cu ocazia împlinirii venerabilei vârste de 103 ani și bunicul bunicilor din Vrancea, moș Coman Moldoveanu, la această aniversare, era considerat cel mai în vârstă locuitor din comuna Gura Calîței și chiar din județul Vrancea.

De la cele două soții a avut 16 copii, din care pe 10 ia îngropat deja, iar 30 de nepoți și 34 de strănepoți îi duc numele mai departe, în timp. Cei mai cunoscuți nepoți ai săi sunt Viorel Moldoveanu, primarul comunei Bordești, îndrăgitul interpret Aurel Moldoveanu și învățătoarea Petruța Lalu din comuna Jitea. Majoritatea nepoților săi au participat la sărbătorirea celor 103 ani, împliniți de moș Coman în 2008. Dintre ei, cel mai îndrăgit este Aurel Moldoveanu, care îl vizita lunar pentru a merge cu el la doctor.

Moș Coman a avut următorul principiu de viață: „Dacă știi să te păstrezi, nu e greu să treci sută!”. Așa se face că deși a trecut prin cele două războaie mondiale, primul între 1914 – 1918, pe care îl ține minte deși avea o vârstă fragedă, apoi pe al doilea, în care a participat efectiv la lupte, moș Coman Moldoveanu și-a păstrat până

la sfârșitul vieții optimismul și dragostea de viață. La vârsta de 103 ani, impresiona prin luciditate, cunoștințele sale și prin starea sa de sănătate, căci până la 100 de ani nu a călcat pe la spitale, și încă mai urca sprinten dealurile din Gura Calitei și a putut citi mereu fără ochelari. Secretul longevității sale ni-l oferă viața sa ordonată, fără alcool în exces, timp de 60 de ani, pe care l-a înlocuit cu laptele.

Credem că longevitatea sa și a altor cetățeni din comună se explică și prin îmbogățirea cantității de ozon din atmosferă, ca urmare a plantării a 70 ha de conifere în 1976 în imediata apropiere a satului Gura Calitei. Aceasta are o influență benefică asupra sănătății oamenilor din zonă.

Moș Coman, din păcate, a încetat din viață la 22 februarie 2009, înainte de a împlini 104 ani.

Am considerat necesar să prezentăm pe moș Coman Moldoveanu printre fii reprezentativi ai comunei, merită acest lucru pentru viața sa exemplară, ordonată, pe care a dus-o, pentru sănătatea, luciditatea, optimismul și cunoștințele sale pe care le-a păstrat nealterate până la această vârstă, dar și pentru longevitatea sa, de care sperăm să se molipsească cât mai mulți locuitori ai comunei.

Bunicul bunicilor din Gura Calitei a avut înaintași.

În fotografia de mai jos se află bătrânul Ion I. Bălan din satul Bălanești, la vârsta de 100 ani, alături de fiul său, nepoți și strănepoți, născut în anul 1859. Nu avem date despre data morții.

Foto Prof.Nicolae V. Bălan la data de 12 iulie 1959

CATAGRAFIA (RECENSĂMÂNTUL) POPULAȚIEI ANUL 1838 – COMUNA GURA CALIȚEI

1. Satul Gura Caliței

<i>Nr. crt</i>	<i>Numele și prenumele</i>	<i>Neamul</i>	<i>Starea civilă</i>	<i>Vârsta</i>	<i>Biru</i>	<i>Proprietar sau clăcaș</i>	<i>Ocupația</i>	<i>Pogoane lucrate</i>	<i>Animale</i>
1.	Ilie Sin Cojocaru Ruxandra – soție Lăudatu Sterie Grigore	român	însurat	60 45 28 11 7	birnic	clăcaș	cu sapa	2 – porum 3 – fânețe	2 boi 8 oi 1 râmător
2.	Coman Sin Terchescu Ioana – soție	român	însurat	25 17	birnic	clăcaș	cu sapa	1 – porumb 1 – fânețe	2 boi
3.	Ioan Buharu Catrina – soție Petru Catinca	român	însurat	70 40 7 9	birnic	clăcaș	cu sapa	2 – porumb 3 – fânețe	2 boi 10 oi
4.	Tudorache Curățureanu Ana – soție Toader	român	însurat	30 25 4	birnic	clăcaș	cu sapa	2 – porumb 1 – fânețe 4- pomet	1 vacă 1 râmător
5.	Vasile Pupăză Dobrița – soție Mihalache Maria	român	însurat	30 20 4 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 – porumb 1 – fânețe	1 vacă 1 râmător

6.	Șerban Bughiurlan Uța – soție Lina Gherghina Ioana	român	însurat	30 21 1 8 4	birnic	clăcaș	rotar	2 – fânețe	2 boi 1 rîmător
7.	Ioan Pupăză Rada – soție Stan	român	însurat	40 30 1	birnic	clăcaș	cu sapa	2 – porumb 1 – fânețe	2 cai 2 boi 2 vaci 10 oi
8.	Nicu Rotaru Ilinca – soție Stan	român	însurat	31 22 6	birnic	clăcaș	rotar	2 – porumb	-
9.	Stancu Turtaru Marina – soție Ion Nastasia Stana	român	însurat	25 23 7 4 3	birnic	scutit	cu sapa	1 – porumb	-
10.	Vasile Ciobotaru Nastasia – soție Ion	român	însurat	30 22 5	birnic	scutit	cu sapa	2 – porumb 1 – fânețe	2 boi
11.	Ana sin Vasile Vânătoru	român	văduvă	75	iertată	scutit	cu sapa	-	-
12.	Constantin sin Dumitru Spănu Ioana – soție Stana Tasica	român	însurat	26 21 4 4	birnic	clăcaș	cu sapa	2 – porumb 1 – fânețe	2 cai 2 boi 1 vacă+

13.	Constandin Spânu Anița – soție Matei Stanca Marina Nastasia	român	însurat	50 35 19 22 14 7	doroba nț	clăcaș	la slujba dorobanț	2 porumb. 3 fan 1 vie	
14.	Anica Văduva	român	văduvă	75	scutit	iertată			
15.	Tudosie Bălălău Paraschiva – soție	român	însurat	25 17	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb.	1 rămător
16.	Anghel Iordache Stana – soție Iacov Ion	român	însurat	30 31 12 2	birnic	clăcaș	olac	1 porumb. 1 fânețe 2 vie	32 boi
17.	Dumitru Robu Radu Anghel Stana Maria	român	văduv	70 16 20 23 11	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb. 1 fan.	2 boi 1 vaca 12 oi
18.	Neagu Negoită Maria – soție Dragu Dobre	român	însurat	27 21 7 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vaca
19.	Ion Robu Dumitra – soție Neculai Stana Safta	român	însurat	26 23 2 6 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb. 5 fânețe.	2 boi 2 vaci 8 capre

20.	Vasile Negoită Irina - soție Ion Stana	român	însurat	25 18 1 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb. 2 fânețe	2 boi 1 vacă
21.	Maria Robu Neagu Stan	român	văduvă	50 18 22	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb. 3 fânețe.	2 boi 1 vacă 8 oi 2 râmtori
22.	Radu Cazacu Maria – soție Ion Smaranda Ioana	român	însurat	25 26 6 4 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb. 2 fânețe	1 cal 8 oi
23.	Dragomir Turtoi Ioana – soție Maria	român	însurat	20 18 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 boi 2 vaci 2 râmat
24.	Constantin Robu Voica – soție Ion	român	însurat	28 27 2	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb. 3 fânețe	1 cal 1 vacă 10 oi
25.	Stancu Manole Maria – soție	român	însurat	30 25	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb.	
26.	Spirea Bughiurlan Maria – soție	român	însurat	25 28	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 boi
27.	Neculai Toader Maria – soție Radu Stanca	român	însurat	28 26 11 9	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 vaci 2 capre

28.	Ioan Bucur Ioana – soție Toma Stana	român	însurat	35 25 3 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 boi 1 vaca
29.	Rada sin Ștefan	român	văduvă	40	birnic	clăcaș			
30.	Ioan Pupălapte Stana – soție Neagu Constandin Constandina Ștefana	român	însurat	70 40 8 1 10 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 vacă
31	Constandin sin Ion Pupălapte Floarea – soție Voicu Ioana	român	însurat	31 26 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 vacă
32	Radu sin Ion Pupălapte Maria – soție	român	însurat	26 20	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fânețe	
33	Ion sin Ion Bughiurlan Maria – soție Maria	român	însurat	26 20 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 fânețe	1 vacă 2 râmtori

34.	Toader Bughiurlan Floarea – soție Ion Dumitru Nedelea Maria Neaga	român	însurat	30 23 12 5 7 5 3	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb	
35.	Petrea Roșul Maria – soție Dumitra	român	însurat	31 25 2	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fânețe	1 vacă 40 oi
36.	Neculai Bughiurlan Ștefana – soție Vasile Ion Dobra Vasilica	român	însurat	32 30 12 6 4 2	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fânețe	2 vaci
37.	Ionașcu sin Radu Mămăliguță Anița – soție Anca	român	însurat	36 32 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 vacă
38.	Paraschiv Turtoi Maria – soție Constandin Simioana	român	însurat	50 40 9 16	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 vaci 1 râmator

39.	Stoica sin Zarzalin Stanca – soție Ion Nastasia Constandina - nepoată	român	însurat	65 43 9 14 26	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 8 fânețe 10 pomet	4 boi 2 vaci 6 capre 3 râmător
40.	Neculai Drăgan Marica – soție	român	însurat	20 18					
41.	Dinu sin Anghel Carață Mira – soția Ion Neculai Elena Maria	român	însurat	25 21 7 6 4 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 cal 1 vaca
42.	Tudosie sin Radu Mămăliguță Voica – soția Stancu Gligore Ion Stoica Nița Măriuța	român	însurat	28 26 12 6 2 1 9 4	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 3 fânețe	2 boi 8 oi 1 râmător
43.	Mavrodin sin Ion Carață Rada – soția Neculai	român	însurat	16 12 1	birnic	clăcaș	cu sapa		

44.	Gheorghe Pîrgaru Marica – soție Constantin Stanciu	român	însurat	60 50 22 10	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 3 fânețe	2 boi 8 oi
45.	Năstase sin Gheorghe Ciubotaru Stanca – soție Ion Catrina Ioana	român	însurat	40 30 19 13 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 boi 2 oi
46.	Albu sin Gheorghe Ciubotraru Ioana – soție	român	însurat	28 23	birnic	clăcaș	cu sapa		
47.	Gavrilă Turtoiu Nița – soție Dobrița Mira	român	însurat	60 51 10 12	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	16 oi
48.	Stanciu sin Gavrilă Pușcoi Stanca – soție Neculai Stan	român	însurat	20 23 2 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 boi

49.	Marin Lupul Maria – soție Gheorghe Radu Pavel Ioana Sora	român	însurat	30 26 5 3 1 2 3	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 2 fânețe	1 bou 1 vacă
50.	Dorincu sin Năstase Bica – soție Nița Maria Anca	român	însurat	30 21 2 7 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	8 oi 1 vacă
51.	Stanciu Zarzalin sin Radu Zarzalin Anița – soție Anița Elena	român	însurat	46 30 9 7	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 oi
52.	Damaschin sin Gheorghe Zarzalin Leana – soție Stan Măriuța	român	însurat	32 25 8 4	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 3 fânețe	3 cai 1 vacă 4 capre 2 râmtori
53.	Nița sin Toma	român	văduv	80	scutit				
54.	Dorica soția lui Năstase	român	văduvă	67	iertată	clăcaș			

55.	Nița Văduva	român	văduvă	78	iertată	clăcaș			
56.	Rada soția lui Anghel Carat	român	văduvă	56	iertată	clăcaș		1 fânețe	1 vacă
57.	Marica soția lui Dumitru Mersoiu	român	văduvă	53	iertată	clăcaș			
58.	Mița soția lui Ion Cazacu	român	văduvă	60	birnic	clăcaș		1 porumb 1 fânețe	2 boi 1 vacă
59.	Tănase sin Gheorghe Ciubucudulce Maria – soție Ion Ioana Stana	român	însurat	35 25 6 1 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă
60.	Șerban Rotaru Stana – soție	român	însurat	70 40	birnic	clăcaș	cu sapa		
61.	Constantin sin Ion Niță Anicuța – soție Stan	român	însurat	20 16 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 fânețe	2 boi 1 vacă
62.	Ioniță Țigănușiu Stanca – soție Stanca Radu Nastasia Măriuța	român	însurat	49 32 12 8 10 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă 10 oi 6 capre 3 râmători

63.	Totul Târcă Ioana – soție Stana Stanca	român	însurat	50 35 14 12	birnic	clăcaș	cu sapa	1 fânețe	3 vaci 1 râmător
64.	Vasile sin Ion Olteanu Vasilica – soție Ioana Rada	român	însurat	20 26 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 fânețe 1 porumb	1 vacă
65.	Gheorghe Ungureanu Voica – soție Maria Nastasia Ioana Catrina	român	însurat	40 35 10 7 5 12	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fânețe	2 boi 3 vaci 100 oi 2 râmători
66.	Ion Roșul Stana – soție Constandin Vasile Stana Maria	român	însurat	36 28 10 13 5 7	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 4 fânețe	3 cai 2 boi 3 vaci 50 oi 10 capre
67.	Stanciu Ursu	român	holtei	20	birnic	clăcaș	cu sapa		
În total 67 familii cuprinzând 247 persoane									

2. Satul Lacul lui Baban

<i>Nr. crt.</i>	<i>Numele și prenumele</i>	<i>Neamul</i>	<i>Starea civilă</i>	<i>Vârsta</i>	<i>Biru</i>	<i>Proprietar sau clăcaș</i>	<i>Ocupatia</i>	<i>Pogoane lucrate</i>	<i>Animale</i>
1.	Toader Răduță Ioana - soție	român	însurat	80 60	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 10 oi
2.	Gheorghe Rotaru Măriuța - soție	român	însurat	28 22	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă
3.	Șerban Calițiu Rada – soție	român	însurat	80 70	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb	
4.	Fătuț Nichițelea Măriuța - soție	român	însurat	30 25	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă
5.	Constantin Bălăjel Ioana – soție Ion	român	însurat	25 20 10	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă 20 oi
6.	Ion Bocu Stanca – soție Ion Neculai Toader Ghiță	român	însurat	70 60 30 17 15	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 3 fânețe	2 cai 2 boi 1 vacă
7.	Stanciu Pătrașcu Chița - soție Vasilica Ioana	român	însurat	35 31 6 12	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 3 fânețe	2 cai 2 boi

8.	Voicu Bălăjel Dumitra – soție Gheorghe Mușat	român	însurat	70 60 19 6	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 5 fânețe	2 cai 2 boi 2 vaci 100 oi
9.	Ion Cheptea Ioana – soție Ioana Dragomir	român	însurat	40 30 6 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 vacă
10.	Neculai Hoancă Marica – soție Ioana Anghina	român	însurat	60 50 10 2	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fânețe	2 cai
11.	Ștefan Bocu Zamfira – soție Ion Radu Stana Niță	român	însurat	60 50 10 8 16 5	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 4 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă 10 oi
12.	Ion Nichițelea Tudora – soție	român	însurat	26 20	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fânețe	1 cal 2 vaci
13.	Damian Răduță Varvara – soție Maria Irina Stan	român	însurat	60 40 20 15 9	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 vacă

14.	Stanciu Pupăză Anghelina – soție Drăgana Stan	român	însurat	71 68 13 10	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 1 vacă 14 oi
15.	Grigore Oprea Cervasia – soție Radu Stan Elena Sanda	român	însurat	60 40 10 3 15 5	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 2 fânețe	1 cal 1 vacă 10 oi
16.	Radu Bocu Maria – soție Toader Enache Tudora Stanca	român	însurat	40 35 13 6 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
17.	Alecsandru Nichițelea Ana – soție Constandin Bălana Dobra	român	însurat	40 30 18 15 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	2 boi 1 vacă
18.	Toader Bălan Nastasia – soție Ștefan Ion	român	însurat	30 20 3 1	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 6 fânețe	1 cal 2 boi 4 vaci 30 oi

19.	Stan sin Busuiocu Ioana – soție Stana Maria Stan Dumitra	român	însurat	80 70 20 10 8 6	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 4 fânețe	2 cai 2 boi 1 vacă 15 oi
20.	Stan Nichițelea Ioana – soție Radu Ancuța	român	însurat	80 70 20 16	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 2 fânețe	1 cal 2 boi
21.	Toader Mînz Andronache	român	văduv	40 8	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	1 cal
22.	Stancu Cărbuș Nastasia – soție Șerbu Ion Stana Stancu	român	însurat	50 44 12 9 7 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fânețe	8 oi
23.	Stanciu Mînz Draghina – soție Toader Anca	român	însurat	33 32 3 5	birnic	clăcaș	cu sapa		
24.	Radu Busuiocu Ioana - soție	român	însurat	25 22	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fânețe	2 boi 1 vacă

25.	Panaete Eniță Paraschiva – soție Ion Stan Maria	român	însurat	40 35 10 8 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneța	1 vacă
26.	Ion Datcu Nasta Alecsandra Ioana	român	însurat	40, 30 6 4	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	2 boi 2 vaci 20 oi
27.	Pavel Grigoraș Anița – soție Voica	român	însurat	40 35 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneța	2 vaci
28.	Simion Furcoiu Ioana – soție	român	însurat	28 23	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 boi 2 vaci
29.	Oancea Bălan Neacșa – soție Sandu Anicuța	român	însurat	60 38 1 8	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fâneța	14 oi 4 capre 4 râmători
30.	Dumitru Bălan Anghelina – soție Voica Ioana	român	însurat	40 36 6 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	2 boi 3 vaci 2 capre
31.	Ion Bezea Maria – soție	român	însurat	28 23	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 4 fânețe	2 boi 4 vaci 10 oi

32.	Radu Răduță Ioana – soție Safta	român	însurat	80 76 18	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneța	2 vaci
33.	Iacov Bezea Anița – soție Ursu Anica	român	însurat	58 49 15 9	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 3 fânețe	1 cal 4 vaci
34.	Vasile Bezea Sița – soție	român	însurat	26 21	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 3 vaci
35.	Maftciu Merlaru Maria – soție Soare Ioana Avramia	român	însurat	40 34 20 8 3	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă
36.	Toma nenecu Ioana – soție Ene Dragomir Ioana	român	însurat	38 33 3 1 8	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 3 fânețe	2 boi 2 vaci 8 oi
37.	Stoica Bălan Maria – soție Miron	român	însurat	30 27 2	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă
38.	Ion Bălan cel Mare Ioana – soție Radu	român	însurat	43 27 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneța	2 cai

39.	Ion Bălan Safta – soție Toma Voicu Ioana	român	însurat	85 75 18 16 12	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 5 fânețe	2 cai 2 boi 2 vaci 20 oi
40.	Oancea Bezea Maria – soție Ion Tudora	român	însurat	37 29 5 2	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	2 cai 2 boi 3 vaci 20 oi
41.	Ion Nechifor Bița – soție petre Bica Floarea	român	însurat	43 39 12 8 6	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 3 fânețe	2 boi 3 vaci
42.	Constantin Bălan Ioana – soție Maria	român	însurat	28 26 8	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă
43.	Gheorghe Velico Enica – soție Tudora Stoica	român	însurat	80 70 9 7	doroba nț al plășii	moșnean	plugar	4 porumb 4 fânețe	2 cai 2 boi 4 vaci 20 oi
44.	Stoica Bălan	român	văduv	98	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
45.	Neagu Bocu Anița – soție Ion Maria	român	însurat	85 72 20 16	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 6 fânețe	3 cai 2 boi 3 vaci 30 oi
46.	Stana Cătrăceanca	român	văduvă	85	iertată	scutită	cu furca		

47.	Ștefana Bucur	român	văduvă	80 16	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 4 fânețe	2 boi 4 vaci 5 oi
48.	Neacșa Nicuță Stana Radu	român	văduvă	68 20 15	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fâneța	1 cal 1 bou
49.	Sora	român	văduvă	98	iertată	scutită	cu furca		
50.	Măriuța	român	văduvă	35	birnic	clăcaș	cu sapa		
51.	Sandu Rusu Sprița Ghiță Nicolau Ștefana Catrina	țigan	însurat	41 38 8 1 6 9	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
52.	Vasile Țețea Tudora – soție Anița Ioana Stana	țigan	însurat	50 40 15 8 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
53.	Dinu Odică Măriuța – soție Ioana Stana Stoica	țigan	însurat	20 25 6 4 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	

54.	Vasile Rusu Costanda – soție Toma Radu Ion Sanda Bala	țigan	însurat	45 35 12 15 7 1 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
55.	Stoica Cîrcea pama – soție Toader Ioniță Niță	țigan	însurat	50 40 10 7 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
56.	Ioan Nițu Vasilica – soție Stan	țigan	însurat	23 20 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
57.	Ștefan Negrea Dumitra – soție Vasile Stana	țigan	însurat	70 60 17 13	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
58.	Oprea Negrea Dumitra – soție Vasile Ion	țigan	însurat	24 22 8 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
59.	Stan Negrea Sanda – soție Stoica Ștefana	țigan	însurat	30 25 7 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	

60.	Avram Ilie Dumitra – soție Vlad Ion Soare	țigan	însurat	30 25 4 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
61.	Stan Ilie Voica – soție	țigan	însurat	90 82	birnic	clăcaș	cu sapa		
62.	Gheorghe Tîrel Maria – soție Ștefan Vasile Ion Stana Vasilica	țigan	însurat	40 35 20 15 8 14 5	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb	
63.	Panaite Oancă Voica – soție Ion	țigan	însurat	30 20 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
64.	Toader Tetu Maria – soție Ion Stan Marica Ancuța	țigan	însurat	50 40 21 10 7 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
65.	Neculai Buică Vlaica – soție Sava	țigan	însurat	24 30 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneață	

66.	Toma Nenecu Maria – soție Toma Ion Dumitru	țigan	însurat	53 46 6 5 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
67.	Constantin Oancă Rada – soție Tache Toader Vasile	țigan	însurat	51 45 20 3 10	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb	
68.	Neculai Dobrin Sora – soție Maria	țigan	însurat	20 16 3	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
69.	Stan sin Toma Maria – soție Ion	țigan	însurat	23 19 1	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
70.	Iordache Bîrlă Mîndruța	țigan	însurat	25 20	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
71.	Voicu Bîrlă Maria – soție Cristea Oprea maria	țigan	însurat	40 43 14 10 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
72.	Stancu Borca Ioana – soție Ilinca	țigan	însurat	90 75 20	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	

73.	Anghel Micu Dina – soție Toader	țigan	însurat	58 53 26	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb	
74.	Stăvărache Drăgan Anița – soție Ion Smaranda	țigan	însurat	65 59 28 19	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
75.	Sandu Merlaru Anița – soție Stancu Ion Dragomiru ilinca	țigan	însurat	40 32 18 15 6 10	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
76.	Cristea Turtaru Măriuța – soție Oprea Vasile Ion	țigan	însurat	48 35 16 9 6	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
77.	Nițu Turtaru Uța – soție Ion Vasile	țigan	însurat	35 30 10 5	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
78.	Gheorghe Turtaru Ioana – soție Sora	țigan	însurat	60 59 15	birnic	clăcaș	cu sapa	-	

79.	Dumitrache Nenecu Stanca – soție Stan Vasile Anica	țigan	însurat	40 35 8 6 16	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
80.	Gheorghe Stângaciu Ilinca – soția Stan vasile Ancuța	țigan	însurat	52 45 24 6 18	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
81.	Nedelcu Oancă Ioana - soție	țigan	însurat	80 73	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
82.	Marin Molban Nița – soție Radu maria Ion	țigan	însurat	52 50 25 8 3	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
83.	Vasile Galu Măriuța – soție Constandin	țigan	însurat	40 38 8	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
84.	Alecsandru Boștină Costanda - soție	țigan	însurat	27 22	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
85.	Stan Boștină Ștefana – soție Maria	țigan	însurat	60 51 18	birnic	clăcaș	cu sapa	-	

86.	Panait Bîrlă Maria – soție Ion	țigan	însurat	45 36 8	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
87.	Gheorghe Oancă Tudora – soție Ion	țigan	însurat	30 25 5	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
88.	Constantin Nedelcu Smaranda – soție	țigan	însurat	25 20	birnic	clăcaș	cu sapa	-	
89.	Snada Gobănoaie Ion	țigan	văduvă	48 29	birnic	clăcaș	cu furca	-	
90.	Marina Bostănică Ene Stanca	țigan	văduvă	50 15 10	birnic	clăcaș	cu furca	-	
91.	Maria Pătrașcu Osica Vasile Mecu Maria	țigan	văduvă	60 30 13 6 4	birnic	clăcaș	cu furca	-	

În total 91 de familii cuprinzând 342 persoane.

1. Satul Poienile

<i>Nr. crt.</i>	<i>Numele și prenumele</i>	<i>Neamul</i>	<i>Starea civilă</i>	<i>Vârsta</i>	<i>Biru</i>	<i>Proprietar sau clăcaș</i>	<i>Ocupatia</i>	<i>Pogoane lucrate</i>	<i>Animale</i>
1.	Ion Cozma Dobra – soție Radu Gheorghe Măriuța	român	însurat	60 45 10 12 5	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 2 vaci 15 oi 3 capre 1 râmător
2.	Toma Tîrcă Dobrița – soție Constandin Niță Vasile Măriuța Dobra Maria	român	însurat	65 35 4 9 8 1 3 2	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 3 fânețe	2 cai 2 boi 1 vacă 2 stupi
3.	Radu sin Mihai Nastasia - soție	român	însurat	35 22	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 2 fânețe	2 boi 2 vaci 12 capre
4.	Mihalache Tandără Stana – soție Stan	român	însurat	65 50 10	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 2 fânețe	2 vaci 15 oi
5.	Coman sin Petru Ioana – soție Stana	român	însurat	30 26 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	2 boi
6.	Mihai sin Andronic	român	însurat	40	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb	

	Maria – soție Dobrița			35 5					
7.	Răduță Foarfece Anica – soție	român	însurat	55 50	scutit	clăcaș	cu sapa	-	
8.	Gheorghe sin Mecu Sanda - soție	român	însurat	70 40	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	2 boi 2 vaci 20 oi 3 stupi
9.	Radu Faraoneanu Ioana – soție Petre	român	însurat	55 30 10	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță 5 pomet	1 vacă
10.	Simion Dobre Voica – soție Neculai	român	însurat	40 28 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 vacă
11.	Ion Faraoneanu Măriuța – soție Ilie Catrina	român	însurat	40 28 1 4	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 2 fânețe 6 pomet	1 capră
12.	Ion Văsâiu Costanda – soție Neculai Dumitru Elena	român	însurat	50 30 7 4 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe 4 pomet	1 cal 2 boi 2 vaci 15 oi
13.	Vasile Macoveiu Măriuța – soție	român	însurat	30 20	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 cal
14.	Gavrilă Tandără	român	însurat	80	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb	2 cai

	Simioana – soție Gheorghe Ancuța			41 8 13				4 grâu 4 fânețe	2 boi 2 vaci 20 oi
15.	Anghel Tandără Oița – soție Niță Vasile Mărioara	român	însurat	40 30 8 4 2	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă 4 oi
16.	Ion Foarfecă Ioana – soție	român	însurat	30 20	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe 4 pomot	2 boi 1 vacă 1 capră
17.	Serea sin Antohe Tudora – soție Simion Măriuța	român	însurat	50 30 5 2	birnic	clăcaș	rotar	1 porumb 1 fâneată	1 vacă 1 capră
18.	Constandin Benguș Costanda – soție Gheorghe Voica	român	însurat	50 40 6 10	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 boi
19.	Mateiu Gheorghiuță Rada – soție Vasile	român	însurat	80 60 12	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
20.	Bucur Gherghica	român	însurat	60	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	2 vaci

	Maria – soție Dumitru Neculai Oprea			40 9 6 2				1 fâneață	
21.	Ion Scurge Tudora - soție	român	însurat	70 50	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	-
22.	Nistor Scurge Tudora – soție Neculaie	român	însurat	30 20 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneață	1 vacă 1 râmător
23.	Ion sin Neculai Ioana – soție Ion Tatiana Ioana	român	însurat	40 25 2 3 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	-
24.	Andronache Scurge Anița – soție Enache Gheorghe Ion	român	însurat	50 40 12 7 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneață	1 cal 1 vacă
25.	Stancu sin Nică Ioana – soție Mateiu Maria Ioana Ancuța	român	însurat	45 30 8 6 4 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	-
26.	Vasile sin Nică	român	însurat	70	iertat	clăcaș	cu sapa	1 porumb	1 cal

	Ioana - Soție			40				2 fânețe	2 boi 20 oi 1 râmător
27.	Sava sin Dobre Văduva Ion Răduță Nicolae Floarea	român	văduv	60 10 7 5 10	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	15 oi
28.	Ion Bunea Safta – soție	român	însurat	50 40	paten- tar	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă
29.	Neculae Secu Stanca – soție Ana	român	însurat	45 30 4	paten- tar	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă 5 oi 2 stupi
30.	Constandin Bunea Nița – soție Măriuța	român	însurat	50 30 5	paten- tar	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneță	1 vacă 5 oi
31.	Ion Grotea Doinița - soție	român	însurat	80 50	paten- tar	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 stupi 2 vaci
32.	Dumitrache Sanda – soție Pavel Chița Sanda	român	însurat	60 40 8 6 2	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 2 fânețe	2 boi 5 oi 6 capre

33.	Radu Secu Stana – soție Măriuța	român	însurat	30 25 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 2 fânețe 1 grâu	2 boi 1 vacă
34.	Lazăr Vînătoru Simioana – soție	român	însurat	40 20	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 vaci 5 oi 1 rîmător
35.	Neculai Văcar Ioana – soție Ion	român	însurat	80 60 10	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	2 boi
36.	Ene Bratu Stancu Măriuța	român	văduv	60 6 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă 5 oi 1 stup
37.	Constantin Dulău Măriuța – soție Ana Nedelea Nastasia Dochița Ioana	român	însurat	50 40 8 7 5 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 cal 2 vaci 10 oi
38.	Dumitru Tandără Anița – soție Ancuța Nastasia Maria	român	însurat	45 35 12 8 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță 1 grâu	2 boi 1 vacă 13 oi
39.	Oprea Gheorghiță	român	văduv	50	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	1 vacă

	Neculai Voica Măriuța Ilinca			30 7 5 3				1 fâneață	
40.	Vasile Crihan Floarea – soție Rada – nepoată Anca	român	însurat	40 30 13 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneață	1 vacă
41.	Ion Cojan Anița - soție	român	însurat	80 70	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 3 pomet	-
42.	Toader sin Ion Cojan Ioana – soție Vasile Anica	român	însurat	30 25 5 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 pomet	2 boi 2 râmători
43.	Neculai Cojan	român	văduv	60	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 4 fânețe	2 cai 2 boi 2 vaci 25 oi 1 râmător
44.	Dumitru sin neculai Cojan Maria – soție Mihalache	român	însurat	25 20 1	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 4 fânețe 1 grâu	2 cai 2 boi 1 vacă 10 oi 1 râmător
45.	Stan Gheorghită	român	însurat	50	birnic	clăcaș	argat la		

	Dumitra – soție Ion Ștefan			40 6 4			boier		
46.	Stan berșu Ioana – soție Vasile Petru Ana	român	însurat	50 30 2 5 10	birnic	clăcaș	dorobanț	1 porumb 4 fânețe	1 cal 2 boi 2 vaci 10 oi
47.	Iacob Vulpe Stana – soție Vasile	român	însurat	60 40 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 1 vacă 20 oi 2 râmători
48.	Toader Piticu Măriuța – soție Voica	român	însurat	25 20 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă 10 oi
49.	Pătrașcu Burlacu	român	văduv	70	iertat	clăcaș	cu sapa		20 oi
50.	Negoită Grozea Sora – soție	român	însurat	70 60	scutit	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță 3 pomet	1 cal 2 boi 35 oi 5 capre 1 râmător
51.	Tudor Grozea Nedelea – soție Maria	român	însurat	35 20 1	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 3 fânețe 1grâu	1 cal 2 boi 1 vacă 10 oi
52.	Anghel Babaca Ioana – soție	român	însurat	50 30	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	20 capre
53.	Onea sin Neculai	român	însurat	25	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	

	Maria - soție			18					
54.	Trifan Iorgu Dobra – soție Tudora Anca	român	însurat	40 30 10 18	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
55.	Ion Vânătoru Chița – soție	român	însurat	80 60	scutit	clăcaș	cu sapa	2 porumb	1 rămător
56.	Stan Dobre	român	văduv	80	birnic	scutit	argat la boier		
57.	Gheorghe Tandără	român	văduv	60	iertat		nu poate munci		1 cal 15 oi
58.	Radu sin Dobre Ioana – soție	român	însurat	50 30	birnic	clăcaș	argat		
59.	Ioniță sin Constandin Moroiu Ancuța – soție Toader Ion Ilinca	român	însurat	50 30 9 6 2	birnic	clăcaș	rotar	1 porumb 2 fânețe	2 boi 15 oi 5 capre
60.	Apostol Târcă Ioana – soție	român	însurat	45 30	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
61.	Coman sin Neculai Măriuța – soție	român	însurat	30 20	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
62.	Tatiana soția lui Vasile Foarfecă Ioana	român	văduvă	70 15	iertată	scutită	cu furca	1 porumb	1 cal
63.	Anița – soția lui	român	văduvă	60	iertată	scutită	cu furca	-	-

	Neculai Cangol								
64.	Maria Măriuța	român	văduvă	50 20	iertată	scutită	cu furca	-	-
65.	Maria soția lui Neculai Piticu Floarea	român	văduvă	40 6	iertată	scutită	cu furca	-	-
66.	Catrina sin Gheorghe Dobre	român	văduvă	30	iertată	scutită	cu furca	-	-
67.	Niță sin Mihai Voicu Ion	român	văduv	50 8	iertată	scutită	cu furca	3 fânețe	1 cal 2 boi 5 oi
68.	Năstase sin Neniță Nedelea – soție Ioniță Soare	țigan	însurat	30 25 4 1	cu ziua	clăcaș	rotar	1 porumb	
69.	Radu B. Dădiu Ilinca – soție Toader Stanca	țigan	însurat	48 25 10 7	cu ziua	clăcaș	rotar	1 porumb	
70.	Ioniță Pepeniță Măriuța – soție Toader Ancuța Marița	țigan	însurat	48 25 10 7 6	cu ziua	clăcaș	rotar	-	

În total 70 de familii cuprinzând 223 persoane.

3. Satul Dealul Lung

<i>Nr. crt.</i>	<i>Numele și prenumele</i>	<i>Neamul</i>	<i>Starea civilă</i>	<i>Vârsta</i>	<i>Biru</i>	<i>Proprietar sau clăcaș</i>	<i>Ocupatia</i>	<i>Pogoane lucrate</i>	<i>Animale</i>
1.	Radu Tronaru Ioana – soție	român	însurat	65 40	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe 10 pomet	1 cal 3 vaci
2.	Savu Moroiu Ioana – soție	român	însurat	90 50	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 1 grâu 4 fânețe	1 cal 2 boi 2 vaci 10 oi 5 capre
3.	Iacov Jidanu Anița – soție Ion mateiu Ștefana	român	însurat	40 30 3 1 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
4.	Maftciu Jidanu Savina - soție	român	însurat	95 80	scutit	clăcaș	cu sapa	1 porumb	1 vacă
5.	Chiriță Zota Floarea – soție Toma Nedelea	român	însurat	50 30 12 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	
6.	Ion Bobar Dochița – soție Gheorghe Neculai	român	însurat	40 30 4 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	

7.	Ștefan Gîrboiu Neculai Acsinte Neculaie Sanda Dumitra	român	văduv	60 24 12 9 18 6	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 2 fânețe	1 cal 10 oi 2 boi 1 râmător
8.	Ilie Moroiu Stana – soție Ion	român	însurat	40 30 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
9.	Vasile sin Gheorghe Stana – soție Toader	român	însurat	50 30 8	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 2 fânețe	2 boi 3 vaci 6 râmători
10.	Moroiu Orzaru Varvara – soție Radu Vasile Ion Șerbana	român	însurat	55 30 12 8 3 6	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 vaci 1 râmător
11.	Radu Moroiu Rada – soție	român	însurat	40 25	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 vacă 1 râmător
12.	Sandu Bentea Catrina – soție Niță Vasile Maria Ioana Ioana	român	însurat	60 40 15 8 6 10 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 vacă

13.	Radu Bentea Paraschiva – soție	român	însurat	25 18	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneată	1 vacă
14.	Ion Berin Gherghina – soție	român	însurat	40 30	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneată	1 cal 4 râmători
15.	Gheorghe Bezea Sanda – soție	român	însurat	25 16	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneată	3 râmători
16.	Toader Tudosie Nedelea – soție	român	însurat	50 40	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	3 râmători 1 cal
17.	Ion Tudorice Elena – soție Ion Dobrița Ilinca Ioana	român	însurat	60 40 1 8 10 4	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 2 fânețe	1 cal 1 vacă 5 oi 3 râmători
18.	Ioniță Bentea Ioana – soție	român	însurat	80 70	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 grâu 2 fânețe	1 cal 2 vaci 10 oi 3 râmători
19.	Stan Moroiu Sanda – soție Sanda Ioniță Maria	român	însurat	70 45 14 12 10	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 1 grâu 2 fânețe	15 oi 2 boi
20.	Stan Epure Sanda – soție Bodina	român	însurat	50 30 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 vaci 1 oaie

21.	Toader Lotru Ioana – soție Răduță Stanca	român	însurat	50 30 3 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 1 grâu 4 fânețe	2 cai 2 boi 1 vacă 15 oi 3 râmători 2 stupi
22.	Stan Lotru Măriuța – soție Stanca Gheorghe Ștefan	român	însurat	55 40 5 3 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 4 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă 15 oi 3 râmători
23.	Ștefan Bunea Voica – soție Neagu Stan Anghel Ion	român	însurat	55 40 9 7 3 1	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 1 grâu 2 fânețe	2 boi 1 vacă 5 oi 5 râmători
24.	Stoica Moroiu Dobrița – soție	român	însurat	25 20	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 1 grâu 2 fânețe	2 boi 1 vacă 8 oi 5 râmători
25.	Iordache Moroiu Neacșa – soție	român	însurat	35 20	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 1 fâneță	1 vacă 1 râmător
26.	Apostol Bentea Dumitra – soție Simion	român	însurat	50 40 10	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 vaci 2 râmători
27.	Grigore Moroiu	român	văduv	50	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	5 oi

28.	Stoica Bobaru Maria – soție Radu Dragu	român	însurat	70 40 10 3	birnic	clăcaș	plugar	2 porumb 3 fânețe	1 cal 1 vacă 10 oi
29.	Ion Jidanu Stana – soție Neagu Ion Niță Stan	român	însurat	90 80 40 30 25 20	scutit	clăcaș	cu sapa	2 porumb 3 fânețe	1 cal 1 vacă 10 oi
30.	Neagu Moroiu Sandală - soție	român	însurat	25 20	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 2 fânețe	1 cal 2 boi 1 vacă

În total 30 familii cuprinzând 105 persoane.

4. Satul Rașca

<i>Nr. crt.</i>	<i>Numele și prenumele</i>	<i>Neamul</i>	<i>Starea civilă</i>	<i>Vârsta</i>	<i>Biru</i>	<i>Proprietar sau clăcaș</i>	<i>Ocupatia</i>	<i>Pogoane lucrate</i>	<i>Animale</i>
1.	Gavrilă Vănoagă Oprina – soție	român	însurat	50 40	birnic	clăcaș	dogar	2 porumb	
2.	Vasile Boștină Maria – soție Nistor	român	însurat	40 33 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
3.	Ion Boștină Saghina – soție Vasilica Ioana	român	însurat	35 25 4 3	birnic	clăcaș	dogar	1 porumb 1 fâneață	1 cal 4 vaci 2 râmători
4.	Ion Cazan Stanca – soție Toader Ion Dobra Vasilica Ștefana	român	însurat	45 30, 8 12 7 5 4	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneață	1 cal
5.	Tătu Lupușoru Ileana – soție	român	însurat	70 50	birnic	clăcaș	dogar	1 porumb 1 fâneață	2 cai

6.	Simion sin Tătu Lupușoru maria Ioana Stoica	român	însurat	21 25 4 3	birnic	clăcaș	dogar	2 porumb	1 cal 2 vaci
7.	Toader Bălan Simioana – soție Ion Ștefan	român	însurat	35 26 7 5	birnic	clăcaș	dogar	1 porumb 1 fâneață	2 vaci
8.	Stoica sin Damian Nasta – soție Radu Nastasia	român	însurat	36 24 4 3	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneață	1 vacă
9.	Radu Bîra Ioana – soție Neagu Simioana	român	însurat	38 26 4 3	birnic	clăcaș	plugar	3 porumb 1 fâneață	4 vaci 2 boi 2 cai 1 râmător
10.	Soare sin Nistoru Rada – soție	român	însurat	40 30	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneață	2 vaci
11.	Ștefan Bezea Stana – soție Mafteiu Ion Ioana Ileana	român	însurat	70 40 20 5 10 9	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneață	1 vacă
12.	Ion sin Ștefan Bezea Marica – soție	român	însurat	20 18	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb	

13.	Toader Bertan Măriuța – soție Călin	român	însurat	30 20 5	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb	
14.	Simion Vartolomei Dumitra – soție Ion Profira Dobra	român	însurat	40 26 11 12 6	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneață	1 cal
15.	Gavrilă Bodea Ioana – soție Ion	român	însurat	30 21 4	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneață	2 vaci
16.	Florea sin Chirilă Maria – soție Ion	român	însurat	30 21 4	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneață	
17.	Neculai Tomulescu Anița – soție Negoiță Radu Ursa Safta Măriuța	român	însurat	28 20 6 5 4 3 2	birnic	clăcaș	rotar	1 porumb 1 fâneață	1 cal
18.	Panaite Cimpoeșu Călina – soție Radu Păuna	român	însurat	27 26 1 3	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 2 fânețe	2 boi 1 vacă

19.	Gheorghe Bălan Anița – soție Lazăr Dobra	român	însurat	29 25 4 5	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	3 vaci
20.	David Bîra Marița – soție	român	însurat	20 17	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 vacă
21.	Bodea Bălan Ioana – soție Oprea Stan Vladu Ion Marina	român	însurat	40 28 8 9 6 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 3 fânețe	1 cal 2 vaci
22.	Doricu sin Chirilă Maria	român	însurat	34 24	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 2 fânețe	2 boi 2 vaci
23.	Gherghescu Chirilă Nuța – soție Măriuța	român	însurat	20 16 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 cal 1 vacă
24.	Ion Lera Sora – soție Ion Voica Măriuța Maria	român	însurat	38 24 6 12 8 3	birnic	clăcaș	cu sapa	2 porumb 2 fânețe	1 cal 3 vaci
25.	Gavrilă Burlacu	român	holtei	25	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb	
26.	Ștefan Bălan	român	văduv	70	birnic	scutit	cu sapa		

27.	Ștefan sin Neagu Bălan Stanca – soție Radu Ion Gheorghe	român	însurat	45 30 7 5 8	birnic	clăcaș	dorobanț	2 porumb 2 fânețe	1 cal 3 vaci
28.	Ion Moldoveanu Ioana - soție Busica Badea	român	însurat	38 24 5 2	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 3 fânețe	1 vacă 1 cal
29.	Stan sin Bodea Nastasia – soție Rada	român	însurat	26 18 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 vacă
30.	Toader Bodea	român	văduv	70	iertat	scutit		orb	
31.	Constantin Ghenea Lilica – soție	român	însurat	90 78	iertat	scutit		1 fâneță	1 cal
32.	Neagu Bălan	român	văduv	80	iertat	scutit		2 fânețe	1 cal 1 vacă
33.	Mihaiu Chirilă Măriuța – soție Tudora Simioana	român	însurat	25 16 3 1	birnic	clăcaș	cu sapa	1 porumb 1 fâneță	1 cal 1 vacă
34.	Toader Todericiu	român	văduv	38	birnic	clăcaș	dogar	1 porumb 1 fâneță	1 cal
35.	Călina soția lui Toma	român	văduvă	70	scutită	scutită	cu furca		1 vacă

36.	Paraschiva soția lui Ion Cercă	român	văduvă	65	-	-	cu furca	1 porumb 1 fâneață	1 vacă
37.	Vasile Chirilă Maria – soție Ion Anița Sanda	român	însurat	70 60 13 11 9	birnic	clăcaș	plugar	1 porumb 1 fâneață	4 cai 4 vaci 30 oi 6 rămători

În total 37 de familii cuprinzând 123 locuitori.

În toate satele comunei Gura Calitei locuiau un număr de 295 familii cuprinzând 1040 de locuitori.

Din folclorul comunei Gura Calii

1. Balada Calii

Foaie verde mărgărit,
Noi am auzit,
Bătrânii au vorbit,
Si ne-au povestit
De-a noastră comună,
Cine i-a fost mumă
Si cine era mândra Calia
Tânăra nevastă,
Pasăre măiastră,
Ca avea de bărbat
Un voinic din sat
Mândru și viteaz.
Veșnic ședea,
Păzea la notare
Când veneau tătarii.
Tătarii veniră,
Pe el tăbărără,
Și mi-l omorără
Păgâni fără milă.
Calia a rămas
Cu trei copilași,
Singură jura
Și se blestema
C-o să se răzbune
Cât o fi pe lume.
Când veneau tătarii,
Ieșea-n dealu mare,
Din gură striga,
Lumea o auzea
Toți o auzeau
Și se pregăteau,
Gropi mari își făceau
Toate își ascundeau.
Vitele-și luau
Și-n codri plecau

Calița pleca,
Din sat ultima.
Tătarii veneau,
Nimic nu găseau,
Pe ea mi-o prindeau,
Si mi-o chinuiau.
Si mi-o chinuiră,
Până o omorâră.
Și mi-o omorâră
Pagâni fără milă.
Lumea a auzit,
Mult a mai jelit
Și s-au sfătuit
Și pe-al lor sat
Ei l-au botezat
Cu numele drag
Care i-a salvat
Gura Caliței
I-a salvat pe ei
Balada a fost culeasă din satul Gura Caliței în anul 1977 de la cetățeanul
Bezea A. Vasile în vârstă de 32 ani.

2. Balada lui Corbea

Și iar verde și-un măcriș
Doamne, la Țara de Sus,
La temnița lui Opris
Unde-mi șade Corbea închis
Șade-n apa până-n brâu
Și-n noroi până-n țirloi.
Și-o drăcoaică de șerpoaică,
Cu toți puii mititei.
Ea atunci cu ce-i creștea,
Cu sânge de-a lui Corbea.
Văleu, măiculița mea,
În temniță când am intrat
Erau șerpui ca ațele
S-au făcut ca grinzile.
Văleu, măiculița mea,
la de aici cheița
Și acasă sa te duci
Nouă meșteri să-mi aduci
Nouă cu hârlețele,
Nouă cu lopețile

În pământ când ei săpau
De ușa grajdului da
Dar baba ce-mi făcea,
Lăcățulul descuia,
Ușile le deschidea,
Ușurel s-a alătura
Și la Roșu că intra
De căpăstru îl apuca
Cu el pe stradă pornea.
Care cum o întâlnea
Din guriță așa-i zicea:
Babă slută și urâta
Tot de Dumnezeu făcută
Nu ți-i Roșu de vânzare?
Sa-ți dau galbeni și parale,
Galbenii cu banița,
Cu banița, cu miarța
Dar baba ce-mi zicea:
Nu mi-i Roșu de vânzare
Ce-mi este de dăruială,
Să scap om de la închisoare.
Înainte că pleca,
La Ștefan vodă mi-ajungea,
Ștefan vodă ce-mi făcea?
Porțile le deschidea
Pe Roșu în curte-l băga,
Oștirea căci mi-o punea
Și pe Roșu încăleca,
Care cum încăleca,
În pământ când îl trântea
Fierea întrânsul căplesnea.
Dar baba ce-mi zicea:
Nu-ți mai trudi slugile,
Că-ți părăsește curțile,
Dă-i drumul lui Corbea meu
Să-ți facă pe Roșu miel,
Dă-i cartea de împărăție
Si hainele dumitale
Să se dea Roșu cu ele
Dară Corbea, ce-mi făcea,
În dește că-și fluiera
Și la Roșu că pornea
Dară Roșu ce-mi făcea?

Urechile le ciulea
Și la Corbea se ducea
Dară Corbea ce-mi făcea?
Pe Roșu se arunca
Volte prin curte da
Și prin nori se amesteca,
Înapoi când se întorcea
Baba de brâu Roșu o apuca
Și pe cal căci mi-o punea
Volte prin curte când da,
Și prin nori se amesteca,
Și din gură așa zicea:
Ștefan Vodă dumneata
La bună mână ți-am fost
Dar de minte mi-ai fost prost

Culeasă de cetățeanul Ion Bocu, de 79 de ani, din satul Lacul lui Baban, care la rândul său a auzit-o de la lăutarul Gheorghe Ursaru.

3. Plugușorul

Aho, aho copii și frați
Stați puțin și nu mânați,
Lângă boi v-alăturați
Și cuvântul mi-ascultați.
S-a sculat mai an bădica Traian
Și-a încălecat pe-un cal învățat,
Cu nume de Graur,
Cu șaua de aur,
Cu firul de mătase,
Cît vița de groasă
Și în scări s-a ridicat,
Peste câmpuri s-a uitat,
Ca să aleagă un loc curat
De arat, de semănat
Și curând s-a apucat
Câmpul neted de arat
În lungiș și-n curmeziș.
S-a apucat într-o sfântă joi
Cu plugul cu 12 boi.
Boi, bourei
In coadă codălbei,
In frunte țințeței,
Să-mi facă Dumnezeu parte de ei

Mânați măi! Hăi! Hăi!
Ziua toată au lucrat,
Brazdă neagră au răsturnat
Și prin brazde-au semănat
Grâu mărunț și grâu de vară
Deie Domnul să răsară
Minați băieți! Hăi! Hăi!
Și când lucrul s-a sfârșit
Iată, mare, s-a stârnit
Un vânt mare pe pământ
Și ploi multe după vânt
Pământul de-a răcorit.
Și sămânța de-încolțit
Mânați măi! Hăi! Hăi!
La lună, la săptămână
Își umplu cu apă mâna
Și se duse ca să vadă
De-i i-a dat Dumnezeu roade
Și de-i grâul răsărit
Și de-i spicul aurit
Era-n spic ca vrabia,
Era-n pai ca trestia
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Traian iute s-a întors
Și din grajd pe loc a scos
Un alt cal mai năzdrăvan,
Cum îi place lui Traian,
Negru ca corbul,
Iute ca focul
De nu-l prinde locul,
Cu potcoave de argint
Ce-s spornice la fugit
Mânați băieți! Hăi! Hăi!
El voios încăleca
La Tighina apuca
Și oțel a cumpăra,
Ca să facă seceri mari
Pentru secerători tari
Și să facă seceri mici
Pentru copilași voinici
Și altele mai mărunțele
Cu mănunchi de floricele
Pentru fete tinerele

Mânați măi! Hăi! Hăi!
Și-a strâns finii
Și vecinii
Și vre-o trei babe bătrâne
Care știu rândul la pâine
Și pe câmp i-a dus
Și pe toți i-a pus
La lucrul pământului
În răcoarea vântului
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Ei cu stânga apucă
Și cu dreapta seceră
Și prin lan înaintă
De părea că înoată.
Alții în urma lor lega
Snopuri înalte aduna
Și clăi mândre ridica
Ce la soare se usca
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Apoi carele-ncărca
Și pe toate le căra
Și cirezi înalte dura
În capul pământului,
În sterița vântului
Apoi marie-și făcea
Și din grajd mai aducea
Zece iepe,
Tot sirepe,
Și de par el le lega
Și pe toate le mîna
Împrejurul carului
Deasupra bătarului
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Iepele mereu fugea
Funia se tot strîngea
Și grăul că-l aduna
Și flăcăii-l vîntura
În harabale încărca
Și către moară pleca.
Mânați băieți! Hăi! Hăi!
Iar hoața cea de moară,
Când văzu atîta cară
Încărcate cu povară,

Puse coada pe spinare
Și plecă în fuga mare
La cea luncă de scăpare.
Luncă mare frunză n-are,
Luncă mică frunza-i pică,
Iar morarul meșter bun,
Zări moara prin cătun,
Își luă cojoc mișos
Și mi-l îmbrăca pe dos
Își luă cociorva-n brâu
Ba își mai luă și-un frâu,
Apoi iute alergă
Moara cu frâul o legă
Și-o apuca de călcâi
De-o pune pe căpătâi
Și-i dă cu ciocanu-n șele
De-o așază pe măsele
Mânați măi! Hăi! Hăi!
El o luă de lăptuc
Și-o dă iar în vad la loc
Și turnă deasupra-n coș
Grâu mărunțel de cel roș,
Grâul se-așază pe piatră,
De sub piatră în covată ,
Curgea făina-n covată
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Traian mult se bucura,
Zeciuală morii da,
Pe morar îl dăruia,
Apoi călare suia,
Și voios se înturna.
Cu flăcăii boi mâna,
Iar boii se-opintea
Și roțile scârția
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Iată mândra jupâneasă,
Dochiana cea frumoasă,
C-auzi tocmai din casă
Chiotul flăcăilor,
Scârțâitul carelor
Și-n cămară că mergea
Și din cui își alegea
Sită mare și c-am deasă

Tot cu pânză de mătăasă.
Sufleca ea măneci dalbe
Și cernea, mări, cernea
Ninsoarea se așternea
Negurile jos cădea
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Apoi maia plămădea,
Ș-o lăsa până dospea,
Apoi colaci învârtea,
Pe lopata mi-i culca,
Și-n cuptor îi arunca.
Apoi iară cu lopata
Rumeni îi scotea toți gata,
Atunci ea-mpărți vreo cinci
la flăcăii cei voinici,
Și-mpărți trei colăcei
La copiii mititei.
Mânați măi! Hăi! Hăi!
Cum a dat Dumnezeu an ,
Holde mândre lui Traian,
Așa să dea și la voi,
Ca s-avem parte și de noi,
Sa vă fie casă, casă
Tot cu mesele întinse,
Si cu fețele aprinse,
Tot cu casele-ngrijite,
Cu buni oaspeți locuite,
Si la anul să trăiți,
Să vă găsim înfloriți ,
Ca merii,
Ca perii,
In mijlocul verii
Mânați băieți! Hăi! Hăi!
De urat am mai ura,
Dar ni-e ca vom însera
Pe la curtea dumneavoastră
Depart de casa noastră.
Dumneavoastră s-aveți parte,
De curți nalte luminate,
Văruite, șindrilit
Și cu pietre stecluite.
Noi avem bordeie mici,
Bune de plugari voinici,

Văltucite și lipite.
Câta păsări sunt la noi,
Atâți bani vor fi la voi.
De urat am mai ura
Dar ni-e că vom însera
Si avem a trece-n cale
O dumbrava rea din vale
Mânați băieți! Hăi! Hăi!

Cules în satul Lacul lui Baban (Constandoiu) în anul 1933 de către prof.
Nicolae V. Bălan de la Toma Bocu.

4. Colinde

a. Cetinele, cetinoare

La creanga ele vișinel, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Mi-este-un leagăn de mătase, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Dar în leagăn cine sade, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Si-mi șade de-o fată mare, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Dar pe nume cum mi-o cheamă, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Tot (cutare) fată mare, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Ea ieși fată-n foișor, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Te uită pe câmp de flori, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Cum îți vin logoditori, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Ce stai fată-așa gătită, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Las' să stau că-mi pare bine, cetinele,
Cetinele, cetioare.
Cules în anul 1930 de la Toma Bocu din satul Lacul lui Baban.

b. Lerului mărilor

La tulpină la doi meri, Lerului mărilor.
La tulpină la doi meri
Mi-este-un pat mîndru-nchegat , Lerului mărilor.
Mi-este-un pat mîndru-nchegat

Cu scânduri dalbe de brad, Lerului mărului.
Cu scânduri dalbe de brad
Pe-un picior de fag uscat, Lerului mărului.
Pe-un picior de fag uscat
Dar pe pat cine-i culcatu, Lerului mărului.
Dar pe pat cine-i culcat
Dar pe pat ce-i așternutu, Lerului mirului
Dar pe pat ce-i așternut
De-o pilotă și-un cearșaf, Lerului mărului.
De-o pilota și-un covor
Scoală, doamnă, c-ai dormitu, Lerului mărului.
Scoală doamnă c-ai dormit
Căci ne-a nins, ne-a viscolitu, Lerului mărului.
Căci ne-a nins, ne-a viscolit
Flori de măr s-au scuturatu, Lerului mărului.
Flori de măr s-au scuturat
Peste noi s-au aruncatu, Lerului mărului.
Peste noi s-au aruncat
Peste noi, peste-amândoi, Lerului mărului.
Peste noi, peste-amândoi
Taci nevastă, minte proastă, Lerului mărului.
Taci nevastă, minte proastă
Nici n-a nins, n-a viscolit, Lerului mărului.
Nici n-a nins, n-a viscolit
Vânt de vară ne-a bătut, Lerului mărului.
Vânt de vară ne-a bătut
De vară, de primăvară, Lerului mărului.
De vară, de primăvară

Cules în anul 1930 de la Toma Bocu din Lacul Iul Baban de către prof.
emerit Nicolae V. Bălan.

c. Lerui doamnele

Prin cel ce, prin celor cele
Lerului doamnele,
Prin cel ce, prin celor cele
La creanga de vișinelu
Lerului doamnele,
La creanga de vișinel
Mi-este-un leagăn de mătase,
Lerului doamnele,
Mi-este-un leagăn de mătase,
Cu vița-mpletită-n șase,

Lerului doamnele,
Cu vița-mpletită-n șase,
Dar în leagăn cine-mi șade,
Lerului doamnele,
Dar în leagăn cine-mi șade,
Și-mi șade o fată mare
Lerului doamnele,
Și-mi șade o fată mare
Dar pe nume cum mi-o cheamă
Lerului doamnele,
Dar pe nume cum mi-o cheamă
Tot (cutare fată mare)
Lerului doamnele,
Tot (cutare fată mare)
Șade la gherghef și coase,
Lerului doamnele,
Șade la gherghef și coase,
Nu știu coase sau descoase
Lerului doamnele,
Nu știu coase sau descoase
Și-mi coase de-un gulerașu
Lerului doamnele,
Și-mi coase de-un guleraș,
Gulerașul taică-său,
Lerului doamnele,
Gulerașul taică-său,
Băsmăluța frate-său,
Lerului doamnele
Băsmăluța frate-său
Ce stai fată-așa gătită,
Lerului doamnele,
Ce stai fată-așa gătită
La să stau că-mi pare bine,
Lerului doamnele,
La să stau că-mi pare bine,
Stăi (cutare)-n foișor,
Lerului doamnele,
Stăi (cutare)-n foișor
Și te uită printre flori,
Lerului doamnele,
Și te uită printre flori,
Cum îți vin logoditori,
Lerului doamnele,

Cum îți vin logoditori
Și nu vine ca să stea,
Lerului doamnele,
Și nu vine ca să stea,
Lerului doamnele,
Ci vine ca să te ia,
Să te i-a dintr-aste curți,
Lerului doamnele,
Să te i-a dintr-aste curți,
Să te treacă peste munți,
Lerului doamnele,
Să te treacă peste munți,
La alți frați, la alți părinți,
Lerului doamnele,
La alți frați, la alți părinți,
Dar acolo ce-o să fie,
Lerului doamnele,
Dar acolo ce-o să fie
Chelărița banilor,
Lerului doamnele,
Chelărița banilor
Stăpâna argaților,
Lerului doamnele,
Stăpâna argaților.

Cules în anul 1933 de la Toma Bocu din satul Lacul lui Baban de prof.
emerit Nicolae V. Bălan.

TABEL NOMINAL

**Cuprinzând familii de clăcași împrăștiți la 1864 din comuna Lacul lui Baban,
județul Rîmnicul Sărat – Plasa Marginea de Sus**

Nr crt	Numele și prenumele	Categoria			Suma despăgubirilor		Numele proprietarului
		cu 4 boi pog prj	cu 2 boi pog prj	cu bratele pog prj	lei	parale	
1	Simion Bălăjel	-	7,19	-	100	24	Iancu Borănescu
2	Ion Nichițelea	-	7,19	-	100	24	
3	Const-tin Nichițelea	-	7,19	-	100	24	
4	Panaite Eniță	-	7,19	-	100	24	
5	Mihai Andronache	-	7,19	-	100	24	
6	Stan Panaete	-	7,19	-	100	24	
7	Costache Bălăjel	-	7,19	-	100	24	
8	Ghiță Pupăză	-	7,19	-	100	24	
9	Ilie Pupăză	-	7,19	-	100	24	
10	Stan Bocu	-	7,19	-	100	24	
11	Radu Zamfir	-	7,19	-	100	24	

12	Neculai Arseni	-	7,19	-	100	24	
13	Gheorghe Maftciu	-	7,19	-	100	24	
14	Maria Băjănărița	-	7,19	-	100	24	
15	Constantin Bălan	-	7,19	-	100	24	
16	Neagu Bălan	-	7,19	-	100	24	
17	Iacovu Bălan	-	7,19	-	100	24	
18	Moise Voicu	-	7,19	-	100	24	
19	Moisă Soare	-	7,19	-	100	24	
20	Vasile Tandără	-	-	4,15	71	20	
21	Toma Bălan	-	-	4,15	71	20	
22	Cristean Răduță	-	-	4,15	71	20	
23	Oprea Cârcea	-	-	4,15	71	20	
24	Vladu Avram	-	-	4,15	71	20	
25	Soare Avram	-	-	4,15	71	20	
26	Ion Avram	-	-	4,15	71	20	
27	Alecsandru Gavirlă	-	-	4,15	71	20	
28	Constantin Petrescu	-	-	4,15	71	20	
29	Oprea Negrea	-	-	4,15	71	20	
30	Vasile Tirel	-	-	4,15	71	20	
31	Dragomir Merlaru	-	-	4,15	71	20	

32	Vasile Merlaru	-	-	4,15	71	20	
33	Vasile Stoean	-	-	4,15	71	20	
34	Maria Tirel	-	-	4,15	71	20	
35	Gheorghe Drăganu	-	-	4,15	71	20	
36	Radu Drăganu	-	-	4,15	71	20	
37	Anghel Encea	-	-	4,15	71	20	
38	Nicolae Petrescu	-	-	4,15	71	20	
39	Sandu State	-	-	4,15	71	20	
40	Lupu State	-	-	4,15	71	20	
41	Tudor Drăgan	-	-	4,15	71	20	
42	Dinică Arseni	-	-	4,15	71	20	
43	Dumitru Calițiu	-	-	4,15	71	20	
44	Vasile E Șotârcă	-	7,19	-	100	24	Dincă Borănescu
45	Niță Tandără	-	7,19	-	100	24	
46	Negoită Tandără	-	7,19	-	100	24	
47	Apostu Tîlvăr	-	7,19	-	100	24	
48	Simion Furcoiu	-	7,19	-	100	24	
49	Grigore Răduță	-	7,19	-	100	24	
50	Ene Șerbănoi	-	7,19	-	100	24	
51	Dragu Șerbănoi	-	7,19	-	100	24	

52	Tudor Șotârcă	-	7,19	-	100	24	
53	Stan Nichifor	-	7,19	-	100	24	
54	Ion Bocu	-	7,19	-	100	24	
55	Radu Burlacu	-	7,19	-	100	24	
56	Toader Bocu	-	7,19	-	100	24	
57	Ștefan Bocu	-	7,19	-	100	24	
58	Neagu Bocu	-	7,19	-	100	24	
59	Dumitru Encea	-	7,19	-	100	24	
60	Neagu Burlacu	-	7,19	-	100	24	
61	Ion Toma	-	7,19	-	100	24	
62	Bucur Ciobanu	-	7,19	-	100	24	
63	Bodunechi Telea	-	7,19	-	100	24	
64	Șerban Rotaru	-	7,19	-	100	24	
65	Ion Busuiocu	-	-	4,15	71	20	Dincă Borănescu
66	Gheorghe Hoancă	-	-	4,15	71	20	
67	Tudor Alstanei	-	-	4,15	71	20	
68	Ion Alstanei	-	-	4,15	71	20	
69	Lupu Pătrașcu	-	-	4,15	71	20	
70	Onică Turtaru	-	-	4,15	71	20	
71	Stan I Stoica	-	-	4,15	71	20	

72	Cristea Turtaru	-	-	4,15	71	20	
73	Tache Hoancă	-	-	4,15	71	20	
74	Vasile Hoancă	-	-	4,15	71	20	
75	Negoiaș Bondilă	-	-	4,15	71	20	
76	Ion Bondilă	-	-	4,15	71	20	
77	Gheorghe Bondilă	-	-	4,15	71	20	
78	Vasile Bondilă	-	-	4,15	71	20	
79	Stan C. Neniu	-	-	4,15	71	20	
80	Constantin Neniu	-	-	4,15	71	20	
81	Negoiaș Neniu	-	-	4,15	71	20	
82	Stan Pricu	-	-	4,15	71	20	
83	Ionișă Pătrașcu	-	-	4,15	71	20	
84	Nicolae Buică	-	-	4,15	71	20	
85	Gheorghe Ciobanu	-	-	4,15	71	20	
86	Marin Merlaru	-	-	4,15	71	20	
87	Vladu Nedelea	-	-	4,15	71	20	
88	Toaderu Stoica	-	-	4,15	71	20	
89	Ilie Leopea	-	7,19	-	100	24	Matache Borănescu
90	Ion Jaru	-	7,19	-	100	24	
91	Stan Bucuiocu	-	7,19	-	100	24	

92	Alecs. Bostănică	-	7,19	-	100	24	
93	Ion Stoica	-	7,19	-	100	24	
94	Stanciu Petrescu	-	7,19	-	100	24	
95	Dumitru I Zamfir	-	7,19	-	100	24	
96	Stan Petriceanu	-	7,19	-	100	24	
97	Ioniță Pupăză	-	7,19	-	100	24	
98	Gheorghe Bălăjel	-	7,19	-	100	24	
99	Nicolae Bezea	-	7,19	-	100	24	
100	Dumitru Mateiu	-	7,19	-	100	24	
101	Ștefan Bezea	-	7,19	-	100	24	
102	Nicolaiu Bondilă	-	7,19	-	100	24	
103	Gh. Nămează	-	7,19	-	100	24	
104	Dobre Chioveanu	-	7,19	-	100	24	
105	Dinu Cimpoeșu	-	7,19	-	100	24	
106	Ancuța Vasile	-	7,19	-	100	24	
107	Chița Văduva	-	7,19	-	100	24	
108	Gheorghe Rotaru	-	7,19	-	100	24	
109	Vasile Bostănică	-	-	4,15	71	20	
110	Ion Hoancă	-	-	4,15	71	20	
111	Ion Cașcaval	-	-	4,15	71	20	

112	Ion Bezea	-	-	4,15	71	20	
113	Odică Zahiu	-	-	4,15	71	20	
114	Ion Tâlvăr	-	-	4,15	71	20	
115	Stan Stângaciu	-	-	4,15	71	20	
116	Ion Stângaciu	-	-	4,15	71	20	
117	Stoean Mecu	-	-	4,15	71	20	
118	Nedelcu Lera	-	-	4,15	71	20	
119	Voica Văduva	-	-	4,15	71	20	
120	Vasile Pricu	-	-	4,15	71	20	
121	Muşat Bălan	-	-	4,15	71	20	
122	Petrea Nonîcu	-	-	4,15	71	20	
123	Ion Stoean	-	-	4,15	71	20	
124	Niţilă Nonîcu	-	-	4,15	71	20	
125	Merăuţă St Lera	-	-	4,15	71	20	
126	Barbu Merlaru	-	-	4,15	71	20	
127	Ion Panaite	-	-	4,15	71	20	
128	Măriuţa Bălăjel	-	-	4,15	71	20	
129	Radu Busuioc	-	-	4,15	71	20	
130	Măriuţa Pătraşcu	-	-	4,15	71	20	

131	Ion Dudău	-	7,19	-	100	24	Hristache Cațafani – Groapa Tufei
132	Constantin Secu	-	7,19	-	100	24	
133	Voicu Văcaru	-	7,19	-	100	24	
134	Nicu Văcaru	-	7,19	-	100	24	
135	Constantin Tîrcă	-	7,19	-	100	24	
136	Dobre Hrizea	-	7,19	-	100	24	
137	Ion Bezea	-	7,19	-	100	24	
138	Nicu Hrizea	-	7,19	-	100	24	
139	Stan Hrizea	-	7,19	-	100	24	
140	Stan Dumitrache	-	-	4,15	71	20	
141	Pavel Dumitrache	-	-	4,15	71	20	
142	Constantin Dudău	-	-	4,15	71	20	
143	Ion Pascu	-	-	4,15	71	20	
144	Radu Cosma (Poienile)	-	7,19	-	100	24	Alecu Cottescu
145	Simoin Cosma	-	7,19	-	100	24	
146	Toma Teacă	-	7,19	-	100	24	
147	Simoin Macovei	-	7,19	-	100	24	
148	Petrea Buharu	-	7,19	-	100	24	
149	Dumitru Văsăiu	-	7,19	-	100	24	

150	Toma Văsăiu	-	7,19	-	100	24	
151	Toaderu Piticu	-	7,19	-	100	24	
152	Stan Tandără	-	7,19	-	100	24	
153	Vasile Piticu	-	7,19	-	100	24	
154	Ion Andronache	-	7,19	-	100	24	
155	Toader Cojanu	-	7,19	-	100	24	
156	Tănase Cosma	-	7,19	-	100	24	
157	Toaderu Dobre	-	7,19	-	100	24	
158	Alecsandru Dochie	-	7,19	-	100	24	
159	Stanciu Negoită	-	7,19	-	100	24	
160	Nicolaiu Sava	-	7,19	-	100	24	
161	Ion Zamfir	-	7,19	-	100	24	
162	Avram Epure	-	7,19	-	100	24	
163	Gh. Ardeleanu	-	7,19	-	100	24	
164	Zamfir Ardeleanu	-	7,19	-	100	24	
165	Ilie Faraoneanu	-	7,19	-	100	24	
166	Niculaie Dinu	-	7,19	-	100	24	
167	Toaderu Cozma	-	7,19	-	100	24	
168	Gheorghe Avram	-	7,19	-	100	24	
169	Vasile Bunea	-	7,19	-	100	24	

170	Ion Cocioabă	-	7,19	-	100	24	
171	Stoica Dumitrache	-	7,19	-	100	24	
172	Ion Petrea	-	7,19	-	100	24	
173	Enache Vășiu	-	7,19	-	100	24	
174	Vasile Epure	-	-	4,15	71	20	
175	Barbu Epure	-	-	4,15	71	20	
176	Stoean Crihană	-	-	4,15	71	20	
177	Ion Ciuplea	-	-	4,15	71	20	
178	Ghorghe Ciuplea	-	-	4,15	71	20	
179	Nistor Scurge	-	-	4,15	71	20	
180	Vasile Corduneanu	-	-	4,15	71	20	
181	Dumitru Dochia	-	-	4,15	71	20	
182	Ghe. Andronache	-	-	4,15	71	20	
183	Ghinea Dragomir	-	-	4,15	71	20	
184	Ion Ghinea	-	-	4,15	71	20	
185	Ion Cucoșel	-	-	4,15	71	20	
186	Radu Corcoacășu	-	-	4,15	71	20	
187	Sandu Ursu	-	-	4,15	71	20	
188	Iordan Turtaru	-	-	4,15	71	20	
189	Sandu Ioniță	-	-	4,15	71	20	

190	Stan Chiforu	-	-	4,15	71	20	
191	Nicolae Bucur	-	-	4,15	71	20	
192	Toaderu Trofinu	-	-	4,15	71	20	
193	Ticu Oprea	-	-	4,15	71	20	
194	Stan Ghenea	-	-	4,15	71	20	
195	Stan Nenîcu	-	-	4,15	71	20	
196	Ioan Hoancă	-	-	4,15	71	20	
197	Stan Ticu	-	-	4,15	71	20	
198	Costachi Dumitrachi	-	-	4,15	71	20	
199	Stan Burdulea	-	-	4,15	71	20	
200	Constantin Ciuplea	-	-	4,15	71	20	
201	Toader Burdulea	-	-	4,15	71	20	
202	Negoită Dobre	-	-	4,15	71	20	
203	Oprea Hoancă	-	-	4,15	71	20	
204	Stan Onea	-	-	4,15	71	20	
205	Nicolaiu Coman	-	-	4,15	71	20	
206	Vasile Hoancă	-	-	4,15	71	20	
207	Nicolaiu Hoancă	-	-	4,15	71	20	
208	Iordache Toma	-	-	4,15	71	20	
209	Gheorghe Alpăuni	-	-	4,15	71	20	

210	Chiriac Macoveiu	-	-	4,15	71	20	
211	Nițu Turtaru	-	-	4,15	71	20	
212	Gheorghe Ciuplea	-	-	4,15	71	20	
213	Toader Bughiurlașu	-	-	4,15	71	20	
214	Gheorghe T Mecu	-	-	4,15	71	20	
215	Radu Lulea	-	-	4,15	71	20	
216	Ioana V Trofin	-	-	4,15	71	20	
217	Nicolaiu Cojanu	-	-	4,15	71	20	
218	Constantin Robu	-	7,19	-	100	24	Mincu Pavel Gura Calitei
219	Tudose Bălălău	-	7,19	-	100	24	
220	Tănase Spânu	-	7,19	-	100	24	
221	Gheorghe D Spânu	-	7,19	-	100	24	
222	Gheorghe Bălălău	-	7,19	-	100	24	
223	Toader Spânu	-	7,19	-	100	24	
224	Staniciu Duță	-	7,19	-	100	24	
225	Neagu Roibu	-	7,19	-	100	24	
226	Miron Olaru	-	7,19	-	100	24	
227	Anghel Olaru	-	7,19	-	100	24	
228	Anghel Robu	-	7,19	-	100	24	
229	Radu Robu	-	7,19	-	100	24	

230	Mariea Bughiurlan	-	7,19	-	100	24	
231	Dumitru Bucur	-	7,19	-	100	24	
232	Nastasia Zarzalin	-	7,19	-	100	24	
233	Toader I Roibu	-	7,19	-	100	24	
234	Neagu Burlacu	-	7,19	-	100	24	
235	Radu N Roibu	-	7,19	-	100	24	
236	Costachi Papălapte	-	7,19	-	100	24	
237	Vasile Pușcoiu	-	7,19	-	100	24	
238	Gheorghe Terciu	-	7,19	-	100	24	
239	Oprea Bălălău	-	7,19	-	100	24	
240	Jinga Bughiurlan	-	7,19	-	100	24	
241	Toader Bughiurlan	-	7,19	-	100	24	
242	Stoica Cojocar	-	7,19	-	100	24	
243	Iacoș Olaru	-	-	4,15	71	20	
244	Ion E Robu	-	-	4,15	71	20	
245	Nicolaiu Ghibirdicu	-	-	4,15	71	20	
246	Stoica Pușcoiu	-	-	4,15	71	20	
247	Radu Bucur	-	-	4,15	71	20	
248	Iacovu Robu	-	-	4,15	71	20	
249	Vasilică Ionașcu	-	-	4,15	71	20	

250	Ion Neacșu	-	-	4,15	71	20	
251	Nițu Ababi	-	-	4,15	71	20	
252	Ion Toaderu	-	-	4,15	71	20	
253	Vasile Neacșu	-	-	4,15	71	20	
254	Vasile Neacșu	11	-	-	133	-	Mănăstirea Sf Ioanu
255	Gheorghe Bălălău	11	-	-	133	-	
256	Stoica Țigănușu	-	7,19	-	100	24	
257	Radu Țigănușiu	-	7,19	-	100	24	
258	Dinică Țigănușu	-	7,19	-	100	24	
259	Ion Gh Popa	-	7,19	-	100	24	
260	Constantin Stoica	-	7,19	-	100	24	
261	Stan Damaschin	-	7,19	-	100	24	
262	Dumitru Zarzalin	-	7,19	-	100	24	
263	Melinte Cojocar	-	7,19	-	100	24	
264	Ion Zarzalin	-	7,19	-	100	24	
265	Constantin Olteanu	-	7,19	-	100	24	
266	Ion C Olteanu	-	7,19	-	100	24	
267	Gheorghe Zarzalin	-	7,19	-	100	24	
268	Ion Dinu	-	7,19	-	100	24	
269	Ion Năstase	-	7,19	-	100	24	

270	Nicolae Pătulea	-	7,19	-	100	24	
271	Gheorghe Moldoveanu	-	7,19	-	100	24	
272	Stan Dinică	-	-	4,15	71	20	
273	Sandu Dinică	-	-	4,15	71	20	
274	Constantin Damaschin	-	-	4,15	71	20	
275	Stan Gheorghe	-	-	4,15	71	20	
276	Ion Gh Zarzalin	-	-	4,15	71	20	
277	Stanciu Chiriță	-	-	4,15	71	20	
278	Stanciu Turtoiu	-	-	4,15	71	20	
279	Dărică Turtoiu	-	-	4,15	71	20	
280	Nistor Lăptucă	-	-	4,15	71	20	
281	Mavrodin Chiriță	-	-	4,15	71	20	
282	Ion I Mersoiu	-	7,19	-	100	24	
283	Ioniță Dinu	-	7,19	-	100	24	
284	Apostu Costache	-	7,19	-	100	24	
285	Ioniță Voinea	-	7,19	-	100	24	
286	Coman Pîrgaru	-	7,19	-	100	24	
287	Pătrașcu Câmpeanu	-	7,19	-	100	24	
288	Sandu Mircea	-	7,19	-	100	24	

289	Ilie Cîmpeanu	-	7,19	-	100	24	
290	Toader Zamfir	-	7,19	-	100	24	
291	Toaderu Ciobotaru	-	7,19	-	100	24	
292	Negoiaș Terchescu	-	-	4,15	71	20	
293	Anișă Angheloe	-	-	4,15	71	20	
294	Ion Moldoveanu	-	-	4,15	71	20	
295	Ionișă Curățureanu	-	-	4,15	71	20	
296	Ghe. Cîmpeanu	-	-	4,15	71	20	
297	Petrache Ailenei	-	-	4,15	71	20	
298	Jipa Marcu	-	-	4,15	71	20	
	TOTAL=298 familii	22 pog.	116 pog.	679 pog	25.765 lei	36 paral	

Comuna Dealul Lung

Nr crt	Numele și prenumele	Categoria			Suma despăgubirilor		Numele proprietarului
		cu 4 boi pog prj	cu 2 boi pog prj	cu bratele pog prj	lei	parale	
1	Nicolaiu Frânculescu	11	-	-	133	-	Alexandru Plagino(Plaino)
2	Stoica Lotru	11	-	-	133	-	
3	Luca Bălan	11	-	-	133	-	
4	Busuioc Moldoveanu	-	7,19	-	100	24	
5	Negoia Tomulescu	-	7,19	-	100	24	
6	Nestor Ungureanu	-	7,19	-	100	24	
7	Gheorghe Lazăr	-	7,19	-	100	24	
8	Stan Lotru	-	7,19	-	100	24	
9	Niță Jidanu	-	7,19	-	100	24	
10	Ștefan Lotru	-	7,19	-	100	24	
11	Grigore Todericiu	-	7,19	-	100	24	
12	Sava Todericiu	-	7,19	-	100	24	

13	Grigore Ungureanu	-	7,19	-	100	24	
14	Radu Gheorghiuță	-	7,19	-	100	24	
15	Toaderu Gheorghiuță	-	7,19	-	100	24	
16	Dragomir Florea	-	7,19	-	100	24	
17	Gheorghiuță Serea	-	7,19	-	100	24	
18	Ion Serea	-	7,19	-	100	24	
19	Vasile Frățilă	-	7,19	-	100	24	
20	Gheorghe Baci	-	7,19	-	100	24	
21	Toaderu Păvălucă	-	7,19	-	100	24	
22	Marin Tomulescu	-	7,19	-	100	24	
23	Stan Dochita	-	7,19	-	100	24	
24	Vasile Istrate	-	7,19	-	100	24	
25	Micu Berinu	-	7,19	-	100	24	
26	Stoiana Văduva	-	7,19	-	100	24	
27	Niță Moroiu	-	7,19	-	100	24	
28	Stan Jidanu	-	7,19	-	100	24	
29	Neculai Gîrboiu	-	7,19	-	100	24	
30	Radu Codanu	-	7,19	-	100	24	
31	Ion Bălan	-	7,19	-	100	24	
32	Dobre Bîra	-	7,19	-	100	24	

33	Constantin Sinochină	-	7,19	-	100	24	
34	Stan Badea	-	7,19	-	100	24	
35	Apostu Bălan	-	7,19	-	100	24	
36	Lazăr Bălan	-	7,19	-	100	24	
37	Vladu Bălan	-	7,19	-	100	24	
38	Ion I Tudor	-	7,19	-	100	24	
39	Ștefan Bălan	-	7,19	-	100	24	
40	Ion Merăuță	-	7,19	-	100	24	
41	Stoian Avram	-	7,19	-	100	24	
42	Iordache Bezea	-	7,19	-	100	24	
43	Ion Tulache	-	7,19	-	100	24	
44	Constantin Pistriuiu	-	7,19	-	100	24	
45	Gheorghe Pistriuiu	-	7,19	-	100	24	
46	Cristian Bezea	-	7,19	-	100	24	
47	Vasile Busuiocu	-	7,19	-	100	24	
48	Ivan Bărușiu	-	7,19	-	100	24	
49	Neculai Tapu	-	7,19	-	100	24	
50	Nemandi Bezea	-	7,19	-	100	24	
51	Ioan Bîtcă	-	7,19	-	100	24	
52	Toma Lera	-	7,19	-	100	24	

53	Toaderu Bîra	-	7,19	-	100	24	
54	Dumitru Cojocaru	-	7,19	-	100	24	
55	Ioan Șotârcă	-	7,19	-	100	24	
56	Ștefănică Bălan	-	7,19	-	100	24	
57	Constantin Gugon	-	7,19	-	100	24	
58	Vasile Cocu	-	7,19	-	100	24	
59	Radu Tîlvăr	-	7,19	-	100	24	
60	Vasile Cucu	-	7,19	-	100	24	
61	Stan Bîra	-	7,19	-	100	24	
62	Gheorghe Cucu	-	7,19	-	100	24	
63	Radu Tudor	-	7,19	-	100	24	
64	Manea Serea	-	7,19	-	100	24	
65	Tudor Tomulescu	-	-	4,15	71	20	
66	Ion Chirilă	-	-	4,15	71	20	
67	Gheorghe Chirilă	-	-	4,15	71	20	
68	Stan Moldoveanu	-	-	4,15	71	20	
69	Anghel Bunea	-	-	4,15	71	20	
70	Ion Furnică	-	-	4,15	71	20	
71	Stan Călinu	-	-	4,15	71	20	
72	Vasile Bengușiu	-	-	4,15	71	20	

73	Radu Toma	-	-	4,15	71	20	
74	Mateiu Popa	-	-	4,15	71	20	
75	Ionașcu Păvălucă	-	-	4,15	71	20	
76	Dumitru Ursu	-	-	4,15	71	20	
77	Gheorghe Doagă	-	-	4,15	71	20	
78	Ion Doagă	-	-	4,15	71	20	
79	Ion Feroșcaru	-	-	4,15	71	20	
80	Radu Marin	-	-	4,15	71	20	
81	Ion Marin	-	-	4,15	71	20	
82	Ion Olaru	-	-	4,15	71	20	
83	Sava Moroiu	-	-	4,15	71	20	
84	Ion Iacovu	-	-	4,15	71	20	
85	Stanciu Gîrboiu	-	-	4,15	71	20	
86	Stoian Codanu	-	-	4,15	71	20	
87	Radu Dăușiean	-	-	4,15	71	20	
88	Ștefan Bălan	-	-	4,15	71	20	
89	Neagu Bîra	-	-	4,15	71	20	
90	Grigore Moraru	-	-	4,15	71	20	
91	Mașteiu Bezea	-	-	4,15	71	20	
92	Simion Bentea	-	-	4,15	71	20	

93	Ion Badea	-	-	4,15	71	20	
94	Toaderu Darie	-	-	4,15	71	20	
95	Ștefan Badea	-	-	4,15	71	20	
96	Stan sin Stan Badea	-	-	4,15	71	20	
97	Radu Bălan	-	-	4,15	71	20	
98	Enache Ungureanu	-	-	4,15	71	20	
99	Gheorghe Tîlvăr	-	-	4,15	71	20	
100	Ion Toader Bezea	-	-	4,15	71	20	
101	Ghiță Munteanu	-	-	4,15	71	20	
102	Alecu Tălvăru	-	-	4,15	71	20	
103	Dumitru Bălan	-	-	4,15	71	20	
104	Merăuță Tudor	-	-	4,15	71	20	
105	Negoiaș Busuioc	-	-	4,15	71	20	
106	Neculaiu Negoiaș	-	-	4,15	71	20	
107	Neculaiu Ungureanu	-	-	4,15	71	20	
108	Maria Văduva	-	-	4,15	71	20	
109	Sandu Merăuță	-	-	4,15	71	20	
110	Sandu Merăuță	-	-	4,15	71	20	
111	Grigore Bezea	-	-	4,15	71	20	
112	Dumitru Bîtcă	-	-	4,15	71	20	

113	Stoica Pistruiu	-	-	4,15	71	20	
114	Gheorghiu Lera	-	-	4,15	71	20	
115	Gheorghe Cojocaru	-	-	4,15	71	20	
116	Dragu Cimpoeșu	-	-	4,15	71	20	
117	Enache Bezea	-	-	4,15	71	20	
118	Vasile Bărușiu	-	-	4,15	71	20	
119	Radu Cojocaru	-	-	4,15	71	20	
120	Ștefan Bîtcă	-	-	4,15	71	20	
121	Iordachi Tîlvăr	-	-	4,15	71	20	
122	Stoica Tîlvăr	-	-	4,15	71	20	
123	Ion V Bălan	-	-	4,15	71	20	
124	Oancea Arion	-	-	4,15	71	20	
125	Gheorghe Bugiubeiu	-	-	4,15	71	20	
126	Gheorghe Ioniță Bălan	-	-	4,15	71	20	
127	Stoica Radu Onei	-	-	4,15	71	20	
128	Ștefan Tudorachi	-	-	4,15	71	20	
129	Ion Militaru	-	-	4,15	71	20	
130	Eftemi Tudorachi	-	-	4,15	71	20	
131	Gheorghe Tudorachi	-	-	4,15	71	20	

132	Stan Ticu	-	-	4,15	71	20	
133	Tudorachi Celmicu	-	-	4,15	71	20	
134	Ion Radu Oancea	-	-	4,15	71	20	
135	Toma Călin	-	-	4,15	71	20	
136	Ion Sreilă	-	-	4,15	71	20	
137	Neculaiu Bîra	-	-	4,15	71	20	
138	Maria Păvăloaie	-	-	4,15	71	20	
139	Stoica Bîra	-	-	4,15	71	20	
140	Stroe Șotîrcă	-	-	4,15	71	20	
141	Velica Văduva	-	-	4,15	71	20	
142	Ioana Ursulescu	-	-	4,15	71	20	
143	Mariea Neagu Cucu	-	-	4,15	71	20	
144	Mariea Ion Tudor	-	-	4,15	71	20	
145	Ioana I Cazacu	-	-	4,15	71	20	
146	Gheorghe Șotîrcă	-	-	4,15	71	20	
147	Grigore Iordache	-	-	4,15	71	20	
148	Grigore Turturică	-	7,19	-	100	24	
149	Petrea Ungureanu	-	7,19	-	100	24	
150	Ion Bălan	-	7,19	-	100	24	
151	Radu Duță	-	7,19	-	100	24	

152	Simon Tîcu	-	7,19	-	100	24	
153	Mihaiu Avram	-	7,19	-	100	24	
154	Ștefan Avram	-	7,19	-	100	24	
155	Ion Avram	-	7,19	-	100	24	
156	Ion Foarfecă	-	7,19	-	100	24	
157	Avram Șotîrcă	-	7,19	-	100	24	
158	Ion Eni	-	7,19	-	100	24	
159	Năstase Gheba	-	-	4,15	71	20	
160	Ion Duțu	-	-	4,15	71	20	
161	Neagu Petroiu	-	-	4,15	71	20	
162	Radu Petroiu	-	-	4,15	71	20	
163	Ion Jipianu	-	-	4,15	71	20	
164	Ioana Văduva	-	-	4,15	71	20	
	TOTAL= 164 familii	33 pog	461 pog	411 pog	14 005 lei	28 parale	

**SCRISOAREA LOCUITORILOR
SATULUI LACUL LUI BABAN ADRESATĂ
MINISTERULUI INSTRUCCIUNII PUBLICE ȘI
CULTELOR ÎN ANUL 1887 LA 12 DECEMBRIE**

Domnule Ministru

Subsemnații, locuitori ai comunei Lacul lui Babanu, plasa Marginea de susu, județul Rîmnicul Săratu, venim cu profundu respectu a vă arăta următoarele :

Atît în comuna noastră, cîtu și în alte două comuni vecine, Dealu Lungu și Odobasca, fiind situate în partea muntoasă a districtului, locu izolat și drumurile în multe rînduri impracticabile, pămîntu aproape infertilu, locuitori trăindu foarte restrînși procurîndu-și cu greu existența, cea mai mare parte numai prin munca cu zioa, precum prin păduri, eșindu la cîmpu, la podgorie etc. – acestea și altele face ca aceste comuni să aibă un venitu insuficientu, ca probă sîntu mandațiile slujbașiloru comunei și a altoru cheltuieli care a rămasu și rămînu în fiecare an ne achitate, plătindu-se în urmă parte din ele succesivu din anii următori, sau prin judecată, sau prin alocuțiuni în bugetu în asemenea scopuri.

Astu felu fiindu, această comuna n-au pututu pînă astăzi și nici vor putea vreodată să ridice un local de școlă, sau să o întreție fără ajutorul satului sau a județului.

Cele două comuni vecine menționate mai susu, nu au și nici nu a avutu niciodată școală, a noastră însă a avutu o mică odăiță în localu primăriei (azi ocupată de percepție) unde din cîndu în cîndu la cîte doi și trei ani, o venitu cîte 4 sau 5 luni cîte un învățător, care neavîndu localu și nici neavîndu comuna de unde îl plăti regulatu a plecatu, scoțîndu în urmă leafa cu judecată, așa că din 1884 nu a mai venitu nici un învățător.

Domnule Ministru, în urma celor arătate subsemnații văzându în desbaterile unei camerei legiuitoare din ședința de la 1 decembrie, curentu, unde se vorbește despre donațiunea făcută de Dnu. și Dna. Stroescu, donațiune făcută în scopul de a se ridica școli în comunele rurale cele care se află în absolută lipsă de mijloace, și unde Dvs. ați zisu că vați ocupatu și vă ocupați pentru a găsi asemenea locuri.

Venim cu totu respectu a vă ruga să binevoiți că unu din acele locuri să fie comuna noastră, care nu numai noi, dar credem că și orice persoană cunoaște sau va cunoaște pozițiunea comunei noastre, pre cum și

a celorlalte comune vecine, atât ca pozițiune în ori ce felu câtu și în ceea ce privește veniturile, au zice că locul cel mai nimeritu și mai demn de prefiratu din totu regatul, acesta este, unde fiindu o școală înființată, ar fi nu numai pentru comuna noastră, dar ar servi și pentru celelalte două comune (vecine) numite mai susu și pentru o altă comună ce este și mai în munți, numită Andreiașu, unde iarăși nu este și nici nu a fostu nici o dată o școală, și ar face ca atât donatori câtu și Dss care ați ținutu seama de rugăciunea noastră, precum și onor, guvernul sub care s-a făcutu să rămâie neștersu în memoria noastră, care dacă nu am avutu noi norocirea să avem o școală, voru avea ei și cu toți de la celu micu până la celu mare vom mulțumi cu genunchile la pământu.

Nu ne îndoim și suntem plini de încredere dle. Ministru că cererea noastră va fi realizată, contându pe bunătatea Dvs și știindu că de la dvs. depandă totul.

Bine voiți vă rugăm Dle. Ministru a primi stimă și devotamentul ce vă păstrămu.

1187 Decembrie 12

I. Georgescu

N. Buharu

Eu Mihalache Petrea

N. Coama

Eu Petrea Buharu

Rezoluția a fost următoarea: „Fondul Stroescu fiind utilizat nu se poate aproba cererea”

Scrisoarea originală se găsește la Arhivele Statului București fiind Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, dosar 3894/1887, f. 108 – 108 v.

TABEL NOMINAL

**Cuprinzând primarii comunelor Lacul lui Baban,
Dealul Lung și Gura Calitei în decursul vremii**

1. Lacul lui Baban

Numele și prenumele	Perioada
Ion Meletescu	1896
Theodor Bocu	1897 – 1899
Ion C. Bălan	1900 – 1901
Coman D. Zarzalin	1901 – 1903
Costache R. Burlacu	1903 – 1906
Vasile A. Robu	1907
Costache R. Burlacu	1908
Grigore Rotaru	1909
Petre D. Bocu	1910 – 1911
Costache R. Burlacu	1912 – 1913
Ioniță Bîtculescu	1914
Grigore Rotaru	1915 – 1916
Neculai Brătilă	1917
Grigore Rotaru	1918 – 1920
Ion I. Bezea	1921 – 1922
Toader Negoită	1923 – 1924
Ion Gh. Cucu	1925
Costache R. Burlacu	1926
Neculai Buharu	1927
Șerban Țigănuș	1928 – 1929
Ion I. Bezea	1930 – 1932
Ion Bezescu	1933 – 1937
Constantin Răduță	1938 – 1939
Neculai Buharu	1940
Ion Bezescu	1941 – 1944
Neculai Crihan	1945 – 1948
Costică Pupăză	1949 – 1951
Ion Tăranu	1952 – 1956
Constantin Bocu	1957
Costică Pupăză	1958 – 1966
Ionel C. Pupăză	1966 -1970

2. Dealul Lung

1896 – 1899

Neagu Popa

Petrea Lotru

Neagu Băruș

Grigore Rotaru

În perioada 1908 – 1926 fosta comună Dealul Lung a aparținut de comuna Lacul lui Baban.

Neagu Popa

Ion G. Cucu

Costică R. Brăteanu

Ion G. Cucu

Ion Ursu

Ion Chirilă

Ion Ursu

Ion Popa

Ion Chirilă

Ion Ursu

Ion Chirilă

Ștefan Popa

Ion T. Bezea

Vasile Gheorghiuță

Anton Lobodă

Radu Tulache

Gheorghe Șotârcă

Ion Velica

1926 - 1927

1927

1928 – 1929

1930

1931 – 1932

1933 – 1934

1935 – 1937

1938 – 1939

1940 – 1942

1943 – 1944

1945 – 1946

1947

1948 – 1949

1950 – 1951

1952 – 1956

1957 – 1960

1961 – 1966

1967 – 1968

3. Gura Calitei

1931 – 1933

Șerban Țigănuș

Florea V. Duță

Mirică Petrescu

Vasile Apostoiu

Mirică Petrescu

1934 – 1935

1936 – 1938

1939 – 1940

1941 – 1942

În perioada 1942 – 1943 Gura Calitei a aparținut de com. Dragosloveni, iar în perioada 1945- 1956 a aparținut de comuna Terchești cu reședința la Terchești.

Ion Costache

Costică Terchescu

Ionel C. Pupăză

Constantin D. Sava

1945 – 1948

1949 – 1950

1950 – 1952

1953

Ilie Vlad	1954
Ionel C. Pupăză	1955 – 1966
In perioada 1966 – 1970 localitatea Gura Calitei a aparținut de comuna Lacul lui Baban	
Aurel Ghibirdic	1970 – 1972
Nicolae Chiriță	1973 – 1974
Mihai Brăgău	1974 – 1980
Ion Toader	1980 – 1982
Gică Ghibirdic	1982 – 1985
Maria Popișteanu	1985 – 1987
Nicolae Cenat	1987 - 1989
Marcela Voicu	1989 – 1990
Mihai Brăgău	1990 – 1992
Ion Nicolae	1992 – 1996
Toader Ștefan	1996 - 2000
Ion Nicolae	2000 – 2004
Dragoș Bîtculescu	2004 - 2010

TABEL NOMINAL

**Cuprinzând eroii comunei Gura Calitei căzuți în războiul pentru
întregirea neamului 1916 – 1918 și în al doilea război mondial
1941-1945**

Nr. crt.	Numele și prenumele	Nr. crt.	Numele și prenumele
1	Alecsandru Ioan	2	Andronache Radu
3	Andronache T. Ioan	4	Apostu Iacob
5	Arsenie Petre	6	Antonache Iancu
7	Apostu Iacov	8	Avram Constantin
9	Avram Dobre	10	Avram Dobre
11	Avram Enache	12	Avram Gheorghe
13	Avram Soare	14	Badiu Stelian
15	Badiu Nicolae	16	Bara N. Ion
17	Baruș I. Ion	18	Batca Duță
19	Batcă Ion	20	Batca Stoica
21	Bălălău Nicolae	22	Bălan L. Stan
23	Bălan Mereuță	24	Bălan Neagu
25	Bălan Negu	26	Bălan Stan
27	Bălan Stoica	28	Bălan Ștefan
29	Bălan Vasile	30	BălanToader
31	Bălăjel Toader	32	Bălăjel Stan
33	Bălălău Stan	34	Bălăjel I.Toader
35	Băruș Ioniță	36	Bălălău Ștefan
37	Bezea Constantin	38	Băruș Ion
39	Bezea Gheorghe	40	Berin Stan
41	Bezea Maftai	42	Bezea Dumitru
43	Bîtcă Duță	44	Bezea Grigore
45	Bîră Ion	46	Bezea Matei
47	Bîtcă Ion	48	Bîtculescu Toma
49	Bâtcă Dumitru	50	Bîtcă Stoica

51	Bâtcă Ștefan	52	Bocu Ion
53	Bocu D. Ion	54	Bocu Toader
55	Bocu Neagu	56	Bostănică Ghiță
57	Bostan A. Ion	58	Bratu Avram
59	Boștină Vintilă	60	Bratu Ștefan
61	Bratu Dobre	62	Butnaru Gheorghe
63	Bratu Florică	64	Bucur Toader
65	Bratosin Costică	66	Bughiurlan C. Gheorghe
67	Bughiurlan A. Mihai	68	Bughiurlan Nicolae
69	Bughiurlan Mareș	70	Bunea Stan
71	Buică Nicolae	72	Busuioc Gheorghe
73	Burlacu Vasile	74	Busuioc T. Niculae
75	Busuioc Maței	76	Chirilă Alexa
77	Chioveanu Gheorghe	78	Ciobanu Gheorghe
79	Chirițescu Dumitru	80	Cîrcea Ilie
81	Ciuplea Ion	82	Cojocar Ion
83	Cojocar Alexandru	84	Cojocar Stan
85	Cojocar Toader	86	Coman Ion
87	Coman Matei	88	Comănescu Constantin
89	Comănescu Costache	90	Costache N. Ion
91	Costache Georgică	92	Costache N. Costică
93	Costache Vasile	94	Costache C. Gheorghe
95	Cristea Negoită	96	Cristian Negoită
97	Crîngu Nicolae	98	Damaschin Melete
99	Dascălu Nistor	100	Dascălu Ilie
101	Dinu Alexandru	102	Datca Ștefan
103	Dîrdală Isofache	104	Dinică Ștefan
105	Dudău Ion	106	Dobrin Asanache
107	Durlea Niță	108	Dumitru Ion
109	Enache Neculai	110	Eftemie Gheorghe
111	Enache Avram	112	Enache Costică
113	Epure Alecsandru	114	Gheorghe Șt. Gavrilă
115	Gheorghită Ion	116	Florea Savu
117	Gherghe Manea	118	Gherghe M. Ion
119	Gheorghită Constantin	120	Ghibirdel Dumitru

121	Ghibirdic Gheorghe	122	Ghibirdic Simion
123	Hoancă Radu	124	Hrizu Ion
125	Iancu Dinu	126	Iacob Gheorghe
127	Iftime Ion	128	Iftime Gheorghe
129	Ilie Grigore	130	Ilie Ion
131	Iordache N. Nicolae	132	Ilie M. Emil
133	Iordăchescu Ion	134	Iordăchescu S. Toader
135	Ionescu Ion	136	Iordăchescu Savu
137	Istrate Ion	138	Ion Gheorghiuță
139	Lazăr Mărgărit	140	Jipianu Ion
141	Maței Ion	142	Lera Neagu
143	Manea Gheorghe	144	Maței Panait
145	Matei Constantin	1436	Mare Nicu
147	Meletescu Aristide	148	Melete Damaschin
149	Mitrică Mihai	150	Militaru Ion
151	Mînză V. Ion	152	Mînză Ion
153	Moldoveanu Avram	154	Moise Avram
155	Năstase Ion	156	Negoitza Cristian
157	Negoitza Ion	158	Negrea Ion
159	Neniu Costică	160	Olaru Dumitru
161	Olaru Nicu	162	Olaru Radu
163	Olaru Ștefan	164	Olteanu Constantin
165	Olteanu Dobre	166	Panaite I Ștefan
167	Pană Constantin	168	Pupălapte Stan
169	Pascu Gheorghe	170	Pascu Vasile
171	Pavelucă Alexandru	172	Pavăluță Constantin
173	Pavelucă Petru	174	Pătrașcu Stan
175	Pericle Vasile	176	Petre Nicu
177	Petrea Nicu	178	Popa Șt. Ion
179	Popa I. Petre	180	Popa Șt. Mihalache
181	Pușcoiu V. Meluță	182	Pușcoiu Vasile
183	Preda Pătrașcu	184	Pupăza Drăghici
185	Pușcoi Vasile	186	Răduță Gheorghe
187	Răduță Petrea	188	Roibu C. Costică
189	Regeot Arif	190	Robu Constantin

191	Roibu Constantin	192	Roman Iancu
193	Robu Mihalache	194	Savu Florea
195	Savatin Șerban	196	Stângaciu Anghel
197	Stan Nicolae	198	Stănică Dragomir
199	Stanciu Ghe. Voicu	200	Stoian Ilie
201	Stănică Ion	202	Stoica Dumitru
203	Stănică Nicolae	204	Stoican Gh. Ioan
205	Stoica Ion	206	Șerban Paraschiv
207	Stoican I. Nicolae	208	Șerbănoiu Ion
209	Șerban Stan	210	Șerbănoiu Paraschiv
211	Șerbănoiu Petrică	212	Șerbănoiu Neculai
213	Șerbanoiu Petrache	214	Ștefănescu Mihai
215	Tăudană Nicolae	216	Teacă Stan
217	Ticu Radu	218	Tîlvăr D. Ion
219	Târcă Radu	220	Tâlvăr Matei
221	Tîlvăr Gh. Gheorghe	222	Tîlvar Ion
223	Tîlvăr Maței	224	Tîrcă Mușat
225	Tîlvăr Stoica	226	Tîlvăr Stan
227	Tîlvăr Nicolae	228	Tîlvar D. Toader
229	Toader Bocu	230	Toderici Grigore
231	Toma Nicolae	232	Tomulescu Ion
323	Tudor Leica	234	Toader T Toader
235	Tudorache Ion	236	Tudor Toader
237	Tudor Gheorghe	238	Țandără Ion
239	Țandără Nicolae	240	Țandără Ene
241	Țigănuș I. Gheorghe	242	Țarca Radu
243	Țigănuș B. Petre	244	Țigănuș Iordache
245	Ungureanu Constantin	246	Țigănuș Toma
247	Ursu Guță	248	Ungureanu Ion
249	Ursu Toader	250	Ungureanu Toader
251	Văcaru Ion	252	Vasile Arsene
253	Văcaru Nicolae	254	Văcaru Nicolae
255	Velica Toma	256	Văduva Nicolae
257	Zarzalın Avram	258	Voicu Toader
259	Zarzalın N. Stanciu	260	Zarzalın Mihai

261	Zachiu Costică	262	Zarzalın Mihai
263	Zamfir Vasile	264	Zachiu Mitică

Acest tabel cuprinde eroii din satele comunei Gura Calitei care se găsesc înscrise pe plăcile comemorative amenajate la colțurile Eroilor din comună cât și în documentele de arhivă.

Planșa 1. 29 iulie 2010. [Grupul de inițiativă și sprijin](#) pentru editarea monografiei comunei Gura-Caliței. Din față către spate și de la stânga la dreapta:

rândul 1 • **Neculai Pupăză**, consilier local, • **Fănică -Voinea Ene**, colonel în rezervă, inginer, scriitor, jurnalist și specialist în medicină complementară,

• **Săndel Ursu**, contabil, • **Corneliu Bălan**, inginer proiectant, fost deputat în PARLAMENTUL ROMÂNIEI, coautor a monografiei;

rândul 2 • **Ion Nicolae**, consilier local, fost primar, • **Titi Olteanu**, inginer silvic, **Virginica Toader**, director școală Gura-Caliței, • **Mihalache Dumitrache**, profesor de istorie, • **Mihai Momanu**, profesor de istorie, coautor a monografiei, • **Bitculescu Dragoș**, primar, **Duță Gică**, dr. inginer silvic, • **Raluca Elena**, secretar primărie, • **Ioana Bocu**, asistent social, • **Gheorghe Bocu**, ofițer de poliție, • **Fănel Buharu**, viceprimar;

rândul 3 • **Gheorghită Olteanu**, inginer silvic, • **Lucian ălălău**, respons.PSI,

• **Mihaela Robu**, agent agricol, • **Steluța Alecs**e, bibliotecar și
• **Mariana Grosu**, contabil.

Planșa nr 2 Vedere de ansamblu a centrului administrativ, economic și cultural al localității

Planșa nr 3. Grupul de inițiativă și sprijin,
Sus : în sala Căminului Cultural recent modernizat.
Jos : în fața localului nou al Primăriei Gura Caliiței.

Planșa nr 4. **Sus:** Biserica nouă din Lacul Baban
Jos: Slujba de sfințire a bisericii 19 septembrie 2010

Plansa nr 5 Grijă pentru educație este pe primul plan

Sus : Școala nouă din Gura Calitei, inaugurată mai 2002

Jos : Școala nouă din Lacul Baban, inaugurată ianuarie 1998

Planșa nr 6. Școala asigură educație și cultură

Sus: Preșcolari și elevi la Școala I-IV Poieni, iunie 2010.

Jos : Elevi și părinți la sfârșit de an școlar în satul Rașca

Planșa nr 7

Sus : Biserica nouă Lacul Baban într-un cadru natural mirific;
Jos : Catapeteasma noii biserici din Lacul Baban, septembrie 2010,

Planșa nr. 8 Aspecte de la Sfințirea bisericii noi Lacul Baban, septembrie 2010,

Sus: Preotul Valeriu Avram alături de IPS Epifanie Norocel,
Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei,

Jos: Preotul Dr. Vasile Gavrilă, fiu strălucit al comunei,

Planșa nr. 9. Indeletniciri străvechi ale calițenilor,

Sus : Culesul și transportul strugurilor din vie; , în toamna anului 2008;

Jos : Prelucrarea strugurilor pentru vin, cu zdrobitorul și teascul;

Planșa 10. Industria lemnului o nouă ocupație a locuitorilor comunei.

Sus: Dan Pupăză, un înțreprinzător de succes din comun. la pupitrul de comandă al instalațiilor atelierului său de fabricarea a mobilei.

Jos: Transport de lemne.

Planșa nr. 11.

Sus: fânul este principala sursă de hrană a animalelor zonei.

Jos: prelucrarea tradițională a laptelui la stâna Hănțoaia din satul Plopu.

Planșa 12. [Strunga](#)
Locul în care se mulg oile, la o stăna din comună.

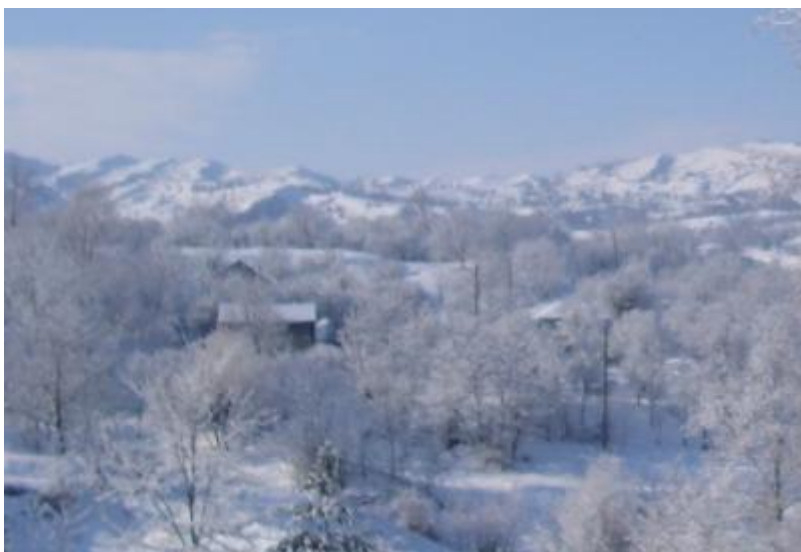
Planșa nr. 13 Peisaje încântătoare

Sus : Islazul satului Lacul Baban spre Maga și Calita;

Jos : Satele Lacul Baban, Poieni și Plopu văzute din dealul Bănculești

Planșa nr. 14 Peisaje încântătoare din Dealul Caliței
Sus: Tineri, viitorii calițeni, **jos:** Cartierul „Pe Coastă”

Planșa 15. Peisaje mirifice din Satul Rașca,
Sus: Vara prin livadă în anul 2010,
Jos: Iarna geroasă a anului 2009,

Planșa 16. Râmna, râul ce străbate localitatea, izvorăște din zona dealurilor Andreiașu de Jos și se varsă în râul Putna. Principalele specii de pește care-l populează sunt cleanul și zvârluga.

Planșa 17. Peisajele încântătoare ale zonei sunt principalele motive pentru care comuna este frecvent vizitată de turiști. În imagine, împrejurimile satului Plopu.

Planșa 18. Atelajele cu boi vor rămâne în curând doar amintiri.

Sus : Ultima pereche de boi din Rașca aparține lui Ion Petrea,
Jos : Vara anului 1985, la transportul fânului pe cositură la Peletic,

Planșa 19. Unul din obiceiurile creștinești ale oamenilor locului este acela de a înălța troițe – locuri de închinare și rugăciune. În imagine troița din centrul satului Lacul lui Baban.

Planșa nr.20 Magazinul sătesc din Gura Calitei

1841/42 inventar
Anghel Nicolae Petricu, Fincade de din puterea
Anghel Nicolae Petricu, Fincade de din puterea
Pacheti No 11.

Copieriderea pe sume

1841/42
1842/43
1843/44
1844/45
1845/46
1846/47
1847/48
1848/49
1849/50
1850/51
1851/52
1852/53
1853/54
1854/55
1855/56
1856/57
1857/58
1858/59
1859/60
1860/61
1861/62
1862/63
1863/64
1864/65
1865/66
1866/67
1867/68
1868/69
1869/70
1870/71
1871/72
1872/73
1873/74
1874/75
1875/76
1876/77
1877/78
1878/79
1879/80
1880/81
1881/82
1882/83
1883/84
1884/85
1885/86
1886/87
1887/88
1888/89
1889/90
1890/91
1891/92
1892/93
1893/94
1894/95
1895/96
1896/97
1897/98
1898/99
1899/00
1900/01
1901/02
1902/03
1903/04
1904/05
1905/06
1906/07
1907/08
1908/09
1909/10
1910/11
1911/12
1912/13
1913/14
1914/15
1915/16
1916/17
1917/18
1918/19
1919/20
1920/21
1921/22
1922/23
1923/24
1924/25
1925/26
1926/27
1927/28
1928/29
1929/30
1930/31
1931/32
1932/33
1933/34
1934/35
1935/36
1936/37
1937/38
1938/39
1939/40
1940/41
1941/42
1942/43
1943/44
1944/45
1945/46
1946/47
1947/48
1948/49
1949/50
1950/51
1951/52
1952/53
1953/54
1954/55
1955/56
1956/57
1957/58
1958/59
1959/60
1960/61
1961/62
1962/63
1963/64
1964/65
1965/66
1966/67
1967/68
1968/69
1969/70
1970/71
1971/72
1972/73
1973/74
1974/75
1975/76
1976/77
1977/78
1978/79
1979/80
1980/81
1981/82
1982/83
1983/84
1984/85
1985/86
1986/87
1987/88
1988/89
1989/90
1990/91
1991/92
1992/93
1993/94
1994/95
1995/96
1996/97
1997/98
1998/99
1999/00
2000/01
2001/02
2002/03
2003/04
2004/05
2005/06
2006/07
2007/08
2008/09
2009/10
2010/11
2011/12
2012/13
2013/14
2014/15
2015/16
2016/17
2017/18
2018/19
2019/20
2020/21
2021/22
2022/23
2023/24
2024/25
2025/26
2026/27
2027/28
2028/29
2029/30
2030/31
2031/32
2032/33
2033/34
2034/35
2035/36
2036/37
2037/38
2038/39
2039/40
2040/41
2041/42
2042/43
2043/44
2044/45
2045/46
2046/47
2047/48
2048/49
2049/50
2050/51
2051/52
2052/53
2053/54
2054/55
2055/56
2056/57
2057/58
2058/59
2059/60
2060/61
2061/62
2062/63
2063/64
2064/65
2065/66
2066/67
2067/68
2068/69
2069/70
2070/71
2071/72
2072/73
2073/74
2074/75
2075/76
2076/77
2077/78
2078/79
2079/80
2080/81
2081/82
2082/83
2083/84
2084/85
2085/86
2086/87
2087/88
2088/89
2089/90
2090/91
2091/92
2092/93
2093/94
2094/95
2095/96
2096/97
2097/98
2098/99
2099/00
2100/01
2101/02
2102/03
2103/04
2104/05
2105/06
2106/07
2107/08
2108/09
2109/10
2110/11
2111/12
2112/13
2113/14
2114/15
2115/16
2116/17
2117/18
2118/19
2119/20
2120/21
2121/22
2122/23
2123/24
2124/25
2125/26
2126/27
2127/28
2128/29
2129/30
2130/31
2131/32
2132/33
2133/34
2134/35
2135/36
2136/37
2137/38
2138/39
2139/40
2140/41
2141/42
2142/43
2143/44
2144/45
2145/46
2146/47
2147/48
2148/49
2149/50
2150/51
2151/52
2152/53
2153/54
2154/55
2155/56
2156/57
2157/58
2158/59
2159/60
2160/61
2161/62
2162/63
2163/64
2164/65
2165/66
2166/67
2167/68
2168/69
2169/70
2170/71
2171/72
2172/73
2173/74
2174/75
2175/76
2176/77
2177/78
2178/79
2179/80
2180/81
2181/82
2182/83
2183/84
2184/85
2185/86
2186/87
2187/88
2188/89
2189/90
2190/91
2191/92
2192/93
2193/94
2194/95
2195/96
2196/97
2197/98
2198/99
2199/00
2200/01
2201/02
2202/03
2203/04
2204/05
2205/06
2206/07
2207/08
2208/09
2209/10
2210/11
2211/12
2212/13
2213/14
2214/15
2215/16
2216/17
2217/18
2218/19
2219/20
2220/21
2221/22
2222/23
2223/24
2224/25
2225/26
2226/27
2227/28
2228/29
2229/30
2230/31
2231/32
2232/33
2233/34
2234/35
2235/36
2236/37
2237/38
2238/39
2239/40
2240/41
2241/42
2242/43
2243/44
2244/45
2245/46
2246/47
2247/48
2248/49
2249/50
2250/51
2251/52
2252/53
2253/54
2254/55
2255/56
2256/57
2257/58
2258/59
2259/60
2260/61
2261/62
2262/63
2263/64
2264/65
2265/66
2266/67
2267/68
2268/69
2269/70
2270/71
2271/72
2272/73
2273/74
2274/75
2275/76
2276/77
2277/78
2278/79
2279/80
2280/81
2281/82
2282/83
2283/84
2284/85
2285/86
2286/87
2287/88

Planşa 21.

Inventar cuprinzând documente care atestă existența Schitului Peletic (pag.1)

1816 Jan 9 Harbuz a 4 surin batran pentru moș
 Peletic a moș Rămniceu
 1820 Jan 31 Jalbe către domn a leușenilor - moș Rămniceu
 în negociație în privința unor im-
 ploati ce le face arendașul după moșia Pele-
 tică a moș Rămniceu -
 1820 Aug 9 Jalbe către domn a leușenilor - moș Rămniceu
 în negociație și anafora pentru
 călcarea hotarelor moșia Peletic -
 1820 Aug 9 Idem către domn în negociație și anafora pentru
 moșia Bada care de moșierii ei moșia
 Măcești, Niculi și Peletic -
 1829 Apr 28 Cincis copii de zapise pri întoc la domn și
 înșăn de moșie. Peletic este moș
 Rămniceu. -
 Peate tot nouă spre. Zeci poase documente
 J. C. Constantinescu

Planșa nr 22

Inventar cuprinzând documente care atestă existența Schitului Peletic (pag.2)

Planșa nr. 24

Harta Județului Vrancea

INDICE GENERAL

Birnic	Contribuabil
Chelar	Persoană în îngrijirea căreia se aflau cheile de la o cămară, pivniță, etc., administratorul conacului boieresc.
Clăcaș	Țăran așezat pe o moșie boierească, domnească sau mănăstirească, care plătea proprietarului în muncă - clacă, chiria pământului pe care locuia și din care se hrănea.
Clacă	formă caracteristică a rentei feudale constând din muncă gratuită pe care țăranul fără pământ era obligat să o păresteze în folosul stăpânului de moșie
Davă	așezare geto-dacică întătită
Dijmă	plată obligatorie, în natură , reprezentând a zecea parte din recoltă, pe care țăranii o dădeau boierilor, pentru loturile de pământ primite în folosință
Eforie	instituție administrativă de utilitate publică cu funcții social culturale, din trecut
Embatic	Arendare a unui teren pe termen foarte lung, în timpul căruia arendașul se bucura de dreptul de posesiune deplină a terenului
Embaticar	Titularul dreptului de embatic
Hotarnic	împuternicit de domnie să hotărânicească o moșie
Hrisov	act domnesc care servea ca titlu de proprietate, document prin care se recunoștea un drept sau un privilegiu
Hotărnicie	fixare pe bază de măsurători a hotarelor unei proprietăți
Ispravnic	dregător care ducea la îndeplinire poruncile domnești sau care conducea ca reprezentant al domnului, un județ sau un ținut
Logofăt	persoană care deținea titlu de mare dregător în ierarhia boierilor români, șef al cancelariei domnești sau supraveghetor al slugilor de la o curte boierească
Loitră	Partea laterală, în formă de scară, a coșului căruței
Metoh	schit mic, subordonat unei mănăstiri
Moșnean	mic proprietar rural, șezător la țară, care-și cultiva

	propriul său pământ. În Moldova se numea răzeș, țăran liber.
Naos	partea centrală a unei biserici ortodoxe
Oca	Unitate de măsură folosită în trecut egală cu 1,75 kg în Tara Românească și cu 1,291 kg în Moldova; unitate de măsură a volumului folosită în trecut: a)pentru lichide egala cu 1,288 l în Tara Românească și cu 1,520 l în Moldova; b)pentru cereale, egală cu 1,698 l în Tara Românească și cu 1,791 l în Moldova.
Ocârmuire	organ de conducere, de administrație, guvern
Ocină	moșie, proprietate, bucată de pământ moștenită
Odăjdii	veșminte bisericești, pe care le îmbracă perotji la oficierea slujbei religioase
Ot	din
Paparudă	străvechi dans ritual de invocare a ploii, însoțit de cântece și chiuituri
Paraclis	capelă construită alături de o biserică într-un cimitir
Patentă	Bir la care este impus un cetățean pentru comerțul sau meșteșugul pe care-l exercita.
Patentar	cel ce plătește patentă (o taxa către stat)
Pârloagă	teren arabil nelucrat, plin de buruieni
Plasă	subdiviziune a unui județ în vechea împărțire administrativă a țării
Prăjină	Unitate de măsură pentru suprafață, echivalentă în Tara Românească cu 200 m
a pristăvi	a muri
Pronaos	partea bisericii creștine care precede naosul
Revizor școlar	inspector care în trecut efectua controlul școlilor dintr-un județ
Sin	fiu
Spătar	dregător mare la curtea domnească în timpul feudalismului
Stînjien	Unitate de măsură folosită în trecut pentru suprafață în Tara Românească, care varia în funcție de loc și de timp între 1,96 m pînă la 2,12 m
Stolnic	dregător care avea în grijă masa domnitorului
Sudit	Supus străin care se bucura de protecția consulului său. Se întâlnește și cu înțeleșul "venit din alt sat" dar mai rar.
Tulpan	Basma în trei colțuri, cu care femeile își acoperă capul, năframă
Ursitoare	ființă imaginară despre care se crede că poate

Vel	hotărâ soarta omului la naștere mare, precede un titlu sau un rang boieresc în Evul Mediu în Țara Românească
Vinărici	dijmă în vin, reprezentând a zecea parte din recoltă, plătită domniei pentru vie
Zapciu	persoană care avea un grad în armată, echivalent cu cel de căpitan

INCHEIERE

Istoria și viața unei localități, în cazul de față Gura Calitei, nu pot fi cuprinse într-o carte și cei doi autori ai acestei lucrări monografice au spus doar cât au putut afla din cercetările lor. Cu siguranță, sunt multe omisiuni de fapte și de oameni, care au avut contribuția lor la derularea evenimentelor, și la închegarea acestei colectivități de vechi sate românești. Îi rugăm să ne ierte pentru aceste omisiuni. Sperăm ca modesta noastră lucrare să dea un imbold altor cercetători, care pornind de aici să studieze cu competență și dragoste și să ducă mai profund și mai departe studiul monografic al comunei.

În fața primăriei la ultima discuție asupra monografiei
29 iulie 2010

Așezată într-o depresiune intracolinară, comuna Gura Calitei cu satele sale componente, pare oarecum dezavantajată de slaba fertilitate a solului și de relativa izolare a sa față de celelalte localități, fapt care explică și atestarea sa documentară târzie. Cu toate acestea, cineva acolo sus iubește această comună. Iată și câteva dovezi: după 1989 s-a asfaltat drumul județean Dumbrăveni – Gura Calitei; s-au construit localuri noi pentru toate școlile din comună, 6 la număr, fiind singura comună din județ cu toate localurile de școală noi; s-au construit două biserici falfice de tip

urban, iar în prezent este în plină derulare un proiect de amenajare a râului Râmna, pe o perioadă de 5 ani, pentru a asigura stabilitatea terenului și a preveni eventuale alunecări de teren. Toate acestea ar putea contribui la valorificarea veleităților turistice ale comunei, semnalate de renumitul profesor Emil Giurgea în cartea sa „Vrancea – ghid turistic”, cu condiția să existe drumuri corespunzătoare, adică o infrastructură adecvată, având în vedere peisajele minunate de care dispune. Sigur că toate acestea, s-au realizat de către unii oameni, o parte din ei fii ai comunei, cu mare dragoste față de aceste meleaguri.

Pe planul resurselor umane, amintim faptul, că doi fii ai comunei, ing. Bălan Corneliu și economistul Dîrdală Irimia, au fost deputați în Parlamentul României la care se adaugă și dr. Udrea Florian, medicul comunei, ales și el deputat. Aminteam de asemenea la istoria învățământului, că 7 cadre didactice din comună au fost promovate inspectori școlari după 1989, fapt care demonstrează buna pregătire de specialitate și psihopedagogică a acestora, recunoscută pe plan județean.

Având în vedere că în ultimii ani, s-au construit multe vile elegante de către tinerii plecați în străinătate și luând în considerare frumoasele peisaje din comună, precum și îmbunătățirea infrastructurii, anticipăm transformarea unora dintre sate în adevărate sate de vacanță. Dacă avem în vedere aerul curat, nepoluat, emanat de pădurea de conifere din apropierea satului Gura Calîței și apropierea de reședința județului, Focșani, comuna ar putea deveni o atracție turistică pentru locuitorii acestui oraș.

Este de datoria instituțiilor de bază ale comunei: primăria, școala, biserica, dispensarul uman, dispensarul veterinar și a celor care le conduc să-și unească eforturile pentru ca aceste deziderate să devină realitate.

AȘA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU !

BIBLIOGRAFIA LUCRĂRII

A. IZVOARE

1. Acte din colecția autorului
2. Acte din colecția profesorului emerit Nicolae V. Bălan, Ploiești
3. Anuarul Băncilor Populare din România – București 1912, 1913, 1919, 1928 - 1933
4. Arhivele Statului București, fondurile:
 - a. Catagrafia județului Râmnicu Sărat din 1838
 - b. Direcția Generală a Statisticii
 - c. Episcopia Buzăului
 - d. Mănăstirea Râmnic
 - e. Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor
 - f. Ministerul de Interne
 - g. Reforma agrară din 1864;
 - h. Reforma agrară din 1921
5. Arhivele Statului Focșani
6. Arhivele Statului Buzău
7. Arhiva Școlii Cocoșari
8. Arhiva Școlii Dealul Lung
9. Arhiva Școlii Eleșteu
10. Arhiva Școlii Gura Calitei
11. Arhiva Școlii Groapa Tufei
12. Arhiva Școlii Lacul lui Baban
13. Arhiva Școlii Plopu
14. Arhiva Școlii Poienile
15. Arhiva Școlii Rașca
16. Arhiva Consiliului Local al comunei Gura Calitei

17. Arhiva Cooperativei de Producție, Achiziții și Desfacere a Mărfurilor
18. (C.P.A.D.M.) Gura Calitei
19. Arhiva Dispensarului Sanitar Uman Gura Calitei
20. Arhiva Oficiului de Cadastru
21. Arhiva Ocolului silvic Gugești, jud. Vrancea
22. Arhiva P.T.T.R. 2 Focșani
23. Catalogul documentelor Țării Românești, 1389 – 1600,
24. Secția Istorică de la Arhivele Statului, 1947
25. Documente privind anul revoluționar 1848 în Țara Românească, București 1961
26. Documente privind Unirea Principatelor, Editura Academiei Române, București 1961
27. Indicele comunelor orășene și rurale din Muntenia de la 1861, București 1861
28. Indiciile după județe ale comunelor orășene și rurale din Muntenia, București, 1864
29. Indicatorul analitic și alfabetic al comunelor și plășilor din România, 1912
30. Nomenclatura cătunelor și comunelor rurale și urbane din România, București 1900
31. Anuarul general al instrucțiunii publice pe anul școlar 1864 – 1865,
32. sub direcțiunea D-lui V.A. Urechia, București 1868
33. Recensământul copiilor în vârstă de școală din comunele rurale și urbane, făcut în anul 1899, București 1904
34. Recensământul copiilor în vârstă de școală, români și străini din comunele rurale și urbane pe anul școlar 1904 – 1905, București – 1905
35. Giurescu C. Constantin – Istoria Românilor, vol II, partea a II-

a, București 1937

36. 33. Istoria României, vol. I – editura Academiei Române
București 1961 1961.

37. Colescu Leonida – Recensământul General al populației
României, București, 1905

38. Recensământul General al populației României din 29
decembrie 1930, vol. I – VII, IX, X, București 1938 – 1941

39. Recensământul general al României din 6 aprilie 1941.

40. Date sumare provizorii, București, 1944

41. Documente privind marea răsccoală a țăranilor din 1907,

42. Editura Academiei Române Vol. III, București 1984

43. Frunzescu Dimitrie – Dicționar Topografic și Statistic al
României, București , Tipografia Statului 1872

44. Dănescu Grigore – Dicționarul Geografic, Statistic și Istoric al

45. județului R. Sărat București 1896

46. George Ioan Lahovari – Marele dicționar geografic al României

47. vol. I, II, III, IV, V București 1898 – 1902

48. Istoricul Războiului din 1877 – 1878, vol. III, București 1898

49. Iorga Nicolae – Istoria Românilor prin călători, vol. I – IV,
București 1920 – 1921

50. Iorga Nicolae – istoria învățământului Românesc, București
1928

51. Xenopol D.A. - Istoria Românilor, București 1910, vol. XI

52. Sava Aurel – Documente putnene, vol. I Chișinău 1931

53. Șerbu Dumitru – Statistica nominală din anul 1820 a populației
județul Slam Rîmnic

54. Iordan Iorgu – Toponimia românească, Editura Academiei
Române 1963

55. Tablou de toate cătunele și comunele rurale din țară, Bucuești,

1864;

56. Urechia, A. Vasile, Istoria Școalelor de la 1800-1864, tom. I-IV,
57. București, 1892-1901;
58. Urechia, A. Vasile, Școalele sătești în România, București 1868;
59. Recensământul populației RPR din 21 februarie 1956, Buc., 1959;
60. Recensământul populației și locuitorilor din 15 martie 1966, București, 1968;
61. Preot Valerian Păruță, Monografia bisericii „Adormirea Maicii Domnului” din parohia Constandoiu, 1956, în manuscris;
62. Preot Valerian Păruță, Monografia bisericii „Sfântul Neculai”, din Poienile, 1956, în manuscris;

B. LUCRĂRI GENERALE ȘI SPECIALE.

1. Arbore Virgil – Milcovia văzută de un călător străin în anul 1857
2. Budescu Ionel – Monografia comunei Cîrligele, 1979
3. Candrea Aurel și Adamescu Gheorghe – Dicționarul enciclopedic ilustrat, București 1931
4. Atlasul județelor din R.S.R. – Editura Didactică și Pedagogică, București 1978
5. Costin Miron – Opere – ESPLA , București 1958
6. Kirițescu C – Istoria războiului pentru întregirea României 1916 – 1919, Editura Casei Școalelor vol. II
7. Giurescu C. Constantin și Giurescu C. Dinu – Istoria Românilor, Editura Albatros, București 1972
8. Giurgea Emil – Vrancea – Ghid turistic al județului, Editura Sport – Turism, București 1977
9. Graur Al. – Nume de locuri – Editura științifică, București 1972
10. Grumăzescu H, Grumăzescu Ioana – Județul Vrancea, Editura

Academiei RSR, București 1970

11. Is cru G – O încercare de redeschidere a școlilor sătești în Țara Românească în anii 1851 – 1853, în „Revista Arhivelor” nr. 1, București 1970
12. Mihăilescu N. St, Mihăilescu St. N și Macovei V. – Valea Putnei – Editura științifică, București 1970
13. Spiritualitate și istorie la întorsătura Carpaților, sub îngrijirea dr. Antonie Plămădeală, vol. II, Buzău 1983
14. Mircești Constantinescu C. – Vrancea arhaică, București 1985
15. Popescu Mihai – Începuturile învățământului în Slam Rîmnic, în Milcovia, Focșani 1936
16. Constantinescu A. N. – Dicționar onomastic românesc, Editura Academiei RSR, București 1963
17. Maximilian V. – Evocări, E.S.P.L.A., București 1956

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	5
----------------------------	----------

CAPITOLUL 1 – CADRUL GEOGRAFIC

1.1. Generalități.....	7
1.2. Limite.....	8
1.3. Structura geologică	8
1.4. Relieful	9
1.5. Clima	9
1.6. Precipitațiile.....	10
1.7. Regimul eolian	11
1.8. Hidrografia	11
1.9. Vegetația.....	13
1.10. Fauna	15
1.11. Note bibliografice la cap I	17

CAPITOLUL 2 –ISTORICUL LOCALITĂȚII

2.1. Trecutul localității	19
2.2. Populația. Așezările omenești	24
2.3. Toponimia	41
2.4. Onomastica	49
a. Onomastica numelor de familie	
b. Prenume (nume de botez)	
2.5. Împărțirea administrativ – teritorială a comunei	52
în decursul vremii	
2.6. Clasele sociale și raporturile dintre ele	
în epoca modernă și contemporană.....	57
2.7. Răscoala din 1907	61
2.8. Fapte de vitejie.....	69
2.9. Partide și tendințe politice.....	76
2.10. Lupta pentru democratizare – Epoca comunistă.....	78
2.11. Oamenii de seamă născuți pe meleagurile calițene.....	83
• Note bibliografice la cap.....	87

CAPITOLUL 3 – CADRUL ECONOMIC

3.1. Ocupațiile locuitorilor	95
3.2. Tehnica țărănească	99
3.3. Reforme agrare	103
3.4. Cooperativa de producție, achiziție și desfacere a mărfurilor	103

3.5. Banca populară "Babanu"	111
3.6. Aprovizionarea populației cu apă potabilă	113
3.7. Căile de comunicație	114
3.8. Creșterea nivelului de trai material și spiritual	118
• Note bibliografice la cap. 3	120

CAPITOLUL 4 – SPIRITUALITATEA LOCALĂ

4.1. Folclorul	123
4.2. Etnografie	127
a. Nunta	127
b. Nașterea	130
c. Moartea.....	131
d. Hora.....	132
e. Tipuri de case.....	133
f. Hrana.....	136
g. Portul.....	136
h. Fizionomia și caracterul oamenilor.....	137
4.3. Învățământul	139
a. Începuturile învățământului în Gura Calitei	139
b. Școala Lacul lui Baban	143
c. Școala Gura Calitei	154
d. Școala Dealul Lung	163
e. Școala Poienile	169
f. Școala Plopu	171
g. Școala Rașca	172
h. Școala Groapa Tufei	174
i. Școala Eleșteu	174
j. Școala Cocoșari	175
k. Învățământ preșcolar.....	175
• Concluzii	175
4.4. Viața culturală. Căminul cultural	179
4.5. Cultura în epoca socialistă	183
4.6. Ocrotirea sănătății. Dispensarul uman	185
4.7. Viața religioasă. Monumente istorice	190
a. Schitul Peletic	190
b. Biserica din Lacu Baban	192
c. Biserica din Gura Calitei	198
d. Biserica din Poienile	200
e. Biserica din Plopu	202
• Concluzii	203
• Note biografice la cap. 4	203

CAPITOLUL 5 – REVOLUȚIA DE LA 1989 ÎN COMUNA GURA CALIȚEI	211
CAPITOLUL 6 – VIAȚA POLITICĂ ÎN COMUNA GURA CALIȚEI DUPĂ DECEMBRIE 1989	215
CAPITOLUL 7 – BIOGRAFII SELECTIVE ALE PERSONALITĂȚILOR REPREZENTATIVE ALE COMUNEI	221
ANEXA 1 CATAGRAFIA (RECENSĂMÂNTUL) POPULAȚIEI ANUL 1838...	263
ANEXA 2: Culegeri din folclorul comunei Gura Caliiței	309
ANEXA 3 Tărani împrăprietăriți la anul 1864	321
ANEXA 4 Scrisoare a locuitorilor comunei	346
ANEXA 5 Primarii cunoscuti din documentele vremii	348
ANEXA 6 Eroii căzuți în războiul pentru întregirea neamului 1916 – 1918 și în al doilea război mondial 1941-1945	351
ALBUM FOTOGRAFIC	356
INDICE GENERAL	380
ÎNCHEIERE	383
BIBLIOGRAFIE	385
CUPRINS	390